Nancy Thayer

Vara iubirii regăsite

La treizeci de ani, Charlotte Wheelwright pare să-și fi găsit în sfârșit pasiunea – o grădină cu produse organice pe insula Nantucket, pe domeniul bunicii ei Nona. Deși noua activitate îi aduce succes, cultivarea unei relații mai profunde cu oamenii, mai ales cu vecinul ei Coop, pare a fi o sarcină mult mai dificilă. Generozitatea Nonei față de Charlotte provoacă o adevărată furtună în familie, îngrijorată că nepoata favorită ar putea moșteni mai mult decât ceilalți, așa că reuniunea anuală la casa de pe insulă devine prilej de tensiuni și intrigi. Este însă vara surprizelor, căci Nona are un secret care îi apasă sufletul de ani întregi, iar Helen, mama lui Charlotte, se confruntă cu o trădare care-i amenință liniștea sufletească și siguranța familiei.

Reunind firele vieții a trei generații de femei, fiecare aflată la o răscruce a vieții, romanul plin de optimism al lui Nancy Thayer ne demonstrează că, oriunde ne-ar purta cărările vieții, dragostea ne va arăta mereu drumul spre casă.

Nancy Thayer are un master în literatură engleză de la Universitatea din Missouri. Este autoarea a peste douăzeci de romane care au ocupat primele poziții în topul bestsellerurilor din *The New York Times* și au fost traduse în mai multe limbi.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-686-121-2
9 786066 861212
Lira

NANCY THAYER
Vara iubirii regăsite

Traducere din limba engleză
Raluca Matiş

Lira

Summer House
Nancy Thayer
Copyright © 2009 Nancy Thayer

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4. Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Vara iubirii regăsite
Nancy Thayer
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
THAYER, NANCY
Vara iubirii regăsite / Nancy Thayer; trad.: Raluca Matiş.
– Bucureşti: Litera Internaţional, 2013
ISBN 978-606-686-121-2
I. Matiş, Raluca (trad.)

821.111-31=135.1

Această carte este dedicată nepoților mei minunați
Ellias Samuel Steep Forbes și Adeline May Wilde Forbes

Începutul verii

capitolul 1

Charlotte alesese deja frunzele de salată şi le aşezase împreună cu legăturile de sparanghel şi borcănelele de panseluţe proaspete pe o masă într-un loc umbrit la capătul aleii. În iulie va trebui poate să plătească pe cineva să vândă produsele de la fermă, dar în iunie nu erau atât de mulţi cumpărători, şi cei care treceau pe acolo vedeau pe o masă un coş de nuiele împletite, cu o mică tăbliţă albă rezemată de el. Preţurile ofertelor zilei erau scrise cu cretă colorată şi, dedesubt, o notă: „Totul a fost cules azi. Vă rog lăsaţi banii în coş. Mulţumiri şi binecuvântări de la Grădina Beach Grass". Încă nu o înşelase nimeni. Ştia că toţi clienţii ei considerau ciudat stilul acesta de a face afaceri, parcă dintr-o epocă trecută, mai simplă, şi că le plăcea asta. Poate că-i ajuta să creadă că lumea era încă un loc sigur şi cinstit.

Cerul era acoperit cu nori, dar săpatul te face să te încălzeşti, şi începuse de la patru şi jumătate. Charlotte se trânti la pământ rezemându-se de un măr, îşi deschise sticla de apă şi bău cu sete lichidul delicios. Nantucket avea cea mai bună apă de pe planetă: dulce, pură şi limpede. Era umbră în acest loc, aşa că-şi scoase pălăria mare de paie pe care o purta în plus faţă de stratul gros de cremă de plajă, şi oftă cu recunoştinţă când simţi o briză uşoară trecându-i prin păr.

Nu putea zăbovi îndelung, avea prea multe de făcut. Mai sorbi o dată lung din apă, îşi ascultă stomacul chiorăind, şi se întrebă dacă să se întoarcă în casă să mănânce mai devreme de prânz.

Când auzi vocile, aproape sări în sus.

Nişte oameni vorbeau de cealaltă parte a gardului viu de viţă sălbatică, pe terenul lui Bill Cooper. Erau Bill Cooper cel bine făcut şi iubita lui superbă. După vocea

încordată a lui Coop și smiorcăielile țipătoare ale Mirandei, nu păreau prea fericiți.

– Ei, hai, Mir, nu fi așa.

Vocea lui Bill avea un ton împăciuitor, dar în ea se strecurase o undă de exasperare.

– Cum anume să nu fiu? replică Miranda cu vocea înecată de un hohot de plâns. Cinstită?

Charlotte își dădu seama că trecuse cu siguranță momentul când mai putea să-și dreagă glasul, să se ridice în picioare și să-i salute cu veselie. Niște sunete vagi o informară că cei doi câini ai lui Bill, Rex și Regina, erau și ei prin apropiere, adulmecând printre ierburi și tufișuri. Se gândi la cum era organizat terenul lui Bill: de-a lungul gardului, de cealaltă parte, erau tufișurile de zmeură. Zmeura nu avea cum să fie coaptă încă, așa că Bill și Miranda scoseseră câinii la plimbare, așa cum o făceau deseori. Era bucuroasă că tufișurile de zmeură creșteau chiar lângă gard, iar tulpinițele lor încărcate de spini formau o barieră între terenul lui Bill și al ei. Ierburi înalte și dese creșteau în jurul tufișurilor de agrișe imediat lângă gard, și apoi mai erau și copacii. Imediat vor trece pe lângă ea. Va rămâne în liniște totală. Altfel ar fi prea jenant, deși avea tot dreptul să fie acolo, și un motiv foarte bun pe deasupra.

– Nu te-am mințit niciodată, Miranda. Ți-am spus că nu sunt gata pentru un angajament de lungă durată, mai ales că ești în New York toată iarna.

– Ai putea să vii să mă vizitezi.

– Nu-mi plac orașele mari, replică Bill calm.

– Ah, ce *jalnic*. Și faptul că te-ai culcat cu... cu *târfa* aia... e jalnic.

Miranda se îndepărtă cu pași mari de Bill. La un moment dat țipă:

– Rex, câine cretin ce ești! Aproape m-am împiedicat de tine!

– Mir, calmează-te.

Bill părea iritat, la capătul răbdării.

Miranda nu răspunse și intră grăbită în livada de meri bătrâni. Bill o urmă, trecând cu zgomot printre tufișuri. Charlotte mai auzi câteva cuvinte: „Nu glumesc!

S-a terminat, Bill!", după aceea le auzi doar murmurul vocilor, dar nu mai descifră nici un cuvânt, după care dispărură.

– Doamne, şopti Charlotte.

Lui Charlotte îi plăcuse Bill Cooper de ani de zile. Coop era un tip chipeş, dar era atât de simpatic şi amuzant că, atunci când vorbeai cu el, aproape uitai cât de bine arăta. Nu-l vedea decât rareori, deşi locuia chiar în vecini. Bineînţeles, „chiar în vecini" era un termen general. Proprietatea Nonei era formată din zece pogoane de pământ, cu cincisprezece metri de ţărm în Poplis Harbor, şi terenul familiei Cooper avea cam aceeaşi mărime. Cu tot ce era plantat pe ele, nu puteai vedea o casă din cealaltă, nici chiar iarna, când toate frunzele cădeau.

Ca şi familia Wheelwright, şi familia Cooper îşi petrecea mai ales vara pe insulă, familia Wheelwright venind din Boston, iar familia Cooper, din New York. Cu multă vreme înainte, pe când erau copii, Coop se jucase mult cu fratele lui Charlotte, Oliver – deşi Oliver era mai mic – deoarece Coop era singur la părinţi, iar cele două familii se întâlneau de multe ori în timpul verii la petreceri şi la picnicuri. Apoi urmară anii în care se văzuseră doar foarte rar, toţi copiii fiind plecaţi la colegiu şi în excursii pe timpul verii în loc să meargă pe insulă.

Coop trăise în California pentru o perioadă, dar cu trei ani înainte părinţii lui se mutaseră în Florida şi Coop se mutase în casa de pe insulă, spunând că voia să locuiască aici permanent. Avea o firmă de software pe care o conducea din casa construită în anii şaizeci, îşi combinase televizorul lui cu plasmă şi CD-playerul Bose cu mobila de vară din bambus şi tec a familiei lui, şi era mulţumit. În mare măsură îşi lăsa terenul de izbelişte, să crească sălbatic, în afară de un loc mic unde avea porumb dulce, faimos pentru aroma lui. La sfârşitul verii, dădea o petrecere în aer liber, un chef cu porumb proaspăt, bere rece şi şampanie de la gheaţă.

Charlotte îi zărise ocazional pe Coop şi pe Miranda prin oraş, când se ducea să vadă un film sau să ia ceva

de la farmacie. Era evident de ce s-ar îndrăgosti orice bărbat de Miranda Fellows. Era o frumusețe cu ochii negri, care conducea Luxe et Volupté, un magazin luxos de îmbrăcăminte din Centre Street. Era englezoaică, și accentul ei îi încânta pe tinerii frumoși, bogați și ambițioși, bărbați și femei deopotrivă. Era așa o snoabă, iar Coop era un tip atât de clar de treabă, încât păreau o pereche ciudată, dar Charlotte nu-și permisese nici un gând romantic legat de Coop.

Nu-și permisese nici un gând romantic legat de nici un bărbat de multă vreme.

Nu se mutase în Nantucket dintr-un impuls de moment. Se gândise mult la asta. Își cercetase inima. Venise la Nantucket ca să nu mai fie aproape de bărbați - sau cel puțin de un bărbat anume - și să echilibreze cumva cu fapte bune fapta cea rea pe care o săvârșise. Grădina ei organică era pedeapsa și penitența ei autoimpusă, și muncea cu hărnicie ca o călugăriță de trei ani. Nu știa când i se va sfârși penitența... dar știa că va simți când va veni vremea. Până atunci se forța să muncească din greu, în fiecare zi.

Se ridică în picioare și se întinse. În această zi de iunie, cerul era acoperit de nori, dar Charlotte purta o bluză cu mâneci lungi, o salopetă în dungi și o pălărie mare de paie. Se arsese de prea multe ori expunându-și la soare pielea albă. Își învățase lecția.

Grădinăritul părea să fie o înșiruire nesfârșită de lecții, ce trebuiau învățate prin experiență proprie și nu prin documentație și memorare. Îi plăcea munca în grădină - cât de directă era, cât de intimă. Era atât de *personală*. Nu-i de mirare că atât de mulți oameni vorbesc cu plantele lor. Uneori Charlotte le cânta. Iar unui trandafir sălbatic ce crescuse rebel la capătul un șir de ceapă de iarnă și care își păstrase cu îndărătnicie câteva frunze verzi pe toată durata iernii geroase, Charlotte îi făcuse vizite, atingându-i frunzele reci și șoptindu-i încurajări. Când o plantă ce părea să se ofilească dădea semne că va reuși să înflorească, o simțea ca pe o victorie personală; avea credința că munca ei sârguincioasă provocase acele rezultate bune.

Acum studie şirul lung de plante ce sclipeau sub soare. La capătul celălalt, Jorge, angajatul ei cu jumătate de normă, smulgea buruieni şi le arunca într-o găleată. Jorge era un muncitor bun şi rapid, şi era norocoasă că lucra pentru ea, pentru că plivitul buruienilor manual era o muncă extrem de obositoare, însă absolut necesară într-o grădină organică. Erau multe aspecte pozitive în cultivarea salatei pe insulă – salatei îi place solul nisipos şi clima răcoroasă, iar în Nantucket amândouă se găseau din belşug, chiar şi vara. Şi pentru că-şi recolta salata când era încă tânără, aceasta nu apuca să stea în pământ până să apară insecte şi boli. Dar buruienile erau duşmanul ei neabătut. După standardele Departamentului de Agricultură al SUA, ierbicidele chimice erau interzise într-o grădină organică, şi Charlotte nu voia să le folosească. În primul an încercase să facă totul singură, semănatul, plantatul, plivitul, irigatul şi recoltatul, pe lângă faptul că mai ducea salata şi celelalte zarzavaturi şi legume la diferitele restaurante scumpe care erau dispuse să-i plătească preţurile pe care le cerea ea pentru produsele crescute local, iar seara încerca să ţină pasul cu hârţogăria necesară pentru impozite şi registre proprii. Nu fusese în stare să le facă pe toate. Din fericire, grădinarul peisagist care lucra pentru Nona de ani de zile i-l recomandase pe Jorge, iar Jorge o salvase.

Acum Jorge plivea buruienile şi cu asta se va ocupa aproape toată ziua. Charlotte îşi recapitulă în minte ce mai avea de făcut. Voia să mai planteze nişte rucola şi nişte voinicică şi, dacă avea timp, să pună în ghivece florile de sporul casei pe care oamenii le cumpărau în clipa în care le oferea spre vânzare. Se duse înapoi la magazia de unelte, încercând din greu să nu se gândească la Coop.

Se va gândi în schimb la propria ei familie. *Asta* îi va distrage suficient atenţia!

Cu trei ani înainte, îşi prezentase planul la un consiliu de familie şi nimeni, nici fraţii, nici verişorii ei, nu avuseseră vreo obiecţie când le spusese că vrea să folosească partea dinspre drum a proprietăţii Nonei ca să pună pe picioare o grădină cu produse de vânzare.

Nimeni nu obiectase nici chiar când pământului fusese arat, astfel că tonurile familiare de bronz ale tufişurilor şi ierburilor sălbatice fuseseră transformate în şiruri sclipitoare de pământ nisipos întunecat, nici chiar când camioanele cu remorci aduseseră sol bun şi îngrăşământ natural ce mirosea de te trăsnea, chiar şi când adusese nişte oameni să construiască un gard urât de sârmă în jurul grădinii ca să nu lase să intre căprioare, iepuri şi alte animale, şi mai ales când Charlotte contribuise cu căpşune dulci şi salată proaspătă la mesele familiei.

Dar anul trecut Charlotte scosese un profit de patru mii de dolari şi dintr-odată toată lumea – mă rog, mătuşa, unchiul şi verişorii ei – intrară în crize de invidie, pretinzând că Nona îi dădea mai mult lui Charlotte decât restului familiei. Ceea ce era o nebunie, având în vedere că patru mii de dolari era o nimica toată pentru ei.

Dar, de fapt, nu cei patru mii de dolari erau problema, Charlotte ştia. Întreaga proprietate, pământ, casă şi plajă, valorând câteva milioane, asta era ceea ce voia toată lumea – şi aveau şi dreptul la ea. Nona avea aproape nouăzeci de ani; nu putea să trăiască pentru totdeauna, deşi toată lumea îşi dorea să fi putut, şi Nona însăşi părea să considere că era posibil. Nona avea doi copii în viaţă – Worth, tatăl lui Charlotte, şi Grace, sora lui – o noră, Helen, mama lui Charlotte, şi un ginere, soţul lui Grace, Kellogg, plus şase nepoţi şi, de la fiica lui Grace, Mandy, doi strănepoţi. Nona nu dezvăluise încă detaliile testamentului ei şi nici nu voia s-o facă, deşi la fiecare consiliu de familie anual copiii ei o presau. „Când va veni vremea", răspundea ea, şi nu conta că pretindeau că sunt insultaţi, tot nu voia să se răzgândească.

Cele trei pogoane de pământ ce alcătuiau grădina lui Charlotte nu-i aparţineau. Nu făcuseră nici un fel de aranjament de acest fel şi, de fapt, Charlotte insistase să-i plătească bunicii ei pentru folosirea pământului. Dar nimeni din familie nu se aşteptase măcar o clipă că Charlotte se va ţine de grădinărit; toţi se gândiseră că mai devreme sau mai târziu Charlotte va găsi un proiect mai atractiv şi va pleca, lăsând terenul să revină la forma lui naturală.

Ei bine, le dovedea că se înşelaseră. Truda ei încăpăţânată şi istovitoare dăduse rezultate nesperate. Nimeni nu se aşteptase ca grădina ei să aibă succes; şi înţelegea pe deplin de ce. Înainte de asta, Charlotte nu se dedicase cu pasiune nici unui proiect.

Când fusese mai tânără nu reuşise să-şi construiască o carieră. În facultate nu ştiuse niciodată ce specialitate să-şi aleagă. Îşi petrecuse tinereţea rătăcind dintr-un loc în altul şi de la o slujbă la alta. Încercase să scrie pentru un ziar din zona Northampton, unde făcuse facultatea, apoi încercase să vândă publicitate pentru ei, apoi se dusese într-o excursie cu rucsacul în spate prin Europa şi lăsase baltă ziarul. În Italia se întâlnise cu o fostă prietenă din facultate care-şi deschidea un magazin şic pe Newbury Street şi într-un moment de entuziasm şi prea mult Chianti se angajează să revină în ţară s-o ajute să-l administreze. Şi se descurcase bine, dar se plictisise să vândă, aşa că se făcuse pentru o vreme chelneriţă, gândindu-se că va învăţa despre cum sunt administrate restaurantele, dar nici asta nu-i cucerise inima.

Când tatăl ei îi sugerase din nou să încerce să înveţe afacerea familiei, capitulase. Ştiuse întotdeauna că o va face, mai devreme sau mai târziu. Îşi adora tatăl şi voia să-i facă pe plac, şi lucrase în bancă trei ani lungi. Începuse de jos, ca funcţionară la casă, apoi lucrase la împrumuturi rezidenţiale şi, pentru o vreme, în operaţiuni. Se străduise din răsputeri – şi urâse fiecare clipă.

Oh, chiar la început îi plăcuse codul vestimentar necesar la birou. Îşi cumpărase nişte costume elegante şi nişte pantofi cu toc bestiali. Părinţii ei îi oferiseră de ziua ei o servietă scumpă din piele de culoarea cafelei, cu încuietori lucitoare de alamă, şi o purtase zilnic la bancă, dar de fapt fusese mai impresionată de felul cum arăta ca accesoriu decât de ce avea în ea. Numerele îi amorţeau creierul. Graficele, şirurile de numere, tabelele şi limbajul bancar o făceau să-şi dea ochii peste cap. „Lichidările" o făceau să-i fie sete, iar „fondurile" o făceau să se gândească, în mod copilăresc, la fund. Dar Charlotte ştia că tatăl ei spera ca măcar unul din copiii lui să-i fi moştenit pasiunea pentru bănci, şi voise

întotdeauna să-l facă pe tatăl ei mândru de ea, așa că încercase. Încercase cu adevărat.

Dar urâse totul la bancă. Nu fusese doar plictisită, fusese *nefericită*. Poate că asta și explica de ce avusese o aventură, deși asta nu justifica nimic. Nimic nu va putea să justifice și să repare ceea ce făcuse. Dar putea cumva să încerce să-și răscumpere greșeala.

Când se hotărâse să încerce o grădină cu zarzavaturi pentru comercializare, o făcuse din adâncul inimii ei. Credea cu adevărat că o persoană poate schimba lumea în mai bine – un pic – în fiecare zi, și i se părea corect să facă asta prin muncă fizică grea. În plus, ideea ei era bună. Toată lumea încerca să cumpere produse locale acum, și în Nantucket erau o mulțime de restaurante scumpe și oameni bogați dispuși să plătească prețuri foarte piperate pentru produse organice. După decizia să plece de la bancă, Charlotte fusese hotărâtă să nu pară ca o aeriană în fața familiei ei. Își pregătise un plan de afaceri și făcuse copii pentru toți, ținuse registre, plătise impozite și taxe și lucrase pe brânci. De asemenea, locuia cu Nona, ceea ce însemna cazare și masă gratuite pentru ea, dar ușura familia de o obligație financiară considerabilă, ca să nu mai vorbim de obligațiile personale.

După ce bunicul lui Charlotte, Herb, murise cu cinci ani în urmă, Nona își surprinsese familia declarând că voia să-și vândă casa din Boston și să se mute permanent în Nantucket. Worth și Grace se opuseseră cu îndârjire. „Ai optzeci și cinci de ani, Nona", îi repetaseră ei. „Nantucket e o insulă cu un spital mic cât o cabană de vacanță. Poate că ești sănătoasă acum, dar dacă se întâmplă ceva? Și gândește-te ce ierni lungi și aspre sunt acolo. Vei fi atât de izolată. Nici una din rudele tale nu locuiește pe insulă și majoritatea prietenilor tăi de pe insulă au murit de bătrânețe. Și casa aceea e imensă – gândește-te cât de mare ar fi cheltuielile de încălzire! Și dacă o să cazi pe scări? În miezul nopții! Ne vom face griji pentru tine mereu, în fiecare moment!"

Nona nu voia niciodată să recunoască vreun neajuns, și adevărul era că avea o sănătate excelentă pentru

o femeie de vârsta ei. Insistase să se mute în casa de pe insulă, iar ca să potolească temerile copiilor ei neliniştiţi o angajase pe Glorious Wellington din Kingston, Jamaica, să vină să locuiască împreună cu ea ca menajeră şi, la nevoie, ca asistentă medicală, căci Glorious avea calificare medicală. Glorious avea treizeci şi ceva de ani, era o femeie înaltă, lată de spate, voluptuoasă, cu o voce blândă şi un râs plăcut.

Copiii Nonei nu fuseseră deloc încântaţi de această cheltuială pentru o femeie care să stea cu ea, dar erau la urma urmei banii Nonei. Şi după primul an trebuiseră să recunoască faptul că Nona o ducea foarte bine, locuind în casa mare şi veche de lemn, ca un iaht, chiar şi iarna. Îi veneau în vizită prietene în fiecare săptămână să joace bridge şi se ducea la prelegeri, piese de teatru şi concerte, condusă peste tot de Napoleon Posada în Cadillacul lui străvechi, în care Nona stătea pe locul din faţă şi se punea la curent cu toate bârfele locale, căci Napoleon le ştia pe toate.

Totuşi, cu fiecare an ce trecea, Nona încetinea câte puţin. Şchiopăta din cauza artritei, aşa că avea nevoie de un baston să umble şi nu mai putea ţâşni în picioare de pe orice scaun ca să se repeadă în sus pe scări aşa cum făcuse toată viaţa. Nu mai vedea şi nu mai auzea prea bine şi părea să uite din ce în ce mai mult diverse lucruri, cu mintea plutind. Când Glorious trebuise să meargă înapoi în Jamaica pentru că propria ei mamă era bolnavă, Nona îi asigurase pe toţi că se descurca şi singură pentru câteva zile. Dar dintr-un impuls de moment Helen venise la ea din Boston şi descoperise că de trei zile Nona pur şi simplu uitase să mănânce. Când Helen îi atrăsese atenţia, Nona îi replicase că la vârsta ei nu mai avea nevoie de chiar aşa de multă mâncare ca să supravieţuiască.

Din fericire pentru Charlotte, asta se întâmplase cu o lună înainte de consiliul de familie, când îşi prezentase ea planul pentru grădină, şi toţi membrii îşi dăduseră seama imediat cât de util ar fi să fie cineva din familie care să locuiască încontinuu cu Nona.

Aranjamentul funcţionase de minune pentru toată lumea. Sau cel puţin funcţionase până când rudele ei aflaseră că Charlotte făcuse un profit din schema ei nebunească.

Oare ar fi fost mai bine dacă eforturile ei cu grădina ar fi eşuat?

Purtând un coş de nuiele împletite plin de buruieni pentru a le amesteca în îngrăşământ, Charlotte se îndreptă spre seră printre rândurile de plante. Spatele şi braţele o dureau în mod plăcut. Îi plăcea senzaţia aceasta, îi plăcea faptul că lucrase din greu. Cât de diferit era de bancă, unde îşi petrecuse fiecare zi cu spatele încordat şi creierul zdrobit. Acum se simţea sănătoasă, cu ochii limpezi, după o muncă folositoare.

Şi se simţi vinovată chiar şi pentru această mică plăcere.

capitolul 2

Nona îşi petrecea mare parte din zi învelită într-o pătură pe şezlong în grădină, moţăind la soare. Dacă era furtună sau cerul era acoperit de nori, ca azi, se aşeza pe un şezlong la fereastră, cu serviciul de ceai pe o măsuţă lângă ea şi o carte bună în poală. Rareori citea. Mai degrabă aţipea sau se uita pe fereastră în grădină şi-şi amintea tot ce i se întâmplase de-a lungul celor nouăzeci de ani de viaţă.

Astăzi nu părea să reuşească să stea confortabil. Îşi mai puse o pernă la spate şi-şi netezi şalul de mohair peste picioare, dar tot nu era liniştită. Păi, bineînţeles că nu era; vor sosi toţi în curând, şi pacea pe care ajunsese să şi-o dorească atât de mult acum la bătrâneţe îi va fi spulberată.

De unde stătea, putea vedea până pe terasa grădinii, cu gardul viu înalt, şi puţin mai departe, printr-o deschidere în arcadă, până la o alee de pietriş alb. Va observa orice vehicul ce va sosi.

Intrarea principală la Casa Wheelwright, cu coloanele ei dorice pretenţioase, dădea spre portul Polpis, însă descendenţii bătrânului Horace Wheelwright, care

o construise, nu înțeleseseră niciodată de ce. Doar nu soseau de obicei la casă pe apă nici poștașul, nici vecinii, nici prietenii. Când vreun membru al familiei lua iahtul și ieșea în larg, pornea de la debarcaderul aflat de cealaltă parte a proprietății, și ajungeau acolo ieșind din casă pe intrarea laterală și urmând apoi pe o potecă veche de șist acoperită cu mușchi și brebenoc perseverent. Ușa laterală era folosită și atunci când cineva din familie intra cu brațele încărcate de cumpărături sau de bagaje din garaj sau de pe aleea în semicerc din scoici albe sparte. Oaspeții parcau pe alee, și urmau cărarea până pe terasa de șist către ușile franțuzești. Acestea se deschideau în salonul mare, cu canapele, fotolii, pian și șemineu, și cu priveliștea panoramică spre port în capătul opus.

Pe când fusese o tânără mireasă și încă i se spunea Anne, învățase cum să păstreze gardul viu sănătos și bine tuns de la soacra ei al cărei nume era, în mod ironic, Charity (Caritate). Anne ar fi preferat să le permită celor trei copii ai ei să se joace în grădină, dar Charity Wheelwright era absolut de neclintit. Copiii ar strica eleganța și simetria și ar face găuri în tapițeria verde deasă a gardului cu jocurile lor nepăsătoare. Așa că Worth, Bobby și Grace erau trimiși afară pe ușa laterală, împreună cu dădaca lor, să se joace în mlaștinile bătute de vânt și în podul înalt al hambarului – înainte să fie transformat în garaj. Poate că Nona – Anne – își dorise să meargă cu ei, să sară, țipând din toți rărunchii, în clăile vechi de paie, să se fugărească cu ei printre trunchiurile subțiri ale copacilor din pădurea din spatele hambarului, să simtă atingerea gâdilitoare a ierburilor sălbatice sub picioarele goale. Dar pe vremea aceea o femeie, o femeie *bună*, asculta de pretențiile soacrei ei. Pe vremea aceea, o femeie bună îl punea pe primul loc pe soțul ei și pe locul doi pe soacra ei. Iar copiii erau îngrijiți de alții până când erau suficient de mari să stea în liniște la masa de cină și să aprecieze conversația adulților.

Totuși, Nona credea că fusese o mamă bună. O soacră abordabilă, rezonabilă, generoasă în spirit. Și o bunică afectuoasă, adoratoare și devotată. Avea o senzație de satisfacție, de fapt aproape de trufie, să știe că întreaga

ei familie sosea în ziua aceea să-i sărbătorească ziua de naştere. Va fi foarte bine. De-abia aştepta, deşi la vârsta ei ura să fie în centrul atenţiei. Totuşi, Grace aranjase o petrecere la clubul de iahting şi Nona iubise întotdeauna petrecerile.

Nu, Consiliul de Familie o speria pe ea. Consiliul de Familie va avea loc la doar două săptămâni mai târziu şi era neliniştită – *speriată* de fapt. Nona îşi mişcă genunchii sub şalul de mohair, căci gândurile o înţepau ca nişte insecte mărunte.

Chestia asta ridicolă cu grădina lui Charlotte!

Cu trei ani înainte, când Charlotte ceruse să folosească trei pogoane din proprietatea Nonei pe partea de lângă ocean, mărginită de Polpis Road, ca să-şi facă o grădină de produse organice pentru piaţă, Nona acceptase imediat. La urma urmei, pământul stătea pur şi simplu acolo, sterp, necultivat, acoperit cu tufişuri scunde şi fără nici o plantă din vreo specie apărată de lege, şi frumoasă doar atât cât preria lăsată în părăsire poate fi frumoasă. Nici măcar nu puteai vedea terenul respectiv de la parterul casei pentru că grădina formală, îngrădită de gardul viu înalt, bloca vederea. Nona considerase că planul de afaceri al lui Charlotte era bine gândit şi sprijinit de documentare şi de statistici, şi toţi ceilalţi – părinţii lui Charlotte, Worth şi Helen, sora lui Worth, Grace, şi soţul ei Kellogg – fuseseră de aceeaşi părere. Când discutaseră subiectul la Consiliul de Familie, nimeni nu avusese obiecţii. Nici fraţii lui Charlotte, nici cele trei fiice ale lui Grace şi Kellogg.

Bineînţeles, în sinea lor toţi se gândiseră că în realitate Charlotte nu-şi va duce planul la bun sfârşit: entuziasmul lui Charlotte semăna cu o petardă – o explozie scurtă. Toată lumea presupusese că se va plictisi repede de truda nesfârşită a grădinăritului şi că în curând terenul va fi din nou acoperit cu ierburi sălbatice.

Nimeni nu se aşteptase că lui Charlotte îi va plăcea munca asta, că grădina ei va fi prosperă, că foarte curând va face un profit. Oh, Charlotte nu era nici pe departe pe punctul de a putea trăi din asta, nu încă, dar Grace, Kellogg şi fiicele lor bombăneau deja despre

„echilibrarea inegalităţilor". Oare ce voiau? se gândi iritată Nona. Să le dea la fiecare câte un cec pentru amărâţii de patru mii de dolari sau câţi or fi fost pe care-i făcuse anul trecut? Oare asta i-ar face să nu mai fie atât de invidioşi, să nu mai creadă că Charlotte era favorita ei şi că primea mai mult decât ceilalţi?

Era o prostie. Nona nu avea de gând să se lase intimidată, chiar şi cu politeţe şi şarm. La urma urmei, ar fi bucuroasă să scrie nişte cecuri pentru copiii lui Grace şi Kellogg. Cât despre fraţii lui Charlotte, Teddy poate nici n-o să vină, iar Oliver era simpatic şi agreabil întotdeauna. Oliver era foarte fericit cu viaţa lui pe Coasta de Vest şi atât el, cât şi partenerul lui aveau slujbe care le plăceau, aşa că nu trebuiau să-şi facă griji pentru bani. Şi de altfel, erau „dinks". Nona se felicită că ştia la vârsta ei termenul „dinks", care însemna „venit dublu, fără copii". Şi era bucuroasă să-şi amintească faptul că mereu îi tratase pe Oliver şi pe Owen cu dragoste, acceptare şi ospitalitate necondiţionată.

În unele zile reuşea mai bine ca în altele. În unele zile, prezentul se repezea către ea ca o furtună, vijelios ca un uragan, cu trăsnete incontrolabile şi potop de ploaie, şi se trezea refugiindu-se în trecut. Nu toate amintirile ei erau uşoare. Nimeni nu are numai amintiri plăcute. Şi totuşi, anii ce trecuseră îi torseseră amintirile într-un fel de cuib, o pernă confortabilă de mătase în care mintea ei se cuibărea cuminte ca un inel într-o cutie de bijuterii. Se simţea confortabil acolo. Scăpa de frustrările şi greutăţile trupului ei îmbătrânit şi era din nou tânără. Era sigură că amintirile pasiunilor ei tinereşti o vor ajuta să fie o bunică bună pentru descendenţii ei la fel de pasionaţi. Cel puţin, spera că va fi aşa.

***

1943

– Te rog, fiule. Te însori cu fata asta pentru că eşti obligat?

– Doamne sfinte, mamă! exclamă Herb cu vocea scăzută, dar furioasă.

Anne se oprise chiar în acel moment în capul scărilor, cu mâna pe balustradă, aplecându-se să-şi netezească ciorapii, să verifice dacă aveau cusătura exact pe la mijloc, pentru că Herb îi spusese că mama lui sigur va observa aşa ceva. Şi că-i va păsa. Paşii îi fuseseră înăbuşiţi de covoarele persane în drumul ei dinspre dormitorul de oaspeţi aflat în capătul aripii din spate – doamna Wheelwright o sechestrase într-o cameră cât mai îndepărtată posibil de dormitorul lui Herb – aşa că stătea în umbra din vârful scărilor când auzise vocile.

– Te înţelegem, fiule. Suntem toţi adulţi aici, adăugă tatăl lui, cu tonul vag glumeţ de „noi, băieţii". Şi cu războiul ăsta şi cu faptul că în curând te vei duce pe front, această... această *urgenţă* este firească.

– Dar sunt sigură că nu e necesar să te însori cu ea, zise Charity Wheelwright cu o voce mai moderată.

Anne trebui să-şi ţină respiraţia şi să se încordeze ca să audă.

– Nu ştiu cum puteţi spune aşa ceva! exclamă Herb pe un ton furios şi rănit. V-am explicat în scrisoare. O iubesc pe Anne şi vreau să-mi petrec viaţa cu ea.

Lui Anne îi bubuia inima în piept atât de sălbatic că abia putea să respire. Era un act penibil şi înjositor să tragă cu urechea aşa, ascunsă în umbră, dar nu putea să se mişte; era împietrită de propria ei fascinaţie, ca un fluture prins în ac într-un insectar.

Norman Wheelwright îi oferea acum un pahar fiului său. Un scotch excelent pe care nu-l scotea decât rareori, dar nimic nu era prea bun pentru fiul lui. După aceea nu se mai auzi bine ce spuneau, pentru că se duseră în celălalt capăt al salonului. Să coboare oare acum, se întrebă Anne. Trebuia să coboare la un moment dat. Nu se putea ascunde acolo pentru tot restul vieţii. Ce putea face să-i avertizeze că se apropia? Să-şi dreagă glasul cu zgomot când va coborî scările. O parte din ea se revoltă la acest gând. De ce să-i protejeze *ea* pe *ei* de un moment jenant? Viitorii ei socri nu păruseră să se străduiască nici măcar puţin să se asigure că nu vor

fi auziți, s-o scutească pe Anne de disprețul lor. Lăsaseră deschisă ușa de la salon către hol. Nici măcar nu așteptaseră să se termine seara și Anne să fie sus în camera ei înainte să-l asalteze pe Herb cu temerile lor. Anne abia apucase să le zică mai mult decât bună ziua. Nu credea că Herb reușise măcar să-și desfacă bagajele; părinții lui se repezeau la el de parcă Anne îi dăduse foc și acum ei trebuiau să înăbușe flăcările.

Asta nu era cu totul neașteptat. Herb îi descrisese cât de snobi și de aroganți erau părinții lui, de fapt își bătuse joc de ei, la început. După ce Anne îi acceptase propunerea de căsătorie, discutase cu ea mai serios despre membrii familiei lui și părerea lor exagerată despre propria lor poziție în societate. Familia Wheelwright era o familie de bancheri. Trăiau în Massachusetts de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și avuseseră întotdeauna grijă să se căsătorească doar cu membrii unui grup mic și select de oameni pe care Charity, mama lui Herb, îl numea Rangul Nostru. Mama lui Herb era din familia Folger. Mama *ei* fusese o Cabot. Mama tatălui lui Herb fusese o Saltonstall.

– Dar nici eu nu sunt o țărăncuță cu paiul între dinți! protestase Anne.

– Bineînțeles că nu. N-am vrut câtuși de puțin să insinuez c-ai fi!

Herb o trăsese în brațele lui, mângâind-o de parcă Anne ar fi fost un fel de animăluț cu blana zbârlită.

Anne se strecurase din îmbrățișarea lui.

– Și dacă vrei să vorbim despre *bani*, familia mea ar putea să cumpere și să vândă fam...

Herb își lipise gura de-a ei, așa că Anne îi simțise buzele mișcându-se; cuvintele pufnind moi pe buzele ei când îi spusese:

– Dar nu vrem. Să vorbim despre bani. *Nu e de bonton.*

– Ce ridicol! exclamă Anne, împingându-l de lângă ea.

Se ridicase în șezut la marginea canapelei și-și trăsese părul de pe față. Erau în micul apartament din Back Bay pe care Anne îl luase în chirie împreună cu prietena ei cea mai bună, Gail. Gail ieșise în oraș cu iubitul ei în seara aceea, dar se putea întoarce în orice moment.

Anne nu voia să fie găsită cu rochia şifonată şi răsucită pe ea, deşi de îndată ce Herb va fi plecat, se va cuibări împreună cu Gail pe canapea cu o cană de ceai fierbinte şi-şi vor spune una alteia toate detaliile serii, chicotind şi râzând de cum erau bărbaţii.

Anne şi Gail erau amândouă din Midwest, Anna din Kansas City şi Gail din Chicago. Se întâlniseră la Radcliffe, la facultatea de engleză, şi deveniseră imediat cele mai bune prietene. Anne avusese intenţia să se întoarcă acasă şi să predea engleză la un liceu, dar tatăl ei, care deţinea antrepozite mari în Kansas City, o convinsese să rămână în est pe durata războiului, să-şi folosească energia şi cunoştinţele considerabile ca secretară în birourile companiei Stangarone Freight, compania de transporturi responsabilă de încărcarea produselor alimentare şi a altor provizii pe navele Liberty, ce traversau Oceanul Atlantic în convoaie, escortate de distrugătoare americane, transportând bunurile necesare soldaţilor. Armata, disperată după vase, nu putea să construiască suficient de repede cargoboturi şi rechiziţionase aproape orice vas ce putea naviga. Biroul companiei navale Stangarone era întotdeauna haotic, într-o frenezie de hârtii, telefoane şi telegrame care făceau legătura între diversele directive guvernamentale. Lui Anne îi plăcea la nebunie. O făcea să simtă că-şi aducea şi ea contribuţia la efortul de război.

Gail era o femeie micuţă, energică şi rotunjoară, plină de veselie, dornică să vadă lucruri noi, dar îi era dor de spaţiile largi şi deschise din Midwest şi plănuia să se întoarcă acasă de îndată ce se va sfârşi războiul. Voia să aibă o creşcătorie de cai de curse şi să facă o mulţime de copii, dar încă nu-şi alesese un soţ şi nici nu avea de gând, nu acum. „N-o să mă mărit cu cineva numai ca să-l pierd în război", declarase ea, şi Anne admira felul în care Gail credea că putea să-şi controleze propriul viitor.

Destinul lui Anne fusese fixat din clipa în care privise în ochii lui Herb Wheelwright.

Se întâlniseră într-o seară caldă de septembrie la o petrecere din Commonwealth Avenue dată de familia lui Hilyard Clayton, care terminase şcoala de ofiţeri.

Gail se întâlnea cu un reporter cu ochii aproape cruciși de la *Boston Globe*, Quinn Probst, care fusese coleg de școală cu Hilyard, și Gail îi spusese lui Anne să vină și ea cu ei, pentru că era genul acela de petrecere din timpul războiului în care oricine în uniformă primea un pahar de băutură și fetele frumoase primeau două. Gail lucrase și ea la *Globe*, ca secretară, fără nici o aspirație să fie altceva. Îi plăcea pur și simplu să fie într-un loc unde se întâmplau atât de multe lucruri.

Casa familiei Clayton era enormă, cu tavane înalte, pereți acoperiți cu picturi în ulei cu chipurile unor strămoși dezaprobatori, și o mulțime de vaze scumpe din porțelan ușor de spart pe mobila masivă.

– Mă simt de parcă am intrat într-o carte de Edith Wharton, îi zise Anne lui Gail, când stăteau în holul de intrare uitându-se în jur.

– Mai degrabă de Edgar Allan Poe, replică Gail.

Quinn o prinse pe Gail de mână și o trase în centrul plin de larmă al petrecerii. Gail o apucă pe Anne de mână și o târî și pe ea după ei. La capătul opus al sufrageriei era aranjat un bar și mai mulți ospătari se mișcau prin camere cu tăvi încărcate cu băuturi. Peste hărmălaia petrecerii se auzea înregistrarea noului cântec de Benny Goodman, *Why Don't You Do Right?*

Hilyard Clayton și mulți din prietenii lui erau în permisie pentru o lună înainte să plece în Arizona pentru o instrucție specială. Din această cauză, părinții lui și ceilalți oameni mai în vârstă se retrăseseră cu tact în biroul tatălui său, lăsând salonul și sufrageria mai mare pentru tineret, majoritatea bărbaților în uniformă, majoritatea femeilor date cu ruj roșu, toți fumând Camel și Chesterfield. Fumul se ridica în spirale deasupra capetelor, plutind până la tavanul cu mulaj complicat în formă de rozetă din jurul candelabrului ce sclipea deasupra mesei.

Toată lumea era fie beată, fie pe punctul de a fi în curând; erau tineri, entuziaști, sexy, și poate puțin speriați. Toți se simțeau cu intensitate pe marginea prăpastiei. Poate că în seara aceea simțeau lipsa prezenței liniștitoare a celor mai în vârstă. Poate că tinerilor

li se părea că generaţia matură, a părinţilor lor, se aranjase confortabil în sanctuarul din centru, ca într-o fortăreaţă bine apărată, în timp ce ei se îngrămădeau în partea din faţă a unui vas în mişcare, fără călăuză, înţelept sau lider. Nici unul nu spunea asta în cuvinte. Petrecerea era gălăgioasă, stridentă şi explozivă, dar ceva lipsea - sau ceva nedorit era prezent. Anne nu se putea abţine să nu se gândească, uitându-se la tinerii înalţi şi stângaci în uniformele lor, rezemaţi de bufetul masiv de lemn de nuc încărcat cu tăvi şi boluri de argint, vase încălzite şi găleţi cu gheaţă, că aceste obiecte neînsufleţite, deja moşteniri scumpe de familie, s-ar putea foarte bine să supravieţuiască mai mult decât moştenitorii lor acum în viaţă.

Gail şi Quinn ajunseră cumva de partea cealaltă a încăperii. Anne auzea râsul nestăvilit, clocotitor al lui Gail şi se supără pe ea însăşi că era melancolică în mijlocul unei petreceri. Purta o rochie albă cu buline roşii, cercei rotunzi roşii şi pantofi cu toc înalt tot roşii, şi ştia că era destul de frumoasă, şi că mai mulţi bărbaţi se opriseră să-i vorbească, dar nu era într-o dispoziţie potrivită. Se hotărî să meargă să se aşeze pe treptele din faţă să se răcorească.

Se strecură prin mulţime până în holul de la intrare, ţinând cu grijă paharul delicat cu gin roz. La intrarea dublă dintre hol şi salon, era adunat un grup de bărbaţi într-un cerc gălăgios. În mijloc, un soldat scund cu părul roşu ca focul ţinea de gulerul cămăşii un ospătar blond foarte palid. Soldatul îl scutura pe ospătar şi urla la el. Anne avu nevoie de un moment să înţeleagă ce zicea:

- Friţ! Nenorocit de friţ! Ieşi afară din casa asta!

Cercul de bărbaţi din jurul lui zbieră încurajări.

Ospătarul blond avea braţele ridicate, protestând, dar fără să se zbată, evident încercând să evite o bătaie. Pasivitatea ospătarului părea să-l irite pe soldat chiar mai mult.

- Ei! Ce-ai de spus în apărarea ta, friţ mizerabil şi mâncător de sobolani ce eşti!

Un ofiţer, înalt şi lat de spate, în uniformă de gală, veni prin hol cu paşi mari, îşi făcu loc cu forţa prin grămada adunată şi-l apucă pe roşcat de braţ.

– Watkins! *El* e olandez şi tu eşti *beat!*

Îşi puse braţul pe după gâtul soldatului şi-l trase cu forţa de lângă ospătar, târându-l prin mulţime, în jos pe hol şi afară pe uşa din faţă. Mulţimea adunată, mai degrabă dezamăgită decât uşurată, bombăni şi râse şi se duse înapoi la bar să-şi mai ia ceva de băut.

Anne ieşi afară pe trepte. Soldatul roşcat vomita în tufişuri. Când termină, ofiţerul îi dădu o batistă.

– Mersi, Herb, zise soldatul.

– Ar trebui să mergi acasă, îi spuse ofiţerul. Du-te şi culcă-te.

– Da, ar trebui, dar nu mă duc. Când o să mai am ocazia să mai beau atâta pe gratis?

Watkins trecu împleticindu-se pe lângă Anne, urcă scările şi se avântă iar în mulţimea clocotitoare a petrecerii. Anne se rezemă de uşa de la intrare, uitându-se la ofiţerul numit Herb.

– De unde ai ştiut că ospătarul era olandez?

Ofiţerul zâmbi.

– N-am ştiut.

Anne râse de surpriză şi admiraţie.

Şi el râse, şi apoi adăugă:

– Dar ştii, avem mulţi oameni în ţara asta ai căror părinţi sunt originari din Germania. Ce naiba, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei e parţial neamţ. Din fericire pentru el, nu e la fel de blond ca ospătarul acela. Urcă scările până ajunse la un nivel cu Anne şi întinse mâna. Herb Wheelwright.

Şi el era aproape la fel de blond ca ospătarul, cu ochii albaştri ca marea. Anne zâmbi.

– Anne Anderson.

– Detectez cumva un accent sudist?

Se rezemă de cealaltă parte a uşii, îşi vârî mâna în buzunar, scoase o tabacheră de argint cu ţigări şi-i oferi şi ei una.

– Nu, mulţumesc, niciodată nu mi-a plăcut să fumez. Ai dreptate pe jumătate cu accentul. Sunt din Kansas City.

– Şi cum ai reuşit să fii în Boston în această seară frumoasă?

Herb luă o ţigară şi o aprinse.

– Păi, am fost la Radcliffe. Am absolvit acum câţiva ani. Tata a considerat c-ar trebui să rămân aici în Boston şi să lucrez la Stangarone.

– Navele Liberty.

O briză uşoară ridică fumul spre cer.

– Exact. Iar Gail, prietena mea cea mai bună, lucrează la *Boston Globe*, aşa că m-am mutat cu ea. Ne distrăm de minune.

– Îţi place Coasta de Est?

– Da... Nu pot spune c-am văzut cu adevărat *Coasta de Est*. Vreau să zic, n-am fost decât în Boston şi, bineînţeles, am mers cu trenul până în New York de mai multe ori să-l văd, explică Anne. Dar tu? De unde eşti? Nu, lasă-mă să ghicesc. Spune ceva ca să-ţi aud accentul.

– Cred că eşti frumoasă, zise el.

Anne ştia că flirta doar, dar felul cum se uitase la ea când rostise cuvintele acestea o făcu să roşească.

– Ei bine, zise ea şi sorbi din gin, cred că eşti din Boston.

– Ai dreptate.

Un grup de soldaţi împreună cu o ceată de ceea ce mama lui Anne ar fi numit „cocote" se apropie cu mers îmbleticit de băutură pe trotuar către casa Hilyard. În timp ce urcau scările, unul din soldaţi o ciupi de fund pe una din femei şi aceasta ţipă strident, râzând. Câţiva dintre soldaţi îl salutară pe Herb Wheelwright şi apoi se înghesuiră, doi sau trei deodată, prin uşa deschisă către petrecerea care se revărsase până în holul de intrare. Explozii de râsete răsunau prin aer, urmate de Cab Calloway cântând *Hai-di-ho!*

Herb o întrebă:

– Ai vrea să vii cu mine să bem o cafea înainte să surzim amândoi?

Anne râse şi acceptă. Îşi aşeză paharul de gin înăuntru imediat lângă uşă, pe o masă lungă încărcată cu alte pahare goale. Se gândi pentru o clipă să-i spună lui Gail că avea de gând să plece de la petrecere, dar o singură privire către masa de oameni care cântau, beau, râdeau şi urlau o făcu să se răzgândească.

Aerul nopţii era proaspăt şi răcoros. Tăcerea străzilor, întreruptă de claxonul ocazional al unui taxi sau de o uşă trântită, dădea senzaţia de pace. Trecură prin Grădina Publică şi prin Boston Common, admirând copacii de un verde luxuriant şi straturile de flori, se plimbară pe străzile reziden̦iale care păreau mai degrabă europene ce se ramificau dinspre Common, pe lângă cluburi private şi casele impunătoare de oraş cu decoraţiuni arhitecturale complicate, lucrate minuţios în piatră şi marmură. Pe lângă catedrala Trinity şi biblioteca publică. Pe lângă catedrala din Arlington Street şi în sus pe Beacon Hill către sediul guvernatorului.

– Ce multă istorie e aici, murmură Anne, uitându-se în sus la domul auriu.

– Dar noi suntem aici *acum*, îi spuse Herb. Şi n-aş vrea să fiu nicăieri altundeva.

O luă de mână.

Se plimbară şi vorbiră, şi la un moment dat după miezul nopţii se opriră la un restaurant deschis toată noaptea ca să ia o cafea şi o felie de plăcintă cu mere. Anne îl duse pe Herb acasă la ea în noaptea aceea – acea dimineaţă, căci soarele deja se înălţa pe cer. Nu făcură dragoste. Stătuseră doar întinşi, complet îmbrăcaţi, pe patul îngust din camera ei, îmbrăţişaţi. Adormiseră aşa. Erau obosiţi, dar nu voiau să se despartă. Se simţeau ca acasă unul cu celălalt. Şi când se treziră, făcură dragoste, şi fusese prima dată pentru Anne – şi i se păruse că fusese cel mai firesc lucru din lume.

Dar nu pusese ochii pe Herb Wheelwright. Nu avusese habar că era atât de bogat, că familia lui deţinea o bancă în Boston, şi când aflase în cele din urmă, nici nu-i păsase. De ce să-i pese? Familia *ei* deţinea jumătate din antrepozitele din Kansas City. Ştia că dacă se va mărita cu el va trebui să se mute la Boston după război,

şi deşi asta n-o deranja, nici n-o încânta. Nu-i păsa dacă vor avea zece copii sau nici unul, nici dacă Herb se va apuca de politică aşa cum sperau părinţii lui, dacă va locui pe Beacon Hill sau într-un cort în mijlocul parcului public. Ea nu voia decât să fie cu el, iar el voia să fie cu ea.

După două săptămâni, Herb o ceruse în căsătorie. Anne îşi aruncase braţele pe după gâtul lui şi-i sărutase cuvântul da pe toată faţa. Voiau să se căsătorească imediat.

Anne le dădu un telefon părinţilor ei, care-i oferiră o binecuvântare îngrijorată şi-i spuseră că vor încerca să vină în est pentru nuntă, dar că nu puteau să-i promită. Anne nu fu surprinsă. Tatăl ei lăsase soţiei sale controlul executiv al antrepozitelor, astfel ca el să-şi poată îndrepta atenţia asupra administrării unei fabrici unde se produceau şi ambalau produse de carne în cutii aurii de conserve de trei sute treizeci de grame, care erau apoi transportate către soldaţii de dincolo de ocean.

Augustus - Gus - Anderson se afla peste tot în acelaşi timp în fabrică, lucrând zi şi noapte, examinând calitatea producţiei ca un şoim - mâncarea aceasta urma să ajungă la băieţii care luptau peste mări. Chiar şi la telefon, Anne putea auzi epuizarea din vocile părinţilor ei.

- Fetiţa mea scumpă, îi zise mama ei. Suntem aşa de fericiţi să auzim o veste bună în aceste vremuri atât de oribile. Mă bucur că l-ai găsit pe bărbatul acesta, şi sper că veţi fi amândoi foarte fericiţi.

- Şi o să ne întâlnim toţi cât de curând posibil, cu voia Domnului, adăugă tatăl ei.

Şi Herb îşi sună părinţii, care se aflau în casa lor de vară de pe insula Nantucket, iar dimineaţă el şi Anne se urcaseră la bordul vaporului impunător ce mergea din Woods Hole până în Nantucket pentru ca Anne să întâlnească familia. O să fie aroganţi, o avertizase Herb. O să încerce să-ţi găsească tot felul de cusururi. Dar era important pentru viitor ca Anne şi Herb să facă asta acum. Era lucrul corect.

Aşa că stătea acum în capul scărilor, trăgând curioasă cu urechea.

Nu pentru prima dată, lui Anne i se făcu dor de tatăl ei. Dacă ar fi cu ea acum aici, ar lua-o de braţ şi i-ar pune un deget sub bărbie până ar face-o să-şi înalţe capul cu mândrie. Ar intra maiestuos în salon cu Anne lângă el şi ar zâmbi cu zâmbetul lui larg, generos, binevoitor, şi chiar şi mama lui Herb s-ar holba fără grai, căci tatăl lui Anne, chipeşul Gus, radia farmecul natural al unui optimist. Şi tatălui lui Herb i-ar plăcea de el. Gus ar da mâna cu tatăl lui Herb, cu mâna lui mare şi musculoasă, întărită de muncă, şi Herb ar şti pe loc că Gus era un aliat.

Şi Anne radiase mai demult un farmec similar, relaxat şi degajat, dar descoperise repede că aici în Est, pentru că era tânără şi fără experienţă, oamenii o considerau pur şi simplu naivă şi chiar puţin prostuţă, mai degrabă o fetiţă decât femeia care era. Aşa că aici, în casa de vară a familiei Wheelwright, trebuia să-şi supravegheze zâmbetul mare şi larg. Trebuia să-şi înfrâneze entuziasmul natural. Trebuia să-şi găsească în adâncul sufletului un anume fel de demnitate. Trebuia să se poarte, pentru numele lui Dumnezeu, cu *maniere frumoase*, şi dacă ar fi ştiut Gail, s-ar fi prăvălit de pe scaun de râs.

Dar era important. Familia lui Herb era importantă pentru el. Şi familia lui Anne era importantă pentru ea, dar ei o recunoscuseră ca adultă de ani de zile. O lăsaseră liberă. Ştia că după război va locui în Boston cu Herb şi că va veni vara aici, în această casă, în care familia Wheelwright îşi petrecuse verile încă din 1800.

– O să te răsuceşti pe călcâie să fugi, dragă?

Anne scoase un mic ţipăt de şoc când o voce dulce se auzi chiar lângă umărul ei. Sora lui Herb, Holly, stătea acolo cu un zâmbet ironic şi o sprânceană arcuită cu subînţeles. Purta un costum roşu de lână cu o cunună de Crăciun de diamante, rubine şi smaralde pe rever.

– Îmi îndreptam cusătura de la ciorapi, insistă Anne, încercând să-şi recapete demnitatea, deşi o plăcuse pe Holly din momentul în care o întâlnise.

Holly își trecu privirea peste Anne din cap până-n picioare.

– Sunt drepte ca trase cu rigla, Anne. Dar trebuie să te avertizez, mama e ca un terier deghizat într-un om. Dacă te prinde de gât, te scutură până mori, așa că n-o lăsa să te înșface. Și nu părea atât de șocată. Eu am trăit cu femeia asta toată viața, îți amintești? Holly își trecu brațul printr-al lui Anne. Tu ești prima femeie pe care fratele meu a avut curajul s-o aducă acasă, știai asta? Îmi dau seama că te iubește, așa că aș fi extrem de dezamăgită dacă o lași pe bătrâna secure de război să te doboare la pământ.

– Și eu îl iubesc pe Herb, șopti Anne în timp ce coborau treptele.

– Atunci ridică bărbia, îi porunci Holly.

Salonul se întindea pe întreaga lățime a casei, la un capăt cu un șemineu și la celălalt cu ferestrele pline de cer și mare în timpul zilei, dar acoperite de catifea grea acum. Într-un fotoliu imens ca un tron, lângă foc, stătea mama lui Herb, într-o rochie albă de lână și cu perle la gât. Arăta de parcă mesteca niște cuie.

Anne zâmbi tremurător.

– Bună seara.

– Doriți o ceașcă de ceai, doamnă Wheelwright?

– Poftim?

Nona își abandonă amintirile cu un efort. Oare unde se afla?

Era tot în salonul casei din Nantucket, dar în prezent, sau în ceea ce alți oameni considerau a fi prezentul. După război, Holly se măritase și se mutase în Montana, unde ea și soțul ei crescuseră vite, cai și câțiva copii neastâmpărați. Holly renunțase cu bucurie cu mulți ani în urmă la orice pretenție asupra proprietății din Nantucket. Nici ei, nici familiei ei nu le plăcuse să vină în est. Nona și Herb îi vizitaseră de câteva ori de-a lungul anilor, impresionați de viața liberă și agitată din vest pe care și-o alesese Holly.

Acum Holly era moartă. Murise – Dumnezeule – cu cincisprezece ani înainte. Soțul lui Holly murise

nu mult după aceea, iar copiii lor rămaseseră în zona în care crescuseră. Nona îi vedea rar, dar îi trimiteau întotdeauna felicitări de ziua ei. Nona ținea o listă cu zilele lor de naștere și își amintea întotdeauna să le trimită și ea felicitări de ziua lor.

Iar iubitul soț al Nonei, Herb, murise și el. Trecuse pe lumea cealaltă cu cinci ani în urmă.

Dar Nona nu voia să-și permită să fie posomorâtă. Era într-o stare fizică rezonabil de bună, era activă, lucidă, și nu era singură. Avea compania interesantă a lui Charlotte și o avea și pe Glorious ca să-i lumineze viața și să aibă grijă de ea.

Și acum, în orice clipă, familia ei – copiii ei și copiii lor, cu toată larma, impetuozitatea, pretențiile și entuziasmul lor – va năvăli în această casă ca un cârd de gâște gălcevitoare, și nu va mai avea timp de nici o călătorie în trecut.

Nona trebuia să se gândească la familia ei, trebuia să se gândească la confortul lor, la gusturile și la sentimentele lor. Trebuia să se *concentreze*.

– Da. Vocea ei, pe care n-o folosea prea des în zilele acestea, era uscată și răgușită. Da, te rog, Glorious, îi zise ea menajerei ei jamaicane.

În același moment sună telefonul și pe când Glorious se grăbi să răspundă, Nona auzi primul automobil intrând pe alee.

capitolul 3

Helen se hotărî să nu-și facă nici o cafea. Încerca să-și dea seama, fără să se ducă la doctor, ce-i cauza durerile de cap. O supărau deja aproape în fiecare zi, uneori ca o menghină feroce, strângându-i tâmplele, însă de obicei nu erau prea intense, apăsându-i doar capul cu un fel de greutate implacabilă. Astăzi va renunța la cafea și va vedea dacă o ajută sau nu.

Își luă un halat de mătase peste cămașa de noapte și se duse în picioarele goale pe hol, coborî scările și străbătu casa tăcută până în bucătărie. Își turnă un pahar de suc

de portocale şi-l sorbi stând în picioare lângă chiuveta din bucătărie, uitându-se afară pe geam în curtea lor din spate ce se întindea până departe, către Charles River.

Împreună cu Worth se va duce azi pe insulă pentru sfârşitul de săptămână, să sărbătorească ziua de naştere a Nonei. Nona avea să împlinească *nouăzeci* de ani!

Va fi o celebrare grandioasă. Worth plănuise toată primăvara împreună cu sora lui, Grace. Închiriaseră clubul de iahting pentru petrecere, alcătuiseră o listă cu invitaţi şi trimiseseră nişte invitaţii foarte frumoase. Helen o sunase pe cumnata ei de două ori ca s-o asigure c-ar vrea să ajute. „O să-ţi spun când o să avem nevoie de ajutor", îi răspunsese Grace. Helen se simţise mai mult uşurată decât refuzată. Grace şi soţul ei Kellogg erau metodici şi organizaţi. Iar Grace cea despotică adora să critice şi să sâcâie pe toată lumea pentru orice mic amănunt.

Durerea de cap a lui Helen începu cu un zumzet bas. Îşi puse paharul în chiuvetă şi se duse în birou. Îşi trase scaunul de la masa de lucru şi-şi deschise agenda. Acest mic gest o făcu să se concentreze şi netezi blana zburlită a animăluţului întărâtat al minţii ei.

Ştiuse când se măritase cu Worth că îi va lua de fapt pe toţi membrii familiei Wheelwright, dar fusese excesiv de îndrăgostită de el. Şi fiind singură la părinţi, se bucurase să facă parte dintr-o familie numeroasă, mai ales o familie ca Wheelwright, atât de bine cunoscută şi respectată. Părinţii lui Worth, Anne şi Herb, aveau un farmec aparte şi erau atât de îndrăgostiţi unul de celălalt. I se păruse un semn bun pentru căsătoria ei.

Şi cine se putea plânge că va petrece două luni în fiecare vară în minunata casă Wheelwright? Grace şi Kellogg jucau tenis mixt cu Helen şi Worth, şi apoi toţi patru mergeau împreună cu Anne şi Herb la seri dansante la clubul de iahting. Jucau badminton şi crochet pe peluza tunsă îngrijit, iar când se calma vântul navigau la lumina lunii, lăsând în urmă o dâră argintie.

Odată cu naşterea celor trei copii ai lor – Charlotte, Oliver şi Teddy –, Helen se îndrăgosti cu adevărat de casa de vacanţă. Zilele lungi de vară erau minunate

atunci. Cele trei fiice ale lui Grace – Mandy, Mellie şi Mee – erau apropiate la vârstă de copiii lui Helen, şi toţi cei şase copii se fugăreau ca nişte căţeluşi prin camerele spaţioase şi însorite ale casei mari şi vechi din golf. Dacă ploua, dezlegau puzzle-uri sau se ocupase cu alte jocuri de masă, sau se jucau de-a v-aţi ascunselea prin casă. Când era soare, orele zilei se scurgeau ca mierea.

Cu ani în urmă, când Worth, Bobby şi Grace erau mici, tatăl lor comandase pentru ei un transport de nisip ca să le facă o mică plajă unde valurile oceanului ajungeau la ţărmul cu iarbă. Cu timpul, cum vântul suflase dunele scunde până pe peluză, începuse să crească iarbă de plajă şi trandafiri sălbatici, creând o grădină sălbatică naturală pe malul mării, care vara, când înfloreau trandafirii, umplea aerul de mireasma lor dulce. Copiii lui Anne şi ai lui Herb se jucaseră pe plajă şi apoi, cu trecerea anilor, Anne deveni Nona, iar Herb deveni Bunicul, şi nepoţii lor se jucară acolo.

Grace se mărită cu Kellogg şi avu trei copii. Worth se însură cu Helen şi avu trei copii. Ca şi părinţii lor, şi copiii construiră castele de nisip complicate şi maiestuoase pe plajă şi-şi aşezaseră prosoapele pe nisipul cald, întinşi la soare să se bronzeze şi să se încălzească după o baie în apele albastre puţin adânci din micul golf. Mai târziu, învăţaseră să navigheze de la micul debarcader de lemn al familiei Wheelwright şi jucaseră volei de plajă în apa puţin adâncă, venind la cină uzi leoarcă de apă sărată, cu zâmbetele strălucitor de albe în contrast cu pielea bronzată.

Cu trecerea anilor, Kellogg, soţul lui Grace, şi Worth începuseră să rămână în Boston la bancă toată săptămâna, aşa că Helen şi Grace trebuiau să vină doar ele, fără soţii lor. De obicei, totul mergea bine, deşi Grace putea fi uneori intimidantă şi-i plăcea să dea mereu sfaturi despre orice. Grace avea nişte standarde atât de înalte. Helen nu vedea nimic deranjant în faptul că uneori copiii mâncau macaroane cu brânză două seri la rând, dar Grace scria meniuri pentru toată săptămâna şi după aceea se ţinea de ele fie că ploua sau era soare. Cu propriii ei copii Grace era un dictator, dar, deşi deseori

îi oferea „sugestii" lui Helen despre cum să-şi crească copiii, nu insista niciodată. Pur şi simplu, emana un parfum îngâmfat de superioritate.

Lui Helen îi *plăcuse* întotdeauna familia lui Worth. Dar nu putuse niciodată *să fie* ca ei. Îşi amintea cum o dată, cu zece ani în urmă, le spusese la Consiliul de Familie că voia să deschidă o galerie de artă pe insulă. Reacţionaseră de parcă sugerase că vrea să fiarbă de vii nişte căţeluşi. Familia Wheelwright era o familie de bancheri! Banca lor fusese fondată în 1878 de străbunicul lui Worth. La început numită doar A Patra Bancă din Boston, de-a lungul timpului îşi schimbase numele şi adăugase proprietari şi directori. Worth era unul dintre directorii executivi, împreună cu vechiul său prieten Lew Lowry şi cu soţul lui Grace, Kellogg. Grace hotărâse să rămână în culise, conducând casa, dar menţinându-se mereu informată. Banca era axul central al vieţii pentru membrii familiei Wheelwright. Nici un membru al familiei Wheelwright nu se ocupa de frivolităţi, ca de exemplu să deschidă o galerie de artă.

– Ei bine, părerea mea e că sunteţi toţi încuiaţi şi fără imaginaţie, le zisese Worth la Consiliul de Familie. Helen are un ochi foarte bun pentru artă şi e o minune cât de bine îşi face relaţii. O să-i dau eu banii de început ca s-o pună pe picioare şi pun pariu că o să-i câştige pe toţi înapoi şi încă mai mult.

Helen fusese mulţumită că soţul ei o apărase, dar după consiliu, îşi pierdu avântul. Chiar şi atunci era conştientă că toţi copiii ei o luau pe o cale diferită de tradiţia Wheelwright şi nu voia să pară că ea adânceşte prăpastia şi mai mult. Şi probabil că nu voia să rişte un eşec; poate că asta explica o mică parte din decizia ei.

O străfulgeră durerea de cap. Se poate să fie tensiune nervoasă? Pentru că mergea să petreacă un nou sezon pe insulă?

Se concentră asupra agendei ei. Când cei trei copii crescuseră şi plecaseră de acasă, Helen intrase în diverse organizaţii de voluntariat, ajutând la târgurile bisericii, lucrând ca voluntară în biblioteci, atât în Boston, cât şi pe insulă, şi dând meditaţii celor care studiau limba

engleză ca a doua limbă. Toate acestea îi ofereau o mare plăcere, un sentiment de împlinire și – asta n-ar recunoaște nimănui – o anume cunoaștere de sine pe care nici nu-și dăduse seama că nu o avusese înainte.

În iulie, biblioteca din Nantucket urma să vândă cărți cu reducere, iar ea era una din organizatori. Tot ea se ocupa și de licitația de paturi brodate pentru biserică. Dar nu era îngrijorată din cauza acestor responsabilități. Erau perfect sub control. Nu munca ei de voluntariat era cauza durerilor ei de cap.

Helen își închise agenda și-și permise să recunoască adevărul.

Pentru prima dată în viață, ura gândul că trebuia să meargă pentru două luni în casa de vară. Ura gândul că va fi cu sora lui Worth și cu familia ei perfectă. Copiii lui Helen păreau atât de ineficienți în comparație cu ai lui Grace.

Toate trei fetele lui Grace încheiaseră căsătorii bune cu oameni din cercul Nonei. Mandy și Claus îi prezentaseră Nonei doi strănepoți sănătoși. Soții lui Mandy și Mellie aveau amândoi poziții importante la bancă.

Dar copiii lui Helen și ai lui Worth nu aveau nici cel mai mic interes față de bancă. Erau în cel mai bun caz excentrici și în cel mai rău – ei bine, la cel mai rău caz nici nu suporta să se gândească.

Charlotte, cea mai în vârstă dintre copiii ei, încercase să lucreze la bancă. Charlotte își adora tatăl și voise să-i facă pe plac. Lucrase acolo trei ani înainte să-și dea brusc demisia. La următorul Consiliu de Familie îi surprinsese pe toți cu micul ei plan naiv să întemeieze o grădină organică. Helen simpatiza cu Charlotte, care încerca să salveze lumea, cum glumea în secret Worth, tot cu câte o căpățână de salată pe rând. Și considera că Charlotte aprecia faptul că întreaga familie îi susținea planul întreprinzător și ciudat. Adevărul era că nu erau *deranjați* de faptul că Charlotte avea un plan întreprinzător și ciudat. Entuziasmele lui Charlotte erau întotdeauna sincere și pasionate, dar rareori durau prea mult. Familia putea să-i mai facă încă o dată pe plac. În cele din urmă își va găsi o slujbă stabilă – ea era cea

mai bună speranță a lor că va deveni ceea ce familia ar considera normal. Poate se va întoarce la bancă.

Oliver, al doilea născut al lui Helen și în secret copilul ei favorit, nu voise niciodată să lucreze la bancă. Șocant de frumos, Oliver semănase întotdeauna cel mai mult cu mama lui, fiind interesat de artă și de muzică, plictisit de sport și de bănci, cu maniere plăcute și visător. Helen și Worth nu fuseseră deloc surprinși când, la șaisprezece ani, Oliver îi anunțase că era homosexual. Pe atunci, Worth încerca încă să-l pregătească pe Oliver să lucreze la bancă, dar Oliver combinase ușurința stăpânirii numerelor a tatălui său cu dragostea mamei lui pentru arte și devenise arhitect. Acum, la douăzeci și opt de ani, trăia și lucra în San Francisco împreună cu partenerul lui, Owen. Oliver și Owen plănuiau să facă o ceremonie de uniune civilă în anul acela.

Cel de-al treilea copil al lor, Teddy, era adevărata problemă. Era pe punctul de a deveni – oare putea să spună cu adevărat? – alcoolic și dependent de droguri. Cuvinte aspre. Cuvinte dureroase, înspăimântătoare. Nu era sigură dacă îl descriau corect. Teddy avusese întotdeauna toane, se enerva ușor și – trebuia să recunoască – fusese răsfățat. Având aceeași frumusețe fizică plină de farmec pe care o aveau toți copiii ei – cu părul strălucitor ca siropul de arțar, cu ochi de safir cu gene negre dese și lungi –, Teddy era mezinul familiei. Dacă Helen îl răsfățase, nu fusese câtuși de puțin singura. Helen se întrebase de multe ori cât de diferit ar fi fost dacă Herb, bunicul lui Teddy și patriarhul sever și autoritar al familiei Wheelwright n-ar fi murit când Teddy era adolescent. Fusese totdeauna de părere că Herb ar fi reușit să-l facă pe Teddy să fie mai rațional. Ea și Worth nu reușiseră, oricât de mult se străduiseră.

Din moment ce nu-l puteau schimba pe Teddy, reușiseră cumva, fără o hotărâre conștientă, să se schimbe pe ei înșiși. Își schimbaseră standardele. Teddy nu fusese supus mustrărilor aspre și limitării privilegiilor pe care le impuseseră mereu celor doi copii mai mari. Dar Teddy era atât de drăgălaș!

Când era mic, era ca un spiriduș poznaș, care făcea năzbâtii. Toate îi fuseseră trecute cu vederea până când, la unsprezece ani, se furișase afară într-o noapte și condusese Mercedesul lui Worth prin cartier și se izbise de un zid. De data aceea, fuseseră atât de fericiți că nu se rănise, că nici nu se mai înfuriară. Și, de fapt, era foarte greu să fii furios pe Teddy. Avea un râs molipsitor și mereu îi veneau imediat pe buze replici istețe și hazlii. Avea același farmec dezinvolt pe care-l aveau și Worth, și Oliver. Avea inima bună și era blând, nu făcea niciodată nimic din răutate. La școală intrase în tot felul de boacăne pentru o mulțime de aiureli trăsnite, dar întotdeauna era pur și simplu jucăuș, neastâmpărat, nu distrugea nimic, cel puțin nu intenționat.

Worth credea că era vina lui că Teddy era așa. Worth avea un simț dezvoltat al umorului – Helen credea că-l moștenise el și pe-al lui Grace – și mai ales cu familia lui era de multe ori glumeț. Îi plăcea să cânte la pian și de-a lungul anilor Worth își distrase deseori familia transformându-le activitățile zilnice, succese sau necazuri, într-o comedie muzicală. Își sufleca mânecile, se așeza cu un gest flamboaiant la pian și bubuia tema din *Sunetul muzicii* de parcă fusese scrisă de Wagner.

– Teddy vrea un câine, dar mama e alergică, Oliver e răcit, dar Charlotte n-are nimic! zbiera el pe muzică, sau ceva la fel de caraghios.

Când copiii învățară să navigheze, Worth inventă fantezii complicate cu pirați ce durau mai multe zile. Sosea pe insulă cu o mulțime de săbii de plastic incrustate cu „nestemate", răscolea cuferele din podul Nonei ca să găsească haine pentru costume fanteziste, și o vrăjea pe Nona să le transforme pălăriile și eșarfele ei vechi în tricornuri și petice de pus pe un ochi ca piraților. Grace pufnise întotdeauna cu dispreț la aiurelile fratelui ei, dar fiicele ei îl urmau pe Worth în jocurile lui cu ochii sclipind de încântare.

Worth își învățase copiii să schieze, să joace tenis și să navigheze. În timpul viscolelor, își petrecea ore întregi jucând cu ei jocuri de societate, și dacă ploua mai multe zile la rând în timpul verii, inventa o vânătoare

de comori în interiorul casei în care implica întreaga lui familie, pe Grace, Kellogg, fiicele lor şi pe Nona. Muncea intens şi se juca la fel de intens.

Cum se transformase oare dragostea aceea pentru amuzamente într-o dependenţă de droguri şi de alcool la fiul lor cel mai mic?

Cu un an înainte, Teddy se lăsase de facultate – de încă una. A treia în care fusese admis după ce picase la examene în prima şi fusese exmatriculat din a doua pentru că fusese beat şi drogat şi făcuse avansuri unei profesoare în campus. Îşi folosise fondul pentru facultate ca să călătorească pe tot continentul, telefonând din când în când ca să-i asigure că era bine. Îi sunase cu trei săptămâni înainte şi le promisese că va sosi în Nantucket la timp pentru ziua de naştere a Nonei.

Poate că după ce vor fi toţi împreună, toţi copiii ei, în siguranţă pe insulă, învăluiţi în rutina familiei, netezită de-a lungul anilor ca argintul lustruit, poate că atunci durerile de cap ale lui Helen vor înceta. S-ar bucura atât de mult să fie aşa, chiar şi dacă numai pentru câteva zile.

Ziua Nonei. Helen se va concentra pe asta. Trebuia să se pregătească pentru călătorie. Se ridică de la birou. Worth poate că se trezise deja, poate că-i va plăcea să stea la masă la micul dejun ca oamenii măcar o dată. O să-l întrebe.

Worth nu mânca des la micul dejun, deşi Helen îi reamintea mereu că doctorii spuneau că e cea mai importantă masă a zilei. Soţul ei sărea din pat dimineaţa perfect treaz şi plin de energie, gata să dea piept cu lumea. Nu voia nici măcar o cafea. Dar la urma urmei, Worth dormea bine, nu avea insomnii continue, epuizante, aşa ca Helen. Worth adormea în clipa când punea capul pe pernă pe la ora unsprezece seara şi sforăia, se sucea şi zăcea tolănit în ceea ce era evident un somn adânc, care-l împrospăta şi revigora, până când, pe la şapte şi jumătate, se trezea perfect lucid, azvârlea plapuma de pe el şi se ducea cu paşi hotărâţi în baie să facă un duş rapid şi înviorător. Se îmbrăca în întregime, cămaşă curată, butoni la manşetă, costum, cravată şi pantofi fără să bea

măcar o gură de suc. Dacă Helen încerca să-l preseze să mănânce la micul dejun, îi spunea că va lua ceva când va ajunge la birou, își înșfăca servieta, o săruta grăbit pe frunte și ieșea cu pași mari din casă.

Tot i se părea greșit că aveau dormitoare separate, deși insomnia ei neabătută provocată de puseurile ei de căldură îl făcuse pe Worth cu câțiva ani înainte să plece din patul lor conjugal și să se culce într-una din camerele de oaspeți. Le convenea de fapt amândurora, pentru că se culcau și se trezeau la ore diferite, dar Helen simțea lipsa căldurii și greutății corpului lui Worth în pat, îi era dor de atingerea accidentală a genunchiului lui pe picior, care deseori îi inspira să facă dragoste.

Deși, acum că se gândea la asta, în primele câteva luni după mutarea lui, făcuseră dragoste mai mult decât de obicei. Și fusese mai bine. Worth își dăduse silința s-o seducă, și Helen îi întorsese favoarea. Fusese ca și cum ar fi avut un amant.

Când se schimbase? Mai făceau și acum dragoste ocazional, nu așa de des pe cât i-ar fi plăcut lui Helen, dar, după cum îi amintea Worth, avea șaizeci de ani. Își demonstra afecțiunea în alte feluri – îi aducea flori și cărți, îi făcea complimente despre păr, remarca dacă arăta bine, dar Helen considera că o căsătorie trebuie să fie nu numai demonstrații îndatoritoare de afecțiune, ci și întâlniri fizice profunde. Poate că nu la fel de des acum, dar totuși, chiar și la vârsta lor.

Era sigură că Worth se trezise deja. Ar putea să-i facă niște ouă Benedict. Sau chiar și clătite. Se învioră la gândul acesta și urcă scările către dormitorul lui Worth.

Când se apropie de ușa lui Worth, îl auzi vorbind la mobil. Bine, se gândi ea, e treaz, și apoi: Oh, Doamne! pentru că ura faptul că munca lui, munca lui mai importantă ca orice, le invada uneori casa și în timpul weekendului.

– Ei, hai acum, dulceața mea, nu fii așa. Știi că mă gândesc la tine în fiecare moment. Știi că singurul lucru pe care vreau să-l fac e să te duc înapoi în pat.

Poftim? Helen se opri brusc în hol, ca şi cum s-ar fi ciocnit de un zid invizibil. Ce zicea Worth? Cu cine vorbea? *Dulceaţă?*

– Ştii că e aşa. Şi ştii că o voi face. Îţi promit. Dar trebuie să trec întâi de treaba asta cu familia. Ţi-am explicat. Haide, fii bună cu mine.

Fii bună cu mine? Vocea lui Worth era joasă, jucăuşă, sexuală, cum Helen nu-l mai auzise vorbind de ani de zile. Roşi numai auzind-o. Rămase acolo pe hol, paralizată, trăgând cu urechea la soţul ei şi îmbujorându-se dureros.

– Nu cred că s-a trezit încă. Nu simt miros de cafea. Dar o să se scoale imediat aşa că trebuie să închid acum. Oh, dulceaţa mea, ştii că o să te sun.

Vocea i se auzea mai tare acum, de parcă se apropia de uşă, de hol, unde stătea încremenită Helen.

În clipa aceea instinctul de supravieţuire, de fugă sau de luptă îi opri toate gândurile şi cu un şoc o făcu să se mişte. Cu inima bubuind, Helen se repezi în jos pe scări şi în birou, iar acolo continuă să meargă înainte şi înapoi frângându-şi mâinile.

Doamne sfinte! Worth avea o amantă.

Ştiuse că ceva nu era în regulă. Simţise asta, prezenţa unei viţe parazite ce se înfăşura în jurul ei, furând hrana căsătoriei ei.

Crescând verde şi puternică, în timp ce ea se ofilea şi încărunţea.

Dar poate se înşelase? Poate... nu. Îl auzise pe soţul ei foarte clar. Nu voia decât s-o ducă pe Dulceaţa în pat.

Foarte bine atunci, poate că nu era *serios*. Dar dacă era? Worth era un bărbat frumos, cu farmec şi charismă incontestabile. Era un om puternic, cu mulţi prieteni. Era sigură că nu avusese nici o aventură până atunci. Dacă nu din alt motiv, doar fiindcă era întotdeauna atât de ocupat, fie la bancă, fie cu familia lui. Bineînţeles că nu era naivă; ştia că un bărbat îşi putea găsi oricând timp să aibă o aventură, dar Worth era un Wheelwright, şi un Wheelwright punea întotdeauna familia pe primul loc.

Tatăl lui Worth n-ar fi tolerat nici o insultă la adresa familiei. Dar Herb murise cu cinci ani înainte. Nu mai

era aici să judece. Nona judeca, şi aspru, dar ea nu avea acces în lumea bărbaţilor aşa cum avusese Herb. Nu avea lista lui enormă de contacte.

De aceea oare avea Worth o aventură? Pentru că tatăl său murise şi mama lui îmbătrânea? Auzul şi puterile Nonei se duceau. Worth fusese întotdeauna favoritul ei, şi energia tot mai slabă a Nonei era cu siguranţă o mare durere pentru el.

Iar copiii lui refuzau să treacă prin porţile aurite pe care Worth le deschisese pentru ei, în afacerile băncii familiei. Poate se considera un ratat din cauza asta, şi lui Worth nu-i plăcea să rateze nimic.

„Ei, fii serioasă, Helen", îşi spuse singură. Nu este nevoie de un motiv complicat, freudian, pentru ca un bărbat să aibă o aventură. Nu e nevoie decât de o Dulceaţă şi de o atracţie reciprocă. Ce să facă acum?

Ce *putea* să facă?

Să-l confrunte? Nu. Nu acum. Nu azi. Era ziua Nonei. Copiii ei aduceau deja destulă dezordine în perfecţiunea de cronometru a familiei Wheelwright. Nu-şi putea permite să distragă pe nimeni de la sărbătoarea din acest weekend şi toţi o iubeau şi o venerau pe Nona.

Dar aproape tremura de energia plină de frenezie ce depăşea orice doză de cafeină pe care o luase vreodată. Era isterică? Probabil. Avea şi motiv să fie!

Trebuia să se gândească la altceva, sau pur şi simplu va exploda. Se duse grăbită către birou şi se forţă să se concentreze. „Târg de carte" scria în agenda ei. Târg de carte. Trebuia să sorteze cărţi pentru vânzarea de cărţi la biblioteca de pe insulă.

Un perete al biroului avea rafturi din tavan până-n podea şi toate erau pline. În unele locuri, cărţile fuseseră aşezate în faţa sau deasupra rândurilor iniţiale. Plimbându-se înainte şi înapoi, Helen cerceta titlurile şi apoi începu să golească rafturile. *Litera stacojie!* Nu mai citise cartea asta de ani de zile. Şi toate romanele acelea de Hemingway erau textele ei din facultate. Şi Edgar Allan Poe era atât de ciudat şi deprimant. Ediţiile astea, legate atât de frumos, vor fi vândute cu un preţ bun.

Teancul de cărți crescu. Le va pune într-o cutie și le va transporta pe insulă când se vor duce acolo pentru restul verii.

Și cărțile copiilor! Putea să le împacheteze și pe ele, pe toate! Cine știe când va avea nepoți? Își *dorea* nepoți, dar va avea oare vreodată? Oliver și Owen nu vor avea copii. Teddy era practic un copil el însuși. Și nu putea să arunce responsabilitatea aceasta pe umerii lui Charlotte. Charlotte avea deja destule pe cap, cu remarcile continue ale tatălui ei că i-ar plăcea s-o vadă întorcându-se la munca la bancă.

– Ce faci?

Helen tresări, speriată, cu inima bubuind, de parcă fusese prinsă făcând ceva oribil sau rușinos.

– Cărți, reuși să spună. Sortez cărți.

– De ce acum? Și de ce plângi?

Worth veni lângă ea, cu o expresie de îngrijorare autentică pe față.

– Helen? Ce s-a întâmplat?

Helen își întoarse capul și-și ascunse fața în palme.

– Nepoți, bolborosi disperată. N-o să am niciodată nepoți cărora să le citesc aceste cărți minunate.

Worth o luă în brațe și o trase aproape de el.

– Bineînțeles c-o să avem nepoți. Toată lumea are copii târziu în ziua de azi. Charlotte n-are decât treizeci de ani.

Helen suflă adânc și-și șterse obrajii cu mâinile.

– Știu. Mă gândesc la prostii.

– Nu-s prostii. Deloc. Și mie mi-ar plăcea să avem nepoți.

Helen se trase de lângă el. Căldura și înțelegerea lui o făcură să se simtă ca o nebună; el făcea sex cu Dulceața, și totuși putea fi atât de iubitor cu soția lui. Nu putea concepe așa ceva.

– Trebuie să mă duc să fac duș și să-mi fac bagajele, zise ea, fără să se uite la el. Să nu întârziem.

Fără să aștepte un răspuns, ieși din birou și urcă în grabă scările până în dormitorul ei. Traversă camera, intră în baie, închise ușa și o încuie, își dădu jos capotul și cămașa de noapte și intră sub duș. O izbi brusc

durerea de cap. Deschise cu violență robinetele la maximum, recunoscătoare pentru torentul de apă și zgomot. Se aplecă, își puse mâinile pe genunchi și respiră cu greu, panicată.

Apa fierbinte îl lovea spatele gol. Se îndreptă de spate și se rezemă obosită de peretele acoperit cu faianță, lăsând curgerea apei să o aline.

Dar gândul nu voia să plece: Worth avea o amantă.

Oare Nona fugise vreodată pe hol și se azvârlise sub duș ca să-și adune gândurile? Nu credea să se fi întâmplat vreodată. Nona era întotdeauna stăpână pe ea. Nona era perfectă.

Helen opri apa, ieși de sub duș, se șterse, își trecu un pieptene prin părul des, cârlionțat, încărunțit. Fusese întotdeauna în secret foarte mândră de părul ei des, ondulat și bogat. Nu purta niciodată machiaj, în afară de ruj la ocazii speciale. Avea pielea destul de bună, mai ales având în vedere cât de mult timp petrecea afară la soare. Mama ei fusese una din primele adepte ale cremei de soare și a pălăriilor de paie. Crezuse mereu că ochii ei albaștri erau cea mai bună trăsătură a ei; nu avea nevoie de ochelari decât pentru citit. Și, deși se îngrășase cu trecerea anilor, diferitele sporturi pe care le practica în felul ei nu foarte extenuant și orele petrecute pe aparatele de exerciții la sală când își aducea aminte își făcuseră toate efectul. Poate că nu era prea zveltă, dar nu era grasă. Până acum se considerase pur și simplu *sănătoasă*. Și la șaizeci de ani, sănătoasă era fabulos.

Dar evident că nu era destul de fabulos pentru Worth. Helen se întoarse în dormitor și-și trase peste cap o rochie ușoară de vară. Își luă apoi un jerseu de cașmir de același roz visător și se așeză pe marginea patului să-și încheie sandalele. Când se ridică în picioare în fața oglinzii, punându-și la gât colierul din câteva fire de argint cu mărgele și biluțe roșii, galbene și albastre, văzu că-i tremurau mâinile. *Dulceața*. Denumirea îi aducea în minte o frumusețe blondă și suavă, cu carne delicioasă și gropițe adorabile. Cineva irezistibil.

Cineva care le va schimba toată viața.

Cât de diferită va fi vara aceasta! Va mai veni Worth în fiecare weekend cu avionul să înoate, să navigheze, să joace tenis, să se bucure de cinele cu homar și scoici? Sau va rămâne în Boston, pretinzând că are de lucru, când de fapt vrea să fie cu... cu cine? Jhoneica lui? Asta suna destul de victorian și frivol. Amanta lui? Nu și-o putea imagina pe Worth cu o față.

Ei bine atunci, soția lui. Își strânse hârtiile în jurnal și se lăsă încet înainte și înapoi pe marginea patului nefăcut.

- Helen! o strigă Worth de la parter. Ceți la scris de mult timp! Trebuie să plecăm la aeroport.

Helen se încordă.

- Cobor imediat, strigă ea.

Sonirca

capitolul 4

De pe şezlongul ei, Nona auzi scârţâitul scoicilor albe de pe alee şi apoi uşi trântite, voci ridicate şi un bebeluş care plângea.

Se uită pe fereastră şi-i văzu venind în şir pe sub pergola arcuită, prin gardul viu, pe fiica ei Grace şi familia ei – Kellogg, bărbatul cel mai drăguţ şi mai plictisitor de pe planetă, şi cele trei fiice ale lor: Mandy, de treizeci şi cinci de ani, Mellie, de treizeci şi trei, şi Mee, de douăzeci şi opt. Când fuseseră mici, părinţii le numiseră cu aceste abrevieri drăgălaşe de la Amanda, Amelia şi Amy, şi bineînţeles lumea le spunea „M"-ele. Faptul că nici una din ele, când deveniseră adulte, nu insistase să revină la numele întreg îi sugera Nonei că toate trei nepoatele ei alegeau să existe în starea infantilă pe care o preferau părinţii lor.

Dar Nona trebuia să recunoască şi că poreclele erau foarte mult folosite în familia Wheelwright. Cu mult timp în urmă, Oliver îi numise pe Worth, Kellogg şi ginerii săi Băieţii Bancheri, şi erau numiţi şi acum tot aşa. Cel puţin aceasta era o denumire folositoare. În secret, Nona se gândea la Kellogg şi la soţii fiicelor lui ca Soţii Nonficţiune: nici romantici, nici misterioşi, nici înfiorători. Îşi dorea să poată spune această vorbă de duh cuiva fără să rănească sentimentele nimănui. Poate i-o va spune într-o zi lui Oliver. El putea ţine un secret şi ar aprecia umorul.

Dar n-ar fi vrut nici măcar pentru o clipă să-şi rănească nepoatele. Erau fete bune M-ele, nu făceau niciodată probleme, şi erau şi drăguţe, dar nu aveau spiritul, pe care Nona îl numea în sinea ei „flacăra vie", care îi inspira pe copiii lui Worth. M-ele se măritaseră bine, toate trei – deşi Mee tocmai divorţase.

I se întâmpla ceva destul de ciudat Nonei de câțiva ani, și o îngrijora. Se gândise chiar să consulte un doctor psihiatru, deși disprețuise întotdeauna terapeuții și psihologia. Cu cât îmbătrânea, cu atât mai mult părea să iubească *oamenii în general*. Când călătorise spre insulă cu feribotul îi privise pe ceilalți pasageri și simțise un val inexplicabil de afecțiune pentru ei: adolescenții stângaci care-și purtau blugii cu talia lăsată atât de jos încât călcau pe tiv; tinerele cu părul lor lucios, unghiile multicolore și mobile omniprezente; chiar și imigranții de origine latină (probabil ilegali) care-și țineau plasele pline de cumpărături ieftine ce se puteau găsi mereu în Cape, dar niciodată în Nantucket. Sau dacă se uita la televizor; de exemplu, într-o seară de iarnă se uitase la Super Bowl cu Charlotte și câțiva din prietenii ei. Un bărbat blond chipeș pe nume Tom Petty cântă un cântec în pauză și camerele de luat vederi măturaseră tribunele ca să arate câteva fețe de oameni care se legănau în ritm cu muzica, zâmbind, cântând, fluturând în aer bastonașe luminoase, toți tineri și în blugi, iar Nona se simțise copleșită de o senzație pe care n-o putea numi decât extaz la vederea atâtor tineri frumoși și fericiți. Era ciudat, dar se simțea legată de toți, de parcă ar fi fost bunica fiecăruia dintre ei. Așa se simte Dumnezeu, se gândise ea, uitându-se la o infinitate de chipuri.

Și totuși, acum că nepoții ei adevărați veneau s-o vadă, simțea mai degrabă un soi de groază. Părea să-și fi pierdut entuziasmul pentru *oameni anume*. Sau, mai degrabă, pentru anumiți oameni. Adora s-o aibă pe Charlotte lângă ea, și când o vizita Oliver era absolut încântată. Dar mocăitul de Kellogg și cele trei fete insipide ale lui o plictiseau aproape totdeauna și uneori pur și simplu o iritau. Iar asta o făcea să se simtă vinovată. Ea și Herb încercaseră întotdeauna să nu arate favoritisme nici unuia dintre copii și nepoți, și se gândea că reușiseră.

Ce cauzase oare schimbarea aceasta? Cu siguranță era povestea asta cu grădina lui Charlotte. Era ciudat și aproape amuzant cum venitul nesemnificativ de patru mii de dolari al Grădinii Beach Grass aruncase familia

într-un vârtej de invidie şi lăcomie. Bineînţeles că nimeni, inclusiv Nona, nu se aşteptase ca Charlotte să aibă succes cu grădina ei. Li se păruse tuturor doar o nouă idee idealistă, aeriană, de salvare a lumii, aşa cum propuseseră la un moment dat fiecare dintre nepoţi. Chiar şi Mee plecase de la facultate ca să călătorească prin ţară ca ghicitoare de noroc în diverse târguri şi bâlciuri. Pornise într-o dubiţă Volkswagen străveche şi zdrăngănitoare împreună cu iubitul ei de atunci, Sky, un individ frumuşel şi slăbănog care părea să supravieţuiască din substanţele nutritive pe care le inhala din marijuana. Ajunseseră până în Indiana când dubiţa li se stricase. Mee îşi sunase părinţii şi aceştia îi trimiseră un bilet de avion. Mee venise acasă cu avionul şi se întorsese la facultate în ianuarie în acelaşi an şcolar. Sky rămăsese în Indiana şi, pe câte ştia Nona, Mee nu mai auzise nimic de el de-atunci.

Amintirea asta o făcu să simtă un val de afecţiune pentru Mee, şi era într-un moment bine-venit, căci erau acolo trei din cele patru nepoate Wheelwright. Mandy îşi ţinea în braţe bebeluşul, micuţa Zoe, iar soţul ei Claus îl ţinea pe umeri pe Christian, băieţelul lor de patru ani. Nişte copilaşi drăgălaşi, de fapt. Mellie veni legănat în urma lor, enorm de gravidă, împreună cu soţul ei Douglas, care o urma cu fruntea încruntată de concentrare în timp ce lătra nişte instrucţiuni în celular. Mee venea la urmă, singură.

Năvăliră spre Nona într-un torent de saluturi, sărutări, îmbrăţişări, şi în cazul lui Zoe, scuipat. Kellogg venea în urma lor, cu bagaje în fiecare mână şi câte unul pe fiecare umăr.

– Bună, Nona! strigă el cu voie bună din urma cârdului. Fetelor, unde vreţi să vă pun bagajele?

Grace se chinuia să intre pe uşă, încărcată şi ea cu bagaje. Îi suflă Nonei un sărut de la distanţă.

– Mamă! Arăţi superb! Are vreo importanţă unde dormim?

– Deloc. Camera lui Charlotte e în mansardă, ştii.

– O să iau şi eu un dormitor în mansardă, atunci, declară Mee. Un etaj numai pentru noi, fetele bătrâne.

- Nu poţi fi fată bătrână dac-ai fost măritată, o corectă Mandy. Ce păcat c-a luat Charlotte camera din mansardă. Acolo e camera de joacă. Ar fi mult mai simplu dacă *noi* am avea camera din mansardă.

- Nu fi ridicolă, Mandy, îi răspunse Mee. Dormitoarele din mansardă au paturi de o singură persoană.

- Ce e sigur e că *eu* nu vreau o cameră în mansardă, se bosumflă Mellie, punându-şi mâna pe pântecul rotund. O să-mi fie suficient de greu să urc scările şi aşa.

- Iau eu o cameră la mansardă, zise soţul lui Mellie, Douglas. Poate o să pot dormi şi eu fără să fiu înghesuit de marea balen... Fu întrerupt de privirea aspră a soţiei sale. Scuze, Mellie.

- Tu şi Claus duceţi-vă în dormitorul din faţă, îi sugeră Grace fiicei ei celei mai mari. Copiii pot să stea în fosta cameră de cusut, iar eu şi tata o să stăm în camera de vizavi ca să vă putem ajuta cu copiii.

- E pregătit pătuţul în fosta cameră de cusut? întrebă Claus. Christian, te-ai făcut greu deja. Tata o să te pună jos acum.

- *Genţile* astea s-au făcut grele! anunţă Kellogg. Eu le duc la etaj. De acolo vă descurcaţi voi.

Umflându-se, unindu-se şi separându-se ca un fel de amibă dintr-o emisiune de pe Nature Channel, masa dinamică a familiei lui Grace se duse din salon în holul mare şi apoi în sus pe scările din faţă. Era interesant, se gândi Nona, că Charlotte nu venise din grădină, să se repeadă înăuntru să-şi îmbrăţişeze verişoarele, mătuşa şi unchiul. Bine, Charlotte îşi lua munca foarte în serios şi, deşi văzuse cu siguranţă maşinile intrând pe alee de pe drumul principal, probabil le făcuse doar semn cu mâna şi se întorsese la plivit sau udat sau ce-o fi făcând acum. Trecuseră anii în care se grăbeau să se salute, guiţând toate ca nişte purceluşi.

Mandy intră agitată în cameră.

- Crezi c-ai putea ţine bebeluşul pentru o clipă? O să mă întorc imediat cu geanta cu scutece şi scăunelul ei. Atâtea lucruri sunt necesare pentru un bebeluş!

Aşează fetiţa în braţele Nonei şi se repezi afară în grădină şi trecu prin gard către maşina ei.

Nona se uită la strănepoata ei din braţe. Pielea lui Zoe avea luminozitatea netedă a interiorului unei scoici. Îşi amintea de pielea aceasta luminoasă de la bebeluşii ei. Zoe era trează şi se uita în jur, ţuguindu-şi buzele de parcă voia să pronunţe o sentinţă despre ceea ce vedea. Când i se opri privirea pe Nona, îi oferi un zâmbet mare şi fără dinţi, de bebeluş.

– Draga de tine, îi şopti Nona, mângâind chipul neted al fetiţei cu degetul ei noduros şi ridat de vrăjitoare bătrână.

Îşi amintea şi asta, când fuseseră aşa mici nepoţii ei, cum bebeluşii reuşesc cumva să vadă dincolo de desfigurarea bătrâneţii până la dragostea de dinăuntru.

Claus intră în cameră. Înalt, slab, scandinav, cu energia nervoasă a unui ogar pursânge.

– Voiam să te rog să ai grijă de Christian, dar văd că Mandy a ajuns prima la dumneata. Trebuie să aduc pătuţul lui Zoe.

Părea neajutorat şi împovărat. Apăru Kellogg.

– Voi aduce eu pătuţul. În care cameră sunteţi? Hai, Christian, hai la bunicul. Îşi ridică nepotul pe umeri printr-o singură mişcare. Nona, trecem prin vestibul, bine? E mai aproape de scări.

Mellie intră cu pas legănat, ca de raţă, şi se trânti într-un fotoliu.

– Am nişte arsuri la stomac de mor! Nu m-am gândit niciodată că sarcina ar putea fi aşa un chin!

– Avem nişte bicarbonat de sodiu în bucătărie, îi zise Nona. Amestecă puţin într-un pahar cu apă. Face minuni.

– Bicarbonat de sodiu! Nona, n-ai *idee* cât de feroce sunt arsurile astea! Bicarbonatul de sodiu nu poate face nimic. Am încercat toate medicamentele posibile; pur şi simplu *trăiesc* pe Rolaid şi Tums.

Soţul ei trecu prin hol, cărând nişte genţi mari. Când îl zări, Mellie spuse tare:

– Aş vrea ca Dougie să treacă prin ce trec eu acum. Aş vrea să simtă şi el cum e *măcar o zi*.

– Mmm, încuviinţă vag Nona. Mama Natură a fost întotdeauna nedreaptă.

Intră și Grace, ștergându-și mâinile pe un prosop de bucătărie brodat de mână pe care-l folosise pe vremuri soacra Nonei.

– Eu și Glorious facem câteva butoaie de ceai cu gheață. Ne e așa de sete la toți. Presupun că nimeni nu vrea o băutură adevărată, până diseară, nu?

Claus, care se lupta cu două genți burdușite pe hol, se opri lângă scări.

– Eu nu vreau alcool. Vreau să joc tenis după-masă.

În spatele lui, Kellogg se chinuia cărând pătuțul.

– Da, și eu vreau să merg la o plimbare cu iahtul.

Cei doi bărbați urcară trudnic scările sub poverile lor grele.

– Bine, deci ceai cu gheață pentru toată lumea, zise Grace și plecă.

„Eu aș putea bea ceva alcoolic", se gândi Nona, dar nu spuse cu voce tare. Atât de mulți oameni care aveau nevoie de atât de multe lucruri.

Era diferit cu Charlotte. Era o singură persoană și îi păsa de plăcerea Nonei. De-a lungul ultimilor trei ani, Nonei îi plăcuse compania lui Charlotte, care locuia în mansardă și lucra în grădina ei. Charlotte își făcea întotdeauna timp să se oprească și să pălăvrăgească puțin cu Nona, și făcea lunile lungi de iarnă delicios de confortabile, cu un foc mare, cacao proaspătă și jocuri de cărți sau table cu Nona. Descoperise și o comoară de filme minunate britanice pe DVD-uri la biblioteca locală și serile de vineri deveniseră „seara lor de întâlnire" când stăteau împreună în birou, se uitau la filme și mâncau o cină delicioasă și complet nerecomandabilă cu pizza și înghețată. Ceea ce făcea prăpăd cu intestinele Nonei a doua zi, dar era o ocazie mult prea plăcută ca să poată renunța la ea.

În afară de asta, Charlotte nu deranja sensibilitățile Nonei. Dacă asculta muzică, o făcea la căști în timp ce lucra în grădină sau sus în mansardă, de unde sunetul nu se auzea. Charlotte avea și un calculator și un televizor în camera ei, așa că nu întrerupea rutina Nonei.

Glorious avea o cameră mare în capătul celălalt al bucătăriei, cu un televizor nou mare și o canapea mică,

un pat confortabil şi o baie privată. Glorious avea mulţi prieteni în oraş şi-i plăcea să fie cu ei – avea nevoie probabil, se gândea Nona, după o zi întreagă petrecută având grijă de o bătrână ca ea. Glorious nu se plângea că trebuie s-o ajute pe Nona. Era relaxată şi părea cu adevărat fericită cu viaţa ei. Totuşi, Nona se simţea vinovată dacă o ţinea pe Glorious mai târziu de ora şase. Era o zi lungă pentru Glorious, şi bineînţeles că Nona o plătea bine, dar tot ura să fie o povară. Nonei nu-i plăcuse niciodată să fie o povară.

Aşa că încă înainte să vină Charlotte să locuiască în casă, Nona îşi formase o rutină care o satisfăcea. Se retrăgea în camera ei la ora şase. Îşi peria părul lung şi alb, îl împletea şi lega coada împletită cu o panglică de stofă lată. Îşi curăţa dinţii, aşeza dantura într-un pahar cu soluţie de curăţat, se spăla pe faţă şi se dădea cu cremă. Se îmbrăca într-o cămaşă de noapte de flanel şi se aşeza în pat, rezemată în perna-scaun ingenioasă pe care i-o dăruise Glorious la un Crăciun. Avea spătarul moale şi plin, şi Nona îşi putea odihni braţele obosite pe mânere. După aceea, Glorious îi aşeza în poală tava de pat cu rezultatul splendid al eforturilor sale culinare pentru cină, împreună cu un pahar de vin şi cu telecomanda televizorului. Glorious o săruta pe Nona pe frunte şi apoi cobora la parter. În curând sosea o prietenă după ea într-o maşină veche, şi Glorious ieşea chicotind pe uşa din faţă pentru restul serii. Nona mânca, se uita la ştiri, îşi striga opiniile către prezentatorii de ştiri excesiv de aranjaţi şi uneori se uita la emisiunile ei favorite: *As Time Goes By*, *Keeping Up Appearances*, *Masterpieace Theater*. Deseori citea. Şi din ce în ce mai des în ultima vreme, aţipea. Rareori dormea mai mult de patru ore încontinuu. Era uluită ce fel de lucruri puteai vedea la televizor la ora trei noaptea.

Când se mută în casă, Charlotte afirmase foarte clar că nu vrea să strice rutina Nonei. Bineînţeles că Nona o auzea pe Charlotte mişcându-se prin casa cea mare, pregătindu-şi de mâncare – aromele plutind tentante în sus pe scări –, vorbind la telefonul mobil sau ieşind din casă şi întorcându-se mai târziu, după un film şi o cină

cu prietenii. Nonei îi plăceau aceste semne de viață. Se înțeleseseră cumva tacit ca Charlotte să-și salute bunica dimineața, dar nu și seara. Nona credea că era din cauza faptului că nu-i plăcea s-o vadă familia fără dinți.

Nu era doar vanitate. Era vorba și de demnitate și, mai mult de-atât, de putere.

De când avea douăzeci și trei de ani, Nona își petrecuse fiecare vară a vieții ei în această casă înconjurată de familie. Verile fuseseră splendide în tinerețe. Avea energie pe atunci. Condusese casa, își crescuse copiii, își găsise timp să navigheze sau să joace tenis. Organizase petreceri de zilele de naștere, de ziua națională în 4 Iulie, serate și picnicuri pentru șaptezeci de invitați.

Dar până în urmă cu cinci ani, când murise Herb, nu fusese niciodată responsabilă pentru Consiliul de Familie.

Nimeni n-ar fi numit-o pe Nona timidă. Dar exista într-adevăr o diferență de generație în felul cum se comportau femeile cu soții lor. Când Nona fusese mireasă, femeile erau mult mai supuse. Pur și simplu, așa era lumea. Nona nu era responsabilă de asta și nu voia să accepte nici un fel de sentiment de vinovăție pentru asta. Și în schimb nu încerca s-o judece sau s-o condamne pe nora ei Helen pentru atitudinea ei față de Worth. De fapt, o admira pe Helen și considera că Helen se comporta cu Worth foarte bine. Worth era un om dificil. Era cel mai frumos dintre copiii Nonei și ai lui Herb, și cel care purta pe umeri moștenirea băncii. Din cei trei copii, el era cel mai de succes, inteligent, fermecător, ambițios și politic.

Worth și fratele lui mai mic, Bobby, se certaseră întotdeauna - nu erau decât doi ani diferență între ei. Poate că Bobby ar fi fost mai rebel sau poate că s-ar fi îndreptat. Nimeni nu va ști vreodată. Bobby fusese ucis în Vietnam, în 1970.

Nona era sigură de un lucru, deși nu vorbise niciodată despre asta cu nimeni, și anume că simțul responsabilității de familie al lui Worth crescuse în clipa când auzise de moartea fratelui său. Era de înțeles. Herb însuși se schimbase de când murise fiul său. Devenise

obsedat de muncă. Își petrecuse din ce în ce mai puțin timp acasă și tot mai mult la bancă. Parcă banca îl înlocuise dintr-odată pe Bobby, și avea nevoie s-o vadă prosperând și crescând ca și cum ar fi fost o ființă vie.

Era adevărat că banca era una dintre cele mai vechi instituții din Massachusetts, fiind fondată în 1878 de străbunicul lui Herb, și într-un fel părea o parte a familiei. Numită la început pur și simplu A Patra Bancă din Boston, de-a lungul anilor își schimbase numele și-și mărise birourile, adunând acționari. Acum, Worth, Kellogg și Lew Lowry o conduceau. Fiul lui Lew, Whit, de vârsta lui Charlotte, lucra acolo, și Nona știa că Worth ar fi vrut ca Charlotte să iasă cu el.

Nona deținea încă acțiuni la bancă, dar avea prea puțină putere acolo și nici nu voia mai multă. Avea controlul banilor personali și al trusturilor familiei Wheelwright, și conducea Consiliul de Familie în locul lui Herb. I se sugerase cu subtilitate că poate Consiliul de Familie era o povară prea grea pentru o femeie de vârsta ei, dar nu avea intenția să renunțe încă la frâie.

Adevărul era că era îngrijorată pentru Worth. Simțea nevoia să stea cu ochii pe el. Ceva nu era bine. Și nu era doar imaginația unei femei bătrâne. Era suficient de limpede la minte să vadă câtă presiune punea Worth pe copiii lui. Mă rog, pe doi din copiii lui. Pretindea cel mai mult de la Charlotte, pentru că Charlotte era copilul care-și adora tatăl cel mai mult. Charlotte încercase să lucreze la bancă și-l dezamăgise pe Worth când, după trei ani, îi spusese că nu era pentru ea. Worth voia ca al doilea fiu al lui, Teddy, să se lase de tâmpenii și să nu mai bea atât de mult. Bine, toată lumea voia ca Teddy să nu mai bea atât de mult. Dar metodele lui Worth și felul în care vorbea cu cei doi copii ai săi mai mici se schimbase. Worth putea fi foarte convingător când încerca. Era frumos, fermecător, energic și amuzant, dar în ultimul an devenise tiranic, ceea ce nu făcuse decât să-i îndepărteze și mai mult pe copii de el. Chiar și Charlotte, care-și venera tatăl, începuse să se certe cu el. Sunetul vocilor lor ridicate nu era plăcut, și în nici un caz nu era eficient.

Şi nu doar Teddy îl îngrijora pe Worth. Nona se întreba dacă nu cumva Helen avea o aventură. Sexul era atât de des la rădăcina unui scandal. Worth şi Helen tocmai împliniseră şaizeci de ani, o vârstă periculoasă. Nu se putea spune că Helen era o sirenă, dar în felul ei dezordonat era atractivă. Poate se culca cu un alt bărbat; asta ar explica dispoziţia atât de proastă a lui Worth. Nona ţinea la nora ei, dar era de părere că Helen era o necunoscută. Helen nu-şi permisese niciodată să devină cu adevărat parte a familiei Wheelwright. Fusese şi continua să fie o mamă bună, şi Nona considera că şi acum copiii erau prioritatea ei principală. Poate că doar povara dificultăţilor cu Teddy îl apăsa pe Worth.

Oh, Grace şi contingentul ei erau cu siguranţă gălăgioşi şi haotici, dar numai gândul la sosirea lui Worth o făcea să se simtă atât de istovită. Oare pentru că-şi iubea fiul cu o idee mai mult?

capitolul 5

Helen se simţi ameţită când se aşeză în limuzină. Worth, de lângă ea, o atinse pe mână.

– Pune-ţi centura.

Îşi puse centura, sperând ca Worth să nu observe cât de tare îi tremurau mâinile.

Worth nu observă.

Aşezat confortabil în scaunul moale de piele al limuzinei, Worth vorbea la telefon cu colegii şi asistenţii lui, sau lucra la laptop.

Ca mijloc de apărare, Helen îşi deschise şi ea laptopul şi scrise câteva liste de instrucţiuni pentru diferitele ei comitete. Era uluitor, se gândi, cum emoţiile ei înăbuşite îi ofereau un rezervor de energie, ca un gheizer. Era interesant şi cum tehnologia modernă, proiectată să ne apropie mai mult unii de alţii, oferea în fapt un mijloc politicos de a-i ignora pe ceilalţi.

La aeroport trecură prin ritualurile de predare a bagajelor şi de obţinere a biletelor de îmbarcare cu amabilitate, în mod automat, cum o făcuseră de mii de ori

înainte. Merseră cu paşi egali prin holurile aglomerate, pe lângă standuri de presă sau cu mâncare şi cafenele, de la controlul de securitate până la poarta lor. Se aşezară pe scaunele de plastic tare la poarta Cape Airlines, aşteptând să fie chemaţi să urce la bord, şi Worth începu să scrie rapoarte pe BlackBerry. Helen citea o carte, sau cel puţin se prefăcea.

De fapt, un vârtej de întrebări îi vuiau în minte. Cu cine avea Worth o aventură? Cineva de la bancă, o secretară tânără şi linguşitoare sau o asistentă administrativă? Poate era văduvă sau divorţată? Nu. Worth nu i-ar spune niciodată unei femei de vârsta lui Helen „Dulceaţă". Sigur era o femeie mai tânără, o femeie mult mai tânără, cu sânii înălţaţi încă mult deasupra coastelor şi cu pielea fără vergeturi. De cât timp dura? Ce fel de soţie era Helen, de nu băgase nimic de seamă? Îşi dusese viaţa înainte fără nici o grijă, neştiind că soţul ei făcea sex cu o altă femeie.

Li se anunţă avionul şi urcară la bordul jetului cu nouă locuri care-i duse până în Nantucket. Zburară spre sud, deasupra coastei, zdrăngănind şi huruind, zgomotul excesiv făcând imposibilă orice conversaţie. Soarele strălucea şi apa de sub ei era infinit de albastră.

Sora lui Worth, Grace, era la aeroport să-i întâmpine în maşina mult iubită a tatălui lor, Chrysler 1949, o decapotabilă cu accente de lemn sculptat.

– Worth! Helen! La timp! Foarte bine!

Grace îi îmbrăţişă, apoi apucă una din valize şi îi conduse spre maşină.

Era o uşurare să fie cu Grace, care turui entuziasmată pe tot drumul până acasă despre toate planurile pe care le făcuse pentru ziua Nonei. Nu că Helen o putea auzi. Lui Grace îi plăcea să conducă având acoperişul lăsat şi era o zi minunată pentru o călătorie într-o decapotabilă, dar Worth, cu picioarele lui lungi, ocupă locul pasagerului din faţă, apărat de parbriz, iar Helen era înghesuită în spate cu bagajele, unde vântul o bătea în faţă şi-i flutura părul. Se simţi ciudat de calmă, prinsă ca o frunză în curentul vieţii de familie. Putea să se lase dusă de curent. Alte gânduri puteau aştepta.

Grace încetini pe Poplis Road ca să intre pe proprietatea Nonei, şi văzură taraba cu produsele de vânzare ale lui Charlotte. Şi Charlotte era aici, şi gândurile lui Helen se transformară într-un val de dragoste şi încântare văzându-şi fiica minunată.

Charlotte era îmbrăcată ca un fermier într-o salopetă în dungi, cu cizme şi o pălărie de paie, şi Helen îşi aminti toate costumele pe care le purtase Charlotte în timpul vieţii ei. Distracţia ei favorită din copilărie fusese să se îmbrace în diverse costumaţii, cotrobăind în cuferele din podul Nonei. Charlotte era născută în zodia Gemenilor, şi avea cel puţin două personalităţi. Era inteligentă, harnică şi bună la inimă, dar nu fusese niciodată prea practică. Era idealistă, visătoare şi, în ciuda încercărilor ei de a face această grădină să pară o adevărată afacere, Helen se temea că Charlotte era în continuare cu capul în nori.

– Salut! strigă Helen şi-i făcu semn cu mâna fiicei ei, care îi răspunse cu acelaşi gest.

Charlotte vorbea cu Bill Cooper din vecini. Era un bărbat chipeş, şi Helen de-abia aştepta să-i întâlnească părinţii a doua zi la petrecerea Nonei. Erau pe lista de invitaţi, o informase Grace, şi Helen se bucurase. Nu erau foarte apropiaţi de familia Cooper, dar îi cunoşteau de ani de zile, jucau ocazional tenis cu ei, beau cocktailuri cu ei pe terasa familiei Cooper, în grădina Nonei sau pe iahtul familiei Cooper. Felicity şi Mark Cooper nu aveau decât un copil, Bill. Helen credea că Mark ar fi vrut ca fiul lui să-i calce pe urme, lucrând în imobiliare. Dar Coop rătăcise de la o slujbă la alta, câte puţin pe aici, puţin pe dincolo, o diplomă de literatură engleză, care nu-l ajutase să-şi obţină nici o slujbă, şi mai târziu, un masterat în informatică – acesta după câţiva ani se dovedise util. Coop avea acum o firmă de software cu care se întreţinea singur, sau cel puţin asta îi spusese Felicity lui Helen vara trecută. Bineînţeles, „se întreţinea singur" era o expresie relativă când Coop locuia în casa de pe insulă a părinţilor, unde nu plătea chirie sau ipotecă.

Totuşi, Helen nu credea că tânărul le cauzase vreodată îngrijorări serioase părinţilor săi. Într-o seară de vară, când avea şaisprezece ani, Coop se îmbătase cu nişte prieteni şi vomase pe plajă în faţa casei Nonei, dar Mark Cooper îi făcuse un scandal monstru şi Nona, jucând rolul pe care o rugaseră părinţii lui Coop să-l joace, îl certase pe Coop cu asprime şi fără milă, cum se făcea pe vremuri, ceea ce-l sperie de moarte pe bietul băiat. Helen zâmbi, amintindu-şi cum adulţii conspiraseră să-l terorizeze pe Coop să nu mai bea cu atâta nesăbuinţă şi lipsă de cumpătare.

Şi apoi Helen se încruntă, amintindu-şi că ea şi Worth avuseseră multe scene de ceartă, furie şi ameninţări cu Teddy, şi toate condamnările lor nu păreau să funcţioneze cu el.

Grace merse cu viteză pe drumul neasfaltat ce ducea spre casă, hurducându-i. Către vest era grădina lui Charlotte, şiruri după şiruri de plante, care poate c-ar fi arătat atractiv dacă n-ar fi fost îngrădite de un gard urât de sârmă. Charlotte spunea că gardul era necesar ca să nu intre căprioarele, iar pe Nona n-o deranja; nu se vedea zona aceasta din salonul ei sau din grădina formală din faţă, unde-i plăcea Nonei să-şi petreacă ziele de vară. Trecură pe lângă hambarul vechi, ce fusese transformat într-un garaj şi un depozit de unelte, prelungit cu o nouă anexă unde se găsesc ghivecele lui Charlotte, ce avea şindrilele încă de un auriu palid, netransformate de vreme în argintiu. Drumul ocolea în jurul unei urme mari de beton plină cu panseluţe şi piciorul-cocoşului. Nişte dale de ardezie formau o cărare ce ducea spre dreapta, către debarcader şi adăpostul iahtului şi al bărcilor, iar către stânga o alta traversa peluza şi ducea la casă, la intrarea laterală şi bucătărie. Dar Nona trebuia să fie în salon, aşa că Helen şi Worth se duseră către intrarea din gardul viu înalt şi prin grădina formală, intrând în salon prin ferestrele-uşi unde Nona era instalată într-un şezlong.

– Bună, dragilor.

Nona îşi înălţă braţele către ei. Purta unul dintre costumele ei făcute la comandă, pantaloni de mătase

cu o jachetă asortată cu guler mandarin, închizători-fluture şi manşete brodate. Astăzi purta un costum de culoarea coralului, cu bordură albă. Helen credea că Nona avea probabil treizeci de asemenea costume în culori diferite. Toate aveau o eleganţă simplă pe care Nona o completa cu un colier şi cercei de perle, la fel de luminos de albe ca părul ei. Chipul bătrânei era ridat de vârstă, dar când zâmbea părea tânără şi frumoasă.

– Mamă. Arăţi minunat.

Worth se aplecă să-şi sărute mama pe obraz.

– Mulţumesc. Ce ai în mână? Nona cea cu ochi de vultur nu irosea nici un moment. Mă saluţi cu un telefon mobil în mână?

Worth zâmbi jenat.

– Mai am o singură chestiune de afaceri de rezolvat.

Nona făcu un gest imperios.

– Du-te afară cu telefonul. Sau în bibliotecă. Nu se fac afaceri în salonul meu sau în grădina mea. Îşi întinse braţele spre Helen. Serios. Cum îl suporţi?

– De fapt, n-am idee.

Helen îşi păstră vocea glumeaţă în timp ce se aplecă să-şi sărute soacra.

Nona bătu uşor cu mâna marginea şezlongului.

– Stai aici un moment, dragă. Hai să vorbim puţin. Grace şi tribul ei au invadat deja...

– Te-am auzit, mamă! strigă Grace din hol.

Nona râse.

– Strănepoţii sunt aşa de dulci şi Mandy şi Claus sunt foarte capabili să aibă grijă de ei. Cum însă Mellie este prima femeie de pe planetă care trebuie să îndure o sarcină, acum lâncezeşte, iar Mee, ei bine, biata de Mee e foarte afectată de divorţ.

„Divorţ", se gândi Helen şi nu era sigură dacă ideea o înspăimânta sau o tenta. Poate amândouă puţin.

– Petrecerea pentru tine o va înviora, spuse ea cu mintea în altă parte.

Nona observă imediat.

– Arăţi obosită, Helen.

Helen îşi duse mâna la părul bătut de vânt.

– Nu sunt obosită, sunt doar răvăşită de la drum.

– Grace conduce maşina aceea ca o maniacă. I-am spus că n-o să mai stau niciodată pe bancheta din spate cu ea la volan.

Helen râse.

– Te înţeleg. Cum te tratează Charlotte?

Nona se rezemă la loc de perne cu un zâmbet afectuos.

– O văd foarte puţin zilele astea. E perioada ei cea mai ocupată cu grădina. Se scoală la patru şi jumătate în fiecare dimineaţă. Ştiu pentru că şi eu mă trezesc tot atunci, dar mi-e prea lene să mă ridic din pat. Stau întinsă în pat, mă uit cum se luminează cerul şi ascult cum cântă păsările. O aud cum coboară scările în vârfurile picioarelor, ca un îngeraş dintr-o carte pentru copii, ca să nu mă trezească. Aud cum se deschide şi se închide uşa de la vestibul; întotdeauna am vrut să spun cuiva să ungă balamalele alea cu nişte ulei, şi mereu uit imediat ce-mi amintesc. Îmi place să stau aşa în pat, imaginându-mi-o în grădină, mirosind aerul proaspăt de dimineaţă, adunându-şi uneltele, ascultând cum se trezeşte lumea.

Ce dar era, ce încântare, să o audă pe soacra ei vorbind cu atâta afecţiune despre fiica ei! Helen se simţi copleşită de un val de recunoştinţă şi dragoste şi spuse impulsiv:

– Asta-mi aduce aminte, Nona! Ţi-am făcut un cadou. Mă duc să-l aduc acum.

Nona îşi întinse o mână s-o oprească.

– Dar ziua mea nu e decât mâine.

– Ştiu, dar dacă îţi dau cadoul acum, o să poţi să-l foloseşti încă de dis-de-dimineaţă.

Nona ridică din sprâncene.

– Acum m-ai făcut curioasă.

– Mă întorc imediat.

Helen se duse grăbită în hol. Geanta ei burduşită de lucruri era pe podea, şi din sufragerie se auzea vocea lui Worth care vorbea încă la telefon. Helen deschise geanta, scoase pachetul şi-l duse la Nona. Mândră ca un copil, i-l prezentă.

– La mulţi ani!

– Mulțumesc, dragă, zise Nona.

Desfăcu panglica și desfăcu grijulie hârtia. Nona păstra întotdeauna hârtia de împachetat. Ridică apoi un obiect de mohair liliachiu, moale ca un nor.

– Un șal?

– Un pled, zise Helen, clătinând din cap.

Se întinse și desfăcu grăbită materialul, ridicându-l în aer ca Nona să-l poată vedea bine.

– Știu că îți place să citești în pat. Te-am văzut uneori cu o pătură pe umeri ca să-ți țină de cald, și m-am gândit că pledul acesta va fi mai ușor și mai călduros.

– E superb, Helen. Tu l-ai făcut?

– Da. Am ales mohairul și l-am împletit. Își înghiți timiditatea înnăscută. Te iubesc, Nona, și am vrut să-ți dau în dar de ziua ta ceva special și numai de la mine.

Nona luă pledul și-l strânse în brațe.

– E ușor ca o pană.

– Dar o să-ți țină cald, zise Helen.

– Da. O să fie perfect. Și culoarea e minunată, ca un vis. Ce frumos, Helen; sunt foarte mișcată. O să-l pun lângă mine și o să mă înfășor cu el mâine-dimineață, cum mă trezesc. O să fie primul meu cadou, ca să-mi încep a nouăzecea zi de naștere perfect.

Nona își întinse mâna ridată și o mângâie pe Helen.

Worth intră cu geanta lui Helen pe umăr.

– Eu urc la etaj. Helen, vrei să vii să-ți alegi o cameră?

– Uite ce mi-a dat Helen, Worth, zise Nona, ridicând pledul.

– Drăguț.

Worth se mișcă nerăbdător de pe un picior pe celălalt.

– Mă duc și eu sus, zise Helen.

Casa de vară a Nonei avea o mulțime de dormitoare și băi, dar oricine stătuse acolo o dată sau de două ori știa din experiență că unele băi aveau dușuri, dar nu aveau căzi și unele aveau căzi vechi, cu picioare cu gheare, dar nu aveau dușuri, și deși erau minunate pentru o baie lungă și fierbinte, erau imposibile pentru spălatul părului. Unele dormitoare aveau două paturi înalte

cu baldachin, iar altele aveau pat dublu cu saltele vechi pline de umflături și cocoloașe, unele aveau paturi duble mai mari, și nimeni nu-și lua vreo cameră să fie a sa de la o vizită la alta, pentru că aranjamentele personale de dormit se schimbau aproape în fiecare an. De exemplu, Mee fusese măritată trei ani cu Phillip și insistaseră că nu pot avea o cameră cu două paturi, voiseră să doarmă împreună. Dar acum Mee era divorțată, așa că anunță cu tonul unui martir bun și curajos că va accepta orice cămăruță cu o saltea subțire pe un pat de campanie, orice pentru o persoană singură.

Pentru că Helen și Worth sosiseră târziu vineri, avură de ales doar între unul din dormitoarele înghesuite de la mansardă sau un dormitor la etajul al doilea cu un pat dublu cu salteaua denivelată. Era o cameră frumoasă. Toate camerele aveau tapete frumoase și covoare groase și mătăsoase, iar așternuturile erau vechi, dar curate și proaspăt călcate.

– Va trebui să ne mulțumim cu asta, zise Worth și-și aruncă geanta pe pat ca să înceapă să despacheteze.

Își așeză pijamalele în dungi în sertarul de jos al dulapului, lăsându-i lui Helen, după obicei, sertarele de sus.

Dintr-odată Helen se simți copleșită de panică. Nu putea împărți camera aceasta mică și frumoasă, acest pat dublu îngust, cu Worth, cu Worth cel mincinos, adulter, înșelător și trădător. Îi venea rău la gândul să-i simtă corpul lui mare și păros, de mascul, aproape de al ei, știind că nu de mult fusese culcat pe, lângă și înăuntrul altei femei, și i s-ar frânge inima dacă s-ar lipi de ea – și cum să n-o facă într-un pat atât de mic – fără să devină excitat și să inițieze o partidă de sex.

– Știi, zise ea, și i se păru că vocea îi suna mai ascuțit decât de obicei. Cunosc prea bine cocoloașele din patul ăsta ca să încerc să dorm în el toată noaptea și nici tu nu vrei să ai de-a face cu insomnia mea. Cred c-o să mă culc pe veranda de dormit.

Worth continuă să despacheteze. Șosetele în sertarul cu pijamaua și chiloții călcați, câteva tricouri cu mânecă

scurtă de un albastru-închis ce îi scotea în evidenţă albastrul ochilor.

– Nimeni nu doarme pe veranda de dormit, zise el.

– Atunci de ce se numeşte veranda de dormit? replică Helen pe un ton glumeţ şi plin de voie bună, şi apoi ieşi din cameră.

Veranda de dormit era la capătul casei, avea trei pereţi de geamuri cu obloane, o podea de lemn cu un covor vechi de cârpe împletite într-un oval de albastru şi maroniu, cu o canapea extensibilă urâtă şi veche, lipită de peretele interior, acoperită cu o cuvertură albă cu franjuri ce probabil data din anii 1930. Cuvertura avea nişte pete dubioase ce păreau a fi sânge, dar Helen ştia că erau de la pizza sau îngheţată de ciocolată, pentru că nu cu mult timp în urmă, pe când erau adolescenţi, Oliver şi Teddy transformaseră încăperea în bârlogul lor privat şi impenetrabil. Mobila desperecheată la care Nona nu putea să renunţe, dar cu care nu ştia ce să facă migrase din alte camere pe veranda de dormit: un balansoar alb cu răchita ce se desfăcea în unele locuri şi cu vopseaua crăpată, un birou frumos cu un picior ce se mişca, o lampă înaltă de alamă cu dulii pentru trei becuri, dintre care numai una funcţiona, şi o măsuţă pentru jocul de cărţi foarte urâtă pe care cineva – Grace, fără îndoială – o acoperise cu hârtie adezivă cu model de trandafiri alb cu roz şi care se dezlipea în mai multe locuri la marginea măsuţei.

Helen îşi trânti geanta pe podea şi se prăbuşi pe canapea. Asta îi dădu ocazia să vadă tavanul, care era alb-gălbui cu o pată într-un colţ. Va fi răcoare aici noaptea, poate chiar rece. Luna iunie în Nantucket era bine cunoscută ca imprevizibilă. Dar erau o mulţime de pături de lână în dulapul de haine. Şi oricum, lui Helen îi plăcea un dormitor răcoros. Camera n-avea dulapuri, dar cineva atârnase odată nişte cârlige de fier forjat negru pentru agăţat ghivece cu plante lângă ferestre. Plantele nu mai erau, dar micile braţe de metal vor fi foarte bune să agaţe nişte umeraşe pe ele. Şi nu avea nevoie de sertare. Mă rog, va avea nevoie când se va întoarce

pentru restul verii. Dacă intenționa să doarmă aici întreaga vară...

Din hol se auzi vocea lui Grace.

– Mandy? Mă duc cu Christian la plajă, bine?

– Mersi, mamă! strigă Mandy. Eu trebuie să alăptez copilul.

Of, norocoasa de Grace, să aibă nepoțelul acela atât de minunat, cu ochișorii lui mari și strălucitori! Helen auzea vocea ascuțită și dulce a copilului când coborâră scările.

– O să fie focile pe plajă de data asta, bunico? Poate o să fie și sticla cu mesajul nostru în nisip! Pot să-mi dau jos pantofii acum?

Helen fusese surprinsă ce satisfacție simțise când fiica lui Grace îl născuse pe Christian, primul nepot din familia Wheelwright. Își amintea cum o vizitase pe Mandy la spital și primise copilul să-l țină în brațe, și cum se uitase la bebelușul acela perfect, cu pielea lui perlată și gura micuță. El este viitorul, se gândise ea cuprinsă de un val surprinzător de optimism. Uite ce generos e universul, să ne dea o asemenea perfecțiune, un asemenea potențial, un asemenea motiv de bucurie și speranță.

Oare ea va avea vreodată nepoți?

Culcată pe canapeaua înclinată puțin într-o parte, Helen se gândi că, dacă ar avea un nepot nu i-ar mai păsa atât de mult de Worth și de aventura lui. În timpul vieții lor împreună, ea și Worth avuseseră o adevărată dragoste extravagantă. Când îl întâlnise prima dată pe Worth, i se încălzise inima, ca o pisică bine hrănită care sare pe pervazul ferestrei, se răsucește pe loc și se așază calmă, torcând, în pătratul de lumină. Worth fusese un iubit minunat. Aventura aceasta de-acum nu putea șterge amintirea tuturor acelor îmbrățișări trecute.

Și nici nu făcea amintirile acelea să fie false. Worth era un tată splendid, și va fi un bunic iubitor, implicat, atent. Dacă Charlotte s-ar îndrăgosti. Ce bine ar fi dacă s-ar mărita – de fapt lasă-l încolo de măritiș – ce bine ar fi să se îndrăgostească și să aibă un copil! Poate că atunci Worth își va pierde interesul față de această femeie

şi-şi va reîntoarce atenţia asupra familiei lui, împărtăşind noua aventură de a fi bunic cu Helen. Soţia lui.

Dar poate că nu.

Şi oricum, l-ar vrea oare înapoi în aceşti termeni, sau era totul sfărâmat între ei?

capitolul 6

Charlotte văzu maşinile sosind: un Yukon cu Mandy, soţul şi copiii ei, şi o Mee care părea absolut nefericită înghesuită pe bancheta din spate; un Volvo cu Mellie şi soţul ei, Douglas; şi mătuşa ei Grace împreună cu unchiul Kellogg într-un taxi.

Charlotte le făcu semn cu mâna dintre rândurile ei de căpşuni, simţindu-se nehotărâtă. Adora drama sosirilor, când toată lumea îmbrăţişa pe toată lumea şi vorbea deodată, şi nu voia să creadă cineva că nu-i păsa că sosiseră, dar chiar trebuia să profite de fiecare minut de lumină în zilele călduroase. De asemenea, voia să le atragă atenţia rudelor ei că ea *muncea*.

Continuă să culeagă căpşune, trăgând cu delicateţe fructele dulci şi roşii de pe lujeri şi aşezându-le în coşul de nuiele împletite căptuşit cu un prosop cu pătrate albe şi albastre. Găsise un cufăr cu aceste prosoape vechi lucrate de mână în zona de depozitare din pod, şi Nona i le oferise imediat. Charlotte le folosea la căptuşeala coşurilor în care ducea căpăţânile de salată şi celelalte legume la restaurantele care-i cumpărau produsele, şi toată lumea părea să aprecieze prezentarea atractivă. Chiar şi salata părea mai viguroasă stând pe pânza apretată, de bumbac.

Şuierul unui claxon o făcu să-şi înalţe capul. Mătuşa Grace îi făcea semn cu mâna din decapotabila mult iubită a bunicului, Chryslerul ce hibernase răbdător în garaj toată iarna. Grace îşi continuă apoi drumul cu mare viteză către oraş şi aeroport. Charlotte îi făcu şi ea semn cu mâna, zâmbind. Mătuşii Grace îi plăcea la nebunie să conducă maşina aceea.

Ajunse la ultima plantă, alese căpşunele cele mai coapte, şi termină. Se ridică în picioare, îşi puse mâinile pe şale şi se aplecă spre spate, uitându-se în sus la cer, simţind cu plăcere întinderea şirei spinării. Era trecut de şapte. Deja toţi vor fi în mare măsură aranjaţi în cameră, bând probabil cocktailuri şi aşteptându-i pe ceilalţi să sosească înainte să se aşeze la cină.

Cu coşul în mână, Charlotte se duse printre şirurile lungi de plante de-a lungul marginii grădinii până la poartă. După ce ieşi, verifică încă o dată că poarta era bine închisă cu bucata de sârmă şi apoi continuă să meargă pe poteca de pământ până la drumul principal şi la măsuţa cu produsele ei de vânzare.

Bill Cooper era acolo, în blugi, un tricou şi şapca lui Red Sox, cu o legătură de ridichi în mână.

– Salut, Charlotte.

– Salut, Coop. Ce mai faci?

Amintindu-şi conversaţia pe care o auzise mai devreme, Charlotte simţi că roşeşte.

– Mai ai nişte rucola?

Charlotte se uită pe tarabă. Nu mai rămăsese decât o singură pungă cu amestec de frunze diferite pentru salată dintre cele pe care le culesese şi le aşezase pe tarabă în acea dimineaţă. Coşul de nuiele împletite era plin de bancnote şi monede.

– Îmi pare rău, dar nu. Mâine o să mai am.

– La naiba. E foarte gustoasă rucola asta. Luă amestecul de frunze pentru salată. Ei, o să iau asta. O să reziste câteva zile, nu? Adică, dacă o să mănânc jumătate acum seara şi jumătate mâine.

Charlotte simţi că se îmbujorează şi mai tare. Oare încerca s-o informeze indirect că mânca singur acum?

– Sigur, zise ea. Apoi îşi aminti. Oh. Stai puţin. Nu vii la ziua de naştere a Nonei?

– Absolut. Cum am putut să uit? Nouăzeci. Ce număr impresionant! E o femeie incredibilă, bunica ta.

– Chiar că e. Lucrul cel mai uluitor e cât de bine aude. Şi ce memorie are. Trebuie să umble cu un baston, şi nu poate merge prea departe, dar mintea îi e excepţională.

– Întotdeauna a fost excepțională. Coop se rezemă de masa lungă de picnic cu un șold acoperit de blugi strâmți. Mama și tata mi-au spus niște povești grozave despre ea.

Charlotte se gândi că probabil se uita la Coop ca o adolescentă care-și întâlnește vedeta rock favorită. Avea senzația că-i zâmbea cu gura până la urechi.

– Vin și ei?

Charlotte luă bancnotele și le aranjă într-un teanc ordonat în timp ce vorbea, apoi le puse împreună cu monedele în mica pungă de bani pe care o purta la ea. Când va ajunge înapoi în magazie, va număra banii și-i va înregistra în calculator.

– Nu ar rata ocazia pentru nimic în lume. Vin mâine-dimineață cu avionul. Vor sta cu mine.

Charlotte luă fața de masă cu pătrate albe și roșii și o scutură.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă Coop.

– Nu, mersi. Nu-mi place s-o las aici peste noapte.

O împături ordonat în două și apoi încă o dată și și-o puse peste braț.

– Vine și Oliver?

– Bineînțeles! Vine mâine cu avionul.

– Grozav. Nu l-am mai văzut de ani de zile. O să vină și Owen cu el?

– Da. Vor sta la han, în oraș. Nona crede că vor să facă sex homosexual și de aceea nu stau în casă, dar eu știu sigur că stau la han pentru că nu pot să suporte haosul și gălăgia pe care o fac mereu M-ele.

– Bine, copiii fac gălăgie...

– Copiii lui Mandy sunt adorabili. Nu ei sunt cei care fac gălăgie. Știi și *tu*, Coop, îți amintești cum e aici vara, când M-ele mișună peste tot cotcodăcind ca un fel de pasăre cu trei capete.

Coop râse.

– Mă rog, mă bucur c-o să-i văd din nou. Se întinse și luă o căpșună din coșul de pe masă. Ce bună e! Mai ai?

– Mai culeg câteva mâine-dimineață. Va trebui să ajungi devreme la tarabă. Căpșunele se vând repede.

– Ți-ai făcut deja un renume, nu-i așa?

– Sper că da. Știu că sunt o novice, dar în unele privințe asta poate că e bine. În orice caz, vând tot ce produc.

– Ai nevoie de un indicator mai potrivit.

Se uitară amândoi la bucata de placaj bătută în cuie de un copac. Cu două ierni înainte își petrecuse câteva zile lucrând la ea, folosind șabloane ca să scrie „Grădina Beach Grass" cu litere Lucida Calligraphy, un scris clar și puțin curbat, semănând puțin cu scrisul victorian, vag de modă veche, ca și mica ei fermă. Pictase căpșune, cartofi, roșii și ceapă pe marginile plăcii și câteva fire verzi unduitoare de iarbă în colțuri, iar când terminase fusese foarte mulțumită de rezultat. Dar două veri de soare și ploaie șterseseră puțin culorile și părea clar făcută de un amator, iar acum nu mai era sigură că-i plăcea.

– Mmm, zise ea. Ce fel?

– Un pătrat mare. Litere de aur.

Charlotte se uită cu ochii mijiți la placaj.

– Nu sunt sigură. Litere de aur ar fi prea luxoase pentru mine. Și-n plus de asta, cred că oamenilor le place ideea unei grădini cu adevărat locale.

O mașină venea dinspre oraș, decapotabila cu accente de lemn. Mătușa Grace încetini când luă curba spre alee și mama lui Charlotte își scoase capul pe geamul mașinii.

– Dragă! Salut! Am ajuns!

– Și toată lumea moare de foame! urlă mătușa Grace.

Tatăl lui Charlotte îi făcu semn cu mâna din scaunul pasagerului, dându-și ochii peste cap la urletele surorii lui.

Charlotte zâmbi.

– Ajung și eu imediat.

Mătușa Grace apăsă pe accelerație, și decapotabila dispăru pe alee într-un mic nor de praf.

Charlotte ridică privirea spre Coop. Era cu adevărat un bărbat frumos. Dar trebuia să înceteze să se mai holbeze la el.

– Bine, deci ne vedem mâine-seară atunci.

– Grozav. Coop ridică punga cu salată. Mă duc și eu la salata mea singuratică de burlac.

Ei, asta *chiar* era o aluzie. Charlotte nu mai putea s-o ignore.

– Unde-i Miranda?

– Habar n-am, zise Coop. Ne-am despărţit.

– Vai, Coop. Ce rău îmi pare.

– N-ai de ce, ridică el din umeri. N-a fost niciodată o chestie serioasă.

Dintr-un ienupăr apropiat începu să ciripească o pasăre. Charlotte nu se gândise niciodată la Coop ca la un crai sau fustangiu, dar serios, nu era cam bădărănesc să se despartă de o femeie dimineaţa şi să râdă de asta în aceeaşi seară? Charlotte se simţi năucită.

– Ar trebui să merg acasă acum c-au sosit şi părinţii mei, zise ea luând coşul cu căpşune. Ne vedem mâine-seară.

– De-abia aştept. Chiar am auzit bine, o să aveţi o trupă?

– Da. Jeremiah and the Blue Fins. Pot să cânte orice, de la Ginger Rogers la Tina Turner.

– Super. Păstrează câteva dansuri pentru mine, bine?

Zâmbetul lui îi tăie răsuflarea.

– Sigur. Şi ştii, amestecul de salată o să te ţină câteva zile dacă-l pui în frigider.

Coop o salută şi se duse pe marginea ierboasă a aleii către proprietatea lui. În curând Charlotte nu-l mai văzu, fiind ascuns de pădurea de pini, stejari, ienuperi şi tupelo.

Soarele era încă sus pe cer când Charlotte se duse la magazie. Era aproape douăzeci şi unu iunie, cea mai lungă zi a anului. Vara venea întotdeauna târziu pe insulă, dar în ultimele câteva zile pământul părea să emane un fel de căldură, de parcă îngheţul iernii dispăruse şi solul devenise moale şi receptiv la razele soarelui. Păsările zburau sus pe cer. De aici, de pe cărarea ce ducea la casă, grădina ei protejată de gardul de sârmă părea ordonată şi înfloritoare, iar razele soarelui făceau frunzele verzi să pară luminoase. Era obosită fizic. Se trezise cu aproape cincisprezece ore înainte. Dar munca îi dădea o satisfacţie imensă. Era surprinsă cât de mult îşi iubea grădina. Şi iubirea nici nu era un cuvânt frivol.

După trei ani în care o îngrijise, o fertilizase cu îngrășământ organic, bălegar și mărunțaie urât mirositoare de pește, după toată documentarea ei atentă la selectarea plantelor, la plantare, la plivitul și udatul nesfârșit, după toate astea, fiecare bulgăre de pământ avea o legătură personală cu ea. Uneori dimineața foarte devreme, când ieșea din casă cu bocancii de lucru și pălăria lată de soare, simțea cum grădina se înviorează în clipa când intra ea pe poartă. Era o aiureală, desigur, și totuși plantele se înviorau într-adevăr când le uda. Își înălțau capetele de parcă tulpinile subțiri, hrănite, erau mai puternice și mai dornice să întâmpine căldura soarelui.

Charlotte tropăi ca să-și dea jos pământul de pe bocanci și intră în magazie. Plătise pe cineva să pună podeaua de ciment și să instaleze curentul, dar mare parte din construcție o făcuse ea însăși: cumpărase scândurile, bătuse cuiele, cotrobăise în depozitul de chilipiruri de mobilă. Era plină de mese de înălțimea corectă. Nu-i păsa că erau vechi, zgâriate și ieftine, avea nevoie de ele ca să-și țină tăvile de răsaduri sub luminile fluorescente atârnate din tavan. Nona avea o mică seră lângă bibliotecă, și-i permisese lui Charlotte să o umple cu câte plante încăpeau, dar Charlotte știa că avea nevoie să-și construiască o seră mai mare aici, lângă magazie. Dacă va continua să facă bani, poate o va putea construi iarna asta.

Pentru moment, era mulțumită cu ce avea. Magazia avea instalație de apă, adusă de la fântâna principală pentru un duș în aer liber montat pe peretele exterior al clădirii ce fusese cu mulți ani înainte hambar și care acum era folosită ca garaj și magazie. Charlotte își construise un mic depozit de unelte pe un perete exterior al hambarului și fusese foarte simplu să se instaleze o chiuvetă adâncă și un robinet la care să se poată atașa furtunuri. În timpul iernii lucrase fericită în magazie, curățând-o, făcând-o puțin mai confortabilă pentru ea și micile plante pe care le va pune în pământ la începutul primăverii.

Acum își dădu jos mănușile de lucru, își spălă mâinile la chiuvetă și se dădu cu cremă pe mâini. Agățase

o mică oglindă în magazie, ca să reflecte lumina şi să facă încăperea să pară mai mare, dar îi era de folos şi să verifice dacă era cumva murdară pe faţă. În ciuda loţiunii de soare şi a pălăriei cu borul lat, era bronzată pe faţă, iar obrajii şi vârful nasului îi erau roz. Luă coşul cu căpşune, închise uşa magaziei şi-i puse zăvorul, şi apoi se duse spre casă.

Intră prin vestibul, se aşeză pe bancă să-şi desfacă şireturile la bocanci, îi împinse sub bancă şi se duse în bucătărie. Glorious era ocupată la cuptor.

– Bună, Glorious, am adus nişte căpşune proaspete pentru desert!

– Vrei să le tai şi să le pudrez cu zahăr?

– Mmm... cred că e de-ajuns să le spălăm. Putem pune nişte zahăr pudră pe masă dacă vrea cineva. Dar sunt destul de dulci.

Îi dădu una lui Glorious, să o guste.

– E foarte gustoasă. Bine. Am făcut nişte fursecuri cu făină de ovăz, le putem servi cu căpşunele.

– Super. Unde e toată lumea?

– În salon, la un pahar.

Glorious luă capacul de pe o oală şi verifică orezul. Aburii se înălţară în aer.

– Foarte bine. Mi-ar prinde bine puţin vin medicinal pentru şalele mele.

Charlotte trecu pe hol şi apoi în salon. Toată lumea era adunată acolo, părând să vorbească toţi deodată. Nona, cu bastonul rezemat de picior, era în centrul atenţiei în fotoliul ei de lângă şemineu. Purta şi acum unul din costumele pe care Charlotte le poreclise în glumă Pijamalele Publice, şi-şi pusese o pereche de cercei victorieni cu rubine şi safire care aparţinuseră bunicii ei, după cum le spusese tuturor de un milion de ori. Mellie cea gravidă era tolănită pe o canapea, cu soţul ei Dougie lângă ea, săritor şi atent, gata să-i aducă apă, un şal, un antiacid. Claus era aşezat pe un alt fotoliu, atât de înalt, subţire, stângaci şi palid că părea într-adevăr să fie barza proverbială care aduce bebeluşi. Măruşa Grace, unchiul Kellogg şi Mandy erau pe podea, jucând „Nu te supăra, frate" cu micul Christian, iar Mee stătea

bosumflată în celălalt capăt al încăperii, așezată la picioarele șezlongului Nonei, uitându-se afară în grădină, cu spatele la grup. Tatăl lui Charlotte era la pian, cu cravata desfăcută, cu mânecile suflecate pe brațele puternice, trecând de la *Old Black Magic* la *Hei, Jude.*

Iar mama ei stătea pe o canapea față în față cu Mellie cea gravidă, cu rochia revărsată în jurul ei ca un șervet înflorat. O ținea pe micuța Zoe a lui Mandy în brațe. *Bineînțeles* că Helen avea un bebeluș în brațe. Ar fi putut tot așa de bine să-și tatueze pe frunte DĂ-MI UN NEPOȚEL, la cât de puțin subtilă era.

– Salut, toată lumea! Bună, mamă!

Charlotte se aplecă peste spătarul canapelei și-o sărută pe Helen pe frunte. Se uită peste umărul mamei ei la Zoe, care se uită înapoi la Charlotte și apoi își ridică un pumn minuscul pe care-l flutură ca un semn miniatural de solidaritate.

– Ce fetiță drăgălașă, rotunjoară și trandafirie ai, Mandy!

– Știu, răspunse Mandy cu mândrie de pe podea. Christian, e rândul tău.

Charlotte îngenunche lângă nepotul ei și-l sărută pe obraz.

– Cum merge, Christian?

Christian se șterse pe față unde-l sărutase.

– Mă *gândesc*, mătușă Charlotte.

Charlotte se duse la pian și se așeză pe băncuță alături de tatăl ei. Nu învățase niciodată să cânte cu adevărat la pian, dar de-a lungul anilor ea și tatăl ei pregătiseră câteva duete, începând bineînțeles cu *Chopsticks* și urmând imediat într-o versiune vag bizară a uverturii din Wilhelm Tell și la sfârșit, *Oklahoma!* Cântară apăsând cu forță pe clapele pianului, râzând, și când terminară, toată lumea îi aplaudă.

Stând în continuare cu picioarele încrucișate pe podea, mătușa Grace le spuse cu vocea ei de „voi toți sunteți doar soldați sub comanda mea":

– Știu că Glorious ar fi recunoscătoare dacă ar ajuta-o cineva la cină. Masa e pusă?

– Eu trebuie *s-o* alăptez pe Zoe, zise Mandy.

– Eu nu mă pot mişca, gemu Mellie, frecându-şi burta.

Charlotte era frântă de oboseală de la munca ei, dar se ridică de la pian şi se aşeză pe şezlong lângă Mee. Charlotte era mai apropiată la vârstă de Mellie, dar mai apropiată în spirit de Mee, care era cea mai vioaie şi mai creativă dintre verişoarele ei. Mee, cu doi ani mai tânără ca Charlotte, o idolatrizase pe vremuri, care la rândul ei o tratase ca pe un bebeluş, dar de la divorţul ei, Mee devenise arţăgoasă şi irascibilă.

Mee îşi frământa în mână tivul cămăşii, cu faţa plecată şi umerii pleoştiţi.

– Hei, frumoaso, glumi Charlotte, atingându-şi verişoara pe braţ. Vrei să vii să punem masa împreună?

Mee îşi scutură braţul iritată.

– Sigur că da, o să fie aşa de distractiv.

Charlotte rămase tăcută pentru o clipă, apoi mai încercă o dată.

– Ce cămaşă superbă ai, Mee.

Mee pufni din nas, dispreţuind încercările de linguşire ale lui Charlotte.

– Da, şi de aceea n-am un soţ.

Charlotte râse.

– Nu crezi că eşti puţin iraţională?

Mee îi aruncă lui Charlotte o privire mohorâtă.

– OK, bine.

Charlotte se ridică în picioare. Acesta era exact genul de sarcină pe care se hotărâse să şi-o asume, oricând putea. Încă un bănuţ în contul ei cosmic depăşit.

– O să pun eu masa, anunţă ea, şi se duse în sufragerie.

capitolul 7

Sâmbătă dimineaţă, Helen era în bucătărie ajutând-o pe Glorious să pregătească prânzul când intră Grace. Mandy era la masa lungă de bucătărie, alăptând-o pe Zoe, iar Christian era sub masă, desfăcând încuietoarea sandalelor mamei lui. Mellie se trântise pe scaun, pufnind, şi acum mânca şuncă şi pâine prăjită şi vorbea cu Mee, care purta mult prea mult fard albastru la ochi,

aparent ca rezultat al faptului că fusese părăsită de soțul ei. Helen își promise în sinea ei solemn că, orice s-ar întâmpla, nu va începe să poarte farduri albastre de pleoape.

– Nona vrea să te vadă, îi spuse Grace lui Helen pe un ton important.

Avea un clipboard în mână și un creion după ureche.

– Am timp să-mi termin cafeaua? întrebă Helen.

Se gândea că avea destule pe cap, prefăcându-se că nu știe nimic despre aventura lui Worth, în plus față de stresul general al acestei zile. Avea nevoie de cafea, așa că va bea cafea, cât de multă voia. Era la a treia ceașcă.

Grace pufni pe nas ca un taur.

– Ce vrea Nona? întrebă Helen pe un ton rezonabil.

– Vrea s-o ajuți să-și aleagă rochia pe care s-o poarte diseară, zise Grace cu buzele strânse de încordare. Deși nu-mi dau seama de ce vrea opinia *ta*.

Mellie își ridică privirea din farfurie.

– Oh, mamă. Uită-te la tine și apoi uită-te la mătușa Helen.

Grace purta haine confortabile și perfect potrivite pentru climă, pantaloni scurți kaki, un tricou verde și mocasini de piele. Helen era într-o rochie vaporoasă de vară cu imprimeuri florale, genul de rochii pe care adora să le poarte vara aici, și, deși avea aproximativ aceeași tunsoare banală până la bărbie ca și Grace, părul lui Helen se cârlionța în umiditatea de pe insulă, dându-i o înfățișare mai dulce, mai feminină. Iar Helen adora bijuteriile, și le purta mereu, și nu doar convenționalele și plictisitoarele perle pe care le scotea Grace pentru ținuta de seară. Helen purta azi o floare de sticlă pe un lănțișor de argint, cu niște mărgeluțe sclipitoare și brățara ei favorită, o bandă groasă de argint răsucit. O purta când avea nevoie de curaj, știind că genul acesta de superstiții era o altă calitate a ei care o deosebea de adevărații Wheelwright.

Grace nu reacționă la remarca fiicei ei. Lui Grace nu-i păsa de vanitate, ei îi păsa doar de virtute, și se considera mama mult mai responsabilă. Mama mai bună. Helen și Grace făcuseră totdeauna tot posibilul

să se înțeleagă, și de-a lungul anilor formaseră un fel de cooperare precaută, ca două mame tigru ce tărăsc un animal ucis mult prea mare numai pentru una din ele. Helen o admira pe Grace, deși nu-i plăcea de ea în mod deosebit; și credea că lui Grace îi plăcea de ea în secret, dar n-o admira.

Helen își așeză ceașca pe masă și se spălă pe mâini la chiuvetă.

– Mă duc la ea.

– Nu cred că Nona și-a băut ceaiul încă, îi zise Glorious lui Helen. Am pus apa la fiert, dar cu toate astea – și își desfăcu mâinile ca să arate toate suprafețele din bucătărie pline de legume tăiate și brânză răzuită – și apoi Grace mi-a zis că urcă ea.

– E probabil prea cald pentru ceai, zise Grace.

– E o doamnă în vârstă, îi reaminti Glorious. Are oasele reci.

Helen aranjă tava cu un ceainic frumos de porțelan și o ceașcă cu farfurioară – Nona nu bea din căni. Luă și un șervet de pânză din sertar. Glorious adăugă un bol de porțelan cu snacksuri Cheez-Its.

– Doamna Nona nu mănâncă nimic dimineața.

– Stai puțin, Helen! Grace își îndreptă creionul către ea. La ce oră ai zis că sosesc Oliver și Teddy?

Helen ridică tava și se îndreptă spre scările din spate.

– Nu știu, Grace. Dar știi că Oliver și Owen nu stau aici, la casă. Și știu și ei la ce oră începe petrecerea. Iar Teddy...

– Da. Bine, zise Grace iritată, ar fi foarte folositor să știm la ce oră sosesc. Dacă suntem cumva ocupați cu ceva și au nevoie de cineva să meargă după ei să-i aducă?

– Mamă, zise Mandy, ridicându-și fetița pe umăr ca s-o facă să râgâie. Sunt băieți mari. O să ia un taxi.

Încă un oftat de martir din partea lui Grace.

– Da, dar am sperat să facem o fotografie de grup înainte să înceapă petrecerea...

– Sunt sigură că vor ajunge la timp pentru asta, îi zise Helen.

- Mătuşă Helen, du-te, spuse Mee fluturând o mână leneşă către scări. Altfel mama o să te ţină să discutaţi fiecare detaliu până se răceşte ceaiul.

- Eşti o fiică nerecunoscătoare, o tachină Helen pe Mee, dar se întoarse să urce scările.

E interesant cât de repede poţi aluneca în schizofrenie, se gândi ea. Toată dimineaţa glumise cu nepoatele, pălăvrăgise cu Glorious, şi se mişcase prin casă de parcă totul era normal.

Adevărul e că nu dormise noaptea trecută. O durea tot corpul de oboseală. Mintea îi vâjâia, ca un CD pus să se repete la nesfârşit, revăzând în minte dimineaţa de ieri de acasă de la ea, când îl auzise pe Worth la telefon cu Dulceaţa.

Simţi o durere bruscă în pântece. Se opri un moment pe scări, aplecată de şale, abia respirând. „Nu te gândi la asta acum", îşi porunci singură. „Nu astăzi. Asta era ziua cea mare a Nonei. Fii adultă, pentru numele lui Dumnezeu!" Se îndreptă de spate şi urcă scările.

Camera Nonei era în capătul holului, întinzându-se pe toată aripa de est a casei, cu ferestrele înspre port. Helen bătu la uşă şi intră. Nona era încă în patul ei enorm, cu pernele aranjate în spatele ei, rezemate de capul patului de mahon sculptat. Părea foarte bătrână şi victoriană în cămaşa ei albă de bumbac, cu codiţa caraghioasă de păr cărunt împletit atârnată peste umăr. Avea pe umeri pledul de mohair liliachiu.

- Bună dimineaţa, Nona! Helen zâmbi cu toată faţa. Grace mi-a zis că vrei să mă vezi. Şi ţi-am adus o ceaşcă de ceai.

- Ce fată bună eşti. Mulţumesc. Nona atinse patul lângă ea. Pune tava aici, te rog. Nu, nu te duce pe scaunul acela, nu te văd bine de-acolo, hai şi stai aici lângă mine pe pat.

Helen se supuse, îi turnă Nonei ceaiul, adăugă lapte şi zahăr, i-l dădu, apoi se aşeză la capătul patului, unde să se poată rezema de capătul de lemn. Era mai confortabil aşa.

În cameră era răcoare şi aerul era proaspăt. Nonei îi plăcea ca fereastra să fie mereu deschisă măcar puţin, pe orice vreme, în afară de viscol.

– Arăţi foarte bine cu pledul acela, zise Helen.

– Şi se simte minunat, este cald şi uşor. Mulţumesc, Helen.

– La mulţi ani, Nona! zise Helen.

– Începe ziua cea mult temută!

Nona sorbi din ceai.

– Grace mi-a spus că voiai să-mi ceri opinia despre ce rochie să porţi diseară?

Nona se rezemă iar de perne.

– Da, asta i-am spus lui Grace, dar voiam să-ţi vorbesc despre Worth.

– Worth?

Helen simţi că-i bubuie inima în piept.

– Ce s-a întâmplat cu el, Helen? Arată groaznic, Helen. Arată îmbătrânit şi îngrijorat. De când a ajuns aici e mereu cu mintea în altă parte şi se răsteşte mereu.

Helen se uită în jos la mâinile ei. O adora pe soacra ei şi avea un mare respect pentru inteligenţa ei. Era şocată, dar nu întru totul, că Nona intuise atât de mult. Dar orice se întâmpla între Worth şi o altă femeie era în primul rând o chestiune între Helen şi Worth. Era tentată să-i spună tot Nonei, pentru că Nona ar prelua toată chestiunea fără ezitare. Nona l-ar face pe Worth să-şi termine aventura. Dar aşa voia oare Helen să se rezolve situaţia? Worth mustrat ca un băiat de şcoală şi forţat înapoi în mariajul său de puternica lui mamă? Nu. Helen nu era încă sigură cum anume va acţiona, dar nu va veni plângând la Nona ca să-i rezolve ea toate problemele.

– Cred că este Teddy. Helen o privi pe Nona în ochi. Nona îi va vedea îngrijorarea din ochi şi o va crede. Nona, suntem foarte îngrijoraţi pentru el.

– Am înţeles că e o chestiune de alcool?

– Da, şi droguri, poate.

– Ce fel de droguri? Marijuana?

– Asta ar fi în cel mai bun caz.

– Vine şi Teddy azi?

- A zis că da. A lăsat un mesaj pe mesageria vocală. Ar trebui să sosească în orice moment.

- Şi Oliver?

- El soseşte azi după-amiază.

Nona sorbi din ceai.

- Mi-a plăcut compania lui Charlotte.

- Ah, bine. Mă bucur. Şi grădina ei arată foarte frumos.

- Da. O binecuvântare combinată, se pare. Toţi ne bucurăm s-o vedem perseverând în ceva, dar ştiu că lui Worth i-ar plăcea ca măcar unul din copiii lui să-i calce pe urme la bancă.

- Da. Charlotte a încercat.

- Pentru mine asta nu e o îngrijorare, Helen, vreau să ştii asta. Pentru mine e suficient să ştiu că soţul lui Mandy e la bancă. Au doi copii şi poate o să mai aibă şi mai mulţi. Poate că sângele Wheelwright va duce înainte banca şi dacă nu va avea numele Wheelwright.

Helen simţi că i se uşurează puţin povara.

- Mă bucur mult să aud asta, Nona. Nu aş vrea să fie copiii mei o dezamăgire pentru tine.

Nona se întinse puţin şi o strânse de mână.

- Nu mai spune prostii. Ştii că-l ador pe Oliver, întotdeauna l-am iubit, şi întotdeauna-l voi iubi. De fapt, i-am spus că mi-ar plăcea să-şi ţină ceremonia de căsătorie aici, la casa de vară.

Helen îşi duse amândouă mâinile la inimă.

- Nona ! Ce minunat!

Nona era aşa, putea fi formală şi rece şi apoi îi surprindea pe toţi cu un gest splendid de dragoste. Nona continuă:

- Şi Teddy e o problemă, înţeleg asta, dar e tânăr...

- La douăzeci şi doi de ani nu mai este aşa de tânăr, murmură Helen.

- Cred că în zilele astea este încă. Am citit şi eu câteva lucruri, Helen, ştii? Mă uit şi eu la ştiri. Adolescenţa pare să ţină mai mult timp. Tineri de douăzeci sau chiar treizeci de ani se mută înapoi să trăiască împreună cu părinţii lor. Copiilor le ia mai mult timp să-şi găsească un loc de muncă. Nu e cum era pe când am fost

eu tânără, şi nici măcar pe când erai *tu*. Nona sorbi din nou din ceai. Dacă treizeci e noul cincisprezece şi, după cum am citit în revistele pentru doamne, şaizeci e noul patruzeci, asta m-ar face pe mine cam... oh, cincizeci şi doi, nu crezi?

Helen râse. Nona putea fi fermecătoare când voia; Worth moştenise de la ea această caracteristică. Şi era şi foarte bună la suflet.

- Totuşi, eu şi Worth suntem îngrijoraţi pentru Teddy. Din motive diferite. Aş vrea ca Teddy să facă orice vrea el, atâta vreme cât se lasă de această cale înfricoşătoare a alcoolismului. Iar Worth...

- Worth vrea ca Teddy să lucreze la bancă.

- În cele din urmă, da.

- Iar Teddy e rebelul tău. Oiţa cea neagră.

- Cred că toţi trei copiii sunt aşa, zise Helen ridicând din umeri.

- Şi tu pari destul de istovită, observă Nona.

Helen îşi duse mâna la faţă.

- N-am dormit bine.

- Poate că patul de pe veranda de dormit are prea multe denivelări.

Bineînţeles, se gândi Helen. În casa asta Nona ştie tot.

- Îmi place aerul proaspăt. Răcoarea. Am încă bufeuri.

Asta o va face pe femeia mai în vârstă să schimbe vorba. Nona nu se simţea deloc confortabil discutând fiziologia feminină.

- Tot sunt îngrijorată pentru Worth, zise Nona cu vocea înăsprită. Lui Charlotte i s-a făcut pe plac în materie de carieră. Şi are treizeci de ani acum. A avut vreme destulă pentru iubiri de-o vară şi pentru zburatul din floare-n floare.

Helen se simţi străpunsă de privirea limpede din ochii albaştri ai soacrei ei.

- Eşti de părere ca Charlotte să se mărite cu Whit Lowry.

- Ei bine, Whit *este* o partidă bună. Din câte am auzit, se dovedeşte a fi foarte capabil la bancă. E un tânăr chipeş, navighează bine şi e sportiv. N-are nici o pată în război după câte ştiu eu.

Serios, se gândi Helen, ce-i şi cu familia asta! Încercă să-şi păstreze tonul rezonabil, deşi se simţea furioasă. Nu avea de gând să-şi sacrifice fiica pentru moştenirea Wheelwright. „Dac-ai ştii tu ce face preţiosul de Worth!" voia Helen să strige. Îşi auzi tremurul vocii când răspunse:

- Asta e adevărat, Nona, dar nu poţi să fabrici dragostea. Nu trăim în epoca feudală.

Dar Nona doar sorbi calm din ceai.

- Poate că ai dreptate, zise ea în cele din urmă. Poate că nu poţi *fabrica* dragostea. Şi totuşi Whit şi Charlotte vor fi aruncaţi împreună de-a lungul verii. Whit şi familia lui vin astă-seară pentru petrecerea de ziua mea, nu?

- Da, bineînţeles că da. Dar Charlotte îl cunoaşte pe Whit din copilărie. A lucrat cu el la bancă şi nu a apărut nici o scânteie între ei.

- Asta a fost acum trei ani, îi reaminti Nona. Hai să stăm pur şi simplu să vedem ce se întâmplă. Şi tu, Helen, încearcă să-l duci pe Worth pe ringul de dans, te rog. Asigură-te că bea multă şampanie. Aş vrea să-l văd că se simte bine. Aş vrea să-l văd zâmbind.

- Bineînţeles, zise Helen şi se ridică. Să duc tava jos?

- Dacă nu te superi.

Helen ridică tava şi trecu peste covorul Aubusson gros albastru cu gri până la uşă. Când era cu mâna pe clanţă, Nona îi zise:

- Oh, Helen?

- Da?

- O să port rochia bleumarin astă-seară. Îmi pune cel mai bine în evidenţă diamantele de la bunica. Dacă te întreabă cineva.

- Rochia bleumarin, încuviinţă Helen, admirând felul cum încheiase micul lor tête-à-tête cu un moment conspirativ.

În loc să se întoarcă în bucătărie, Helen se duse pe veranda de dormit. Voia să stea câteva minute să-şi regăsească stăpânirea de sine. Îşi aranjase patul după ce făcuse duş şi se îmbrăcase înainte de micul dejun – aşa se făcea în casa Nonei –, dar chiar şi aşa camera apărea,

nu dezordonată, ci ocupată. Rochiile îi atârnau de agățătoarele de metal pentru plante, sandalele ei de seară erau aranjate ordonat lângă perete, romanul pe care-l citea, poșeta și niște obiecte de toaletă erau pe măsuța pentru jocul de cărți, iar șalul ei de mătase era unde-l aruncase, la picioarele patului.

Helen se așeză în balansoarul de răchită, își înfipse picioarele pe podea și se sfătui singură să respire, pur și simplu să respire. Se forță să-și relaxeze mâinile în poală. *Worth. Dulceața...*

- Mamă! răsună aspră vocea lui Charlotte. Ce Dumnezeu faci aici?

În pragul ușii stătea fiica ei cea frumoasă. Și astăzi era în salopetă de lucru, cu o cămașă albă veche și cu părul ei caramel strâns la spate și legat cu o bucată de șnur de grădină.

- Salut, Charlotte. Credeam că ești în grădină.

- Am fost. Am venit să mănânc ceva la micul dejun. Se uită peste umăr și apoi o privi pe Helen pătrunzător. *De ce* dormi aici?

Helen ridică din umeri, amuzată.

- De ce să nu dorm aici? N-am dormit aici niciodată înainte, în toți anii de când am stat în casa asta. Mă gândeam că tu vei înțelege, Charlotte, cât e de plăcut să fiu aproape în aer liber, și totuși...

- Dar tata?

Charlotte se trânti pe marginea patului.

- Ce-i cu el?

- De ce nu dormi cu el?

Helen pufni exasperată.

- Charlotte, eu și tatăl tău avem dormitoare separate de ani de zile. Worth nu poate dormi când eu mă învârt prin cameră, sau citesc în pat, sau mă răsucesc de pe o parte pe cealaltă într-una din crizele mele de insomnie. Știi asta.

- Da, dar asta e acasă. Aici...,

Charlotte își frecă noroiul de pe încheietura mâinii.

- Aici, ce?

Știa ce voia să spună fiica ei, dar se simți foarte iritată de Charlotte, care presupunea întotdeauna că Worth

nu făcea niciodată nimic greşit, iar Nona nu era nimic altceva decât un înger din paradis.

Charlotte se foi pe pat.

- Păi, aici nu sunt aşa de multe dormitoare. Ce-o să facă ceilalţi?

- Toată lumea are un dormitor, Charlotte. În afară de Teddy, şi el poate să-şi ia o cameră la mansardă. Şi ştii că Oliver şi Owen stau la hotel în oraş.

Charlotte se pleoşti.

- Dar ce-o să creadă Nona? Dacă nu dormi cu tata în cameră?

- Charlotte, Nona ştie foarte bine câte greutăţi îţi aduce bătrâneţea. Ştie şi ea că nu pot să dorm bine. Cât despre ceilalţi, sunt sigură că şi Grace şi Kellogg au nopţi în care dorm separat. Nu înseamnă nimic.

Se ridică din balansoar şi traversă mica încăpere ca să stea lângă fiica ei, pe pat. Îşi puse un braţ pe după umerii ei.

- Scumpa mea. Ce te supără aşa?

Charlotte se rezemă de ea.

- Nu ştiu, mamă. Vreau să fie toată lumea fericită.

- Toată lumea e fericită, Charlotte. Strânse umărul fiicei ei. Spune-mi, zise ea hotărâtă. Ce faci azi în grădină? Şi pot să te ajut?

Charlotte se învioră.

- Vorbeşti serios? Vrei să mă ajuţi? Vai, dac-ai putea să pliveşti puţin...

- Mi-ar face mare plăcere.

- Dar e muncă grea, mamă. Îţi stresează cu adevărat spatele.

- Hai să fac ce pot, şi dacă mă obosesc prea tare, mă opresc.

- Grozav! Charlotte sări în picioare. Foarte bine, trebuie să ies iar, şi tu ia-ţi hainele de lucru, loţiune de plajă şi o pălărie de soare.

- Da, să trăiţi, zise Helen, ridicându-se în picioare şi salutând milităreşte.

Cât de uşor era, doar pentru un moment, să-şi facă fiica fericită. Zâmbind, îşi aminti ce hotărâse împreună cu prietena ei cea mai bună, Cecilia, când copiii lor

deveniseră adolescenți nu se vor gândi la ce se va întâmpla în viitor. Trebuiau să fie recunoscătoare pentru momentul prezent. Trebuiau să ia fiecare zi la rând. Chiar dacă uneori era o zi dificilă, derutantă sau înnebunitoare.

Petrecerea Nonei

capitolul 8

Nona își petrecu ziua de sâmbătă în camera ei, păstrându-și energia pentru petrecerea planuită pentru seara. Era aproape înspăimântător cât de ușor treceau orele în timp ce ea moțăia în șezlongul ei, lângă fereastră. Nu era atât de mult că dormea, cât că visa trează, și nici măcar asta – rătăcea într-un fel cu mintea, ca și cum șezlongul se transforma singur într-un balon cu aer cald sau în covorul magic al lui Aladin, ridicând-o fără efort deasupra vieții ei prezente, afară pe fereastră, deasupra norilor, și o ducea lin în trecutul ei.

Se uita la ea însăși pe când era fetiță, galopând pe calul ei enorm peste câmpuri, călărind în stilul vestic ca un indian sălbatic, nu în stilul acela estic de mironosiță, cu părul fluturându-i în spate și câinele springer spaniel alergând alături cu limba roz atârnându-i afară din gură, zâmbind, pentru că lui Pup îi plăcea să fugă. Se vedea și când era tânără, aiurită, veselă și amețită de dragoste pentru ofițerul elegant pe care-l întâlnise, Herbert Wheelwright. Se privea cum stătea cu spatele drept îndurând „complimentele" tăioase ale soacrei ei, și nu era amuzată de acele amintiri; și șuvoiul de furie o cotropea din nou, o furie la fel de puternică și fierbinte cum fusese și cu atâția ani în urmă. Își văzu copiii din nou pe când erau în fașă, și inima îi cântă de bucurie, și auzi bătaia în ușă la casa lor din Boston din 1970, când căpitanul Bruce Moore venise să-i informeze că fiul lor Bobby fusese ucis pe câmpul de luptă din Vietnam. Câtă durere. Cât întuneric. Fusese de față la nunta lui Grace cu Kellogg – cât de bine se distrase – și la cea a lui Worth și Helen, și văzu chipurile trandafirii de bebeluși ale nepoțeilor ei, și balonul fermecat o duse și mai departe, și era la nunta lui Mandy, a lui Mellie și a lui Mee, și văzu chipurile mult iubite ale strănepoților

ei, primul Christian, cu moțul lui de păr castaniu, apoi Zoe cu căpșorul ei chel.

Cât de multă viață trăise ea! Nu era de mirare că era atât de obosită!

Toată ziua fusese conștientă de agitația neobișnuită din casa ei. Întotdeauna îi trebuia o vreme, la începutul verii, să se deprindă cu zgomotele unei case pline; era ca și cum te-ai culca într-o bibliotecă și te-ai trezi dimineața descoperind că s-a transformat într-o gară. Micuța Zoe urla ca o sirenă de fabrică. Christian așteptă pe holul de la etaj până când mama lui schimbă scutecul surorii lui, bătând cu mingea în hol, zbierând „Gol!" de fiecare dată când mingea se izbea de perete. Nona nu era supărată din cauza asta. Împachetase de mult toate vazele vechi valoroase și toate bibelourile lăsate ca moștenire de familie și nu-i era dor de ele. La parter se auzeau ușile trântite sau scârțâind, vocile răsunau ca niște valuri de sunet, vocea ascuțită de soprană a lui Grace și zumzetul profund și lent al vocii joase a lui Glorious. Prin conducte curgea apa când diverși membri ai familiei făceau duș și treptele fără covor din spatele casei răsunau de pașii ce alergau în sus și în jos.

La ora patru, cineva bătu în ușa Nonei.

– Da?

Helen deschise puțin ușa și se uită înăuntru.

– Te-ai trezit, Nona?

– Acum da, răspunse Nona făcându-i semn să intre în cameră.

Helen purta o rochie de mătase în culori vii și o pereche de șlapi de cauciuc, și avea părul proaspăt spălat, formând acei cârlionți ridicoli ca ai lui Shirley Temple, așa cum o femeie matură n-ar trebui să aibă, dar bineînțeles că nu era vina lui Helen dacă avea părul natural cârlionțat. Deși Nona se întreba în secret dacă nu cumva părul acesta rebel nu avea o legătură genetică cu personalitatea nesupusă – așa ca pisicile albe cu surzenia.

– Ne-am gândit că poate vrei să mănânci ceva înainte, zise Helen.

Nona se încruntă, nedumerită.

– Am mâncat la prânz azi, nu?

– Da, dar asta a fost la prânz. Ne-am gândit că ar trebui să mănânci ceva mai substanţial înainte de petrecere.

Partea cea mai grea când deveneai cu adevărat bătrân era că trebuia să asculţi sugestiile tinerilor, care erau de fapt porunci în mănuşi de catifea. Nona încercă să nu se enerveze. La urma urmei se gândeau la binele ei.

– N-o să fie mâncare la petrecere?

– Bineînţeles. Va fi bufet. Dar ştii cum e, imposibil să mănânci când toţi oamenii din jur încearcă să discute cu tine. Ne-am gândit că poate ai vrea un ceai fierbinte şi bun cu un sendviş cu brânză?

Nona pufni.

– Mai degrabă un scotch mare şi bun cu nişte Cheez-Its.

– Nona! Cheez-Its?

– Sunt bătrână. Îmi astâmpără stomacul. Şi am băut un scotch în fiecare zi din viaţa mea, Helen, ştii şi tu asta. Se uită mai îndeaproape la nora ei. Ai nasul roşu.

– Ştiu. Am ajutat-o pe Charlotte să plivească în grădină. Helen îşi puse mâinile la şale. Nu mai sunt atât de tânără.

– Cine mai e? Dar te-ai ars puţin, străluceşti de fapt; îţi vine bine.

Helen roşi.

– Mă duc să-ţi aduc paharul cu scotch şi nişte Cheez-Its.

Nona se ridică de pe şezlong, se sprijini de baston şi se duse şontâcăit până la baie. Urină şi se spălă pe mâini, apoi îşi studie reflexia în oglindă. Arăta la fel de bătrână ca Moise, şi cam tot atât de atractivă. Din baie o putea auzi pe Grace din dormitorul vecin.

– Am *ştiut* că o să facă asta! Copiii lui Helen n-au fost niciodată de încredere! O să strice totul!

Vocea lui Kellogg era împăciuitoare.

– Grace. O să ajungă sau nu la timp. Nu contează. Chiar ai organizat o petrecere magnifică şi Nona va fi încântată.

Nona oftă. De ce nu era şi Grace la fel de relaxată ca Worth? Era oare vina ei? Bineînţeles că era vina ei.

Va trebui să fie extrem de generoasă cu complimentele pentru Grace. Grace lucra atât de mult.

Se înapoie încet în dormitor sprijinită în baston şi se lăsă cu grijă în fotoliul vechi de lângă şemineu. Ştia din experienţă că era uşor să tragă masa chinezească octogonală de lac, pentru mâncare. Era bucuroasă că Helen sugerase să mănânce ceva. Îi era într-adevăr puţin foame.

Prin fereastra deschisă, auzi scrâşnitul de pietriş. Se trântiră uşi. Se auziră voci. Mai multă gălăgie. Râsete şi iar râsete. Apoi bubuitul picioarelor pe scările din spate, şi uşa se deschise.

În cameră năvăliră doi tineri superbi, cu un aer încrezător de sănătate, putere şi dragoste feroce de viaţă plutind în jurul lor ca un parfum invizibil. Oliver şi Owen.

– Nona! Iartă-ne că am întârziat! Avionul a trebuit să aterizeze de urgenţă în Kansas City! A fost dramatic!

Oliver se duse la Nona vorbind, gesticulând, zâmbind, iar Owen rămase timid în fundal. Înalt, zvelt, elegant, Oliver avea părul castaniu ca mierea, ochii albaştri strălucitori, dinţi albi ca laptele, şi aura generală a unui cavaler sărit parcă direct de la masa rotundă a regelui Arthur. Purta un costum negru din trei piese croit pe trup, avea părul cu o tunsoare cu creastă şi dat cu gel şi nu se bărbierise de o zi sau două, aşa că avea bărbia pătrăţoasă cu favoriţi.

– Arăţi foarte metrosexual, îi zise Nona, când nepotul ei se aplecă s-o sărute.

Era mulţumită de sine însăşi că ştia termenul modern.

– Vai, Nona, ascultă la tine!

Oliver îşi trase un scaun lângă ea şi o ţinu de mâini. Înclină din cap.

– Şi arăţi frumoasă ca totdeauna.

– Linguşitorule! Îi făcu semn partenerului lui Oliver. Owen, hai şi mă sărută.

Owen se apropie, mişcându-se graţios ca un dansator. Era mai scund decât Oliver, oarecum mai ordonat şi, dacă nu avea grijă, oamenii ar putea spune că era *spilcuit*, şi Nona ştia că Owen s-ar simţi insultat de asta.

Şi Owen purta un costum negru, dar cu o bluză neagră cu gât în loc de cămaşa albă cu cravată albastră a lui Oliver. Avea părul de abanos, ochii ciocolatii, genele lungi şi groase, ca nişte perii.

- Sărut mâna, Nona. Mă bucur să vă văd din nou. La mulţi ani!

Owen se aplecă să o sărute pe obraz.

- Room-service! exclamă Helen de la uşă. Oliver, mută te rog măsuţa chinezească mai aproape de Nona... aşa e perfect. Mersi.

Aşează un pahar Waterford şi un coşuleţ de Cheez-Its pe masă.

- Mulţumesc, Helen, zise Nona şi se uită la scotch. Băutura mea arată suspect de palidă.

- Grace a botezat-o, replică Helen. Se trânti pe şezlongul de lângă geam şi zâmbi către fiul ei şi partenerul lui. Voi doi arătaţi minunat.

- Aşteaptă numai să ne vezi în fracuri, îi zise Oliver. La ce oră ne ducem la clubul de iahting?

Grace îşi vârî capul pe uşă. Purta o rochie lungă de mătase, cu imprimeuri cu forme geometrice, şi perle. Semăna puţin cu Barbara Bush – sau poate cu Mamie Eisenhower?

- Cocktailurile încep la şapte, dar vrem să ajungem acolo pe la şase şi jumătate. O să fac câteva fotografii de familie înainte să pornim, aşa că bea acum, Nona, ca să te poţi îmbrăca. Grace se uită la ceas şi se încruntă. Oliver, nu ştiu dacă voi doi veţi avea timp să vă întoarceţi la hotel, să vă schimbaţi şi să veniţi înapoi la timp pentru fotografii.

- Păi, o să le facem la club, atunci.

- Dar vreau să le facem *aici*. În casă.

- Dar cine va şti? replică încet Oliver. Cu atât de mulţi oameni în fotografie, ce e în fundal nu se va mai vedea.

Grace strânse din buze.

- *Noi* o să ştim.

Pe gât şi pe faţă îi apărură pete îmbujorate de frustrare.

– Bine atunci, zise împăciuitor Oliver. O să stăm aici să ne facem poze, apoi ne schimbăm în fracuri pe drum către clubul de iahting.

Grace își încrucișă brațele la piept, într-o poziție ca și cum ar fi ținut o secure de război.

– Da, și-o să stricați fotografia. Toți ceilalți vor fi în haine de gală.

– *Suntem* în costume, îi atrase atenția Oliver. O să stăm în spatele tuturor, adăugă el. N-o să ni se vadă decât capul.

– Stați puțin! exclamă Helen, puțin disperată. Sunt sigură că avem niște papioane drăguțe negre într-un dulap pe undeva pe aici, și câteva cămăși albe. Puteți arăta formal de la umeri în sus; oricum numai atât o să se vadă.

– Oh, numai tu ai putea spune așa ceva, Helen! se răsti Grace, pierzându-și cumpătul. Eu încerc să creez o înregistrare istorică a dinastiei Nonei, și tu o transformi într-o rutină comică.

Nona privi și ascultă, mestecându-și încet snacksurile cu cașcaval și sorbind din băutură, gândindu-se că lui Grace i-ar face bine o dușcă zdravănă de alcool în momentul acela. Chestiunea fu hotărâtă în cele din urmă când Glorious sosi s-o ajute pe Nona să se îmbrace de seară. Oliver și Owen o asigurară pe Grace că puteau să se repeadă până la hotel, să se schimbe și să ajungă înapoi pentru fotografie dacă plecau imediat. Și alergară afară pe ușă. Prin fereastra deschisă, râsetele lor sănătoase de bărbați răsunară limpede și apoi imediat se auzi mașina închiriată de ei pornind în viteză pe alee.

– *Nu* este amuzant deloc! declară Grace, cu mâinile pe șolduri.

„Oh, biata copilă responsabilă", se gândi Nona.

– Știu că nu e amuzant, zise ea. Și Grace, îți mulțumește pentru cât de atentă ai fost și câte pregătiri ai făcut. Știu cât de mult efort a intrat în toate acestea și să știi că îți sunt foarte recunoscătoare. Acum mai bine să ne îmbrăcăm ca să pot participa la această ocazie magnifică.

Îmbunată, Grace o sărută pe Nona pe obraz și o porni cu pași mari și hotărâți pe hol ca s-o ajute pe Mandy

să îmbrace copiii. Din hol, Helen îi făcu semn cu mâna Nonei şi se duse să se schimbe. Glorious, deja îmbrăcată în rochie de seară de satin roşu, închise uşa dormitorului.

- Foarte bine, doamnă Nona, hai să te facem superbă.

Nona avea peste şaptezeci de ani când îşi dăduse seama prima dată că pur şi simplu să facă o baie şi să-şi aranjeze părul îi lua din energie şi putere. Se aşteptase, odată cu trecerea anilor, să aibă din ce în ce mai puţină capacitate să participe în comitete de opere de caritate şi să navigheze, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că în unele zile s-ar putea simţi atât de obosită şi de slăbită că pur şi simplu nu va putea să-şi perieze singură părul. Când trecuse de optzeci de ani, se gândise să-şi taie părul, dar când se aşezase în sfârşit în scaunul coafezei, fu copleşită de o emoţie ca o teamă, de parcă părul îi era viaţa însăşi şi nu dorise să şi-l tundă. Considerase întotdeauna că toate cheltuielile pentru coafarea părului sunt o risipă, mai ales pentru simpla viaţă de zi cu zi, dar în ziua aceea, în loc de un tuns şi o aranjare, ceru să-l spele doar şi să-l usuce cu uscătorul, şi după aceea îşi făcu ceea ce salonul numea o programare „constantă".

Nona ajunse curând să aprecieze luxul de a sta relaxată într-un scaun, cu gâtul sprijinit pe porţelanul răcoros în timp ce mâinile capabile ale lui Brad îi masau scalpul. Şi aştepta cu plăcere ora de bârfe la salon, şi să întâlnească alţi oameni pe care nu-i cunoştea: fete tinere care se pregăteau pentru baluri sau petreceri de nuntă, bărbaţi cu voce răguşită care se rădeau pe cap şi povesteau entuziasmaţi despre vânatul de pe insulă. Îi deschidea puţin lumea, şi când venea de la salon arăta mult mai bine decât dacă-şi spăla părul singură. Aveau acolo un produs care-i făcea părul alb şi subţire să pară mătăsos.

Brad o implorase să-l lase să-i aranjeze părul într-un stil mai pretenţios pentru această petrecere de ziua ei, dar gândul o înspăimânta în secret pe Nona. Nu voia să apară în faţa tuturor oamenilor pe care-i cunoştea cu părul înfoiat sau cârlionţat, şi ura fixativul de păr. Îşi purtase părul în acelaşi stil de cel puţin treizeci de ani, tras de pe frunte şi strâns într-un mic coc la spate.

Îl purta așa de atât de mult timp că era surprinsă că avea încă nevoie să folosească ace de păr, surprinsă că părul nu se aranja pur și simplu în micul lui colac obișnuit și să stea așa de bunăvoie.

Dar bineînțeles că nu stătea. Avea nevoie de ajutorul lui Glorious ca să-l facă să stea ordonat. Dar prima dată trebuia să facă o baie, și făcu asta în timp ce Glorious stătea afară, în fața ușii închise, gata să se repeadă înăuntru s-o ajute dacă Nona aluneca sau pur și simplu nu avea putere să se ridice singură din cadă. Ieșitul din cadă necesita hotărâre și mulți mușchi. După baie, Nona se așeza câteva momente pe un scăunel, să-și recapete răsuflarea. Glorious o văzuse goală, bineînțeles. Îi fusese uneori rău, când Nona fusese cu adevărat prea slăbită să intre și să iasă din cadă singură. Glorious era răbdătoare, bună, afectuoasă chiar, dar Nona tot prefera să-și păstreze intimitatea când își punea pe ea lenjeria intimă. După aceea, se analiza în oglindă. Părea parcă teutonă, pregătită de bătălie. Părul îi atârna în coada împletită peste umăr. Nu avea nevoie decât de un scut, și ar fi putut fi o Valkirie. Avea sânii mari și grei, revărsați în sutien ca două budinci de vanilie. Câtă plăcere îi oferiseră de-a lungul vieții! Îi mângâie recunoscătoare.

– Fete bune, le șopti.

Apoi deschise ușa și se duse șontâc în dormitor. Se așeză pe pat și-și ridică mâinile ca o fetiță, iar Glorious îi strecură peste cap rochia bleumarin lungă până la podea.

– Nici nu-mi mai amintesc când am purtat rochia asta ultima dată, îi zise Nona lui Glorious. A trecut cel puțin un an. Mă întreb dacă m-am micșorat chiar mai mult. Sper că nu s-a făcut prea lungă. Nu vreau să calc pe tiv.

– Ridică-te să vedem.

Glorious își întinse brațele ei minunat de puternice. Nona o prinse cu mâinile și se sprijini ridicându-se de pe pat cu un icnet.

– Oh, Doamne! E mult prea lungă. M-am făcut pitică!

Glorious râse binedispusă.

– Nu ți-ai pus încă pantofii.

Nona se ţinu de stâlpul patului în timp ce Glorious se duse la dulap şi se întoarse cu pantofii negri ai Nonei. Glorious îi puse o şosetă trei sferturi şi apoi şi pe cealaltă, iar Nona observă că n-avea picioarele prea urâte, pentru vârsta ei. Dar labele picioarelor îi erau în stare groaznică. Unghiile îi erau îngălbenite şi i se crăpau, şi avea bătături, şi totul era strâmb. După ce nu purtase nimic în afară de tenişi confortabili, pantofii de piele îi erau ca nişte închisori pe picioare.

- Doamne, Glorious. Nu cred că pot să-i port. Crezi că va observa cineva dacă port tenişii?

- Oh, doamnă Nona, era să uit! Am un cadou pentru dumneata.

Glorious îşi vârî mâna în buzunarul fustei şi scoase nişte braţuri umplute cu bule turcoaz, pe care le puse cu grijă în pantofii Nonei.

- Încearcă acum.

Nona se ridică în picioare.

- Glorious, e miraculos! Parcă aş sta pe perniţe. Cum se poate să fie atât de moale ceva aşa de subţire?

- E o lume minunată în care trăim, îi răspunse Glorious. Uite acum. Rochia e de lungimea perfectă.

- Într-adevăr.

Nona se duse apoi la măsuţa de toaletă şi se aşeză pe scăunel. Cele trei panouri ale oglinzii îi arătară chipul. Avea nouăzeci de ani în fiecare din ele. Glorious îi desfăcu părul, îl perie - Nona îşi închise ochii şi se simţi din nou copilă - şi-l încolăci într-o semilună la spatele capului. Când Glorious termină, Nona îşi aplică pe faţă pudră şi-şi acoperi buzele subţiri cu un ruj de un roşu aprins. Deschise sertarul măsuţei de toaletă şi scoase o cutie frumoasă neagră, o deschise şi ridică broşa cu diamante a bunicii ei şi cerceii asortaţi.

- Ar trebui să le poarte o femeie tânără, zise Nona, în timp ce-şi punea cerceii.

Glorious se aplecă să-i prindă broşa.

- Nu, nu, astea sunt bijuterii serioase. Femeile tinere sunt prea frivole. Acestea sunt ca nişte medalii de onoare.

– O perspectivă interesantă, zise Nona. Își scuturâ nerăbdătoare capul. Bine, n-o să mă fac mai tânără numai că stau să mă uit în oglindă. Ajută-mă să mă ridic, Glorious, cred că e vremea să cobor.

Era liniște când Glorious și Nona se duseră încet spre scări. Nona știa că întârziase și că toți o așteptau, dar așa și trebuia să fie. Era ziua ei. Familia ei trebuia să-i facă pe plac.

– Arăți foarte frumoasă în rochia asta roșie, îi zise Nona lui Glorious.

Glorious îi zâmbi cu timiditate.

– Mulțumesc, îmi place să o port.

– Știi, cred că o să-ți placă seara asta, îi zise Nona conspirativ, sprijinindu-se de brațul lui Glorious.

– Și eu tot așa mă gândesc, încuviință Glorious.

Dintr-odată, înainte ca Nona să coboare toate treptele, în casă se auzi o explozie de sunet, de parcă fiecare membru al familiei ei începuse să vorbească în același timp, cât de tare puteau.

Nona se încleștă mai strâns de brațul lui Glorious.

– Oare ce s-a întâmplat?

– Poate au sosit niște flori pentru dumneata? sugeră Glorious.

Merseră cât de repede putea Nona până în salon. Toată lumea era acolo, și nu sosiseră flori, ci nepotul cel mai tânăr al Nonei, Teddy.

– Teddy! exclamă Nona aproape fără glas.

Teddy era îmbrăcat în niște blugi jerpeliți, tenișii murdari, un tricou șifonat de bumbac, galben, cu niște pahare de martini ce dansau pe el, și un blazer de păr de cămilă pe care Nona își amintea că-l avusese când fusese la școală. Părul lung, de culoarea caramelului i se revărsa peste guler, și poalele cămășii îi atârnau peste blugii largi cu talia joasă. Dar avea ochii limpezi și zâmbetul molipsitor ca întotdeauna.

– Nona, arăți ca o regină! zise el. Apoi Teddy prinse o tânără de mână și o trase în față. Nona, aceasta este Suzette. Suzette, Nona.

Nona reuși să-și păstreze pe față o expresie care spera că era primitoare în timp ce întindea mâna.

– Bună, Suzette.

Suzette își aplecă timidă capul. Era foarte scundă și extrem de slabă. Avea părul multicolor ca o pisică tărcată, iar șuvițele îi stăteau țepene în mod ciudat, de parcă ar fi avut lipite cu clei pe scalp peri de pensule. Ochii îi erau de un albastru minunat, și avea chipul în formă de inimă, dar în nas avea un ineluș de aur, la marginea urechilor îi sclipeau mai mulți cercei, iar pe brat, deasupra cotului, avea un tatuaj cu aripi.

Era îmbrăcată ciudat. O fustă cu talia joasă până aproape pe șolduri îi flutura în nuanțe de verde până la pământ. Bluza albă de bumbac cu umerii goi i se termina deasupra mijlocului. Între cele două obiecte de îmbrăcăminte, pântecul rotund al lui Suzette ieșea în afară gol. Nona văzu buricul fetei, având și el un cercel de aur. Și nu putea rata faptul arătat cu atâta mândrie, că Suzette era extrem de gravidă.

capitolul 9

Charlotte încerca să nu întâlnească privirea lui Oliver, pentru că de fiecare dată când se întâmpla asta, începeau amândoi să chicotească, și nu voiau ca fratele lor mai mic să aibă impresia că ei doi conspirau împotriva lui. Deși o făcuseră de multe ori în copilărie. Charlotte și Oliver, mai mari ca Teddy cu opt și șase ani, nu fuseseră neapărat distanți față de Teddy, cât mai degrabă apropiați unul de celălalt. Charlotte fusese întotdeauna o fată cuminte, care ura dezordinea și mizeria, și Oliver, deși teatral și expansiv, voise întotdeauna să facă plăcere celorlalți. Farsele rebele continue ale fratelui lor mai mic erau amuzante sau șocante, și deseori foarte iritante, genul de sare în zaharniță.

Dar chiar și în opinia amuzată a lui Charlotte, acum mersese mult prea departe. Probabil era de așteptat că Teddy va apărea la această ocazie prost îmbrăcat și suficient de târziu să-i facă pe toți să întârzie. Adăugarea fetei gravide era însă prea mult. Sărăcuța de ea îi speriase nu numai pe părinți, ci chiar și pe M-e. Mellie, care

își drapase propriul pântec ca pe un pian depozitat pe timp de iarnă, aruncă o privire la mingea de baschet a lui Suzette și se trânti în scaun. Tatăl lui Charlotte era roșu la față; Charlotte se temea că va face un atac de cord. Mătușa Grace și unchiul Kellogg arătau amândoi îngâmfați, schimbând priviri și ridicând din sprâncene, ceea ce transmitea limpede ce plăcere le făcea că din nou copilul lui Worth cauza problemele.

Dar Nona era calmă când dădu mâna cu Suzette.

– Încântată să te cunosc, Suzette. Și Teddy, vino să te îmbrățișez.

Teddy alergă cu pași săltați să o îmbrățișeze pe Nona și pentru o clipă chipul ei se îndulci de plăcere îmbrățișându-și nepotul cel mai tânăr; toată lumea văzu că Nona își amintea în clipa aceea că îl ținuse odată pe acest bărbat în brațe pe când fusese bebeluș, că îl iubise atunci și că îl iubea acum.

Mătușa Grace răsună ca o trompetă.

– O să întârziem! Făcându-și loc prin grupul format de fiicele ei, ajunse la Nona. Nona. Trebuie să facem fotografiile *acum*.

Nona se desprinse din îmbrățișarea lui Teddy și se întoarse spre fiica ei.

– Da, dragă, bineînțeles.

Grace intră în modul directorial.

– Nona, tu stai aici, zise ea arătând cu un gest un scaun din sufragerie pe care-l pusese pe Kellogg să-l aducă în salon. Worth, tu și Helen stați la stânga Nonei, cu copiii voștri în față, iar Kellogg, noi doi o să stăm la dreapta Nonei, cu familia noastră aici și aici. Îi dădu lui Glorious camera ei digitală. Îți amintești cum să faci pozele?

– Da.

Glorious se rezemă de perete, focalizând camera în timp ce toată lumea se așeza la locul indicat. Grace se plimbă înaintea micii adunări, verificând și reverificând ca să se asigure că toți erau grupați perfect. Se aplecă să aranjeze cutele bogate ale rochiei Nonei.

Charlotte stătea imediat în spatele Nonei, cu Helen în spatele ei și cu Oliver la stânga.

– Owen, hai și stai lângă Oliver, îi zise Worth partenerului fiului său.

Grace se încruntă.

– Worth? Ți se pare potrivit? Scuze, Owen, nu vreau să te jignesc, dar tu și Oliver nu sunteți, de fapt... ăă, căsătoriți.

– Se vor căsători în vara asta, îi reaminti Nona imediat. Aș vrea ca Owen să fie în fotografie.

– Jos, tati, se văietă Christian, foindu-se nerăbdător în brațele lui Claus.

Lângă el stătea Mandy, ținând-o pe Zoe, iar de cealaltă parte a lui Mandy era Mellie cea gravidă cu Douglas aproape de ea, sprijinind-o cu un braț, iar Mee se înghesuise aproape de Douglas, bosumflată că era singură.

– Doamne apără-ne, Mee, încearcă să pari mai veselă! îi comandă Grace fiicei ei celei mai tinere. Toată lumea, hai să vă vedem zâmbetul cel mai frumos!

– Teddy, zise Worth, tu stai lângă Owen.

Teddy intră și el în aranjament.

– Suzette, tu stai aici, cam în fața mea, îi zise el.

– *Serios acum!* Grace se făcu roșie ca focul. Teddy, asta e o fotografie de familie. O amintire de familie. Astăzi bunica ta împlinește nouăzeci de ani.

Se apropie de Suzette, și-și puse mâna dominator pe brațul fetei, încercând s-o tragă afară din grupul de familie.

– Suzette, mă bucur că te-am întâlnit, dar sunt sigură că înțelegi: numai membrii familiei pentru moment.

– Mătușă Grace, zise Teddy cu un zâmbet dulce. Eu și Suzette ne-am căsătorit.

– Căsătorit! exclamă toată lumea din cameră.

Charlotte nu se mai putu abține. Se uită la Oliver, iar Oliver făcu ochii mari, și izbucniră amândoi în râs.

– Căsătoriți? Worth nu era amuzat. Teddy, vorbești serios?

Helen ieși din locul ei în grup și se duse la fiul ei.

– Teddy. De ce nu ne-ai spus? De ce nu ne-ai invitat la nuntă? Nici măcar n-am știut că... te vedeai cu cineva. Își puse o mână, nu dominatoare, ci blândă și alinătoare,

pe brațul Suzettei. Draga mea. Studie chipul femeii gravide. Teddy e tatăl copilului tău.

Uitându-se la podea, Suzette zise:

– Ah, poate.

Încă o informație bombă.

– *Poate?* exclamă toată lumea.

Charlotte se chinui să se controleze. Se rezemă fără să vrea de Oliver, chinuindu-se să nu se isterizeze, iar Oliver îi șopti în ureche.

– Stai calmă.

Larma vocilor umplea toată camera.

– Trebuie să beau ceva, zise Grace.

Nona zise, tare:

– Cred c-ar trebui să facem poza asta ori o să întârziem la petrecere. Grace, nu te mai plimba în sus și-n jos, hai și stai lângă Kellogg, aici la stânga mea. Glorious, ai focalizat?

Glorious făcu mai multe fotografii și le arătă pe toate lui Grace, care găsi un cusur la fiecare, dar în cele din urmă își aruncă brațele în aer și strigă că trebuie să meargă la clubul de iahting chiar în clipa aceea. Insistă ca Nona să meargă cu ea și cu Kellogg în bătrânul Chrysler, dar Nona obiectă, spunând că nu dorea să meargă în decapotabilă, așa că Grace ridică acoperișul mașinii, iar Kellogg o ajută pe Nona să intre pe scaunul din față, și apoi ținu ușa deschisă pentru Glorious să se înghesuie pe bancheta din spate alături de el. Helen și Worth se îngrămădiră cu M-ele, cu soții și copiii lor în Yukon și Volvo. Charlotte le spuse fraților ei că ea conducea jeepul și că probabil vor încăpea toți înăuntru – Oliver, Owen, Teddy și Suzette – dacă Suzette stătea în poala lui Teddy, dar spre surpriza ei imensă Teddy îi mulțumi, dar îi spuse că el închiriase o mașină și că prefera s-o conducă pe Suzette cu ea, că va fi mai sigur, căci vor putea folosi centurile de siguranță. Charlotte se uită la mașina parcată pe pietrișul alb și văzu că era un sedan Taurus.

Familia porni cu multe uși trântite și huruit de motoare, cu scrâșnetul pietrișului alb scuipat de sub roți. Jeepul lui Charlotte era ultimul din convoi. În jurul

lor, seara de vară cădea în fâşii blânde de lumină şi căldură înăbuşită, şi pentru o clipă de pace insula păru să plutească.

Apoi Oliver se aplecă înainte de pe bancheta din spate şi zise:

-Teddy s-a depăşit pe sine însuşi acum. O soţie! Şi un copil!

-Şi un *Taurus*! exclamă Charlotte. Am crezut că nu mai am mult şi-o să leşin.

-De-abia aştept să vorbesc cu Teddy singur, zise Oliver. Nu pot să înţeleg de ce, dintre toate femeile pe care frumosul nostru de Teddy şi le-ar fi putut alege, şi-a găsit-o pe Suzette. Nu i-aş spune asta lui Teddy, dar Suzette e...

-Bizară, sugeră Owen.

-Da, dar nu e numai asta. Nu vreau să fiu răutăcios.

-Ah, te rog, Oliver, vorbeşti cu mine, îl îndemnă Charlotte.

-Bine atunci, amicilor. Are o faţă atât de, ştearsă, continuă Oliver şi se rezemă iar de spătar. Îmi pare rău că sunt aşa de urâcios.

-Pare să nu fi primit cea mai bună îngrijire medicală la viaţa ei, zise Charlotte, şi atmosfera din maşină deveni serioasă.

-Te gândeşti la droguri? întrebă Oliver, acum şi el pe o voce sobră.

-Ah, Oliver, făcu Charlotte. Droguri şi gravidă? Am citit nişte lucruri atât de oribile despre ce trebuie să îndure bebeluşii cu mamele dependente de droguri.

Nimeni nu spuse nimic. Charlotte conduse rapid şi cu grijă prin micul oraş Nantucket, pe Madaket Road, către clubul de iahting. În tăcerea mohorâtă care se lăsase, Owen sugeră:

-Nu e cumva posibil ca Teddy să... mă rog, să vă *păcălească* pe toţi? Să o fi angajat pe femeia asta să-l ajute să vă joace o farsă?

-Oh, Owen, eşti un geniu! Charlotte se întinse până la scaunul pasagerului şi-l sărută pe obraz. Asta e exact genul de chestii pe care le-ar face Teddy.

– Nu sunt așa de sigur, zise Oliver, din colțul banchetei din spate, unde se refugiase acum. Adică, știu că e întotdeauna gata să-i chinuie pe mama și pe tata, dar pe Nona? Teddy o adoră pe Nona. N-ar vrea să-i strice ziua de naștere.

– Nona n-a părut neapărat chinuită, remarcă Charlotte. Intră în parcarea clubului de iahting. Uite câte mașini! O să fie o mulțime fabuloasă pentru petrecerea Nonei!

– Charlotte, lasă-mă pe mine să găsesc un loc de parcare, zise Owen. Tu și Oliver intrați înainte.

Charlotte opri jeepul.

– E o idee bună, Owen. Mersi.

Ca să intre în holul mare al clubului trebuiră să se strecoare printre mesele cu vaze gigantice cu flori până în încăperea principală imensă, mare cât un teren de baschet, cu podele de lemn și tavanul înalt împodobit cu steguleț și panglici. În capătul sălii, o trupă cânta soft jazz; dansul nu avea să înceapă decât după mâncare. În jurul ringului de dans erau aranjate mese cu scaune, pe fiecare masă – flori și un sfeșnic cu lumânare pe fețele de masă din olandă imaculat de albă. Nona era înconjurată de prietenii care se îngrămădiseră în jurul ei să-i ureze la mulți ani. Lângă scaunul ei era o masă lungă, acoperită și ea cu olandă albă, decorată cu și mai multe flori și cu un registru mare pentru ca oaspeții să se semneze, și repede masa fu încărcată cu daruri frumos împachetate.

– Să bem ceva mai întâi, îi zise Oliver lui Charlotte.

– Absolut.

Trecând prin ușile duble, Charlotte și Oliver intrară în altă sală de recepție, cu un bar într-un capăt și o masă ce era chiar atunci încărcată cu mâncare la celălalt capăt. Ospătari în jachete albe mergeau grăbiți de la bucătărie și înapoi, purtând boluri mari de lemn cu salată și tăvi grele de inox.

Pe un alt perete era un panou uriaș acoperit cu fotografii ale Nonei la diferite vârste.

-Mătușa Grace chiar a făcut o treabă uluitoare organizând toate astea, îi zise Charlotte lui Oliver.

Era atât de mare gălăgie în încăpere că trebui să țipe ca să fie auzită.

-Ai dreptate. O să trebuiască să țin minte să-i fiu recunoscător, biata de ea, cu obsesiile ei ca absolut totul să fie perfect.

Oliver se întoarse să comande băuturi de la barman și apoi îi dădu lui Charlotte un pahar de șampanie.

-Încă nu ți-am spus cât de frumoasă arăți azi.

-Oh, mulțumesc, Oliver! Și tu arăți superb, dar de fapt tu întotdeauna arăți așa.

-Vreau să-mi spui totul despre grădina ta, începu Oliver, dar în clipa aceea o veche prietenă se azvârli asupra lui.

-Oliver! Dragule! Am sperat că o să te văd aici! Nu-l văd pe Owen! V-ați despărțit? Nu mai ești homosexual acum? Oh, te rog, spune că e așa.

Cu un zâmbet, Charlotte îl lăsă pe Oliver să fie idolatrizat și își făcu drum prin mulțime în direcția Nonei. Nu ajunse prea departe. Toată lumea o opri, o sărută pe obraz, îi spuse că arăta minunat. Aceștia erau, la urma urmei, prietenii ei, sau prietenii părinților ei, sau ai bunicii ei, sau prietenii mătușii, unchiului sau ai verișoarelor ei. Navigase cu acești oameni, jucase tenis sau badminton cu ei încă de când putea să umble în picioare, se dusese la petreceri cu ei, la internat și la colegiu, și se dusese la întâlniri cu câțiva dintre ei. Fusese chiar și îndrăgostită de unul sau doi dintre ei.

-Salut, Charlotte. Ce petrecere frumoasă!

Charlotte își ridică privirea și-l văzu pe Whit Lowry stând în fața ei, într-un frac cu papion și o eșarfă roșie la brâu, cu părul negru căzându-i peste frunte, arătând ca o reclamă la un scotch foarte scump. Întotdeauna se gândise că Whit arăta ca o versiune masculină a Albei-ca-Zăpada, cu ochii lui albaștri, pielea palidă și trandafirul natural al obrajilor.

-Whit, salut, ce mai faci?

Charlotte se simțea întotdeauna jenată când era cu el. Era fiul celui mai bun prieten al tatălui ei, și știa

că şi el era la fel de iritat ca ea că taţii lor abia îşi ascundeau dorinţa să-i vadă că se îndrăgostesc şi se căsătoresc. Whit fusese într-adevăr foarte amabil cu ea când încercase să lucreze la bancă. O salvase de câteva ori, de fapt. Era foarte bun la munca lui, înţelegea cum funcţionau stocurile, obligaţiunile, valutele şi clauzele de bunuri şi diversificare, şi uneori lui Charlotte îi venea să-i dea o palmă pentru că era un fiu atât de nerebel, atât de încredere. Nu-l mai văzuse de aproape un an – ultima oară se întâmplase aici, vara trecută.

– L-ai văzut pe Oliver? trebui Charlotte să strige ca să fie auzită.

Cu un sentiment de vinovăţie, era bucuroasă că purta o rochie atât de splendidă, o rochie lungă de mătase aurie care-i făcea părul, purtat desfăcut peste umeri în seara aceea, să pară şi el auriu. Era bucuroasă şi că rochia avea un decolteu foarte adânc.

– Tocmai l-am salutat, strigă şi Whit. A venit şi Owen?

– Da. Este undeva în mulţime. Şi Teddy e aici. L-ai văzut? A adus o fată cu el.

– Ah, nu l-am mai văzut pe Teddy de ani de zile. Cum mai e?

– Poznaş ca totdeauna.

Înainte să apuce să mai spună ceva, una dintre prietenele Nonei bătrâne şi văduve se năpusti asupra ei, îmbrăţişând-o într-un nor de pudră de talc şi coliere cu mărgele mari.

– Bună seara, doamnă Burton, zise Charlotte şi fu eliberată din îmbrăţişare la timp să-l vadă pe Whit făcându-i semn de la revedere şi îndreptându-se în direcţia lui Oliver.

Apăru şi un ospătar, purtând abil o tavă cu băuturi la nivelul umărului. Charlotte înşfăcă un al doilea pahar de şampanie şi le ţinu pe amândouă sus, astfel ca oamenii să creadă că ducea un pahar altcuiva în timp ce-şi făcea loc prin mulţime. În cele din urmă ajunse în capătul încăperii unde erau adunată cea mai mare parte din familia ei. Atât de mulţi oameni erau îngrămădiţi în jurul Nonei, că Charlotte nu putea vedea decât vârful

capului bunicii ei, iar părinții și celelalte rude ale ei erau și ei toți angajați în conversații cu prieteni. Charlotte o studie pentru un moment pe mama ei. Helen fusese întotdeauna puțin excentrică în felul în care se îmbrăca. Mătușa Grace, M-ele și grupul cu care socializa Helen pe insulă aveau tendința să poarte L.L. Bean[1] în timpul zilei și ceva în genul Lilly Pulitzer[2] asortat cu un colier de perle ca îmbrăcăminte de seară. Nimeni nu încerca vreodată să fie la modă, nici Helen de fapt nu era întru totul la modă, însă era îmbrăcată în culori vii. Era mai boemă – Charlotte o auzise pe Grace folosind cuvântul acesta deseori. În seara aceasta cu siguranță arăta așa. Avea o fustă de mătase lungă până la podea de un roșu intens, cu talia înaltă, o cămașă albă cu mâneci lungi și decolteu rotund. Colierul complex de alamă cu pietre imense de rubin, smarald și safir arăta vechi, ca și cum ar fi fost făcut din cruci, rozete și medalii Romanov. Părul ei grizonant devenise în umezeala aerului de seară o combinație de nor și încâlceală. Arăta bine. În ochii lui Charlotte, arăta suspect de atrăgătoare.

Tatăl ei vorbea cu tatăl lui Whit, Lew Lowry. Amândoi erau înalți și, pentru vârsta lor, relativ zvelți în fracurile lor. Erau oarecum retrași de mulțime, și până și felul cum stăteau, prin poziția umerilor, dădea un aer de superioritate și de satisfacție de sine. Stăteau cu capetele apropiate unul de celălalt. Complotau ceva. Ei doi întotdeauna făceau asta, fuseseră mereu așa, încă din copilărie.

Charlotte îl căuta pe Teddy și-l zări pus cu spatele la zid de un ciorchine de admiratori. Suzette stătea lângă el, uitându-se în jos la pântecul ei rotund în timp ce Teddy pălăvrăgea cu mica turmă de tinere femei în mătăsuri și cu dinți albi. Teddy avea un braț înfășurat posesiv în jurul umerilor lui Suzette, și din când în când

---

[1] L.L. Bean – companie specializată în comercializarea de echipamente pentru petrecerea timpului în aer liber și îmbrăcăminte casual (n.red.)

[2] Creator de modă din SUA, ale cărei creații în culori vii, cu imprimeuri florale, sunt foarte apreciate în înalta societate (n.red.)

o înghiontea ușor cu afecțiune. Suzette se forța să zâmbească drept răspuns, dar nu-și ridica nici o clipă privirea de la pântec. Părea să fie nefericită, nu se simțea deloc în largul ei.

– Suzette! Charlotte puse șampania pe o masă apropiată și se duse la ea cu pași mari și rapizi, hotărâtă și impunătoare cum era deseori și Nona. Scumpa mea, ce Dumnezeu s-a gândit Teddy, să te țină în picioare așa! Hai și stai jos cu mine. Avem atât de multe să vorbim!

O luă pe Suzette de o mână moale și o scoase afară din cercul de admiratoare ale lui Teddy. Trase un scaun și i-l arătă.

– Aici.

– Mersi, zise Suzette prăbușindu-se pe scaun.

Charlotte își trase propriul scaun mai aproape.

– Cred că ești amețită, să fii aruncată așa în mijlocul lupilor, zise ea încurajator către femeia mai tânără. Teddy e destul de nechibzuit uneori.

– Nu-i nici o problemă, murmură Suzette. Știu cum e Teddy.

– Ei bine! Charlotte se aplecă mai aproape de ea. Spune-mi despre tine, Suzette. Unde l-ai întâlnit pe Teddy?

Suzette continuă să se uite la burta ei.

– La Alcoolicii Anonimi.

– Oh! Păi, bine atunci. Ăă, unde?

Fata se foi pe scaun, părând iritată.

– Într-un subsol de biserică.

Charlotte râse.

– Nu. Voiam să spun, în ce oraș?

– Tucson. Tucson, Arizona.

– Deci! Ești din Tucson.

– Nu.

Charlotte se holbă la fată. Oare era intenționat nepoliticoasă, sau era atât de incapabilă să facă conversație? Poate că era doar dureros de timidă. Charlotte își îndulci vocea.

– Sper că Teddy ți-a povestit despre familia asta nebună.

Suzette ridică din umeri. Charlotte își luă paharul de șampanie și-l dădu peste cap.

– Ai ceva de băut, Suzette? Vrei să-ţi aduc nişte apă minerală sau un suc?

– Am un suc, zise ea, arătând spre cealaltă parte a mesei.

– Păi, stai să ţi-l aduc eu!

Charlotte înconjură masa printre oameni, aduse paharul cu suc, îl aşeză în faţa lui Suzette şi se aşeză din nou pe scaun.

– Deci ştii despre Nona, bunica noastră; e minunată. Toţi o adorăm. Nu ştiu dacă ai apucat să-i întâlneşti pe Oliver şi pe Owen, a fost aşa o repezeală în casă cu fotografiile şi cu toate celelalte. Oliver e acolo, vorbeşte cu femeia aceea foarte înaltă, iar Owen încearcă să ajungă la Oliver cu nişte băuturi. Nu ţi se pare că sunt cei mai frumoşi bărbaţi de pe planetă?

– Teddy e frumos, declară sfidătoare Suzette.

– Da, aşa e. Am doi fraţi frumoşi. Sorbi lung din şampanie căutând inspiraţie şi întrebă: Tu ai fraţi, Suzette?

Suzette nu răspunse câteva momente.

– Un frate vitreg, cedă ea în cele din urmă. Dar nu l-am mai văzut de multă vreme.

Charlotte se uită disperată prin sală. Toată lumea – în afară de ele – părea să se simtă grozav, bârfeau şi râdeau în hohote.

– Ei bine, eu sunt cea mai mare din trei copii. Sunt sora mai mare a lui Teddy. Presupun că ţi-a spus. Şi am încercat să pun pe picioare o mică afacere cu o grădină cu produse de vânzare aici pe insulă. Poate că mi-ai observat mica fermă când Teddy te-a adus la casă? Aşteptă un răspuns de orice fel, dar nu primi nici unul, aşa că se avântă înainte. Cultiv salată şi alte legume şi flori. Vând legumele şi zarzavaturile la restaurante scumpe, plus că mai am şi o măsuţă la marginea drumului unde vând câte ceva.

Suzette continuă să se uite fix la burta ei.

Foarte bine, se gândi Charlotte.

– Deci, pe când se va naşte bebeluşul?

– Septembrie.

– Oh, ce frumos! Şi ştii dacă o să ai o fetiţă sau un băiat?

– Nu. Dar pentru prima dată Suzette își înălță capul. Zâmbi cu timiditate. Sper că e o fetiță. Își plecă imediat capul la loc.

– Oh, și eu sper! încuviință Charlotte. Hainele de fetițe sunt mult mai drăgălașe!

Înainte să poată continua pălăvrăgeala aceasta prietenoasă, se auzi sunetul pătrunzător al unui microfon bătut cu un deget, pentru a atrage atenția, și apoi vocea tatălui ei.

– Bună seara tuturor! Suntem atât de bucuroși că sunteți aici împreună cu noi să sărbătorim cea de-a nouăzecea aniversare a lui Anne Anderson Wheelwright! După cină vor fi un dans și niște discursuri extrem de scurte, dar pentru moment bufetul rece e deschis, așa că poftiți!

Nivelul zgomotului se schimbă când oamenii năvăliră în stol din sala mai mare în încăperea mai mică de recepție să se așeze la rând la mesele cu mâncare.

– Vrei să-ți aduc o farfurie? întrebă Charlotte.

– Pot să merg și eu, zise Suzette ridicându-se cu efort din scaun.

Teddy apăru din îngrămădeală. Își puse un braț pe după umerii lui Suzette și se aplecă să o sărute pe Charlotte pe obraz.

– Hei, Char. Arăți bine.

Acum că avea ocazia să-l vadă îndeaproape, Charlotte își studie fratele înainte să răspundă.

– Și tu arăți bine, Teddy. Cu adevărat bine.

Îi cercetă blugii, tricoul șifonat, ieftin și murdar cu paharul dansator de martini și blazerul uzat de păr de cămilă. Avea o gaură la o mânecă și o parte din buzunarul de la piept se desfăcuse.

– Dar n-ai putut veni măcar puțin mai repede? N-am apucat s-o întâlnim ca lumea pe Suzette și ăsta e un mod destul de copleșitor să-ți întâlnească familia.

– Nu fi așa de tare soră mai mare, o mustră Teddy. Orice mod de a întâlni familia asta ar fi copleșitor.

– Într-adevăr, încuviință Charlotte. Oricum, eu mă bucur că ești aici, Teddy. De-abia aștept să discut cu tine mai mult, cu tine și cu Suzette, despre tot. Ce planuri ai?

-Ce planuri am? Teddy zâmbi cu sclipirea poznelor lui dintotdeauna. Eu şi Suzette plănuim să stăm la Nona pe perioada verii. Aşa că noi doi vom avea o grămadă de timp să discutăm mult de tot.

capitolul 10

Nu era prima dacă când Helen se simţea separată emoţional de ceilalţi membri ai familiei Wheelwright. Dar acum era o senzaţie de separare de o magnitudine cu totul diferită. Toată lumea vorbea, râdea, înfuleca mâncarea delicioasă şi dădea băutura peste cap, iar Nona, aşezată acum la o masă să-şi savureze propria cină, părea să strălucească, fericită şi trăind în întregime momentul. Helen era aşezată lângă Owen, Oliver era la dreapta acestuia, iar Suzette lângă Oliver, care încerca să converseze cu tânăra femeie. Însă ea nu-i răspundea prea mult, uitându-se mai mult la burta ei, deşi Helen se bucură să vadă că mănâncă rapid şi termină totul din farfurie. Teddy era de cealaltă parte a lui Suzette, iar Nona era la dreapta lui. Paharul din mâna lui Teddy era umplut cu gheaţă şi părea să conţină doar apă. Helen îl privise şi nu credea că Teddy băuse ceva alcoolic în seara aceea. Teddy se aplecă spre Nona, vorbind şi râzând, iar Nona strălucea în atenţia lui. De cealaltă parte a Nonei era Charlotte, vorbind cu tatăl ei, amândoi fascinaţi unul de celălalt, de parcă nu se mai văzuseră de luni de zile.

Ce familie frumoasă. Ce familie norocoasă. Atât de multă şampanie, atâta belşug de prieteni, această seară de vară, această sărbătorire. Helen îi permise lui Oliver să o antreneze într-o conversaţie relaxată despre filmele recente, sperând că reuşea să-şi menţină ascunse grijile.

Crezuse că odată ce copiii îi vor fi adulţi, vor termina facultatea şi îşi vor trăi vieţile, se va simţi mai puţin împovărată de griji sau că grijile îi vor fi mai puţin copleşitoare. Se înşelase. Când îi căzură ochii pe Suzette, gândurile lui Helen se învălmăşiră sălbatic. Oare chiar era Teddy tatăl copilului lui Suzette? Oare chiar erau

căsătoriți? Consumase Suzette droguri sau alcool în primele stadii ale sarcinii ei? Helen auzise niște povești ce-ți frângeau inima despre sindromul alcoolismului fetal. Oare ce planuri avea Teddy? Cum putea întreține un copil? Primise o mică moștenire când îi murise bunicul, dar o cheltuise deja și nu o investise în nimic substanțial. Iar Teddy fusese întotdeauna instabil.

Era atât de îngrijorată pentru Teddy și pentru această răsturnare de situație din viața lui, încât durerea pentru aventura lui Worth se retrase în fundal, dar nu dispăru. Din experiență, știa cum să-și aranjeze gândurile și emoțiile, și se gândea că se descurca foarte bine. Dar se simțea de parcă tocmai se prăbușise de la mare înălțime. Era zdrobită, fiecare celulă din ființa ei era în cioburi și bucăți sfâșiate, și ea nu stătea într-o singură bucată decât printr-un strat subțire de piele și prin hotărârea ei nezdruncinată.

Nu vorbise în intimitate cu Worth de când puseseră piciorul pe insulă. De fapt, nu avuseseră nici o șansă, având în vedere că toată familia se învârtea peste tot prin casă trântind uși. Când sosiseră în seara aceea la clubul de iahting fuseseră separați ca întotdeauna de bunii lor prieteni, cu bârfe despre căsătorii și copii, în cazul lui Helen, și despre ponturi de bursă, în cazul lui Worth. Helen vorbea în cea mai mare parte doar cu femei, iar Worth cu alți bărbați, dar ocazional Helen își arunca privirea de cealaltă parte a sălii și le vedea pe prietenele lui Worth apropiindu-se de el și sărutându-l pe obraz, sau aranjându-i râzând cravata, sau luându-l de braț. Era însă destul de sigură că nici una din aceste prietene de la clubul de iahting nu era Dulceața. Dar se bucura că Worth și Grace vor prezida ceremoniile din seara aceea. Helen se gândea că dacă ar trebui să vorbească s-ar îneca în nodul de nefericire ce i se blocase în gât.

Oamenii terminaseră de mâncat. Ospătarii eliberaseră deja mesele de farfurii. De la o masă apropiată, Grace îi făcu un semn lui Worth, care îi răspunse cu un semn din cap și se ridică în picioare. Se duseră împreună la podiumul trupei de muzică și vorbiră pe rând la microfon. Grace era ca totdeauna, concisă și autoritară – era

un bun lider şi un căpitan excelent al echipei de navigaţie –, dar Worth era cel care făcea publicul să râdă, să aplaude şi să aclame. Helen se uita fix la Worth, gândindu-se la corpul lui, elegant, sănătos, masculin, gol cu o altă femeie.

Ar fi înţeles dacă Worth ar fi *flirtat* cu cineva. Worth avea şaizeci de ani şi, deşi timpul nu-i afectase corpul chiar atât de mult ca lui Helen, era mai corpolent, avea pielea lăsată, şi când se ridica în picioare îi scârţâiau genunchii şi şchiopăta puţin, murmurând „gata cu tenisul", însă tot juca. Helen jelea deseori – plângând cu adevărată durere – pierderea tinereţii ei, erodarea frumuseţii ei. Îi plăcuse să primească uneori atenţiile spontane ale unor bărbaţi necunoscuţi – un bărbat care stătea la rând la poştă îi arunca ocheade şi-i zâmbea, un altul îi ţinea uşa deschisă şi-o invita măgulitor să treacă printr-un gest înflorit, şi deseori în restaurante primise priviri prelungi din partea unor necunoscuţi. Îi era dor de acele momente acum, şi mai dor încă îi era de electricitatea atracţiei dintre ea şi Worth.

Dar erau căsătoriţi de atât de mult timp: treizeci şi cinci de ani. Crescuseră şi îmbătrâniseră cu adevărat împreună. Helen se gândise că pasiunea sexuală a căsătoriei lor fusese înlocuită treptat de o afecţiune profundă, de amintiri comune, de un simţ de tovărăşie egal cu cel al soldaţilor bătrâni care au luptat odată împreună în tranşee. Se spune că umorul e important într-o căsnicie, câte femei nu spun „m-am măritat cu el pentru că mă făcea să râd". Worth o făcea încă să râdă. Aveau atât de multe în comun, mai ales familia lor: copiii lor, Nona, Grace şi clanul ei. Prietenii lor comuni.

Poate că asta nu era de-ajuns pentru Worth. De-a lungul ultimilor ani, industria bancară şi lumea pieţei de bani se schimbase enorm. Nu putea face el totul. Nici măcar nu putea supraveghea el totul. Aşa că simţul valorii personale probabil avusese de suferit şi, cu siguranţă, îi scăzuseră puterile. Helen înţelegea că ar fi vrut o tânără proaspătă să-i reamintească faptul că era încă viril, în toate sensurile cuvântului. Helen nu voia ca soţul ei să fie nefericit.

Dar nu putea să-i suporte infidelitatea.

Se întreba dacă Worth era îndrăgostit de Dulceaţa. Se întrebă dacă îi va cere să divorţeze.

Îşi dădu seama că-şi frângea mâinile sub masă ca o nebună. Dar mâinile îi erau reci ca gheaţa.

Oamenii toastau acum. Aplauze. Râsete. Oftaturi apreciative. Bula invizibilă din jurul lui Helen îi ţinea pe toţi la o parte; se simţea ca un antropolog care observă ritualurile unui trib ciudat.

Trupa de muzică începu un vals de Strauss, apoi melodia familiară a cântecului de La Mulţi Ani, şi Worth coborî de pe platformă, se înclină în faţa Nonei şi o ajută cu blândeţe să se ridice din scaun. O conduse pe ringul de dans, îşi puse o mână pe talia ei şi cu cealaltă o prinse de mână. Încet, cu mare demnitate, valsă cu mama lui, care se uita în sus la fiul ei frumos cu adoraţie în ochi. Cu postura ei ţeapănă, în rochia splendidă lungă până la podea, Nona părea o regină. Helen simţi ace de gheaţă sclipindu-i pe faţă. Când îşi atinse obrajii cu vârful degetelor, simţi lacrimi. Dar nu era nici o problemă, şi alţii plângeau. Era o privelişte emoţionantă şi minunată.

După câteva minute, Kellogg intră şi el pe ringul de dans şi cu mare ceremonie îl atinse pe Worth pe umăr. Cu o plecăciune înflorită, Worth cedă dansul cumnatului său. Kellogg dansă cu Nona şi apoi interveni Oliver, şi acum lui Helen îi curgeau lacrimile în şiroaie pe faţă, să-şi vadă fiul cel mai mare dansând cu bunica. Soţul lui Mandy, Claus, interveni şi el şi apoi Douglas al lui Mellie şi în cele din urmă, cu graţie, Teddy. Deja la momentul acela nu se mai putea spune că Nona dansa cu partenerii ei cât că era sprijinită de ei. Curând Worth se duse la ea şi-i şopti ceva lui Teddy, şi împreună o ajutară pe Nona să iasă de pe ringul de dans şi să se întoarcă la scaunul ei. Muzica se înviguă. Douglas o conduse pe Mellie la dans, Kellogg îi oferi braţul lui Grace, iar Claus se înclină în faţa lui Mandy.

– Mamă? Teddy stătea în faţa ei, cu mâna întinsă.

Se duse cu el pe ringul de dans. Trebui să se înalţe să ajungă să-şi pună mâna pe umărul lui.

- N-am ştiut că ştii să valsezi.

- Multe lucruri nu ştii despre mine, zâmbi el cu subînţeles.

Ei da, asta era adevărat, se gândi ea. Nu-i răspunse imediat. Teddy avea tenul sănătos şi uşor bronzat. Ochii albaştri îi erau limpezi.

- Îţi dai seama c-a trecut aproape un an de când nu te-am mai văzut?

- Păi, ştii, mamă, nu toate familiile sunt atât de legate ca fraţii siamezi cum e în familia Wheelwright. Ştiu zeci de oameni care nu-şi văd familiile ani la rând şi tot reuşesc să fie cetăţeni productivi, perfect sănătoşi la cap.

Helen îl întrebă pe un ton dezinvolt.

- Cum sunt părinţii lui Suzette? Văzând că Teddy se înnegurează la faţă, se grăbi să adauge: Adică, unde locuiesc? Ce fac? Cum te-ai întâlnit cu Suzette?

- De ce nu scoţi la imprimantă un chestionar şi eu o să-l completez?

- Termină, Teddy. Nu ţi-am pus decât întrebări normale, pe care le-ar pune orice mamă.

Exact atunci se termină cântecul. Muzica se opri. Oamenii aplaudară, iar Helen se forţă să zâmbească veselă către cuplurile din jurul lor.

- Îmi dai voie? zise Oliver, eliberându-l lin pe Teddy de povara mamei lui.

Fluturându-şi părul zburlit, Teddy părăsi grăbit ringul de dans.

- Oliver a venit să mă salveze, glumi Helen.

- Îl răsfeţi, mamă; totdeauna l-ai răsfăţat, şi o vei face şi de-acum înainte, îi zise Oliver.

- Oh, Oliver!

Helen îşi înghiţi cuvintele. Nu voia să-şi descarce asupra lui Oliver frustrarea pe care i-o provocase Teddy.

Muzica era mai rapidă acum, rock-and-roll din anii şaizeci, distractiv pentru dans, imposibil pentru conversaţii. Ridică nivelul zgomotului din încăpere, astfel că oamenii râdeau mai puternic şi, se părea, mai des. Helen dansă multă vreme cu Oliver, care era fără nici o îndoială cel mai bun dansator din sală. Se mişca de parcă n-ar fi avut oase, curgea fluid. Era cel mai frumos

din cei trei copii ai ei şi cel cu pacea sufletească cea mai adâncă, se gândi Helen. Dar când apăru Owen lângă ei, dansând cu Charlotte, Oliver şi Owen schimbară subtil direcţiile, astfel că pentru scurtă vreme cei doi bărbaţi dansară faţă în faţă, iar Helen dansă cu fiica ei. Poate că aura de pace a lui Oliver era parţial doar o mască, se gândi Helen, şi în adâncul său îi fierbea o mare nemulţumire, pentru că aici la clubul de iahting nu putea cu adevărat să danseze cu partenerul său, nu într-un dans rapid, şi mai ales nu într-unul lent.

Se schimbă muzica. Helen vru să plece de pe ringul de dans, dar Lew Lowry o luă de braţ.

– Dansezi? o întrebă.

Iar lui Helen îi plăcea să danseze, aşa că dansă. Dansă toată seara, cu toţi prietenii soţului ei şi cu toţi soţii prietenelor ei. Când dansă şi cu cumnatul ei Kellogg, se simţi ca un bagaj dat din mână în mână în întreaga cameră. Şi atât soţul lui Mandy, Claus, cât şi soţul lui Mellie, Douglas, *trudeau* pe ringul de dans. Întotdeauna avusese impresia că Grace şi familia ei nu aveau farmecul pe care-l aveau Charlotte, Oliver şi Teddy, dar bineînţeles, fiind mama lor era clar că gândea aşa. Cu adevărat, Worth era fără efort mai atrăgător decât sora lui. Ei bine, Worth era favoritul mamei lui. Trecea prin viaţă de parcă i se desfăcea mereu în faţă un covor roşu, iar mulţimea se trăgea înapoi, privindu-l cu admiraţie. De fapt, aşa fusese crescut. Oare Worth o înşela pentru că nu-l sufoca în fiecare clipă cu adulaţia ei ca o copilă naivă?

Când se întoarse la locul ei la masă abia respira. Ştia că a doua zi o va ucide durerea de spate după plivitul din grădina lui Charlotte şi acum tot dansul ăsta. Sorbind din şampanie, se uită prin sală. În apropiere, Charlotte dansa cu Bill Cooper. Helen o căută cu privirea pe Miranda Fellows, dar n-o găsi. Bill avea un zâmbet admirativ pe faţă privind-o pe Charlotte unduindu-se, cu braţele sus deasupra capului, cu rochia aurie legănându-se provocator pe corpul ei zvelt perfect. Oh, la, la! Lui Charlotte îi plăcuse teribil de mult de Bill Cooper când fusese mai mică, şi se pare că îi plăcea şi acum.

De cealaltă parte a sălii, Whit Lowry stătea rezemat de un perete, prins în capcană de o tânără care practic se târa peste el în efortul de a-i menține atenția, dar Whit se uita mereu la Charlotte. Doamne, ce frumos era Whit Lowry! Și după cum se uita la Charlotte – vai de mine, era clar interesat de ea!

Helen nu se putu abține să nu se gândească la viitor: Charlotte măritată – cu Whit sau Coop – și având copii! În sfârșit, Helen ar fi bunică.

Deși era posibil că va fi bunică peste câteva luni. În timpul desertului, încercase să vorbească măcar ceva cu Suzette, dar fata nu răspundea nimic, sau doar monosilabic. Suzette nu purta verighetă, dar asta nu era o dovadă că nu era măritată cu Teddy. Și fie că erau, fie că nu erau căsătoriți, Teddy părea să creadă că era o mare probabilitate să fie tatăl copilului lui Suzette. Poate că Teddy era gata să fie tată pentru copilul acela, orice gene ar fi avut, dar Teddy era un om impetuos, nu era de încredere, nu era niciodată stabil sau prezent când aveai nevoie de el.

– Fata aia e ahtiată după bani.

Helen tresări, aproape răsturnându-și paharul cu apă. Își întorsese scaunul ca să poată privi ringul de dans, și Grace se așezase lângă ea, trăgând un scaun lângă al ei. Helen își apropie capul de cumnata sa.

– Grace, s-ar putea să te audă.

– Glumești? În gălăgia asta? Abia mă aud eu pe mine. Și oricum, ce dacă mă aude? Fleandura asta mică trebuie să afle că nu-i credem balivernele.

– Nu-i spune fleandură, Grace! De ce ești așa de neiloasă? Și eu sunt îngrijorată, dar Teddy a zis că sunt căsătoriți, și ca soție a lui Teddy merită respectul nostru. Și ajutorul nostru. Biata de ea nu pare să fi avut o masă decentă de secole.

– E o drogată, Helen, bineînțeles că nu mănâncă.

– Nu poți să știi că e o drogată! Dă-i o șansă, Grace. Teddy o iubește.

– Și Teddy e atât de bun la judecarea caracterelor oamenilor, având în vedere ce caracter de calitate are și el.

Helen se întoarse către Grace cu toată faţa.

– Eşti beată, Grace? Pentru că asta e singura scuză să vorbeşti aşa.

– Poate că sunt beată. Dar să mor eu dacă o să-i permit unei târâturi ordinare pe care drogatul de fiu-tău ne-a trântit-o în faţă să pretindă măcar o părticică din moştenirea Wheelwright.

Helen rămase perfect nemişcată. Nu fusese niciodată apropiată de Grace, dar se înţeleseseră bine. Împărtăşiseră atât de mult de-a lungul atâtor ani, gătind pentru familiile lor ce se amestecau mereu în timpul vacanţelor, organizând picnicuri pe plajă, curse de iahturi, meciuri de tenis. Nu-şi imaginase niciodată că Grace simţea aşa. N-o văzuse niciodată pe Grace chiar atât de veninoasă. De fapt, n-o văzuse niciodată pe Grace pasionată în legătură cu nimic.

Din colţul ochiului, văzu sclipirea neagră a unui frac, şi apoi soţul ei stătea în faţa lor. Se plecă spre sora lui.

– Grace, îmi oferi plăcerea acestui dans?

Grace se ridică fără nici un cuvânt. Helen rămase încremenită, uitându-se fix spre ringul de dans, uitându-se la toţi oamenii zâmbitori, fericiţi, bine hrăniţi. Mai avea oare şi altcineva o familie ca a ei? Mai erau oare şi alte femei care se forţau să arate vesele când înăuntru ardeau de jale? Oare mai existau şi alte femei care se simţeau separate de propriile lor familii? Părinţii lui Helen aveau grămezi de bani, şi Helen primise o educaţie de primă clasă. Ştia să joace foarte bine tenis şi putea să navigheze destul de bine. Era preşedinta mai multor comitete şi organizase evenimente, iar în Boston dăduse o mulţime de serate pentru beneficiul carierei lui Worth.

Dar în inima ei, nu era o Wheelwright. Şi atunci, cine era ea?

Cel mai nebunesc lucru pe care-l făcuse vreodată era să sugereze – doar să sugereze – că va deschide o galerie de artă pe insulă. Când ideea primise un veto clar din partea tuturor celorlalţi membri ai familiei Wheelwright, Helen o lăsase baltă. Helen nu voise niciodată să aibă o carieră. Toată viaţa ei era centrată în jurul familiei – a familiei *ei*, Worth şi cei trei copii ai lor.

Pur şi simplu nu-i păsase de faptul că era o Wheelwright. Nu-i păsa nici acum. Voia ca toţi cei trei copii ai ei să fie fericiţi şi sănătoşi. Dacă-şi dorea şi altceva, era să aibă o prezenţă mai mare în viaţa copiilor ei. Îi plăcea atât de mult de copiii ei, chiar şi de Teddy cel rebel. Orice ar zice Grace, copiii lui Helen erau nişte oameni minunaţi, uluitori, oameni cu adevărat buni, şi poate că Teddy avea mai multe probleme decât ceilalţi, dar şi el era o persoană bună, şi Helen va sta alături de el şi de soţia pe care şi-o alesese, şi la naiba cu familia Wheelwright!

Grace se întoarse la masă, evident evitând-o pe Helen şi aşezându-se lângă Nona. Helen îl văzu pe Worth dansând cu Harriet Hingham, o veche prietenă a lui Worth, o femeie maniacă după navigaţie, care venea mereu să navigheze cu Worth oricând o chema.

Dintr-odată avu loc o agitaţie. Nona scoase un mic ţipăt şi se prăbuşi într-o parte. Grace urlă. Oamenii se repeziră de la mesele învecinate. Nona îşi pierduse cunoştinţa. Worth îşi făcu loc prin mulţime şi îngenunche lângă mama lui, luând-o în braţe. Roger Parsons, doctorul lor de pe insulă şi prieten de familie, îşi făcu şi el loc prin mulţime către ei.

– Hai, daţi-i un pic de spaţiu, are nevoie de aer. Se aplecă să simtă pulsul Nonei la gâtul ei. Sunaţi la Urgenţă, zise el, ridicându-şi privirea.

capitolul 11

Înfăşurată în vise ca un bibelou de porţelan învelit în vată, Nona îşi dădu seama că era un bărbat lângă ea. Îi simţea vocea profundă şi joasă, forţa prezenţei sale masculine, o mână mare de bărbat pe mâna ei bătrână şi subţire ca o gheară de găină, şi apoi vocea lui. Încercă să-şi deschidă ochii, dar avea pleoapele prea grele. Totuşi, putea să întrevadă ceva printre gene, măcar un pic...

Era Bobby! Bătăile inimii i se înteţiră. Iubitul ei fiu – dar nu, era Worth. Sau Herb? Nu era Kellogg sau unul

dintre soții nepoatelor ei – bărbatul acesta era al ei, îi aparținea ei; știa asta așa cum știa un miros familiar.

– Nona!

Era Oliver.

Era Oliver, și știind asta o pletoră de informații îi năvăli în minte: era în casa ei de vară, în patul ei drag și confortabil, vata erau pernele ei, și era zi. Simțea cumva lumina prin ferestre, și ferestrele erau deschise; draga de Glorious care lăsa mereu ferestrele deschise.

– Nona!

Oliver stătea cu grijă pe marginea patului ei. Mirosea delicios. Nona nu aprobase niciodată bărbații care foloseau apă de colonie, dar Oliver mirosea într-adevăr delicios, un amestec de gin și pere.

Reuși să-și deschidă ochii.

– Oliver.

Vocea îi era doar o șoaptă.

– S-a trezit!

Grace striga din pragul ușii, bineînțeles că era Grace. Ea voia întotdeauna să fie prima cu vești bune, de parcă ar fi primit cumva credit pentru asta, o steluță de aur undeva în catalogul ei cosmic de comportare în viață. Grace voia să fie prima și cu veștile rele, de altfel.

Aerul în cameră se învolbură când Grace se năpusti înăuntru până la pat, îmbrâncindu-l pe Oliver la o parte, și se aplecă deasupra Nonei.

– Nona! Cum te simți?

– Sunt bine. Nu face atâta caz.

– Ai leșinat aseară la petrecere.

– Bineînțeles c-am leșinat. Am fost copleșită și epuizată.

– Ne-ai speriat așa de tare!

– Îmi pare rău, Grace. N-am vrut să vă sperii.

– Doctorul a zis că doar ai leșinat. Te-am adus acasă într-o ambulanță, și ai dormit opt ore încontinuu!

– Îmi dai te rog puțină apă, Grace? Mi-e uscat gâtul.

– Ți-o aduc acum.

Grace ieși în goană din cameră.

Nona își ținea încă nepotul de mână și îl strânse ușor de mână acum.

- Plecați?

- Da, Nona. Trebuie să ne întoarcem. Owen are mâine-dimineață o conferință la care trebuie să participe. Dar o să ne întoarcem în două săptămâni pentru Consiliul de Familie.

- Și pentru nunta voastră.

- Da. Și pentru nunta noastră.

Când Oliver zâmbea, arăta ca un înger.

- Unde e Owen?

- L-am rugat să aștepte jos, la parter. M-am gândit că nu vrei să fie prea mulți oameni îngrămădiți în jurul dumitale când te trezești.

- Ai gândit bine, Oliver. Sunt obosită și nu mă simt deosebit de sociabilă în momentul acesta. Dar sărută-l pe Owen din partea mea, bine?

- Bineînțeles. Oliver se aplecă și-o sărută pe obraz. La revedere, Nona.

Era primul ei nepot. Își amintea cum îl ținuse în brațe când avea doar câteva ore. Tremurase văzând cât de superb de complet era, cu căpșorul lui chel, ochișorii mijiți și coastele ca de pasăre. Își amintea că se gândise cât de *deștept* părea, și zâmbi amintindu-și. Cum putuse să se gândească oare că un nou-născut era deștept? Și totuși Oliver așa era, înțelept, inteligent și isteț. Știuse asta din prima clipă când îl văzuse și o știa și acum.

- Cu bine, Oliver, zise ea cu mare efort.

Spre surprinderea ei, Oliver îi zâmbi șmecherește și clătină din cap.

- Nici măcar să nu te gândești la asta. Îți interzic cu desăvârșire să mori, Nona. Trebuie să fii prezentă la ceremonie. Și n-o să mori ani și ani de zile de-acum înainte, știi asta.

- Ce vorbești acolo! se răsti Grace năvălind în cameră cu un pahar cu apă. Oliver! Nu vorbi despre moarte în fața Nonei!

- Exact, răspunse cu șiretenie Oliver. Pentru că ei singură nu i-ar veni niciodată ideea. Oliver se ridică de pe pat, mișcându-l. La revedere, mătușă Grace.

–Nu e atât de amuzant pe cât îşi închipuie că e, zise Grace aşezându-se pe pat. Să te ajut să te ridici, Nona? Ca să poţi bea apa?

–Mulţumesc, Grace, pot şi singură.

Dar Nona se înspăimântă să vadă cât de slăbite îi erau braţele. Doar din mândrie pură şi îndărătnicie se chinui să se ridice, reuşind să urce câţiva centimetri mai sus pe perne. Când Grace îi ţinu paharul cu apă, Nona fu îngrozită să-şi dea seama că nu avea destulă energie să spună „Aşteaptă o clipă". Se odihni, respirând pur şi simplu. După câteva momente, fu în stare să se întindă după pahar, dar îi tremura mâna.

Apa era rece, un elixir cristalin ce i se scurgea plăcut pe gât. Mai sorbi o dată. Şi apoi încă o dată. „Oliver e un bărbat neobişnuit de frumos", se gândi ea. Avea nepoţi frumoşi. Dar nici unul nu era la fel de frumos ca Herb.

–O să mai dorm puţin, şopti Nona. Văzând cât de îngrijorată părea fiica ei, îi spuse: Nu-ţi face griji, draga mea. E somn doar.

***

1943

Vasul *Nobska* ocoli Brant Point în călătoria sa prin strâmtoarea Nantucket Sound până în Woods Hole. Anne îşi scoase pantofii cu toc înalt şi-şi vârî picioarele sub ea pentru căldură şi confort. Herb n-o avertizase că în Nantucket străzile erau pietruite şi trotuarele erau din cărămizi, iar turul pe jos pe care-l făcuseră împreună în acea dimineaţă prin centrul satului pitoresc fusese nemilos pentru picioarele ei, care şi acum o dureau. Dar inima o durea şi mai tare.

–Deci, zise Herb. Se aşeză în faţa ei pe o bancă, arătând frumos şi relaxat în hainele de civil. Ce părere ai?

Anne se uită afară pe geam la plajele lungi nisipoase şi la casele cu şindrile cenuşii, la valurile moderate ce se spărgeau blând pe ţărmul nisipos.

–Nantucket e frumos.

– Şi? Pari foarte gânditoare.

Îşi duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase tabachera, i-o întinse şi, când Anne clătină din cap, îşi scoase o ţigară pentru el.

Anne se forţă să fie curajoasă. Să-l înfrunte faţă în faţă.

– Herb, îmi pare rău, dar nu mă pot mărita cu tine. Cel puţin, nu încă.

Herb tresări şocat.

– De ce, Anne, ce-ai păţit? Se schimbă la faţă. Sunt părinţii mei *chiar* aşa de răi?

– N-am spus că sunt răi. N-am spus nimic despre ei, Herb. Nu spun nimic despre nimeni. Dar nu poţi să negi că nu au părut să mă placă.

– Uite, zise Herb, aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi, cu chipul sincer şi hotărât. Ştiu că tata e ca un peşte rece şi mama e... ei bine, e *formală*. Dar aşa sunt ei.

– Herb, părinţilor tăi nu le-a plăcut de mine. Nici măcar un pic.

– Surorii mele îi place de tine!

– Da, şi mie îmi place de Holly. Dar părinţii tăi...

– La naiba, Anne, n-o să locuim împreună cu părinţii mei!

– Păi, poate că nu, dar tu o să lucrezi la bancă, nu? Şi n-o să vrei să petrecem fiecare vară în Nantucket, în casa aia mare, unde să poţi naviga sau mai ştiu eu ce?

Trebui să-şi întoarcă privirea. Fiecare fibră a fiinţei ei tânjea să-l sărute, să-l atingă, să fie cu el... asta era tot ce conta. Dar nu putea să *permită* ca asta să fie tot ce conta.

– Şi-n plus de asta, Herb, poate că au dreptate. Poate că ne grăbim. Bine, e clar că ne grăbim. Nu ne cunoaştem decât de trei săptămâni.

– Anne, spuse Herb. Am ştiut că vreau să mă însor cu tine din clipa în care te-am văzut.

Anne nu se putu stăpâni să nu plângă. Îşi îngropă faţa în mâini.

– Mi-ai spus că şi tu ai simţit la fel, îi reaminti Herb încet.

Anne încuviință.

– Știu. Așa am simțit. Dar nu trebuie să ne pripim.

– Anne, n-am dus nici o altă femeie acasă să-mi cunoască părinții până acum. Nu am rugat nici o altă femeie să se mărite cu mine. Am ieșit cu câteva femei, și am fost destul de serios cu una sau două, dar când te-am văzut pe tine a fost ca și cum... ca și cum aș fi fost izbit chiar în stomac. Făcu o pauză. Asta nu sună prea romantic.

Anne nu se putu abține să nu zâmbească.

– Sună foarte romantic. Înțeleg exact ce vrei să spui.

Își deschise poșeta și-și scoase batista brodată, să-și șteargă ochii. Era hotărâtă să-și păstreze demnitatea.

– Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne căsătorim imediat, nu?

– Mâine-dimineață mă duc în Arizona pentru instrucția specială, îi reaminti el.

– Și putem petrece noaptea împreună, îi zise ea. Și o să-ți fiu credincioasă, Herb, o să-ți scriu scrisori și când te întorci din război ne putem căsători.

Herb își subțiase buzele de încordare și bătea darabana cu degetele pe genunchi, gândindu-se.

– Dar dacă n-ar fi război? întrebă el. Dacă n-aș fi trimis de-acasă? Știi ceva? Tot aș vrea să mă însor cu tine imediat, și nu ca să mă culc cu tine sau să te împiedic să te culci cu alți bărbați, și nu ca să începem o familie sau ca să mă asigur că sunt tatăl copilului dacă începem accidental o familie. Aș vrea să mă însor cu tine pentru că vreau ca tu să fii soția mea. Chiar acum. Imediat. Vreau să fiu legat oficial de tine. Tu ești ființa mea. În sfârșit te-am *găsit*. De ce să mai aștept?

Anne se uită afară pe fereastră, încercând să-și aranjeze gândurile. Feribotul se îndepărtase de apele mai calme de la țărm și ajunsese la ape învolburate, iar vântul de început de octombrie transforma valurile în făgașe adânci. Feribotul sălta și cădea, sălta și cădea. Stropi de apă sărată se izbeau de ferestre și linia orizontului se înclina alarmant. Anne simți că i se strânge stomacul. Își puse mâinile la mijloc.

– Îmi vine rău.

– Culcă-te, o sfătui Herb. Încearcă să dormi.

Anne se culcă pe banca lungă, trăgându-şi pardesiul subţire peste ea. Herb se ridică, îşi împături paltonul într-o pernă şi i-l aşeză cu blândeţe sub cap. Se simţea puţin mai bine stând culcată. Îşi închise ochii să nu mai vadă cum totul era înclinat.

Îl simţea pe Herb uitându-se la ea şi-şi aminti prima zi pe care-o petrecuseră împreună cu doar trei săptămâni înainte.

În dimineaţa aceea, prima dimineaţă petrecută de ei împreună, când Anne şi Herb intrară în sfârşit în mica bucătărie a lui Anne pentru micul dejun, soarele strălucea pe cerul perfect albastru. Era sfârşitul lui septembrie. Ferestrele erau deschise şi o briză uşoară umfla ocazional perdelele. În timp ce se mişca prin bucătărie, făcând o omletă cu şuncă şi pâine prăjită, şi o cafea pentru Herb, era perfect conştientă de domesticitatea momentului, se simţea de parcă încerca să formeze un mulaj sau un model pentru viaţa lor viitoare, astfel ca acest model simplu să poată fi ştanţat în timp ca un disc de patefon, care poate fi pus să cânte aceeaşi melodie la infinit. Îmbrăcase un kimono uşor de mătase de culoarea piersicii pe care-l purta vara în casă. Herb încercase să-şi ia pe el halatul ei alb de baie cu broderie, dar avea umerii prea laţi. Cât râseseră! Îşi trăsese pe el nişte pantaloni şi un maiou. Anne voise să-i stea în poală cât timp mânca. Voia să fie mâncarea pe care o mânca el.

Herb îşi aşeză ceaşca de cafea în farfurioară şi se rezemă de spătar.

– A fost grozav de bun. Mersi, Anne. Se uită pe fereastră. Ce să facem în această zi frumoasă?

– Păi, am putea să ne plimbăm prin Grădina Publică. Acum copacii tocmai încep să-şi schimbe culorile, şi ador copacii toamna.

– Ai prefera să faci asta în loc să mergem la un muzeu?

– Oh, oricând! Îi aruncă o privire rapidă ca să vadă ce reacţie avea. Presupun că, de fapt, sunt tot o fată din Midwest care iubeşte aerul curat şi natura. Oricum,

Herb, sunt în Boston de patru ani. Am văzut cam toate muzeele.

– Ai fost vreodată în Concord?

– Știi, n-am fost. N-am mașină. Adică, am acasă, bineînțeles. Dar când am fost la Radcliffe n-am avut niciodată cu adevărat nevoie de mașină. Luam un autobuz sau un taxi dacă era necesar și toate evenimentele sociale erau cu băieții de la Harvard. Uneori ne duceam până în New York cu trenul, dar în afară de asta nici nu mi-a trecut prin minte să ies din Boston și Cambridge. Crezi c-ar trebui să văd Concord?

– Oh, da, absolut. Se ridică în picioare, dintr-odată treaz și energic. Hai să ne îmbrăcăm. Mergem la o plimbare la țară.

Anna își puse o rochie albastră cu o centură albă, își legă un jerseu roșu peste umeri în caz că stăteau până târziu, și-și legă o eșarfă de mătase peste pletele ei castanii lungi și ondulate. Se duseră pe jos până la casa familiei lui Herb de pe Beacon Hill. În timp ce Herb se schimba într-o uniformă curată, Anne așteptă în camera de zi, care semăna mult cu mausoleul vechi și îmbâcsit al părinților ei din Hilyard Clayton. Nu se putea gândi decât cât de fericită era că părinții lui Herb erau în casa lor de vară de pe insula Nantucket, pentru că nu i-ar fi plăcut să-i întâlnească așa, în dimineața în care ea și Herb deveniseră iubiți. Era vag conștientă de calitatea picturilor în ulei de pe pereți, de porțelanurile de pe mese, de tavanele înalte și impunătoare, dar era cu adevărat o casă mică în comparație cu locuința părinților ei din Kansas City, așa că nu era copleșită, nici măcar impresionată. Nu se gândea decât la Herb. Își dorea să fie înapoi în pat cu el, să facă toate lucrurile pe care le învățase în dimineața aceea cu el, când răsărise soarele.

Herb coborî scările în goană, câte două odată.

– Gata! Hai să mergem!

În spatele casei, pe o alee îngustă pietruită, era mașina lui, o decapotabilă Terraplane 1938. Era de un albastru-deschis, cu un grilaj curbat de crom și cauciucuri albe. Scaunele erau de piele naturală, iar bordul din lemn de tec, lucios și curb.

–Ce frumuseţe, zise Anne, iar Herb zâmbi cu mândrie.

Avea acoperişul ridicat, aşa că următoarele minute se ocupară amândoi să-l coboare, şi apoi se aşezară pe scaunele de piele. Herb întoarse cheia, trase de mânerul ambreiajului, apăsă acceleraţia, şi porniră.

Herb conduse cu îndemânare pe străzile înguste şi pline de curbe. Se uită la ea.

–Ştii că străzile din Boston au fost iniţial cărări de vaci? De aceea sunt aşa de încurcate.

–Trebuie să recunosc că n-am acordat nici o atenţie străzilor, zise Anne. Cred că mă orientez după clădiri, ca puncte de referinţă. De exemplu, apartamentul meu e la două străzi distanţă de micul restaurant unde eu şi Gail ne luăm deseori micul dejun. Flutură un braţ prin aer. Astea sunt toate noi pentru mine.

Când ajunseră pe Route 2, Herb acceleră şi cuvintele li se pierdură în vânt. Soarele îi bătea pe umeri şi vântul îi sufla, fluturându-i lui Anne eşarfa peste faţă. Anne se rezemă de pielea caldă a scaunului şi se lăsă să absoarbă magia dulce a acestei zile. Chiar şi fără să se întoarcă să se uite, simţea fiecare mişcare a lui Herb, schimbând vitezele, depăşind lin un camion mai lent.

Concord era la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri nord-vest de Boston, departe de oraşul în creştere, cuibărit printre păduri şi ferme ordonate. Un mic sat perfect, cu vile frumoase coloniale, magazine şi bănci curate şi îngrijite în clădiri de cărămidă, părând somnolent în lumina soarelui, ca un orăşel visând la trecut.

Şi era într-adevăr un oraş îndrăgostit de trecut, de trecutul său venerabil. Herb parcă maşina lângă dreptunghiul lung ierbos numit Piaţa Monumentului şi o conduse prin sat, arătându-i punctele istorice. Emerson locuise în Concord, şi tot aşa Thoreau şi Nathaniel Hawthorne. Se plimbară pe Lexington Street şi rămaseră în contemplare tăcută în faţa Casei Orchard, unde Louisa Mary Alcott scrisese *Little Women*. Mergând puţin mai departe, ajunseră la o altă casă, unde locuise familia Alcott; apoi Hawthorne, şi mai târziu Harriet

Lothrop, care scrisese acolo cartea ei *The Five Little Peppers and How They Grew*[1].

– Ce multă istorie într-un singur loc, zise gânditoare Anne.

– Şi nici n-ai văzut încă locul meu favorit.

Herb o luă de braţ şi o întoarse iar spre centrul oraşului şi spre maşina lui.

– Walden Pond? ghici ea.

Herb clătină din cap şi zâmbi.

Ajunseră înapoi la maşină şi ieşiră din oraş pe un drum îngust, împădurit, mai mult o potecă decât un drum; casele dispărură şi erau la ţară. Drumul era înconjurat de copaci, oferindu-le umbră, făcând lumina să licărească în timp ce treceau. Două frunze mari de arţar de un portocaliu aprins plutiră în decapotabilă. Una aterizâ în poala lui Anne, iar cealaltă pe capul lui Herb, şi amândoi râseră.

Herb conduse maşina într-o mică parcare, şi spuse:

– Am ajuns.

Coborâră şi traversară drumul, şi apoi merseră pe o cărare printre copaci bătrâni şi mai impunători. Cărarea era presărată cu frunze căzute, ca nişte steguleţe.

Anne văzu un pod modest de lemn. În faţa lui se înălţa un mic obelisc, indicând că zidul de piatră era o piatră memorială pentru soldaţii britanici ucişi şi răniţi aici în timpul Războiului de Independenţă.

– Pentru soldaţii *britanici*, şopti Anne şi nu se putu abţine să nu se gândească la ei, la băieţii aceia în uniformele lor roşii, atât de departe de casă, care după ce supravieţuiseră traversării Atlanticului fuseseră obligaţi să mărşăluiască atât de departe numai pentru ca să moară apoi pe pământ străin.

Traversară podul şi picioarele bocănind pe lemnul tare. De cealaltă parte era o statuie a unui soldat în acţiune, creaţia lui Daniel Chester French. Sub soclu, gravate într-o placă, erau cuvintele imnului memorial al lui Emerson[2]:

---

[1] *Cei cinci mici ardei şi cum au crescut ei* (n.tr.)

[2] *Concord Hymn* de Ralph Waldo Emerson (n.red.)

La podul de bușteni întins peste șuvoi,
Stau fermierii duși în greu război,
În briza de april flamura lor flutură,
Și primul foc în toată lumea răsună.

– Am învățat pe de rost poemul acesta, îi zise Herb. Am fost obligați la școală.

– Aș vrea să aud și restul, îi zise Anne.

Herb își drese glasul.

Pe malul ăsta verde, lângă ăst râu molcom,
'Nălțarăm azi coloană și-o închinarăm lor.
Fie ca-n amintire rămâie fapta lor,
Când, ca și tații noștri, și fiii noștri mor.
Tu, spirit ce le-ai dat ăstor eroi curaj
Să moară ca să-și lase copiii-n libertate,
Fă Timpul și Natura ce curg fără răgaz
S-arate doar blândețe coloanei înălțate.

– Oh, Herb.

Anne își încleștă brațele strâns în jurul mijlocului.

– Știu, zise Herb cu vocea răgușită. Întotdeauna sunt mișcat, de fiecare dată când vin aici. Mă gândesc la țăranii aceia, acel grup de bărbați în zdrențe care s-au luptat împotriva trupelor britanice, dar mă gândesc și la soldații britanici, care probabil toți tânjeau să se întoarcă acasă la familiile lor, la fermele și la câmpurile verzi și luncile fertile. Își drese glasul. Și bineînțeles cuvintele astea „să moară ca să-și lase copiii-n libertate", păi, asta o să facem și noi în Europa, nu-i așa?

Anne se uită înainte, la arcuirea blândă a podului.

– Ți-e teamă, Herb?

Herb chicoti, își puse un braț în jurul umerilor ei și o îmbrățișă.

– Bineînțeles, numai unui nebun nu i-ar fi teamă. Dar nu sunt superstițios, dacă asta voiai să spui, nu sunt... îngrozit de război. Și sunt convins că ceea facem e corect, am încredere în cauza noastră, și întotdeauna m-am gândi că un bărbat trebuie să aibă o cauză în care

să creadă, o cauză pentru care să fie dispus să moară, ca să poată fi un bărbat adevărat.

Anne își simți gâtul înecat de lacrimi. Reuși să spună:

– Tu *chiar* ești de modă veche, nu-i așa, Herb?

– Nu cred că sunt. Sau dacă sunt, așa sunt majoritatea bărbaților din țară. Dar nu vezi, Anne, de ce e important pentru mine să mă însor cu tine? Nu știu, poate că e de modă veche să fiu așa, dar vreau să am o verighetă pe deget și o soție căreia să-i scriu scrisori, și nu doar orice soție. Vreau să știu că *tu* ești soția mea. Aici, în țara mea, în timp ce eu sunt plecat la luptă.

Era un bărbat atât de romantic. Anne nu întâlnise niciodată un om atât de romantic.

– Știi că te iubesc, Herb.

Herb îi înălță fața spre el ca s-o poată privi în ochi.

– Atunci mărită-te cu mine, îi ceru el.

– Da, zise ea. Da, o să mă mărit cu tine...

– Anne? Herb se aplecă deasupra ei și o atinse ușor pe Anne pe umăr. Aproape am ajuns.

Anne se ridică, netezindu-și fusta peste picioare și își trecu degetele prin păr.

– Mă tem că nu sunt o navigatoare foarte bună.

– A fost o traversare mai grea decât de obicei.

Anne se ridică, își trase jerseul pe umeri și se uită pe geam la portul lung și la fâșiile lungi de plajă, cu căsuțe cu țiglă cenușie ascunse printre dunele scunde de nisip. Bărci de pescuit cu motor treceau pe lângă ei și un vas frumos portocaliu cu negru al Gărzii de Coastă tocmai se desprindea de debarcader. Anne văzu mașini pe țărm și oameni stând în soare fluturându-și mâinile către feribotul ce se apropia. Îi plăcea să vadă agitația vieții normale. O făcea să se simtă mai curajoasă. Părinții lui Herb erau, la urma urmei, doar doi oameni, în toată lumea cea largă, și după cum spusese Herb, din toată lumea această largă ei doi se găsiseră unul pe celălalt.

Herb stătea în spatele ei. N-o atingea, dar îi simțea respirația în păr.

– Cum te simți?

-Mai bine, zise ea şi se uită în sus la el. Mult mai bine. Am fost o prostuţă mai înainte, Herb, şi-mi pare rău. Vreau să mă mărit cu tine. Cât de curând posibil.

capitolul 12

Dimineaţa foarte devreme devenise momentul favorit din zi al lui Charlotte. Se trezea auzind ceasul deşteptător, se îmbrăca în hainele de lucru şi umbla pe vârfuri prin casa adormită, cobora scările şi se ducea în vestibul, unde se aşeza pe banca veche de lemn şi-şi lega şireturile bocancilor. Apoi, atentă să nu trântească uşa, ieşea în dimineaţa proaspătă. În timp ce mergea grăbită spre magazia de unelte şi apoi pe alee către grădină, zorii de zi se desfăceau ca un secret împărtăşit doar cu ea. Se obişnuise atât de mult cu cele câteva momente magice când soarele se înalţa cu o maiestate impunătoare, încât îl simţea pe umeri înainte să vadă lumina cu ochii. Simţea un răspuns primitiv în pântece şi pe ceafă, de parcă o persoană invizibilă se apleca spre ea, şoptind. Simţea o respiraţie.

Ştia, ştiinţific, că era doar învârtirea obişnuită a planetei, dar personal credea că era mult mai mult de-atât. Uneori simţea că era un fel de mesaj sau că un mesaj era încifrat în răsăritul soarelui într-un limbaj pe care nu-l desluşise încă, dar pe care l-ar putea deslui într-o zi. Şi dacă era o dezlegare de păcate, oare îşi va da seama?

Îşi ducea proviziile la taraba de lângă drum. Cu o cârpă veche, şterse roua de pe suprafaţa tarabei, scuturâ faţa de masă în carouri şi o întinse pe tarabă, netezind pânza cu mâna, făcând un pas înapoi să se asigure că atârna egal în toate părţile. Punea coşul de nuiele pe tarabă şi adăugă cinci dolari în mărunţiş, în cazul în care clienţii ei aveau nevoie de rest. Mai verifică o dată lista pe care o păstra în carnet, notă produsele pe care le avea de vânzare în ziua aceea împreună cu preţurile lor pe tăbliţa albă şi o propti pe un suport pentru cartea de bucate pe care-l găsise adunând praf în cămara Nonei. Apoi se duse în grădină să culeagă marfa pe ziua aceea.

În ultimii trei ani, cercetase de multe ori magazinul de vechituri local ca să găsească vaze, borcane, orice în care să pună buchete de flori. Iarna, în zilele când era prea frig să iasă afară, trecea toate aceste recipiente prin maşina de spălat vase, le aranja apoi, curate şi uscate, în cutii de carton, şi le depozita în magazie. Acum se duse pe fâşia nisipoasă de pământ nelucrat până la grădina ei. Desfăcu sârma ce ţinea poarta închisă, intră şi se duse printre rânduri, uitându-se la diferitele plante, până ajunse la flori. Îngenunche şi începu să taie plantele, aşezându-le cu grijă în coş. Le duse în magazie, scoase recipientele, le umplu cu apă de la robinet şi se ocupă cu ele pentru o vreme, făcând buchețele drăguţe de primăvară, amestecând piciorul-cocoşului cu panseluţe, irişi, peonii şi maci, inserând tulpinile lungi şi subţiri de ierburi de plajă, mazăre sălbatică sau verigel pentru înălţime şi diversitate. Aranjamentele acestea costau şaptezeci de dolari, dar erau proaspete, unice şi îşi meritau banii – întotdeauna vindea toate buchetele pe care le punea pe tarabă.

Apoi tăie câteva legături de sparanghel şi salată. Îşi umplu coşul cu frunze separate de salată şi rucola, le spălă şi le puse în punguliţe de plastic. Mai târziu, la şapte şi treizeci de minute, când va sosi Jorge, va tăia şi va spăla şi el câteva căpăţâni de salată. Charlotte culese păstăi mici de mazăre de un verde aprins, câteva ridichi, ierburi aromate şi ceapă, le legă cu sfoară verde şi le aşeză pe tarabă. Tocmai terminase să-şi pună marfa pe tarabă când sosi primul client, o femeie numită Muffy Nerwell, care avea vârsta mamei lui Charlotte şi conducea un Hummer, pe insula aceasta unde viteza limită nu era niciodată mai mare de şaptezeci de kilometri pe oră. Muffy venea în fiecare dimineaţă devreme, dorind să aibă prima alegere. Îi spuse lui Charlotte că-şi aranja masa de seară în funcţie de ce avea Charlotte proaspăt în ziua aceea. Era frustrată că Charlotte nu avea morcovi, cartofi şi porumb ca magazinul local Stop & Shop, iar când Charlotte era prezentă să o servească, pretindea ca Charlotte să-i facă o reducere de cinci la sută.

Charlotte fu bucuroasă să termine tranzacția. Se întoarse încă o dată în magazie, unde intră într-un fel de transă Zen în timp ce semăna semințe de spanac și salată în tăviță de plastic. Pentru prima dată de luni de zile, nu era concentrată doar pe grădinărit și asta o irita. Se întâmplau multe în casă și voia să le afle personal.

Cel mai important era faptul că Nona va fi bine. Doctorul spusese că așa va fi, și Nona se trezise pentru câteva clipe noaptea trecută, murmurase că era bine și adormise la loc, ceea ce Charlotte era sigură că avea nevoie cel mai mult după o zi atât de neobișnuit de încărcată și agitată pentru o femeie de nouăzeci de ani.

Oliver și Owen plecau în acea dimineață. Nu apucase să petreacă prea mult timp cu ei, dar se vor întoarce peste două săptămâni și va recupera atunci. Oricum, erau bine, asta se vedea.

Tatăl lui Charlotte va merge cu avionul înapoi în Boston în cursul zilei. Mama ei plănuise să se întoarcă împreună cu el, să continue să facă pregătirile și organizarea pentru mutarea în Nantucket pe perioada verii, dar apoi îi spusese lui Worth că va merge cu un alt avion, mai târziu; voia să discute cu Teddy și cu Suzette. Charlotte era bucuroasă că tatăl ei va fi absent de la acea conversație. Worth era foarte dur cu Teddy, întotdeauna fusese așa. Bine, și Teddy fusese întotdeauna un strengar. După câte știa Charlotte, tatăl ei nu vorbise cu Teddy sau cu Suzette de la sosirea lor din seara trecută. Tatăl ei, care putea fi cel mai fermecător dintre oameni, sigur nu fusese foarte ospitalier.

Dar serios, se gândi Charlotte, nu prea fusese timp. După ce Nona plecase cu ambulanța, totul fusese în haos și petrecerea pur și simplu se terminase. Era aproape miezul nopții când Nona se întorsese acasă în propriul pat. Orice spirit de sărbătoare se risipise, fiind înlocuit de simpla ușurare că Nona trăia, și toată lumea se dusese epuizată la culcare. Charlotte îi auzise pe Teddy și Suzette în camera din mansardă vecină cu a ei. Nu reușise să înțeleagă cuvintele, dar prinsese atmosfera, Teddy cu vocea lui profundă și contrapunctul ei de soprană. Suzette vorbise mult. Era bine de știut că tânăra

ciudată *putea* să vorbească mult, se gândise Charlotte, în timp ce adormea.

Acum își mișca mâinile cu repeziciune, într-un ritm sigur, făcând găuri în solul negru pregătit dinainte, insera semințele minuscule și astupa și netezea gropițele cu mâna. Gândurile în schimb nu-i erau la fel de ordonate. Erau mai degrabă ca o stropitoare cu oscilații, sărind de la imagine la imagine, de la o îngrijorare la alta. De ce păruse tatăl ei atât de preocupat? Erau Teddy și Suzette într-adevăr căsătoriți? Era Teddy tatăl copilului lui Suzette? Tatălui ei îi păsa de genul acesta de lucruri, și deși lui Charlotte nu-i păsa prea mult, înțelegea punctul de vedere al tatălui ei.

Și apoi mai era și Coop.

O va invita Coop să iasă la o întâlnire cu el? Când?

Pentru o clipă se rezemă de masa de lucru, amintindu-și de noaptea trecută. Coop dansase cu ea aproape toată seara. Era un dansator grozav, nesăbuit, distractiv, vesel, trecând fără efort de la jitterbug, cu o mână pe a ei și cealaltă în aer, la o versiune smucită de hip-hop, apoi la twist și, brusc, cu brațele în șolduri, cu trunchiul drept, un dans irlandez ce o făcuse pe Charlotte aproape să fie cuprinsă de istericale de râs, iar mulțimea din jurul lor îl aplaudase și-l aclamase. Charlotte dansase tango, foxtrot și jive cu Coop. Râseseră mult, și apoi când muzica deveni mai lentă, Coop o trăsese în brațele lui și dansase într-un fel ce era seducție pură, cu coapsele lui lungi mișcându-se lipite de ale ei, cu respirația lui caldă pe părul ei.

Oare merita Charlotte asta? Își putea permite să fie fericită, să se îndrăgostească? Avea nevoie de un semn din partea universului.

Dacă i-ar fi cerut-o, Charlotte s-ar fi dus acasă cu el. În patul lui.

Dar Coop nu-i ceruse, poate doar pentru că Nona leșinase, ceea ce schimbase cursul serii pentru toată lumea. Și asta era probabil un lucru bun, își spuse acum Charlotte singură, în lumina limpede a noii dimineți.

Auzi niște pași și o bătaie în ușa magaziei, și apoi îl văzu pe Jorge.

– Bună dimineața, Charlotte.

Jorge locuia pe insulă într-o comunitate de prieteni de origine latină, care-l lăsau la ferma ei în drumul lor la lucru. Era un om harnic, manierat și sârguincios, și din moment ce Charlotte știa doar foarte puțină spaniolă, iar el prea puțină engleză, nu-și iroseau multă vreme pălăvrăgind. Charlotte îl puse să replanteze răsadurile din tăvi în rândurile proaspăt săpate din grădină, iar ea intră în casă să mănânce ceva de micul dejun și să bea o mult dorită ceașcă de cafea.

Stând pe bancă în vestibul, desfăcându-și șireturile bocancilor, Charlotte auzi conversația din bucătărie.

– Nu e cinstit, zicea Mandy. Nu pot s-o fac.

Soțul lui Mandy zise:

– Nu înțeleg problema. Ai făcut-o încă de când s-a născut Christian.

– Da, dar când s-a născut Christian, Mellie nu era o scroafă uriașă plângăcioasă, așa că m-a ajutat, iar Mee nu era o divorțată deprimată atât de teatral, așa că și ea m-a ajutat, iar Charlotte nu se juca de-a țăranca tâmpită în grădina ei tâmpită, așa că și ea m-a ajutat! Și Teddy nu era aici cu... cu *persoana* aia sorbind tot aerul din casă!

– Suzette aproape că n-a zis nici un cuvânt.

– Oh, Claus, nu fi atât de pervers. Știi ce vreau să spun!

– Mandy. Trebuie să mă întorc la bancă. Am responsabilități. O să mă întorc aici în weekendul următor.

– Și eu o să fiu aici să am grijă de un copil de patru ani și de un nou-născut!

– Glorious o să te ajute. Mama ta o să te ajute. Mătușa Helen o să te ajute. Claus scoase un pufnet. Sau, pentru numele lui Dumnezeu, angajează o dădacă!

Charlotte nu-i mai auzi când ieșiră din bucătărie pe holul din față. În ciorapi, Charlotte intră în bucătărie, își turnă o ceașcă de cafea delicioasă și deschise frigiderul.

Tatăl ei intră în bucătărie, cu o cană de cafea în mână. Era deja îmbrăcat în costum, o cămașă în dungi imaculată și o cravată de mătase.

– Bună dimineața, prințeso.

O sărută în vârful capului şi se duse la cafetieră.

– Cum e Nona?

Charlotte luă câteva ouă maronii, le sparse într-un bol şi puse o tigaie pe foc.

– Vie şi nevătămată. Doarme acum, dar s-a trezit pentru câteva momente şi era lucidă. E bine. Obosită doar.

Charlotte puse o bucată de unt în tigaie.

– Vrei să-ţi fac şi ţie nişte omletă, tată? Îmi fac şi mie una acum.

– Nu, mersi. Trebuie să am grijă la colesterol. Oricum, am mâncat deja. Dar o să stau cu tine până mănânci. Se aşează pe un scaun. Ai fost deja afară?

– De la patru şi jumătate. Nu-şi putu ascunde mândria din voce. Trebuie să folosesc fiecare clipă de lumină naturală. Ne apropiem de sezonul de bază.

– Ah, să fii tânăr, clătină Worth din cap. Numai cineva tânăr poate dansa până la miezul nopţii şi apoi să se scoale dimineaţa la patru şi jumătate.

Charlotte răsturnă ouăle în tigaie. Găsi nişte parmezan răzuit şi-l presără peste ouă. Puse câteva felii de pâine în prăjitor.

– A fost foarte distractiv aseară, nu?

– Tu sigur ai părut să te distrezi. Coop e un dansator teribil de bun.

Worth se jucă puţin cu linguriţa, lustruind-o cu un şerveţel. Charlotte zâmbi.

– Nu-i aşa că e grozav? A fost minunat.

Îşi puse ouăle pe o farfurie, îşi unse pâinea prăjită cu unt, o tăie şi o duse la masă. Îşi presără ouăle cu sare şi piper şi puse pe pâine nişte dulceaţă făcută din propriile ei căpşune.

– Eu credeam că e logodit cu Miranda Fellows.

– A-aa, zise Charlotte cu gura plină. Înghiţi. N-au fost niciodată căsătoriţi. Oricum, cred că s-au despărţit. N-a adus-o cu el aseară.

– Îmi place de Coop.

Worth se rezemă de spătarul scaunului şi-şi încrucişă mâinile la ceafă. Era o poză relaxată, dar Charlotte ştia că mintea îi lucra în continuare.

– Îmi plac părinţii lui.

– Dar.

Charlotte simți tobele rebeliunii bubuindu-i în piept.

– Oh, nu știu, Charlotte. Coop mi s-a părut întotdeauna că nu e prea de încredere. E cam nesăbuit.

Charlotte se concentră asupra omletei, înghițind-o de parcă murea de foame, ceea ce într-un fel era și adevărat, dar acum nu se putea bucura de gustul cremos. După un moment, spuse:

– Hai, tată. Doar cu el am *dansat*.

Worth dădu din cap. Își învârti cafeaua cu linguriță foarte lustruită, apoi așeză linguriță pe masă, aranjând-o frumos lângă farfurioară și ceașcă.

– Două lucruri contează în viață, Charlotte: munca și familia. Trebuie să recunoști că te-am sprijinit pe deplin în încercările tale de a duce o viață verde idilică aici, ca grădinăreasă de țară.

– Recunosc asta. Și-ți sunt recunoscătoare.

– Așa că mai rămâne chestiunea familiei.

– Tată. Charlotte își pierduse cu totul pofta de mâncare. Tată, nici măcar nu mă întâlnesc cu cineva.

– Adevărat. Dar poate ar trebui. Whit Lowry...

– Tată!

Charlotte își împinse scaunul de la masă și se ridică în picioare. Aruncă tot ce mai rămăsese din micul ei dejun în coșul de gunoi de sub chiuvetă și dădu pe gât restul sucului de portocale ca pe o dușcă de alcool. Simțea că era greșit să spună asta, dar nu se putu abține.

– Uite, Teddy e acasă cu o soție și un copil. O să ai în curând un nepoțel, un moștenitor!

Expresia tatălui ei era tristă.

– Oh, Charlotte, mă îndoiesc foarte mult că Teddy este tatăl copilului. Ea însăși a zis că s-ar putea să nu fie al lui.

Lui Charlotte îi veni să plângă. „Vrei mult prea mult de la copiii tăi!" dar își mușcă limba. Teddy trebuia să-și rezolve problemele cu tatăl său, și ea trebuia să și le rezolve pe-ale ei. Rămase nemișcată, în tăcere, cu nervii încordați de furie.

Worth se ridică și el de la masă. Își duse ceașca de cafea cu farfurioara la chiuvetă, le limpezi și le așeză

în spălătorul de vase. Când se întoarse să se uite la Charlotte, părea trist.

– Trebuie să mă întorc la Boston azi. Avem niște probleme la bancă. Între timp... Ascultă. Dacă Teddy îți cere bani, dă-i și o să ți-i rambursez eu, bine?

– Da, bineînțeles, tată. Ezită, și apoi zise rapid: Teddy mi-a spus că plănuiesc să stea aici pe durata verii.

Chipul tatălui ei se înnegură.

– Scumpa mea, Teddy și prietena lui nu pot să stea aici. Și tu știi asta.

Charlotte ura să fie la mijloc așa, dar tot îi replică:

– Mama ce părere are?

Worth își frecă fruntea.

– N-am avut încă ocazia să discutăm despre asta. Încă doarme.

– Tată...

– Charlotte, ascultă-mă o clipă, bine? Încerc să aplic dragoste aspră. Eu și mama ta am consultat consilieri, am fost la întâlniri, am citit cărți – trebuie să-l facem pe Teddy să stea pe picioarele lui. Trebuie să-l forțăm pe Teddy să înfrunte realitatea lumii. Nu este ușor, dar trebuie făcut.

– Suzette e gravidă!

– Știu. Dar trebuie să ne amintim toate farsele pe care le-a făcut Teddy familiei. Îți amintești când a dispărut cu barca aceea cu motor și toți am crezut că s-a înecat, și el a stat de fapt în Tuckernuck o noapte întreagă? Și lui i s-a părut *distractiv*.

– N-avea decât paisprezece ani.

– Și acum are doar paisprezece ani, mintal. Ce vreau să-ți spun, Charlotte, e că fata asta poate foarte bine să fie o fată pe care a întâlnit-o într-o stație de autobuz, pe care o plătește să joace un rol.

Charlotte încuviință. Lui Teddy îi plăcea într-adevăr să joace farse.

– Uite, continuă tatăl ei. Probabil Teddy nici nu vrea cu adevărat să stea aici, dar poate că n-are destui bani să plece. Poate o-o să-ți ceară bani. Mie n-o să-mi ceară. Poate o-o să-i ceară mamei lui, dar nu cred că Helen

o să-l dea prea mulți. Ar fi foarte bine să nu-i ceară Nonei. O să-ți ceară ție. Aș vrea să-i dai. Ești de acord?

Charlotte îi mai dăduse bani lui Teddy și înainte, de nenumărate ori.

– Sigur, tată. Dacă Teddy îmi cere bani, o să-i dau.

– Mulțumesc, Charlotte, oftă Worth. Traversă camera și o îmbrățișă. Am știut că pot conta pe tine. Ne vedem weekendul următor, zise el și o sărută pe frunte.

Charlotte curăță tigaia și puse restul vaselor în mașina de spălat vase. Auzi voci de la etaj și tropăit de picioare și pentru o clipă se gândi să urce și ea, dar era o zi frumoasă, senină, și avea multă muncă de făcut, așa că umplu o sticlă cu apă, îi închise capacul și se duse iar în vestibul să-și pună bocancii în picioare.

Își petrecu ziua transplantând răsadurile de flori în diverse ghivece de teracotă și ceramică, câteva pe care le găsise la centrul de vechituri și reciclare a deșeurilor Take It or Leave It, câteva din garajul Nonei. Cosmos, sporul casei, mușcate, salvie, ciucușoară, condurul-doamnei, călugărițe și flori de piatră. Folosind roaba Nonei, le mută din soare și le udă cu generozitate. În curând vor fi gata de vânzare. Veni un taxi după Oliver și Owen, și peste puțin timp trecu și mătușa Grace pe lângă ea, ducându-l pe tatăl lui Charlotte la aeroport. Charlotte le făcu semn cu mâna și continuă să lucreze.

Verifică progresul lui Jorge și cără cele două coșuri cu frunze de salată pe care le culesese Jorge în magazie, unde le spălă, le uscă în centrifugă, le vârî în pungulițele de plastic și le duse la taraba de la marginea drumului. Era în genunchi în noroi, plantând salata, când apăru o umbră deasupra ei. Ridică privirea.

– Hei, zise Coop.

Era în slip, pantofi de vară și un tricou decolorat.

– Hei!

Cu un mic geamăt de efort, Charlotte se ridică în picioare.

– Cum e Nona?

– Este bine. A fost complet epuizată de toate festivitățile. Charlotte își înclină jucăușă capul într-o parte,

și continuă: Cred că versiunea ta de river dance a fost prea mult.

– Ar trebui să mă lași să te învăț și pe tine. Am putea fi o echipă. Am da spectacole la aniversări și nunți.

– Exact, zise Charlotte. O să ne plătească să ne ducem de-acolo.

Coop râse.

– Oricum, Charlotte, m-am simțit foarte bine aseară.

Roșind, Charlotte se aplecă să-și ia sticla de plastic și bău o sorbitură lungă de apă rece. Coop nu păru să observe că era jenată.

– Știi, m-am gândit, e o zi așa de frumoasă, nu vrei să vii cu mine cu barca până în Coatue? Am putea face un picnic acolo.

– Oh, Coop, aș vrea să pot. Dar trebuie să muncesc.

– Ei, hai acum. Poți să-ți iei și tu o zi liberă. Îl ai pe Jorge aici, poate avea el grijă de toate într-o zi.

Charlotte clătină din cap.

– Asta e timpul cel mai aglomerat pentru mine, Coop. Trebuie să plantez cât mai multe în grădină, cât mai repede posibil. Am mai multe tăvi de transplantat care mă așteaptă.

Coop o atinse pe gât, unde o șuviță de păr i se desprinsese de sub cordeluță și i se lipise de piele, umedă de transpirație.

– Dar e atât de cald.

Atingerea și cuvintele lui Coop îi tăiară lui Charlotte respirația.

– Coop, serios...

– Hai, Char, o îndemnă Coop. Chiulește puțin. Vântul e perfect pentru navigat. Și gândește-te ce bine te-ai simți să înotăm.

– Știu, Coop, dar serios, trebuie să rezist tentației și să continui să lucrez. Fiecare zi e importantă.

Coop își deschise gura să o contrazică, apoi se răzgândi.

– Bine, atunci. Se pare că o să trebuiască să merg singur. Făcu un pas înapoi, fără să bage de seamă că zdrobea o plantă de salată. Altă dată?

-După ce se întunecă, zise Charlotte, încălzindu-se din nou la sugestia cuvintelor ei.

-Sigur, îi azvârli el răspunsul fără griji, întorcându-se şi îndreptându-se pe cărare spre poartă.

capitolul 13

Helen se simţea ameţită din cauza lipsei de somn. Nu era din cauza verandei. Aerul răcoros al nopţii acţiona ca un somnifer, dar mintea îi fierbea de nelinişti şi de furie. Nu era îngrijorată pentru Nona; doctorul Parson îi asigurase că nu avea nevoie decât de odihnă. Helen se gândi că şi ei i-ar prinde bine nişte odihnă - de la gândurile ei -, în schimb se răsucea şi se învârtea în pat, imaginându-şi-l pe Worth cu Dulceaţa, revăzând-o pe Grace spunându-i insultele la petrecere şi apoi, mai rău ca orice, închipuindu-şi posibilele probleme pe care probabil că le provoca Suzette bebeluşului, fiind atât de mică şi ciudată, arătând atât de nesănătoasă.

La un moment dat însă, o copleşi somnul. Se trezi întinsă pe pat, cu faţa îngropată în pernă şi cu o rază puternică de lumină pe braţul drept. Era o zi strălucitoare; va fi foarte cald. Făcu un duş şi îşi luă pe ea o nouă rochie de vară şi sandale şi coborî rapid scările. Avea nevoie de cafea.

Era aproape ora zece. Fu bucuroasă să descopere bucătăria goală. Cafetiera era încă plină. Îşi turnă o ceaşcă şi o bău cu recunoştinţă. Se uită afară pe fereastră către alee, şi văzu un taxi apropiindu-se pe pietrişul alb, parcând lângă celelalte maşini şi claxonând.

Oliver şi Owen coborâră duduind pe scări şi intrară în bucătărie.

-Mamă! Grozav! N-am vrut să plecăm fără să-ţi spunem la revedere.

-Tocmai m-am trezit, recunoscu Helen.

-Leneşo! Oliver luă un măr din bol. În timp ce tu sforăiai, noi ne-am îmbrăcat, ne-am făcut bagajele, am eliberat camera la hotel şi am venit aici să ne luăm rămas-bun de la toţi înainte să plecăm.

Ridică încă un măr și i-l arătă lui Owen, care îi făcu semn din cap că da, așa că i-l aruncă.

– Și? V-ați luat rămas-bun de la toți? întrebă Helen.

– Am văzut-o pe Nona. E tot așa de aprigă ca totdeauna. Și am vorbit puțin și cu tata. Se pregătește să meargă și el înapoi în oraș. Pe Charlotte n-am văzut-o. Spune-i la revedere din partea mea, bine? Oh, și am văzut-o pe mătușa Grace, care astăzi pare să semene deosebit de tare cu Baba Cloanța. Oliver își îmbrățișă mama și Owen ocoli masa de bucătărie și o îmbrățișă și el. Ne-am lăsat bagajele pe alee. Hei, nu e acela taxiul nostru?

– Mă duc să-i spun că suntem gata, zise Owen.

Oliver se uită rapid în jur să se asigure că nu era nimeni în preajmă.

– Ascultă, mamă. În legătură cu Teddy. Trimite-mi un e-mail, bine? Sau sună-mă. Spune-mi dacă e ceva ce pot să fac.

– Ai reușit să vorbești cu el măcar puțin?

– Am încercat. Am primit în schimb mult sarcasm și evitări. Scuze, nu încerc să fiu acuzator. Știu că trebuie să fi fost greu pentru el, să intre aici direct la mijloc.

– Da, clătină Helen din cap. Poate că a fost greu pentru el. Sau poate s-a distrat de minune.

– Oricum. Spune-mi și mie.

– Așa o să fac. Și Oliver, anunță-mă de planurile tale pentru nuntă. Ce pot să fac să te ajut la pregătiri?

Zâmbetul lui Oliver era ca soarele ieșind de după nori. Uneori lui Helen nu-i venea să creadă că acest tânăr atât de uluitor de superb era fiul ei.

– Nu invităm prea mulți oameni, de fapt, așa că n-o să fie un circ, dar am vrea totuși o mică petrecere. Preotul e prieten cu noi, vine cu un avion din California... Văzând că Helen se schimbă la față, Oliver să grăbi să adauge: Nimeni nu plănuiește să stea aici. Eu și Owen am închiriat o casă lângă Surfside pentru luna iulie, și toți prietenii noștri o să stea acolo. Sperăm că vremea va coopera și o să putem avea o nuntă pe plajă, cu o mică recepție aici la casă – doar niște șampanie și alune, mamă, nimic complicat.

– Dar trebuie să aveți un tort de nuntă! zise Helen.

– Bine. Păi, vrei să faci tu asta? Să ne comanzi un tort?

– Pot să-l fac eu. Ce fel? Ciocolată? Poate un tort cu dovleac?

– Orice. Nu suntem pretenţioşi. Oliver ezită. Plănuim să avem seara mai târziu o petrecere adevărată la casa închiriată. Cu un DJ şi mult dans şi băutură serioasă. Aşa că voi puteţi veni toţi sau nu, cum vreţi.

Helen ridică o sprânceană.

– O să faceţi nişte acte scandaloase de gay care să-i traumatizeze pe bieţii voştri părinţi bătrâni? îl tachină ea.

Oliver zâmbi.

– Nu înainte de miezul nopţii.

Apoi ieşi.

Helen se uită pe fereastră cum Oliver şi Owen intrară în taxi şi porniseră. Avea inima uşoară acum. Luă o banană din bolul de fructe şi o decojea când intră Grace, îmbrăcată pentru zi în pantaloni scurţi kaki şi un tricou.

Văzând-o pe Helen, Grace se opri brusc şi se schimbă la faţă. Grace părea nefericită, mahmură, bătrână şi tristă.

– Mai este cafea?

Helen luă o ceaşcă din dulap, turnă cafea în ea şi i-o dădu lui Grace, fără nici un cuvânt.

Grace căută laptele, îşi turnă puţin şi amestecă şi câteva linguriţe de zahăr.

– Mă simt hidoasă. N-am dormit deloc azi-noapte.

Helen se întorsese cu spatele la Grace şi se uita afară pe geam.

– Uite, Helen. Când Helen nu răspunse, Grace continuă nervoasă: Îmi cer scuze pentru ce-am zis aseară.

Helen ridică din umeri.

– E în regulă, Grace.

Worth intră în bucătărie, mirosind a spumă de ras şi a săpun. Îşi purta pantalonii de costum şi o cămaşă proaspătă cu dungi.

– Kellogg a coborât?

– Încă nu, îi zise Helen.

– Grace, vrei să mă duci cu maşina până la aeroport?

– Îi duc pe Kellogg, Douglas şi Claus. Au un avion la ora unsprezece. Poţi aştepta?

Worth se uită nerăbdător la ceas.

– Bine. Pot să dau nişte telefoane. Se întoarse să plece, apoi se uită la Helen. Vii şi tu înapoi cu mine în Boston?

– Nu pot. Am... am nişte treabă aici pentru vânzarea de carte.

Era uşor să discute cu soţul ei când era şi altcineva în cameră. Chiar şi prezenţa critică a lui Grace era stabilizatoare.

– Deci o să ajungi acasă mai spre seară?

Helen aproape replică: „Ce te interesează?" Dar nu era momentul.

– Cred că da. O să-ţi spun mai târziu.

Worth încuviinţă şi ieşi din bucătărie.

– Ei bine, *eu* am mai mult decât suficient de făcut azi, zise Grace. Glorious e cu Nona. După ce-i duc pe Băieţii Bancheri la aeroport, trebuie să mă duc la cumpărături. Şi apoi să fac curat în casă, oftă ea.

Helen se încruntă. Ea şi Grace reuşiseră să împartă munca în casă şi gătitul de treizeci de ani. Aşa că nu-şi imagina de ce făcea Grace aşa caz de cât avea ea de lucru acum.

– Fac eu curat în casă, zise ea şi-şi puse ceaşca în chiuvetă. O să încep în salon.

Ieşi din bucătărie. Salonul mare din faţă era plin de pahare de şampanie, ceşti de ceai şi boluri pe jumătate pline cu alune şi biscuiţi. Helen le duse în bucătărie, spălă paharele, goli alunele şi biscuiţii în pungi de plastic, puse ceştile în maşina de spălat vase. Aduse cârpele de şters praful din spălătorie şi se duse prin salon ştergând mese, îndreptând scaune, aranjând pernele de pe canapele. Scuturâ draperiile şi deschise ferestrele, apoi scoase aspiratorul de sub scări şi-l trecu peste diferitele covoare groase persane. Era foarte satisfăcător să aranjeze lucrurile la locul lor, aşa că atunci când găsi bucătăria în sfârşit goală, mătură rapid şi spălă cu mopul podeaua de piatră.

La un moment dat coborî Grace, urmată de Worth, Kellogg, Douglas şi Claus, toţi în costume de afaceri, cu cravate şi serviete. Helen îşi luă la revedere de la toţi şi rămase sub pergolă, făcându-le semn cu mâna până se îndepărtară. Se întoarse în bucătărie să fiarbă nişte ouă pentru o salată şi tăia ţelină când coborî Glorious, purtând un coş plin cu scutece şi hăinuţe mici.

– Doamna Nona doarme, zise Glorious. Oh, ce bine, ai început să pregăteşti prânzul. Şi Grace a zis că se duce la magazin după provizii.

– Unde-s micuţii? o întrebă Helen pe Glorious, care se ducea la spălătorie.

– Au ieşit devreme pe plajă, Mandy, Mellie şi cei doi copii. Tatăl lor le-a dus umbrelele şi nişte şezlonguri de plajă.

– Ai auzit ceva semne de viaţă de la Teddy? întrebă Helen.

– Nici un sunet.

Glorious străbătu bucătăria cu coşul de rufe curate în braţe. Se opri la capătul mesei şi împături păturicile bebeluşului şi tricourile băieţelului.

– Se ştie câţi o să fim aici la cină în seara asta?

Helen puse ouăle sub apă rece şi începu să taie o ceapă.

– Păi, tu şi Nona, deşi ea nu mănâncă mult, Grace, Mandy, Mellie şi cei doi copii. Şi Charlotte, bineînţeles. Şi poate că şi Teddy sau Suzette, lor nu le ştiu planurile.

– Tu stai?

– Nu sunt sigură dacă voi fi aici diseară sau nu. Am plănuit să iau un avion înapoi după ce-am stat puţin cu Teddy şi cu Suzette, dar mă gândeam că se vor trezi deja.

Glorious aşeză rufele împăturite în coş.

– Cred că o să pun o tavă de lasagna la dezgheţat. Asta o să fie de-ajuns pentru câţiva mai mulţi sau mai puţini.

– Este o idee bună. Eu o să fac fursecurile de ovăz cu stafide pe care i le dă Mandy lui Christian.

– Le fac eu.

– Oh, Glorious, pot eu să...

Glorious scutură din capul ei lucios.

– Nu, nu. Tu du-te şi odihneşte-te. Te-am auzit cu aspiratorul. Eu am stat pur şi simplu şi-am ascultat-o pe Nona sforăind. Trebuie să mă mişc. Şi-mi place să mănânc aluat crud, adăugă cu un zâmbet.

Helen ura să recunoască asta, chiar şi numai în sinea ei, mai ales în sinea ei, dar fusese o mare uşurare când Glorious venise să lucreze pentru Nona. Glorious era voioasă, relaxată şi ingenioasă. Mai mult de-atât, era tânără. Cu mulţi ani înainte, Helen fusese în stare să o ajute pe Grace să ţină casa şi să-şi găsească timp şi energie să-şi savureze vacanţa, să meargă să navigheze, să stea la plajă cu o carte de vacanţă, să joace un meci sau două de tenis. Dar în ultimii câţiva ani, Helen îşi dădu seama că avea nevoie să aţipească puţin la amiază pur şi simplu ca să aibă destulă energie să înfrunte restul zilei. Şi Grace de asemenea. Întotdeauna angajau o firmă de curăţenie să vină la casă o dată pe săptămână, şi fuseseră câţiva ani la rând când toţi copiii le erau de facultate şi mergeau în călătorii cu prietenii lor prin Europa sau altundeva. Atunci, săptămâni întregi treceau cu doar cinci sau şase persoane în casă care să aibă nevoie de mâncare gătită, de haine spălate, de loţiune de plajă şi preluare de mesaje. Acelea fuseseră nişte vremuri odihnitoare, deşi nu la fel de distractive. Când casa de vară se umplu din nou, cu nunţi, petreceri de nuntă, petreceri de botez şi bebeluşi, Helen şi Grace descoperiseră că îmbătrâniseră. Nu mai aveau atâta energie şi rezistenţă.

Astăzi, Helen se simţea deosebit de bătrână. Învârti maioneza şi presără nişte praf de curry în salata de ou, o acoperi cu folie de celofan şi o puse la frigider.

– Cred că mă voi duce într-adevăr să dorm puţin. N-am dormit prea bine noaptea trecută. Dar, ascultă, Glorious, când se trezeşte Teddy, îi spui te rog să vină să mă scoale?

– Sigur că da.

Pe veranda de dormit, aerul era cald şi nemişcat. Helen se întinse pe patul de zi şi adormi în momentul când puse capul pe pernă.

•

Când se trezi, era trecut de unu. Lumina soarelui forma dreptunghiuri lungi pe podeaua de lemn, și aerul părea să zumzăie de lumină. Căscă. Din celălalt capăt al casei, auzi țipătul ascuțit al unui bebeluș. Micuța Zoe se trezise și ea din somnul de amiază. Auzi vocea dulce și subțire a unui copil înălțată în cântec și tonurile ascuțite ale unui xilofon – Christian se amuza singur. Xilofonul fusese una din primele jucării ale M-elor, și copiii lui Helen se jucaseră și ei cu el. Helen își aminti cum stătea cu Grace pe podeaua dormitorului privindu-și copilașii jucându-se împreună. Pe atunci erau îngrijorate că cei mici erau prea agresivi și că nu vor învăța niciodată să împartă cu alții. Grace era îngrijorată că Mee nu va învăța niciodată să vorbească. Helen era îngrijorată că Teddy își va petrece toată viața în ghips – era atât de neastâmpărat și avea atât de multe accidente. Și uite unde erau acum, cu copiii mari și în siguranță. Grace avea nepoți. Iar Helen poate că avea și ea un nepot pe drum.

Se ridică din pat, își trecu mâinile prin părul încâlcit și se întinse, apoi se duse la fereastra ce dădea către grădina înconjurată de garduri vii a Nonei. La distanță, undeva într-acolo, era grădina lui Charlotte. Helen n-o putea vedea, dar știa că fiica ei era acolo, muncind.

Nu era sigură ce să creadă despre micul plan caraghios al lui Charlotte să trăiască o viață de grădinăreasă aici pe Insula Nantucket. Grace avusese dreptate. Copiii lui Helen erau într-adevăr diferiți. Charlotte săpa în țărână, Oliver era homosexual și inteligent, dar fără absolut nici un interes în banca Wheelwright, iar Teddy... ei bine, *Teddy*. Oare nu se trezise încă?

Se duse la baie, își aruncă niște apă rece pe față și încercă să-și pieptene părul. Nu va încerca să se întoarcă în Boston în ziua aceea. De ce să încerce? Las-o pe Dulceața să-i facă mâncare de cină lui Worth. Deși Worth probabil își trata amanta cu cine la restaurante scumpe. Of, Doamne, ce să facă?

Helen îi găsi pe Teddy și pe Suzette în bucătărie, stând la un capăt al mesei, mâncând fursecuri muiate

în lapte. Glorious stătea lângă chiuvetă, frecând tava în care copsese fursecurile. Şi Teddy, şi Suzette purtau aceleaşi haine ca seara trecută. De fapt, păreau să fi dormit în ele. Helen simţi un junghi de iritare maternă.

Totuşi, încercă să fie optimistă.

– Bună dimineaţa, leneşilor!

Îl sărută pe Teddy pe vârful capului şi-şi puse o mână cu blândeţe, pentru o clipă, pe umărul lui Suzette. Aceasta nu răspunse, iar Teddy murmură ceva cu gura plină de mâncare. Doamne sfinte, oare poate să se poarte mai copilăreşte de-atât?

– Sper că aţi mâncat nişte mâncare adevărată înainte să începeţi să vă umflaţi cu fursecuri, zise Helen.

Se duse la chiuvetă şi-şi umplu un pahar cu apă. Teddy răspunse tot printr-un mormăit. Glorious ştergea tava de fursecuri.

– Dragă, fursecurile astea sunt din ovăz şi stafide. Hai să ne prefacem că e micul dejun.

Dar Helen nu putea pur şi simplu să o lase baltă.

– Un bebeluş are nevoie de proteine.

– Laptele are proteine, zise Teddy.

– În sfârşit! Poate să vorbească!

Helen se aşeză la masă în faţa fiului ei.

– Mă duc să mă odihnesc puţin acum, zise Glorious şi ieşi din încăpere.

Era linişte în bucătărie. Robinetul picura în chiuvetă: *pic, pic.*

– Tatăl tău s-a întors în Boston, zise Helen. Şi unchiul tău Kellogg şi Claus şi Douglas. Şi probabil că şi Mee s-a dus când eu mă odihneam.

– Deci se pare că eu sunt bărbatul casei, zise Teddy, ştergându-şi lapte şi fărâmituri de fursec de pe buze.

– Da, tu şi Christian.

Teddy râse.

– Bine jucat, mamă.

Helen îşi încrucişă braţele pe masă şi se aplecă spre el.

– Teddy, hai să vorbim puţin, bine?

Teddy se prefăcu derutat şi inocent.

– Credeam că asta şi facem. Vorbim.

– Ce planuri ai?

– *Planuri?* Cine-a spus c-avem nevoie de *planuri?* rosti el pe un ton șiret, de tachinare.

– Eu spun!

Era un record, observă o parte a minții lui Helen, cât de puțin timp trecuse între primul cuvânt al lui Teddy și momentul primei ei explozii.

– Teddy, soția ta o să aibă un copil. A fost la controale prenatale? Ecografii? La vitamine? Unde o să nască, într-un spital sau la marginea drumului? Are un doctor personal? Dar tu? Cum o să întreții un copil? Nou-născuții au nevoie de foarte multă îngrijire și de o mulțime de lucruri! Teddy își deschise gura să vorbească, dar Helen își ridică o mână, întrerupându-l. Și te rog nu-mi ține un discurs plin de patos despre demonii materialismului. Bebelușul tău nu poate merge într-o mașină în statul acesta decât dacă are un scaun special pentru bebeluși. Este legea statului Massachusetts. Bebelușul tău va avea nevoie de scutece, de haine, de un leagăn și de îngrijire medicală. Nou-născuților trebuie să li se pună picături în ochi când se nasc, știai asta? Și tu, și Suzette aveți amândoi nevoie de măcar un schimb de haine, având în vedere ce-ați purtat ieri și ce purtați azi. Și...

Teddy își ridică mâinile în aer în semn de predare.

– Bine, mamă, am înțeles. Ascultă, m-am gândit că eu și Suzette am putea sta aici pe durata verii.

Helen rămase fără grai.

– Care-i problema? Întotdeauna am stat aici pe durata verii. Nona are loc destul.

Helen încuviință. Sorbi din apă doar ca să-și dea câteva secunde să-și revină.

– Este în regulă, zise ea. E bine, serios. Atâta doar că nu te-am mai văzut de un an, și nici n-am avut vești de la tine, așa că e o surpriză. Deci... Suzette, când trebuie să naști?

– În septembrie, murmură Suzette.

– Deci o să naști aici. Pe insulă.

– Asta este o problemă? întrebă Teddy pe un ton defensiv.

– Deloc, se grăbi Helen să-l asigure. Se întoarse spre Suzette. Avem un spital grozav aici. Un obstetrician foarte bun şi mai multe moaşe bune, dacă aşa preferi. Şi sunt sigură că podul e burdușit de lucrușoare de copii. S-ar putea chiar şi să găsim câteva rochii de maternitate pe undeva. Oh, ce grozav! O să trebuiască să fac o listă. Prinsă în starea aceasta de spirit mult mai optimistă, Helen se întoarse iar către Teddy. Şi tu. *Tu* trebuie să-ţi găseşti o slujbă.

Teddy gemu.

– Oh, frate, acum începe.

– Teddy. Ai douăzeci şi unu de ani. Eşti pe punctul de a deveni tată. Dacă nu cumva ai nişte bani ascunşi pe undeva de care nu ştiu nimic, o să trebuiască să te dai pe brazdă, să devii adult şi să-ţi găseşti o slujbă ca toată lumea.

Teddy se foi pe scaun.

– N-o să lucrez la bancă.

Helen pufni, exasperată.

– Am spus eu ceva de bancă? Se întoarse spre Suzette. Nu ştiu cât de mult ţi-a spus soţul tău despre familia lui nemiloasă şi diabolică, dar majoritatea bărbaţilor înrudiţi cu Teddy lucrează în Boston la o bancă pe care stră-străbunicul lui Teddy a înfiinţat-o în secolul nouăsprezece. Eu şi Worth am sperat că Teddy va lucra acolo. Drept să spun, Worth ar adora ideea ca măcar *unul* din copiii lui să-i continue munca, şi dacă mergeţi la Boston puteţi sta acasă la noi şi să economisiţi bani. În caz că vreţi să vă cumpăraţi... oh, să zicem o maşină. Sau o casă, cu o curte, pentru copilaş.

– N-o să funcţioneze, mamă, zise Teddy, cu faţa înnegurată.

– Ce n-o să funcţioneze?

– N-o s-o convingi pe Suzette că ar trebui să lucrez la bancă.

– Bine. Tot trebuie să-ţi iei o slujbă.

– Sau ce? Nu putem rămâne aici peste vară altfel? Teddy se ridică în picioare atât de brusc că aproape îşi răsturnă scaunul. E nevoie să contribui şi eu cu fonduri pentru că altfel n-o să fie de-ajuns să ne hrănească

pe toți? Uită-te la casa asta! Probabil e destulă mâncare în cămara de aici să ne țină pe toți hrăniți luni de zile!

– Teddy, nu e vorba despre asta. Eu vorbesc despre respectul tău de sine...

– Care este în stare foarte bună!

Teddy începu să umble înainte și înapoi prin bucătărie, arătând teribil de tânăr în tricoul lui galben prostesc cu paharele de martini. Toată lumea spusese mereu că Teddy combina atributele fizice ale părinților lui. Părul lui blond-închis era cârlionțat ca al lui Helen și când își trecea mâna prin el exasperat, își revenea imediat la loc.

– E vorba despre faptul că trebuie să devii adult, Teddy, spuse Helen încet. Trebuie să devii adult.

– Sunt adult, protestă Teddy. Tu nu înțelegi, mamă. Crezi că ești atât de extrem de diferită de tata și de mătușa Grace...

Stupefiată de intuiția lui Teddy și copleșită de vinovăție la gândul că în secret credea într-adevăr asta, Helen spuse:

– N-am spus niciodată...

– Oh, întotdeauna ai fost campioana celor oropsiți, a rebelilor; cum poți să crezi că n-am observat? Dar vezi, te gândești la mine ca la un oropsit rebel doar pentru că ești la fel de îndoctrinată ca ei toți. Tu chiar crezi, în adâncul sufletului tău, că nu există decât un singur fel corect de a fi!

– Teddy! Nu-i adevărat!

Se certaseră și înainte, de sute de ori, de mii de ori, cu tot atâta pasiune și furie, dar argumentele astea erau noi și o răneau foarte adânc.

– Și știi de ce? Vrei să crezi că există un singur fel de a fi, pentru că ești prinsă în capcană în viața ta. Tu niciodată n-ai apucat să-ți desfaci aripile și să zbori.

Helen se uită încremenită la copilul ei cel mai mic, la fiul ei cel frumos.

– Copiii mei au fost aripile mele, Teddy, zise ea. Copiii mei au fost zborul meu.

– *Au fost*, scuturâ Teddy din cap.

– *Sunt*, se corectă ea.

Helen se uită la Suzette, care se oprise din înmuierea fursecurilor în lapte ca să se holbeze la Helen şi la Teddy, cu gura căscată. Pântecul ei rotund era extrem de evident, cu buricul ei mic ieşit în afară precum capătul legat al unui balon.

– Când o să ai şi tu un copil, Teddy, o să înţelegi ce vreau să spun.

Suzette se foi greoaie în scaun, ca să se întoarcă spre Teddy, şi-l fixă cu o privire cu subînţeles. Helen nu-i văzu chipul, aşa că nu ştia exact ce voia Suzette să-i comunice, dar după câteva minute Teddy ridică din umeri şi, cu unul din zâmbetele lui simpatice, cedă.

– Bine. O să-mi iau o slujbă.

Consiliul de Familie

capitolul 14

Două săptămâni după ziua ei, Nona își așeză șezlongul în grădină. Era neobișnuit de cald pentru începutul lui iulie, dar Nonei îi plăcea căldura și savură cu mare plăcere cele câteva momente de solitudine. Mâine va fi Consiliul de Familie. Casa va fi plină din nou, aerul vibrând de emoțiile puternice, de rănile reale sau imaginare, de dorințele și neînțelegerile dintre membrii familiei ei.

Baia pentru păsări cu fântâna de apă recirculată scotea un clipocit plăcut, muzical, și dacă stăteai nemișcat, tot felul de păsări, nu numai porumbeii curajoși, aterizau acolo ca să se bălăcească viguros, stropindu-se cu apă în sus pe sub aripi, uitându-se mereu în jur să se asigure că sunt în siguranță și apoi afundându-și iar capul în apă. La celălalt capăt al fântânii, umbrite de gardul viu, o pereche de prigori ciuguleau în rândul de scânteiuțe galbene. În apropiere, țipă o pasăre pisică. Nona îi răspunse.

– Salut, frumușico.

Păsările pisică erau foarte prietenoase și întotdeauna fusese de părere că sunt foarte elegante, cu penele lor în negru și gri.

– Bună?

Sunetul era abia peste o șoaptă.

Nona își ridică privirea. Suzette era lângă șezlong, cu burta ei umflată ca o pânză de corabie în vânt. Treptat, de-a lungul ultimelor zece zile, Suzette devenise vag mai puțin timidă. După petrecerea de ziua Nonei stătuse mai mult în camera ei, iar Nona nu o condamna deloc pentru asta. Și ea se refugiase mai mult în camera ei. Atâtea conversații insipide erau epuizante. Iar biata Suzette fusese aruncată la lei de către Teddy, când apăruse cu ea așa, fără nici o avertizare sau explicație.

– Bună, dragă, zise Nona şi-i făcu semn să ia loc pe balansoarul de răchită. Stai jos. E frumos aici la soare. Cum te simţi?

– Scârbos. Nu pot dormi noaptea. Bebeluşul mă loveşte cu picioarele.

Suzette se lăsă greoi în balansoar. Purta o fustiţă drăguţă şi un tricou şi pântecul umflat îi ieşea glorios în afară, gol în soare.

Nona râse încet.

– Îmi amintesc zilele acelea. Am fost sigură că Grace va fi ori o balerină, ori un fotbalist. Şi capul i se înfundă lângă plămâni aşa că nu mai poţi răsufla bine.

Suzette îşi scoase o pilă de unghii din buzunar şi începu să-şi pilească unghiile. Sunetul i se păru Nonei foarte enervant.

– Teddy cum e?

Suzette îşi ridică bărbia şi afirmă răspicat.

– S-a dus la AA în fiecare zi.

– Şi şi-a găsit o slujbă?

Suzette îşi frecă pila de unghii şi mai repede.

– Îşi caută.

– Din câte am văzut eu, se pare că joacă tenis. Şi se plimbă cu iahtul.

Suzette insistă cu loialitate.

– Îşi face relaţii. Teddy se gândeşte că s-ar putea să-şi întâlnească un fost amic care l-ar îndrepta spre o slujbă decentă.

– A verificat anunţurile din ziare?

Suzette îşi lovi uşor buricul cu pila.

– Cred că da. Dar toate slujbele de acolo sunt pentru spălători de vase sau aşa ceva.

– Înţeleg.

Nona voia să aibă grijă cu ea. Suzette era tot aşa de timidă şi temătoare ca păsările din baia de păsări. La cea mai mică aluzie de critică, dispărea, ascunzându-se înapoi în dormitorul de sus de la mansardă pe care-l împărţea cu Teddy, sau se refugia în birou, paralizată în faţa televizorului.

– Problema e că orice slujbă disponibilă acum pe insulă e aproape sigur o slujbă de vară. Asta își caută Teddy?

Nona nu voia să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala, dar și ea, ca și restul familiei, era curioasă cât timp avea Teddy de gând să stea aici și ce planuri pe termen lung avea.

– Teddy e mai deștept decât cred majoritatea oamenilor, zise Suzette. Doar pentru că nu și-a terminat facultatea...

– Oh, înțeleg asta, zise Nona întorcându-se în șezlong ca să fie față în față cu Suzette. Și crede-mă, n-am nici o intenție să-l presez să lucreze la bancă.

– Știu, zâmbi Suzette timid către Nona. Sunteți foarte bună cu el.

Acum era fata cea mai prietenoasă din cât se arătase de când sosise. Nona se rezemă iar de spătar.

– Mă întreb ce fel de muncă i-ar plăcea lui Teddy?

– El spune că...

– Bună dimineața, Nona! intră Mellie în grădină, ținându-se cu mâinile de șale, fiindcă avea spatele curbat ca o lună din cauza sarcinii ei.

– Bună dimineața, Mellie. Cum te simți?

– Ca un cangur. Oh.

Tonul lui Mellie se schimbă când o văzu pe Suzette în balansoar.

– Hai și stai cu noi, o invită Nona. E foarte frumos la soare.

– Nu. Nu, o să... cu o fluturare vagă din mână, Mellie se duse legănat înapoi în casă.

– Ar trebui să merg, zise Suzette, punându-și mâinile pe brațele balansoarului, încercând să se ridice.

– Aiurea. Stai jos. De-abia te-ai așezat. Nona se săturase de toată drama asta domestică. Mellie e iritabilă din cauză că e gravidă, asta-i tot.

Dar Suzette reușise cu chiu cu vai să se ridice.

– E în regulă. Oricum sunt obosită. Cred că mă culc puțin.

– Bine atunci, dragă.

Nona oftă. Orice persoană sănătoasă la cap ar presupune că Mellie, fiind gravidă, se va împrieteni cu Suzette care era de asemenea gravidă, ca să se poată compătimi una pe alta. Dar Mellie se purta de parcă Suzette avea un virus contagios cu mortalitate maximă. Parţial Grace era de vină. Grace îi dispreţuia fără să se ascundă pe Teddy şi pe soţia lui. Mai era şi faptul că Helen era încă la Boston. Trebuia să ajungă în ziua aceea ca să rămână pentru restul verii, dar fără opiniile ei ca să echilibreze situaţia, bănuielile amare ale lui Grace se infiltrau în toată casa ca şi parfumul scump pe care-l folosea Grace, cel care mirosea ca pipi de pisică.

Doamne sfinte, se gândi Nona, dacă familia ei - familia ei norocoasă, bogată şi sănătoasă - nu se putea înţelege, cum oare să se ajungă vreodată la pace mondială? Şi gândind mai concret, oare cum vor reuşi să treacă prin Consiliul de Familie fără conflicte? Nona era îngrozită de Consiliul de Familie. Niciodată nu-i plăcuse. Toate analizele statistice ale fondurilor o plictiseau. Când Helen şi Grace îşi prezentau contribuţiile caritabile şi sugestiile lor pentru anul următor, deseori Nona simţea un val de plăcere imaginându-şi că cineva, undeva, primea puţină alinare, şi de-a lungul ultimilor ani nu existase aproape nici un motiv de dispută. Dar acum era prezent şi Teddy, atât de mult prezent, şi nu se părea că devenea sau avea de gând să devină un om practic, de nădejde. Iar Charlotte, trudind în ţărână ca o ţărancă, făcuse patru mii de dolari din mica ei grădină, ceea ce-i făcea rudele milionare să înnebunească de furie.

- Oh, ce bine. De parcă chemată de gândurile Nonei, apăruse în uşă fiica ei. Vreau să vorbesc cu tine, zise Grace.

În pantaloni scurţi kaki şi un tricou verde vânătoresc, Grace părea să fie un consilier la o tabără de vară sau o cercetaşă. Nu avea nevoie decât de un fluier la gât. De fapt, se gândi Nona, Grace ar adora ideea de a trece prin viaţă cu un fluier la gât.

– Te rog, îi arătă Nona balansoarul cu un gest. Întotdeauna sunt atât de populară înainte de Consiliul de Familie, observă ea pe un ton relaxat.

Grace se aşeză în balansoar, cu un teanc de hârtii şi un clipboard pe genunchi.

– Poţi să glumeşti cât vrei, mamă, dar avem câteva chestiuni importante de discutat.

– N-ai vrea să aştepţi puţin? Helen ajunge abia azi după-amiază şi...

Grace o întrerupse cu un ton insinuant.

– Nu, mamă, trebuie să vorbesc întâi cu tine în particular. Îngrijorarea mea e de fapt în legătură cu copiii lui Helen, şi cred că trebuie să discutăm toate problemele înainte să se implice şi Helen.

– Şi ce probleme ar fi astea?

Nona simţi că începeau să-i fiarbă nervii, cum de altfel se întâmpla totdeauna când Grace o prindea în una din ambuscadele ei.

– Nu te juca, mamă, ştii exact la ce mă refer. În primul rând, o să fiu directă: Owen. Ştiu că Oliver şi Owen îşi vor ţine aici mica lor ceremonie ridicolă de *căsătorie*, dar sunt foarte hotărâtă în privinţa asta: lui Owen nu ar trebui să i se permită să vină la Consiliul de Familie.

– Oh, Grace.

– Şi-n al doilea rând, lui Teddy să nu i se permită să o aducă pe Suzette la Consiliul de Familie decât dacă ne prezintă documente scrise că s-au căsătorit cu adevărat.

– Oh, Grace.

– Mamă. Grace se făcu roşie ca racul la faţă, buzele i se subţiară de încordare şi îşi înălţă capul ca o fiară ce aude un ţipăt de luptă. Nu cred că-ţi dai seama cât de mult îi favorizezi pe copiii lui Worth şi-i ignori pe-ai mei.

– Poftim? Nona clătină tristă din cap. Ce ridicol!

Dar Grace se pornise.

– Nu cred că apreciezi devotamentul din partea mea de familie. Kellogg lucrează la banca tatei. Claus al lui Mandy lucrează la bancă. Dougie al lui Mellie lucrează la bancă. Partea noastră de familie continuă tradiţia Wheelwright.

– Worth lucrează la bancă, îi reaminti Nona lui Grace încet.

– Oh, da, Worth! Grace îi scuipă numele cu amărăciune. Toată lumea știe că Worth e copilul tău favorit. El e fermecătorul; el e Maria care vorbește, iar eu sunt Martha care face curățenie în casă. Dar gândește-te la copiii lui, Nona, serios! Oliver nu e interesat deloc de bancă și nu va continua numele de Wheelwright, doar n-o să-ți ofere un moștenitor, nu crezi? Oh, poate că-ntr-o zi el și Owen vor adopta vreun copil homosexual cu SIDA din Africa, *exact* ce avem nevoie să poarte numele de Wheelwright. Iar Charlotte? Ea se joacă de-a țărăncuța pe câmp, sau cel puțin se preface; Charlotte e cea inteligentă din familie, și doar pentru că e frumoasă, te gândești că e incapabilă să fie înșelătoare, dar așteaptă numai! O să se joace în grădina ei, și când mori, o să pretindă că tot pământul acela e al ei și o să-l vândă pentru o avere.

Nona se îndreptă în scaun. Era mai urât decât se așteptase.

– Chiar nu cred că Charlotte...

– Nu, tu crezi că Charlotte a făcut să răsară soarele, nu? Dar Teddy? E un bufon care trăiește pe cheltuiala altora. N-o să fie niciodată mai mult decât un alcoolic fără rost. Și *Suzette!*

– *Grace, coboară-ți tonul.*

Grace tresări de parcă Nona o pălmuise. Continuă mai încet:

– Nu trebuie decât să te uiți la fata aia ca să vezi că nu e mult mai mult decât o târfă.

Nona simți că i se strânge inima.

– Scumpa mea. De ce ești așa de veninoasă?

– Pentru că simt lucrurile acestea profund. Pentru că eu trebuie să fiu cea care spune lucrurile astea îngrozitoare, care nu sunt de fapt decât ceea ce gândim, dar nimeni altcineva nu are curajul să le spună cu voce tare. Mamă – Grace se îndreptă de spate – când se va naște copilul acela, insist să i se facă un test ADN ca să se dovedească dacă e un Wheelwright.

Nona își ridică mâna la frunte, și o simți fierbinte. Mâna ei, mâna ei stângă, pe care avea încă verigheta simplă de platină – îi dăduse lui Worth inelul de logodnă cu diamantul de patru carate când acesta îi spusese că vrea să se însoare cu Helen, și nici această decizie Grace nu i-o iertase niciodată – mâna ei tremura. „Babă firavă ce ești", se mustră singură. Babele însă trebuiau să fie înțelepte, și nu se simțea deloc înțeleaptă. Se simțea foarte istovită. Își frecă ușor fruntea și se chinui să audă cântecul păsărilor. Nu auzea însă decât respirația aspră a fiicei ei, ca un taur în arenă.

– N-o să-mi oferi onoarea unui răspuns? întrebă Grace.

– Grace, te rog să-ți amintești că am nouăzeci de ani. Sunt obosită; sunt foarte obosită. Nu înțeleg ce mai vrei. Mie mi se pare că ai deja atât de multe. Dar îți înțeleg îngrijorările, și o să mă gândesc la ele.

– Mamă...

– Atât pot să-ți răspund acum. Am nevoie de odihnă.

Nona își lăsă capul pe spătarul șezlongului. Acum, și din ce în ce mai des în ultima vreme, viața părea să se dizolve într-un fel de gel în jurul ei, o substanță caldă, alinătoare, care o sprijinea ca un leagăn, un fel de ocean combinat cu o baie fierbinte cu spumă. Se simțea în siguranță, cuibărită în perna aceasta; se simțea sprijinită. Se scufundă cu recunoștință în ea.

•••

1943–1944

Anne nu purtă o rochie de mireasă când se căsători cu Herb în septembrie 1943. Nu era vreme de asemenea tevatură. Își cumpără un costum de un trandafiriu palid din lână ușoară cu o mică jachetă, o pălărie cu o jumătate de voal ce stătea înclinat adorabil într-o parte. Prietena ei cea mai bună, Gail, era domnișoara ei de onoare, iar Hilyard Clayton era cavalerul de onoare al lui Herb. Amândoi bărbații purtau uniforme de gală și erau mândri de asta.

Au fost de față și părinții lui Herb, părând severi și dezaprobatori, sora lui, Holly, care învioră puțin atmosfera și părinții lui Anne veniră cu avionul din Boston pentru ocazie, lucru pentru care Anne era extraordinar de recunoscătoare. La cina ținută după ceremonie la Ritz, părinții ei îi fermecară atât de mult pe părinții lui Herb că cei doi Wheelwright părură să-și îndulcească opinia despre Anne. Oricum însă, întregul eveniment fu umbrit de situația mondială. În ciuda ocaziei fericite, era dificil să se vorbească despre orice altceva în afară de război. Își petrecură noaptea de nuntă la Ritz, și Herb se alătură batalionului său a doua zi, în Arizona, pentru instrucția specială.

Părinții lui Herb declarară foarte răspicat că nu era potrivit ca Anne să continue să rămână în apartament cu Gail care era nemăritată și petrecăreață. O invitară - îi ordonară - lui Anne să vină să locuiască împreună cu ei. Herb spuse că și lui i-ar plăcea asta; ar ști că Anne era în siguranță. Anne intenționa să continue să lucreze ca secretară la Stangarone. Considera că munca ei era importantă, în felul ei mărunt. Având în vedere că va fi plecată de acasă toată ziua și se va întâlni cu Gail și cu celelalte prietene ale ei la cină în zilele săptămânii și pentru câteva ore de distracție la sfârșit de săptămână, Anne acceptă fără tragere de inimă să se mute cu socrii ei, deși gândul o plictisea și o îngrozea în egală măsură.

Însă viața cu socrii se dovedi a nu fi chiar atât de înfiorătoare cum se temuse. De fapt, era destul de plăcut să vină acasă din birourile zgomotoase, epuizante, dezorganizate și frenetice la o cină calmă și delicioasă și un pahar de vin bun. Războiul tăiase mult din programul social obișnuit al lui Charity Wheelwright. Doamnele se întâlneau în schimb să împletească ciorapi pentru soldați și să pregătească pachete de bunătăți pline cu biscuiți făcuți în casă. Din când în când, soacra insista să li se alăture și Anne la un cocktail, la un concert sau la un ceai de după-amiază.

- Vrem să ne mândrim cu tine, draga mea, îi zise mieros Charity. Noua noastră noră.

„Exact", se gândi Anne. „Vreți să vă mândriți cu talia mea subțire, dovadă că fiul vostru n-a fost obligat să se însoare cu mine."

La sfârșit de săptămână, sora lui Herb, Holly, venea cu mașina din Rhode Island, unde preda matematică și navigație la o școală privată. Holly era logodită cu un alt profesor, care era acum ofițer de aviație în U.S. Army Air Corps, staționat în Anglia. Dacă Anne n-ar fi știut despre logodnicul ei, ar fi crezut că Holly era lesbiană, pentru că Holly era așa de băiețoasă, foarte directă și răspicată. Și-n plus de asta, purta niște haine foarte neglijente și fără gust. Holly venea deseori însoțită de câteva din prietenele ei, care pălăvrăgeau zgomotos despre meciurile lor de tenis și de squash, despre bărcile lor cu vâsle, despre bărcile lor indiene, despre excursiile lor la pescuit în Montana și golf în Florida, și cât de extraordinar era că Anne pusese mâna pe frumosul Herb, deși nu știa să navigheze sau să joace tenis. Remarcile lor însă nu erau răutăcioase, nu aveau nici o amenințare în ele. Grupul de femei atlete o priveau pe Anne cu amuzamentul indulgent al ființelor umane care observă alte specii. Când ieșeau seara la un film sau la o petrecere, o invitau întotdeauna pe Anne cu ele și, cel mai bine dintre toate, când Charity Wheelwright începea s-o critice pe Anne pentru cine știe ce, Holly cea loială îi sărea imediat în apărare.

În mai, Charity și Norman Wheelwright se duseră în Nantucket să-și deschidă casa de vară. Plecară într-o zi în mijlocul săptămânii, așa că Anne nu se putu duce cu ei, și o luară cu ei și pe doamna O'Hara, menajera lor, astfel că pentru câteva nopți încântătoare Anne avu la dispoziție numai pentru ea întreaga casă mare și veche din Beacon Hill. La început i se păru straniu, fiind singură într-un mausoleu gol, dar Anne își întări curajul cu un pahar de vin și se hotărî să-și bage nasul peste tot. Poate că va reuși să afle ceva despre socrii ei care o va ajuta să se simtă mai la largul ei cu ei. Văzuse dormitorul lui Holly, și dormitorul în care dormise Herb în copilărie, iar Anne folosea dormitorul pentru oaspeți, care din fericire avea și o baie privată. Dar nu văzuse

niciodată dormitorul părinților lui Herb, așa că porni curajoasă în sus pe scări, de-a lungul coridorului lung și lat până la camera din fața casei. Se opri în fața ușii închise a dormitorului, întrebându-se ce anume căuta, ce voia să găsească. Ei bine, își răspunse singură, spera să găsească semne ale micilor pasiuni secrete care îmbogățesc viața. Un teanc de romane de dragoste sau polițiste. Un sertar la noptieră plin cu ciocolată scumpă. Chiar și cearșafuri de satin sau un sertar de lenjerie de mătase. Și cum la urma urmei, erau niște oameni bogați, poate un tablou autentic în ulei, ceva impresionist drăgălaș deasupra șemineului.

– Ta-da! strigă ea ca să-și dea curaj și apoi deschise brusc ușa.

Camera ar fi putut fi a oricui. Era o încăpere frumoasă și confortabilă, cu multă mobilă grea stil Empire, draperii de brocart și un covor persan gros, dar nu se vedea nici un semn al unei personalități individuale. Pe noptieră: un ceas, un pahar de cristal pentru apă, o cutie mică de porțelan cu o forfecuță și o pilă de unghii. Pe pereți: fotografii înrămate cu Holly și Herb când erau copii, fotografii înrămate cu niște cetățeni distinși, stând țepeni și încordați, care probabil erau părinții lui Charity și Norman. Pe măsuța de toaletă a lui Charity Wheelwright era o perie de păr și o oglindă de mână, amândouă cu mânere de argint, un borcănel cu cremă și o cutie mică din lemn pentru bijuterii în care erau perlele cele mai bune ale lui Charity. Totul era aranjat în unghiuri drepte și părea aliniat cu o riglă. Anne deschise ușa garderobului. Rochiile lui Charity atârnau aliniate, drepte și imaculate, de parcă Charity nu scoase niciodată vreo rochie s-o pună pe ea, să se strâmbe în oglindă și s-o arunce la loc în dulap. Deschise un sertar la unul din dulapuri și văzu nu un curcubeu de cămăși de noapte de mătase sau o cantitate șocantă de chiloți de satin, ci o mare cantitate de burtiere de cauciuc. Se hotărî să nu deschidă și celelalte sertare. Își putea păstra fanteziile că Charity Wheelwright avea luxuri secrete. Închise sertarul, se uită în jur prin cameră să se asigure că nu deranjase nimic, și plecă.

Coborî la parter, traversă toată casă până în bucătărie, unde mâncă o cină rece cu caşcaval, biscuiţi sărați, şuncă feliată şi încă un pahar de vin. De unde îşi căpătaseră Holly şi Herb simţul umorului? se întrebă ea în timp ce mânca. Poate că părinţii lui Herb se trezeau la viaţă pe insula Nantucket. Poate că acolo se relaxau, şi Anne va putea să ajungă cu adevărat să-i cunoască.

22 iulie 1944

Draga mea Anne,

Am ajuns cu bine şi în siguranţă după o călătorie foarte plictisitoare şi fără evenimente. Locul unde mă găsesc e un secret militar în ceea ce te priveşte, aşa că te rog nu încerca să mă localizezi. Dacă în viitorul nu prea îndepărtat corespondenţa mea încetează, să ştii că m-am dus într-o excursie de pescuit prelungită. N-am încercat niciodată pescuitul în ocean, dar mă aştept să-mi placă.

Sper că tu şi părinţii mei vă înţelegeţi bine. O să se mai înmoaie, îţi promit. Mi-e dor de tine fără încetare şi visez la ziua când ne vom începe viaţa de soţ şi soţie împreună într-o lume liberă şi sigură.

Cu toată dragostea mea,
Herb

Anne purta ultima scrisoare de la Herb într-un buzunar al pantalonilor. Îi plăcea să poată să-şi vâre mâna în buzunar oricând voia şi să atingă hârtia împăturită frumos. Parcă îl atingea puţin pe Herb, ca şi cum Herb ar fi fost în siguranţă în grija ei. Gwendolyn Forsythe, superioara ei imediată la Stangarone, insistase ca Anne să-şi ia două săptămâni libere în iulie.

–Ai nevoie de o pauză, fetiţo, îi zise Gwen. Nu te îngrijora, nu se termină războiul fără tine.

Aşa că Anne se duse cu maşina împreună cu socrii ei până în Woods Hole, de unde luară feribotul până pe insula Nantucket, unde-i aştepta un prieten al familiei, care le încărcă bagajele în maşina lui şi-i duse la casa de vară a familiei Wheelwright în Polpis Harbor.

Anne își dădu seama imediat că era un lux să fie acolo. În Boston aerul de iulie era oribil de umed și cald, și, în ciuda ventilatoarelor așezate pe fișetele metalice, umiditatea făcea hârtiile să se lipească unele de celelalte, părul să se încreţească sau să atârne în laţe, și pe toată lumea, iritabilă. Pe insulă aerul era de asemenea umed, dar temperatura era cu aproape zece grade mai scăzută, și o briză ușoară de mare mișca aerul proaspăt.

Anne primise dormitorul de oaspeți aflat în capătul opus al casei față de dormitorul părinților lui Herb. Își așeză geamantanul pe măsuța de bagaje acoperită cu un milieu, îl deschise și începu să-și așeze hainele în dulap. Apoi cotrobăi printre ele până își găsi costumul negru de baie și se dezbrăcă. Își luă pe ea costumul de baie, apucă un prosop din baie și alergă în jos pe scări.

Menajera, doamna O'Hara, ieși în hol, ștergându-se pe mâini de șorț.

– Bună ziua, doamnă O'Hara! Mă duc să înot! anunță Anne.

– Da, văd. Folosește vestibulul când te întorci, să nu aduci nisip în casă mai mult decât e nevoie.

– Sigur.

„Puritană bătrână", se gândi Anne, în timp ce trecu grăbită prin salon și ieși pe ușile de sticlă ce dădeau spre port. Când ieși atinse cu tălpile goale iarba verde și moale și oftă de plăcere. Peluza era cultivată, nu naturală, și avea nevoie de multă îngrijire, căci la țărm creștea o abundență de vegetație neîmblânzită, tufișuri sălbatice de myrică, de drăcilă și de trandafir sălbatic. Un pod îngust de scânduri era întins între aceste tufișuri – scândurile erau fierbinți sub tălpile goale ale lui Anne – și ajunse la marginea apei, cu picioarele scufundându-i-se în nisipul cald, cu soarele strălucind și sclipind peste tot. De cealaltă parte a portului erau ancorate mai multe iahturi cu vele și în depărtare se auzea duduitul unei bărci cu motor. Anne intră în apă și se avântă de lângă țărm până ajunse la o adâncime bună pentru înot.

Înotă până rămase fără suflare, apoi se întoarse pe spate și făcu plută, uitându-se în sus la cerul albastru.

Oh, cât de dor îi fusese de asta – de spațiul deschis și de singurătate. Și de plăcerea senzuală. Îi era dor de Herb. Nu credea că greșise măritându-se cu el – îl iubea la nebunie –, dar se gândea că probabil greșise că se măritase cu el chiar înainte ca Herb să meargă la război. Se simțea ca și cum ar fi fost un cal sălbatic care-și găsise un tovarăș cu care să galopeze la viteză maximă, cu coama fluturând în vânt, pe o pășune fără sfârșit, și apoi se trezise dintr-odată într-un țarc împrejmuit, stăpânit de străini care șuierau din bice să-l facă să se supună.

„Ei, haide, Anne", își zise ea. „Ce greu îți e să trăiești în lux în timp ce Herb e dincolo de ocean, cu gloanțe zburându-i pe deasupra capului. Termină cu văicăreala. Maturizează-te."

Dar cât de dor îi era de el! Nopțile petrecute împreună, puține câte erau, îi treziseră la viață simțurile într-un fel la care nu se așteptase. Și-n plus mai avea atât de multe lucruri să-i spună. Și voia să audă tot ce avea el să-i spună. Dorul de el era ca un fel de durere, aproape o jale. Își amintea de picioarele lui lungi, de umerii lui lați, de râsul său profund, de răsuflarea dulce a sărutărilor lui. Avea nevoie de el. Avea nevoie de el din nou, și *acum*. Și Herb era atât de departe. Nu știa unde era. Nu știa când se va întoarce acasă. Nici măcar nu știa dacă se va întoarce acasă, și inima i se strânse de îngrijorare.

„Vezi", își spuse ea singură, „de asta n-ar trebui să fii singură în spații mari și deschise, pentru că începi să te îngrijorezi și să-ți amintești tot felul de lucruri, și apoi te întristezi și-ți închipui cine știe ce. Fii o femeie adultă, pentru numele lui Dumnezeu!"

Înotă înapoi la mal, se uscă și veni înapoi în casă.

– Ai vrea să-mi vezi grădina? o întrebă Charity Wheelwright.

Anne zâmbi, mulțumită.

– Da, sigur că da.

Făcuse un duș și se îmbrăcase într-o rochie de bumbac albastră cu carouri, cu sandale în picioare și își prinsese părul într-un coc, să-i fie răcoare la gât. Când intră

în salon, o găsi pe Charity Wheelwright așezată lângă ușile de sticlă franțuzești, croșetând un milieu. Invitația o surprinse și o bucură pe Anne. Exista oare vreo invitație mai fermecătoare, mai plină de speranță, decât în „grădina mea"? Poate că acum va descoperi partea mai blândă a soacrei ei. Iar Anne, care nu acordase niciodată prea mare atenție florilor, va învăța despre grădinărit de la soacra ei. Va continua astfel tradițiile de grădinărit ale lui Charity! Vor avea un interes comun despre care să discute!

Charity merse pe pietrișul greblat și Anne o urmă. Se opriră pentru o clipă, clipind în soarele după-amiezii. Când Herb o prezentase pe Anne părinților săi, fusese iarnă, și nu veniseră pe aici. Anne se uită în jur și văzu ziduri înalte de gard viu tuns în unghiuri foarte ordonate, foarte drepte.

– Gardurile vii înalte sunt pentru intimitate, înțelegi, îi spuse Charity.

„Da", se gândi Anne, „chiar că ai nevoie de intimitate aici, pe o insulă la o mie de kilometri de orice, pe un teren izolat populat de căprioare, păsări și iepuri."

– De asemenea, continuă Charity, gardurile oferă o senzație de civilizație și ordine în mijlocul acestei – își flutură vag mâna în jur – sălbăticii.

Anne știa că trebuia să spună ceva suficient de admirativ. Nu reuși decât:

– Da, înțeleg.

Charity continuă să meargă pe cărarea de pietriș, și Anne o urmă îndatoritoare. Grădina îngrădită era practic un dreptunghi lung. Înăuntrul său era un alt dreptunghi mai scurt de gard viu, iar înăuntrul său era un pătrat de gard viu, și mai mic. În centrul tuturor acestor curți era o lespede de piatră și un mic ceas solar.

Charity Wheelwright se opri în fața lui, zâmbind.

– Ce părere ai?

– E fermecător, zise Anne. Cu adevărat fermecător.

De fapt se gândea că era absurd, toate liniile acestea rigide închizând spațiile din ce în ce mai strâns. Înțelegea că putea poate fi considerat interesant din punct de vedere al horticulturii, și era cu siguranță neobișnuit,

dar o făcea să se simtă claustrofobă. Dar dacă asta o făcea fericită pe Charity Wheelwright, atunci Anne va învăța s-o iubească, sau cel puțin s-o admire. Va face tot ce-i va sta în putință să ajute să facă pace între ele. Mai mult decât orice, Anne voia pace.

capitolul 15

În dimineața Consiliului de Familie, Charlotte se trezi auzind ploaia torențială. Aerul era rece, așa că-și trase un pulover vechi peste hainele de lucru și coborî scările. Casa era tăcută, toți ceilalți, chiar și copiii, dormeau încă. Avu grijă să închidă ușa vestibulului fără nici un sunet și ieși afară în ploaie.

Plouase toată noaptea. Pământul era plin de apă și asta o făcu să se simtă puțin mai bine la gândul că rata o după-amiază întreagă de lucru în grădină din cauza Consiliului de Familie. Intră în magazie, bucuroasă de căldura și lumina dinăuntru, își dădu jos pelerina galbenă de ploaie, luă clipboardul agățat într-un cârlig și-și revăzu agenda zilnică și notițele pe care le scrisese. Un lucru era sigur - nu putea să-și instaleze taraba cu produse de vânzare pe o ploaie atât de puternică. I-ar mătura pungulițele de salată de pe masă, ar rupe petalele florilor și ar transforma cutia de bani într-o cadă miniaturală. Trebuia să se gândească la o metodă de a proteja taraba, așa că și-o puse în rezervă în minte și se concentră la semănatul salatei și umplerea vazelor ornamentale cu amestecuri vibrante de flori.

În timp ce lucra, își lăsă gândurile să rătăcească afară din magazie, dincolo de proprietatea Nonei până în cea a lui Coop, și în casa lui, unde fără îndoială Coop dormea în momentul acela. La trei zile de la petrecerea de ziua de naștere a Nonei, Coop venise în vizită la grădină s-o invite pe Charlotte la o plimbare cu iahtul și din nou Charlotte trebui să-l refuze. Coop înțelesese. De fapt, glumise cu ea că-și va face programare la ea pentru întâi noiembrie. Cu două zile înainte, Coop o sunase să o invite la cină în seara aceasta, și încă

o dată Charlotte trebui să-l refuze. Îi spusese că astăzi era Consiliul de Familie şi că era obiceiul familiei să meargă împreună la cină după aceea. „Asta e a treia oară când îl refuz", se gândi ea, puţin disperată, aşa că adăugă repede:

– Ce zici de mâine-seară?

Putea s-o roage pe mama ei, sau chiar şi pe Teddy să facă livrările la cele trei restaurante cărora le furniza produse proaspete. Coop fusese de acord. Îi sugerase să meargă la o plimbare cu iahtul prin golf până în Coatue. Va aduce el cina pentru picnic. „Să porţi un costum de baie", îi spusese el, şi acum Charlotte simţi un mic frison de încântare la gândul că vor fi numai ei doi, pe o plajă solitară, în aerul cald al serii...

Jorge intră tropăind în magazie, îşi dezbrăcă poncholul de ploaie şi spuse:

– Plouă cu ligheanul afară.

Charlotte zâmbi.

– Cu găleata.

Îi dădu instrucţiuni pentru restul dimineţii şi apoi îşi acordă şi ei o pauză. Avea nevoie de cafea. În timp ce alerga spre casă, trebui să treacă prin bălţoace, aşa că se stropi până sus pe picioare şi pe când ajunse în sfârşit înăuntru avea bocancii plini de noroi. De aceea are Nona un vestibul special, îşi spuse ea, şi se aşeză pe bancă să-şi desfacă şireturile.

Auzi voci din bucătărie. Casa aceasta veche avea o acustică stranie. În unele camere nu puteai auzi ce spunea cineva la doi metri de tine. În alte camere auzeai conversaţii din camere învecinate de parcă ar fi vorbit prin megafon.

– Helen, sunt de acord cu tine în ce-l priveşte pe Owen, spunea tatăl lui Charlotte, cu vocea scăzută şi intensă. A fost împreună cu Oliver de cinci ani. Se comportă ca nişte adulţi. Se întreţin singuri. Vor ţine o ceremonie de uniune civilă, încă un semn al stabilităţii lor. Nu am nici o problemă cu participarea lui Owen la Consiliul de Familie. Ca partener de viaţă al lui Oliver, Owen îşi are locul său clar în Consiliul de Familie. Dar Suzette e o chestiune complet diferită.

Charlotte rămase paralizată pe bancă, ținându-și răsuflarea. Nu voia ca părinții ei să știe că-i auzea. Helen întrebă calm:

- Vrei niște cafea?

Charlotte se relaxă.

- Nu, mersi. Ascultă, Helen. Și tu, și eu i-am cerut lui Teddy, și împreună, și separat, să ne prezinte o dovadă că Suzette e într-adevăr soția lui. Și Teddy nu ne-a satisfăcut cererea.

Vocea lui Helen se înăspri.

- Oh, Worth, ce-i cu limbajul ăsta? *Teddy nu ne-a satisfăcut cererea*. Asta nu e o chestiune de afaceri.

- Păi, Consiliul de Familie e *absolut* o chestiune de afaceri. Nu vreau ca nu știu ce străină să afle detaliile situației noastre financiare.

- Nu e o străină.

- Nu? Cine e? De unde e? Cine sunt părinții ei? Ce fel de educație are? Cum s-a întâlnit cu Teddy? Și dacă acest copil nu e al lui Teddy, atunci nu are dreptul la nici un ban din averea Wheelwright.

- Ei, hai acum! Teddy o iubește. Și de când e cu ea n-a mai consumat nici droguri, nici alcool. Nu e de-ajuns?

- De-ajuns? Consider că nu. E cu siguranță minunat, Helen. Îl iubesc pe Teddy. Vreau să-l văd ducând o viață bună și sănătoasă. Dar am trecut prin atât de multe deja cu el. Aș vrea să văd că trec câteva luni până îl voi considera pe Teddy curat. Și aș vrea să văd și o dovadă că s-au căsătorit. Și că Teddy e tatăl copilului.

- Știi și tu cum e Teddy! S-a încăpățânat acum. Cu cât îl întrebăm mai mult, cu atât mai puține ne spune. Și cred că trebuie să-l credem pe cuvânt că sunt căsătoriți și că el e tatăl copilului.

Vocea lui Worth se îndulci cu un fel de amuzament.

- Tu pur și simplu vrei să ai un nepoțel, Helen. Vrei unul atât de mult că ești dispusă să accepți și unul din afară. Spune-mi dacă nu greșesc.

- Ah, Worth, ești așa de... *încăpățânat*.

La un moment dat, Worth spuse cu blândețe:

- Chiar așa sunt? Serios? Eu am fost de părere că n-ar trebui să le permitem lui Teddy și Suzette să stea aici

vara asta. M-am gândit c-ar trebui să-l forţăm pe Teddy să se întreţină singur. Dar tu ai fost foarte hotărâtă în privinţa asta, aşa că am acceptat şi eu.

Helen recunoscu, foarte încet:

– Ştiu. Ştiu că aşa ai făcut.

– Şi eu îl iubesc pe Teddy exact la fel de mult ca tine, Helen.

– Ştiu, zise ea. După un moment, oftă şi continuă: Bine. Dar cine îi va spune lui Teddy că Suzette nu e invitată?

– Îi vom spune împreună, zise Worth, tocmai în clipa când Helen strănută. Eşti răcită? Nu e o ideea prea grozavă să dormi pe verandă în timpul unei furtuni.

– Dacă vrei să ştii, Worth, îmi place foarte mult să dorm acolo.

Vocea lui Helen nu se mai auzi când plecă din bucătărie.

Charlotte aşteptă câteva minute în plus ca să se asigure că plecase şi tatăl ei. În bucătărie îşi bău cafeaua automat, ca şi cum ar fi alimentat o maşină cu carburant, şi nici nu se obosi să-şi facă o omletă sau să-şi ungă o chiflă cu unt, mestecă doar nişte cereale uscate, cu gândurile prea învolburate pentru plăcere.

Consiliul de Familie fu ţinut ca întotdeauna în sufrageria din casa de pe insulă. Începu imediat după prânz şi se continuă pentru aproape toată după-amiaza. Pentru că în iulie era foarte cald, nimeni nu era îmbrăcat formal. Pe de altă parte, nimeni nu apăru la masă în pantaloni scurţi sau cu haine murdare după o dimineaţă de navigaţie. Făcuseră duş şi se îmbrăcaseră în haine curate, iar femeile în fuste sau rochii.

La amiază, Charlotte se duse cu maşina să livreze produsele proaspete la restaurantele unde era furnizoare. Când se întoarse îi dădu lui Jorge o listă lungă de instrucţiuni şi se duse prin ploaie până în vestibul. Bucuroasă să găsească bucătăria goală, îşi făcu rapid un sendviş cu unt de arahide şi gem şi apoi urcă scările în goană până la mansardă, unde făcu un duş şi se îmbrăcă. Purta o cămaşă albastră cu nasturi şi o fustă kaki;

se gândise mult ce să poarte la Consiliul de Familie, şi în cele din urmă se hotărâse că aşa ar fi cel mai bine. Era îmbrăcămintea cea mai apropiată posibil de cea a unui bărbat. O făcea să pară asexuată, eficientă, sobră şi echilibrată - sau cel puţin aşa spera. În timp ce-şi mânca sendvişul, îşi deschise mapa şi-şi revăzu notiţele. Iar când ceasul bătu ora unu, auzi vocile familiei pe trepte, îndreptându-se spre sufragerie şi, cu inima în gât, li se alătură.

Nona era aşezată în capul mesei lungi, în scaunul pe care-l folosise bunicul Herb până murise. Nona purta unul din costumele ei tip Pijama Publică, de data aceasta de un gri sobru, cu perlele la gât şi foarte puţin ruj. Restul familiei se aşează care-ncotro în jurul mesei, trăgându-şi scaunele, având grijă să stea lângă cineva din cealaltă parte a familiei. Într-un an, toată familia lui Grace stătuse de o parte a mesei, faţă în faţă cu familia lui Worth, şi păruse mult prea duşmănos. Fusese foarte inconfortabil. Era la urma urmei un consiliu de *familie*. Erau cu totul paisprezece oameni la masă azi, cel mai mare număr de până atunci: Nona; Worth şi Helen, Charlotte, Oliver, Owen şi Teddy; Grace şi Kellogg, Mandy şi Claus, Mellie şi Douglas, şi Mee.

Nona deschise Consiliul mulţumindu-le tuturor pentru sărbătorirea zilei ei.

- Dar vă rog, vă implor, îi invită ea cu un zâmbet, serviţi-vă din pradă. Am încărcat masa din holul din faţă. Cred c-am primit şapte sticle de apă de toaletă de lavandă, încă pe-atâtea cutii cu săpunuri parfumate şi destul de multe seturi de hârtii şi plicuri de corespondenţă Crane foarte frumoase. Intenţionez să trăiesc o viaţă lungă, dar chiar şi aşa, nu voi fi niciodată în stare să-mi folosesc toată prada.

Apoi le dădu cuvântul lui Worth şi Grace. Grace le reaminti de diverse rubedenii îndepărtate şi prieteni ai familiei care muriseră în decursul ultimului an. Le înmână programe imprimate cu operele de caritate pe care familia le sponsorizează şi le ceru comentarii sau sugestii. După aceea Worth şi Kellogg prezentară împreună un raport formal al situaţiei financiare a familiei. Prezentarea

fu detaliată, conținând grafice, diagrame în culori, note de subsol și evaluări ale obiectivelor de investiții.

Charlotte mâzgăli pe carnetul ei galben, ascultând cu jumătate de ureche doar, urmărind figurile celorlalți. Oliver și Owen stăteau atenți, frumoși și solemni, părând cu adevărat interesați. Teddy, așezat între Mee și Charlotte, era fără astâmpăr. Depusese efortul minim de a se schimba din una din cămășile lui hawaiiene ridicole într-o cămașă elegantă albă, cu mânecile suflecate, și arăta bine. Poate prea slab, dar bine. Ar fi trebuit să-și tundă mai decent părul castaniu-deschis, dar și așa arăta respectabil.

Worth vorbi multă vreme despre modul cum internetul și noile tehnologii în continuă dezvoltare schimbau industria bancară în feluri pe care nimeni nu le-ar fi putut prevedea. Clienții nu mai veneau la banca familiară locală unde cunoșteau fețele funcționarilor și reputația directorilor de bancă. Din ce în ce mai multe tranzacții aveau loc online. Asta avea un impact important asupra personalului băncii. Înțelepciunea, experiența și un CV bun erau acum mai puțin importante decât aptitudinile tehnice. Banca angaja acum din necesitate doar tineri, uneori oameni foarte tineri, pentru că aveau nevoie de angajați cu bune cunoștințe tehnice. De asemenea, datorită tehnicii, se deschisese o piață globală care nu putea fi ignorată dacă se voia maximizarea activelor băncii. Multor angajați mai în vârstă li se părea foarte dificil să se adapteze la schimbările rapide din profesia lor. Directorii băncii instituiseră un număr de opțiuni educaționale, de la seminare de utilizare a calculatorului la sediul local al băncii, până la cursuri de până la șase luni cu deplasare pentru o educație tehnică intensivă. Dar programele de calculator li se păreau multora dintre angajații lor cei mai vechi extrem de complicate și derutante, și erau foarte supărați să lucreze împreună cu și mai ales să fie învățați de niște membri de personal mult mai tineri și mai moderni, care păreau să nu aibă nici un respect pentru persoanele mai în vârstă ca ei. Și problema aceasta nu dădea semne că se va rezolva cu ușurință.

După o sută treizeci de ani de la înființare, Banca Wheelwright era asaltată de provocări pe care nu le-ar fi putut deloc prevedea.

Afacerile băncii ocupaseră întotdeauna cea mai mare parte a timpului alocat Consiliului de Familie – de fapt, în asemenea măsură încât cu zece ani înainte bunicul Herb insistase să se impună o limită. La urma urmei, le reamintise el, era un consiliu de familie, nu un consiliu director al conducerii băncii. Astăzi Nona impuse cu blândețe limita de timp întrerupându-l pe Kellogg, care ar fi continuat monoton la nesfârșit, spunând că avea nevoie de o mică pauză și că se vor reuni din nou în cincisprezece minute. Băieții Bancheri își împinseră scaunele în spate și se duseră imediat în colțuri diferite ale încăperii ca să-și verifice mesajele de pe telefoane și să tasteze și să trimită noi directive, iar Oliver și Owen făcură același lucru. Teddy se repezi să vadă ce făcea Suzette, iar Helen și Grace și fiicele lor aduseră carafe cu limonadă și pahare pline cu gheață, și platourile cu prăjiturele pe care le făcuse Glorious pentru această ocazie.

Când erau din nou așezați toți în jurul mesei, mâncând prăjituri și bând limonadă, atmosfera devenise mult mai puțin formală.

– Următorul punct de pe agendă, anunță Grace, este chestiunea Grădinii Beach Grass.

Inima lui Charlotte începu să bubuie. Atmosfera din încăpere era încă disonantă, de parcă se pregătiseră de o bătălie care fusese brusc anulată, lăsându-i gata să lupte pentru orice. Totuși, ea făcuse tot posibilul să se pregătească. Înmână tuturor copii tipărite ale raportului ei anual. Pentru câteva momente în cameră fu liniște, în afară de fâșâitul hârtiilor, în timp ce toți membrii familiei se uitau la cifrele ei de afaceri.

În cele din urmă Kellogg vorbi:

– Anul trecut ai avut un profit de patru mii de dolari. Felicitări, Charlotte. Majoritatea afacerilor mici nu reușesc să obțină un profit cel puțin trei ani. Ești deasupra mediei.

– Şi totuşi, nu ai profituri decât pentru că foloseşti pământul Nonei, zise Mandy.

– Îi plătesc arendă Nonei pentru pământ, răspunse Charlotte.

Mee izbucni în râs.

– Da, o plată derizorie considerând cât valorează de fapt pământul.

– Văd că mare parte din profit provine de la „grădinile-container", zise Claus, bătând cu degetul rândul în raportul ei financiar. Ce înseamnă asta?

Charlotte sperase că cineva îi va pune exact acea întrebare.

– În afara sezonului, nu prea am ce face pentru a aduce profit. Grădina practic s-a terminat după mijlocul lui noiembrie. Dar am descoperit că e o cerere imensă de grădini-container, ca daruri sau ca ornament. Scoase din mapă câteva fotografii pe care le printase în mai multe exemplare şi le înmână şi pe ele în jurul mesei. Acestea sunt grădinile-container.

Prima grădină era un acvariu mic rotund umplut cu pământ, cu o diversitate de scoici şi un brăduleţ miniatural făcut dintr-o crenguţă de pin, totul sclipind cu zăpadă făcută din fulgi de săpun. A doua era o tavă veche de răchită cu câţiva dovleci, nişte frunze de toamnă cu culori încă foarte vii, bucăţele de agrişe şi de iederă, şi smocuri de iarbă înaltă de plajă. A treia era un urcior de porţelan umplut cu hortensii uscate.

– Astea sunt grozave, zise Oliver.

– Tu singură le-ai făcut? întrebă Grace.

– Da. Charlotte începu să explice mai amănunţit, dar Mandy o întrerupse.

– În coloana de cheltuieli nu văd trecut nimic pentru containere, zise Mandy cu o notă tăioasă în voce.

Charlotte zâmbi.

– Asta-i pentru că n-a existat nici o cheltuială. Toate containerele le iau de la centrul de reciclare a deşeurilor.

– Oh, ce scârbos! zise Mee.

– Nu e scârbos deloc, îi spuse Charlotte. Nici n-ai idee ce multe lucruri de calitate sunt lăsate la centru. Insula asta se umple cu cincizeci de mii de oameni

în timpul verii, iar florăriile livrează coşuri de flori, aranjamente, buchete şi cadouri de mulţumire multora dintre ei. Containerele – boluri şi vaze ieftine de sticlă ajung la centrul de reciclare de unde le iau eu. Le curăţ pe toate bine în maşina de spălat vase cu apă fierbinte şi un săpun puternic dezinfectant.

– Ah! atacă imediat Claus. Deci foloseşti electricitatea şi apa Nonei pentru câştigul tău privat.

– După cum poţi vedea, răspunse rece Charlotte, achit o parte a facturii de curent a Nonei, în afară de arenda pe care o plătesc pentru pământ. Se uită la toţi cei din jurul mesei. Folosind containerele astea mă ţin de principiul de bază al Grădinii Beach Grass. O întoarcere la natură, o întoarcere la producţia locală şi la reciclare.

– Asta e foarte drăguţ, rosti Grace cu vocea încordată. Dar eu nu mă simt foarte confortabil cu ideea că foloseşti pământul Nonei. Asta e un precedent. Faci un profit din pământul Nonei.

– Îi plătesc Nonei arendă pentru pământ.

– Adevărat, zise şi Nona, apropiindu-se mai tare de masă. Şi am pus banii într-un cont de economii, aşa că după ce nu voi mai fi veţi putea să-i împărţiţi în mod egal între voi.

– Totuşi, continuă Grace, muşcându-şi buzele, nemulţumită. E vorba de pământ, zise ea în cele din urmă. Folosirea pământului. Ce se întâmplă dacă Charlotte continuă să folosească Grădina Beach Grass ani de zile?

– Mătuşă Grace, răspunse Charlotte. Pământul ăsta a stat *nefolosit* de ani de zile.

– Am o idee, interveni Oliver. Charlotte foloseşte un hectar din pământul Nonei. Ce-ar fi să aleagă şi mătuşa Grace şi familia ei un hectar să-l folosească cum vor *ei*?

– Asta mi se pare o sugestie echitabilă, zise Nona.

Grace, fiicele ei şi toţi soţii lor schimbară priviri.

– Asta e o soluţie bună, îi zise Worth fiului său mai mare.

– Hectarul acesta va fi dat în arendă, insistă Oliver. Asta nu va afecta chestiunea proprietăţii.

Grace şi Kellogg încuviinţară cu atitudini ţepene.

– Dar noi nu vrem să facem nimic cu pământul! protestă Mellie.

Era evident că Grace nu era fericită cu această soluție, dar recunoscu:

– Dar am putea dacă am vrea. Se uită la fratele ei. Asta s-ar putea să funcționeze, cel puțin pentru un an, și la următorul Consiliu de Familie vom revedea situația.

– Binecuvântați fie cei care fac pace, murmură Nona neauzit.

După Consiliul de Familie, obiceiul era ca familia să meargă la clubul de iahting pentru o masă lungă și bogată. Asta era inovația Nonei. Realizase cu mult timp în urmă, și avusese dreptate, că problemele familiei nu puteau fi discutate în public, și o atmosferă prietenoasă și familiară unde nimeni nu trebuia să care farfurii și vase, să gătească sau să curețe după aceea va putea scădea considerabil tensiunile cauzate de Consiliul de Familie.

Spre seară norii de ploaie fuseseră măturați de vânt, lăsând cerul de un albastru curat și aerul sclipind parcă în lumina serii. Charlotte purta o rochie albă fără mâneci, cu spatele gol și o jachetă scurtă elegantă, cu pantofi cu toc foarte înalt. Era distractiv să se schimbe din hainele ei de lucru și era plăcut și să-și vadă mama, mătușa și verișoarele aranjate frumos din nou. Chiar și Suzette purta o rochie ușoară galbenă care îi acoperea pântecul de obicei dezgolit. Nu era culoarea cea mai potrivită pentru femeia cu tenul destul de pământiu, și ar fi trebuit să-și tundă părul cumva mai bine, dar era cu siguranță ceea ce mătușa Grace ar fi numit *prezentabilă*. Când familia intră în clubul de iahting, Charlotte se simți mândră de familia ei, așa cum se simțea deseori, atât de mulți că ocupară două mese lungi, toți chipeși în mod separat, și împreună un grup remarcabil.

În seara aceea Mee alese să se atașeze de Charlotte, făcându-i complimente despre rochie și cercei, glumind și atingându-i brațul. Poate că Mee, fiind proaspăt divorțată, voia compania unei alte femei nemăritate. Mee era cea mai puțin atrăgătoare dintre cele trei surori, dar de la aranjamentul de divorț cu Phillip, devenise

de departe cea mai bogată. Își anunța reîntoarcerea la viața de femeie nemăritată cât de îndrăzneț putea, cu prea mult machiaj și cu haine decoltate, de prost gust. Charlotte își dădu în minte o bilă neagră pentru acest gând răutăcios și își reaminti că avea încă multă karma rea de compensat.

– Mee, zise Charlotte, de unde ai colierul acela? Nu ți l-am mai văzut.

– Îți place? Mee se lumină la față la complimentul lui Charlotte. E groaznic de țipător, știu, dar acum se poartă pietre mari, nu?

– Absolut, o asigură Charlotte. Arăți super.

Grupul fu condus la mese și se așezară. Charlotte o văzu pe Helen având grijă de Suzette, o ajută să se așeze pe scaun, își dădu jos șalul de mătase de pe propriii umeri și-l înfășură în jurul lui Suzette. Gesturile lui Helen arătau atâta grijă, erau atât de *materne*, că Charlotte simți un junghi în inimă. Vai, era geloasă pe Suzette, sau cel puțin invidia atențiile pe care i le acorda Helen. Și Suzette îi va oferi lui Helen un nepot, un dar dincolo de orice măsură. Charlotte se rușină de sentimentul acesta, dar nu-l putea alunga. Și ea voia un copil, dar voia întâi să fie măritată cu un bărbat pe care să-l iubească.

Oliver se așeză la dreapta lui Charlotte. Acesta observă unde se uita Charlotte și se apropie de ea, șoptindu-i:

– Deci, ce părere ai de Suzette?

Charlotte ridică din umeri.

– Nu știu. Aproape că nu mi-a adresat nici un cuvânt, deși m-am străduit cu adevărat să vorbesc cu ea.

– Pare să-i placă de mama.

– E ușor să-ți placă de mama.

Charlotte își puse șervetul de pânză în poală și ridică meniul.

– Mătușa Grace chiar s-a pus pe fapte mari vara asta, rosti încet Oliver, ridicându-și și el meniul și prefăcându-se că discută despre aperitive cu Charlotte.

– Știu. Și eu am observat. Și nici mama nu e așa cum e ea în mod normal. Oare ce se întâmplă?

– Poate că acum că s-a terminat Consiliul de Familie, toată lumea o să se relaxeze.

Oliver își întoarse atenția către ospătar.

Terminau desertul când Mee o apucă strâns pe Charlotte de braț.

– Uite cine a venit! zise ea ascuțit. Și vine înspre noi!

Charlotte urmări privirea verișoarei ei și-l văzu pe Whit Lowry traversând încăperea către masa lor. Blazerul lui bleumarin îi făcea părul negru și ochii albastru-închis să iasă mult în evidență. O făcu pe Charlotte să se gândească la o gaiță albastră.

– Foarte sexy, îi șopti Oliver lui Charlotte la ureche.

– Vorbește cu mine! îi șuieră Mee în ureche lui Charlotte, smucind-o de braț. Spune ceva amuzant!

Fără să mai aștepte ca Charlotte să spună ceva, Mee își aruncă pe spate părul blond și râse ciripitor.

– N-am știut că-ți place de Whit așa, rosti încet Charlotte, când Whit se opri în capul mesei să discute cu Nona și Worth.

– Oh, Charlotte. La toată lumea îi place de Whit așa.

– N-am știut asta.

– Mă rog, nu vreau să spun că îmi doresc să mă *mărit* cu el, deși sigur nu l-aș refuza dacă m-ar cere. Nu vreau decât să am șansa să... petrec o noapte cu el.

– Vai, ce nerușinată ești! o tachină zâmbind Charlotte, și apoi Whit se apropie de ea.

Își puse o mână pe spătarul scaunului lui Mee și una pe al lui Charlotte, aplecându-se mai aproape de ele.

– Salut, Charlotte. Mee. Vă mai amintiți de Devin O'Conner? A fost în Tibet în ultimul an. Este acum în vizită la noi și are niște povești fascinante. Invităm câțiva oameni acasă la noi în seara asta și m-am gândit că poate ați vrea să veniți și voi.

– Absolut, se extazie Mee. Nu-i așa, Charlotte?

Casa familiei Lowry era o vilă victoriană enormă, veche și acoperită cu șindrilă, pe Cliff Road. Ușa din față era deschisă și sunetul de voci și râsete plutea afară în aerul nopții. Charlotte și Mee urcară treptele, trecură

prin verandă, intrară în holul mare şi urmară sunetele petrecerii până în spatele casei, în salonul familiei, ce se deschidea spre o curte interioară. Aşezaţi pe canapele, sprijiniţi de pereţi sau aşezaţi pe covor cu spatele rezemat de o canapea, erau douăzeci sau mai mulţi din prietenii lor, pe care-i cunoşteau din totdeauna. Mee o lăsă pe Charlotte şi se duse direct la Whit. Charlotte se îndreptă spre masa cu băuturi şi-şi turnă un pahar de apă minerală, apoi se alătură grupului din jurul lui Devin O'Conner. Devin fusese un băiat scund, musculos şi energic, iar acum era un bărbat scund, musculos şi energic, iar părul lui de un roşu aprins devenise un roşu-închis, spre castaniu, de când îl văzuse Charlotte ultima oară. Poate că părul i se mai calmase puţin, dar Devin însuşi era la fel de entuziast ca întotdeauna, fericit să fie în centrul atenţiei, descriindu-şi excursia cu multe înfloriturí şi dramatism. Charlotte îşi permise să savureze spectacolul pentru un timp, dar apoi se plictisi şi se strecură afară pe uşă, în aerul proaspăt al nopţii.

La capătul opus al grădinii, un grup mic de oameni fuma şi mirosul dulce de marijuana plutea prin aerul nopţii, amestecându-se cu mirosul mai tare şi mai întunecat al tutunului. Din zidul de cărămidă ce delimita un capăt al proprietăţii, un cupidon de bronz turna apă într-un bazin mic şi puţin adânc. Charlotte se aşeză pe marginea joasă de piatră a bazinului, vârându-şi degetele în apa rece. Era trecut de ora unsprezece. Ar trebui să se ducă acasă, să apuce să aibă o noapte bună de somn. Dar râsul lui Mee se auzea spumos dinăuntrul casei, de la petrecere, şi Charlotte nu voia să-i strice distracţia.

– Pot să stau lângă tine?

Îşi ridică privirea. Whit era în faţa ei. Îşi dăduse jos blazerul, şi cămaşa albă îi sclipea în lumina lunii.

– Salut, Whit. Sigur că da. E o petrecere grozavă.

Whit se aşeză pe marginea bazinului, aranjându-şi cu grijă ochelarii lângă el.

– Lui Devin îi place şi acum să facă un spectacol. Whit îşi rezemă coatele de genunchi. Charlotte, aş vrea să vorbesc cu tine despre ceva.

– Oh?

Charlotte fu surprinsă să simtă cât de tare îi bătea inima. Întotdeauna se gândise că Whit era frumos, dar când lucrase la bancă îl urâse, sau cel puţin îl antipatizase, Băiatul Bancher cel Cuminte Care-i Face pe Plac lui Tăticul. Trebuia să recunoască, măcar în sinea ei, că motivul principal era că simţise că o judeca mereu, şi de fapt o şi făcea – îi judeca capacitatea de a face o muncă pe care mintea ei pur şi simplu nu reuşea deloc s-o considere interesantă.

Dar aici, în aerul cald al serii de vară, cu apa din fântână clipocind muzical şi cu hohote vesele de râs plutind în aer, Charlotte *simţea* cu adevărat că Whit era, cum spusese Oliver, absolut *sexy*.

Whit se apropie mai tare de Charlotte şi-i spuse încet:

– Oliver mi-a spus că Teddy îşi caută o slujbă.

Charlotte pufni.

– Întreaga familie îi caută lui Teddy o slujbă. În afară de Teddy, poate.

– Ei bine, cred că am găsit eu un lucru perfect pentru el. Ştii magazinul de antichităţi Gray Lady? De pe Centre Street?

– Sigur, deşi n-am intrat niciodată. Singurul lucru care ne mai lipseşte acasă la Nona sunt încă nişte antichităţi.

– George Jameson şi soţia lui, Audrey, sunt proprietarii. Au marfă bună, scumpă, dar meritată. Ei bine, mama mi-a spus că George o să-şi facă o operaţie, are ceva la prostată, destul de comun la bărbaţii de vârsta lui, dar el şi Audrey vor trebui să plece de pe insulă mult timp vara asta. Au nevoie de cineva care să administreze magazinul.

– Şi crezi că Teddy poate face asta?

– De ce nu? E inteligent, prietenos, vorbeşte bine. Soţii Jameson îi cunosc pe părinţii tăi şi pe Nona; sunt sigur că-l cunosc şi pe Teddy. Whit se foi puţin pe marginea bazinului. Ştiu că lui Teddy s-ar putea să nu-i placă să lucreze în comerţ, dar n-are nici o facultate sau, pe câte ştiu eu, vreo abilitate deosebită în nu ştiu ce domeniu, aşa că nu sunt sigur pentru ce fel de muncă

este pregătit. Magazinul de antichități este elegant, așa că Teddy s-ar putea să considere că i se potrivește mai mult decât...

– ... decât să vândă tricouri, termină Charlotte pentru el, cu un zâmbet. Whit, cred că e o idee genială. E super din partea ta că te-ai gândit la asta! Dintr-un impuls, Charlotte se întinse spre el și-l sărută rapid pe obraz.

Gestul ei îi surprinse pe amândoi. Charlotte simți că i se taie răsuflarea când Whit se răsuci către ea s-o vadă mai clar. În lumina lunii, ochii lui albaștri păreau negri, serioși și impunători. Se simți atrasă de el – simți că era *perechea* ei – ca o vrajă, de parcă gestul ei spontan fusese un fel de baghetă magică și acum erau închiși împreună într-o lume vibrantă de senzații; tot restul lumii era distanțat, amuțit, și nu mai conta decât această mică sferă magică.

– Charlotte, zise Whit.

– Salut, copii! le strigă Mee, venind în pantofii ei cu tocuri cui ce scoteau un clinchet la fiecare pas pe piatra din curtea interioară. Ce faceți aici singuri numai voi doi? Fluturându-și cât mai mult posibil fusta bogată, Mee se trânti lângă Whit, foarte aproape de el. E o petrecere grozavă, Whit!

– De fapt, Mee, eu tocmai îi spuneam la revedere, zise Charlotte ridicându-se în picioare. Îmi pare rău, dar eu mă scol la patru și jumătate dimineața. Trebuie să mă scol atunci, ca să pot folosi toată ziua lumină.

Whit se ridică și el. Își puse mâna ușor pe încheietura ei.

– Mă bucur că ai venit.

– Păi, eu nu vreau să merg încă acasă, se bosumflă Mee. Eu sunt o femeie liberă, vreau să mă distrez! Își flutură mâinile deasupra capului. Eu aș mai sta dacă m-ar duce cineva acasă, îi zâmbi încurajator lui Whit.

– Poate că Devin te poate duce acasă când pleacă și el, sugeră Whit.

– *Devin*. Iritată, Mee sări în picioare. Devin e un... un spiriduș.

– Păi, dacă vrei să vii cu mine, atunci trebuie să plecăm acum, îi zise Charlotte.

– Oh, aşa ştii să strici o petrecere, oftă Mee. Se strâmbă, apoi se aruncă asupra lui Whit şi-l sărută rapid pe gură. Mulţumesc pentru invitaţie, Whit. A fost distractiv!

O apucă pe Charlotte de braţ şi o trase către marginea casei, la aleea unde era parcat jeepul lui Charlotte.

– La revedere!

Charlotte se uită înapoi şi o văzu pe sora mai mică a lui Devin, Fiona, ieşind din casă şi îndreptându-se spre Whit, cu părul ei lung şi roşcat plutind în cârlionţi în jurul capului, cu trupul subţire ca o trestie în rochia de mătase. Fiona îşi puse posesiv mâna pe braţul lui Whit.

– Am crezut că vrei să mergi acasă, se răsti Mee.

Charlotte realiză că se oprise din mers şi stătea pe loc holbându-se.

– Da, zise ea. Da.

Se forţă să se întoarcă, să meargă cu verişoara ei la jeep, să conducă apoi prin aerul cald şi parfumat al nopţii ca să ajungă la patul ei singuratic din mansardă.

Nunta lui Oliver

capitolul 16

Repetiția pentru petrecerea lui Oliver și Owen, ținută la clubul de iahting, fu un mare succes, dar în timp ce se strecura între cearșafurile răcoroase ale patului ei de pe veranda de dormit, Helen se temea că mâncase prea mult. Și probabil băuse cam prea multe pahare de șampanie. Voia să doarmă bine, pentru că a doua zi va fi o zi memorabilă. Mâine fiul ei cel mai mare se va căsători.

Culcată pe o parte, își îndoi perna în două înainte să și-o vâre iar sub cap, încercând să-și relaxeze corpul pentru a-și putea relaxa și mintea. *Căsătorie*. Ce însemna asta pentru Oliver, faptul că dorea să facă această ceremonie cu bărbatul pe care-l iubea? Dacă nu de altceva, Helen era bucuroasă că nu spusese nimănui nimic despre aventura lui Worth în decursul ultimelor trei săptămâni. Faptul că Oliver voia să se căsătorească era un semn clar că el credea că a fi căsătorit e o stare dezirabilă, un angajament demn de invidiat, o circumstanță dăruită cu onoare și speranță. Nu voia să strice ziua lui de bucurie cu deziluzia părinților lui.

Se răsuci în pat, rearanjându-și mâinile și picioarele, dar tot inconfortabil se simțea. Se ridică și se duse în picioarele goale până la mica măsuță pe care-și pusese cosmeticele. Găsi cutia cu aspirină și paharul cu apă și luă două pastile. Rămase în picioare pentru un moment, bucurându-se de aerul proaspăt și catifelat al nopții, dar era prea obosită să stea prea mult timp astfel. Oare asta va fi una din *acele* nopți, când mintea îi fremăta de gânduri, i se încordau mușchii și o dureau, și creierul îi implora ușurarea somnului, dar corpul nu i-l oferea, nu voia s-o lase să se scufunde în uitarea dulce? Mâine era nunta! Va fi încercănată, cu pungi mari de fiecare parte a nasului, va fi amețită și iritată. Se azvârli înapoi în pat și încercă să se stăpânească. „Concentrează-te asupra

momentelor fericite", își comandă singură. „Numără-ți motivele de binecuvântare."

Când îl întâlnise pe Worth, Helen tocmai absolvise Facultatea de Istorie a artei. Își luase o slujbă la o galerie elegantă de pe Newbury Street în timp ce încerca să se hotărască ce voia să facă de fapt. Moștenirea de la bunicii ei însemna că nu era nevoită să aibă o slujbă pe care s-o urască și că avea timp să caute o meserie care să-i placă, orice ar fi fost aceea. Îi plăcea să lucreze la galerie, mai ales când trebuiau aranjate exponatele pentru o nouă expoziție și trebuia organizată deschiderea, cu publicitatea și toată orchestrarea evenimentelor.

Într-o zi la începutul verii, era așezată la biroul de scris Chippendale, încercând să pară ocupată, dar de fapt mâzgălind într-un carnet, când un bărbat înalt de aproximativ vârsta ei intră în galerie. Avea părul bogat și auriu, cu adevărat auriu, nu un castaniu-deschis sau un blond palid ca paiul de grâu, și ochii albaștri ca paradisul. Purta costum și cravată, avea cămașa imaculată și mișcările încrezătoare și lejere ale unui om mulțumit de sine însuși și de viață.

Helen se ridică și se îndreptă spre el.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Bărbatul îi zâmbi. Îi zâmbi și ea. Pentru un moment lung se uitară doar unul la celălalt. Bărbatul părea să emită în jur un cerc magic, și o incluse și pe ea în el.

– Ne-am mai întâlnit undeva? o întrebă Worth.

Slavă Domnului că în ziua aceea alesese să se îmbrace în rochia neagră ce o subția și cu pantofi cu toc înalt.

– Nu cred, răspunse ea, fără să poată să-și stăpânească zâmbetul.

– Ei bine. Și el părea la fel de impresionat de prezența ei cum era și ea de a lui. Ei bine, repetă el, scuturându-se. Caut un cadou de nuntă. Pentru sora mea, Grace.

– Minunat! Ce fel de artă preferă?

Worth chicoti.

– Nu sunt sigur că-i place vreun fel de artă, de fapt. E mai degrabă tipul care preferă să meargă în aer liber. Adoră sporturile. Foarte atletă.

-Ah. Navighează?

-Da.

-Avem niște scene marine foarte frumoase ale unui impresionist contemporan.

Se întoarse pe loc și intră în camera din spate, oprindu-se în fața câtorva picturi mari în ulei.

Într-un tablou, două siluete de oameni se conturau pe fundalul unui apus de soare la cârma unui vas cu pânze ce se îndrepta spre un țărm nisipos.

-Asta ar putea fi drăguț, zise Helen. Doi oameni, împreună.

Se întoarse să vadă cum reacționa el la tablou. El se uita la ea.

-Doi oameni, împreună, zise el.

Helen roși.

-Ascultă, spuse el brusc. Cine ești? Sunt sigur că ne-am mai întâlnit.

-Chiar nu cred, îi răspunse ea. Sunt sigură că mi-aș aminti să te fi întâlnit.

-Da. Da... și eu. Păi, ce zici de un pahar de ceva? Sau lasă-mă să te invit la cină. Sau la prânz? La ceai? Se apropie de ea.

Spațiul dintre ei tremura ca un miraj. Helen se simțea absolut orbită.

-Micul dejun? întrebă el disperat și amândoi râseră.

Helen acceptă să ia cina cu el în seara aceea. Din momentul acela, formară un cuplu.

Când îl duse la Hartford să-i întâlnească părinții, Helen se îngrijoră că lui Worth i se vor părea cam plictisitori, pentru că așa și erau de fapt. Tatăl ei era directorul executiv al unei companii de asigurări și mama ei era casnică și membră a mai multor comitete, amândoi preferând rutina și liniștea. Era la începutul anilor șaptezeci, și părinților lui Helen li se părea un timp mai degrabă înspăimântător decât stimulant, iar Worth, cu blazerul lui bleumarin și bunele lui maniere, îi dădu peste cap. Helen fu uluită cât de ușor reuși Worth să inițieze o conversație cu tatăl ei, cerându-i opiniile, întrebându-l despre copilăria lui, despre meseria de asigurări,

făcându-l să vorbească. Helen află în seara aceea lucruri despre tatăl ei pe care nu le ştiuse niciodată.

Când Worth o duse să-i cunoască familia, Helen se simţi ca Dorothy în *Vrăjitorul din Oz*, lumea în alb şi negru deveni Technicolor. Familia lui Worth era atât de *activă* şi era aşa un *trib*. În Nantucket, mergeau împreună la plimbare pe iaht; jucau tenis împreună, înotau împreună. Mergeau la picnicuri împreună. Făceau petreceri împreună. În Boston, în afară de mama lui Worth, Anne, toată lumea lucra la bancă: tatăl lui Worth, Herb, Worth însuşi, sora lui Grace şi logodnicul ei Kellogg. Anne avea regula ca nici o afacere a băncii nu avea voie să fie discutată acasă, şi Helen vedea şi simţea deseori diferenţa la Worth când trecea de uşa de la intrare; devenea mai uşor, mai luminos, mai fericit. În timpul lunilor de iarnă, familia mergea la schi în nord, şi acasă, în Boston, la sfârşit de săptămână stăteau împreună la masa din sufragerie şi jucau poker sau alte jocuri de societate, sau se adunau toţi în bucătărie să încerce o reţetă nouă, complicată. Toţi bărbaţii găteau. Chiar şi numai asta l-ar fi consternat pe tatăl lui Helen, care nu gătea niciodată.

Deseori, cineva din familie îl menţiona pe Bobby, fratele mai tânăr al lui Worth, care fusese ucis în Vietnam în 1970. Worth spunea de exemplu:

– Vă amintiţi în timpul viscolului când am jucat poker şi Bobby a avut o chintă regală? N-am mai văzut niciodată o chintă regală de-adevăratelea.

Sau mama lui Worth spunea:

– Kellogg, este o jachetă foarte frumoasă a lui Bobby care ar arăta grozav pe tine. Grace, du-l sus şi arată-i-o.

Helen ştia că familia încerca să-l păstreze cumva cu ei, includându-l în conversaţii normale. Odată Helen îi spusese lui Worth:

– Kellogg nu vorbeşte prea mult, nu ţi se pare?

– Ştiu, zâmbi Worth. Kellogg e puţin închistat. Dar e un om de încredere, cinstit şi bun la suflet, şi e dornic să trăiască împreună cu sora mea, aşa că asta e de-ajuns pentru mine.

Helen învăță repede să nu critice rudele lui Worth. Familia Wheelwright fusese întotdeauna foarte apropiată, și pierderea fiului lor îi făcuse să se prețuiască și mai mult unul pe celălalt.

Atât de mulți ani mai târziu, în timp ce stătea fără să doarmă pe patul de pe verandă înainte de nunta fiului ei cel mai mare, Helen se asigură pe sine însăși că familia avea și acum locul întâi în inima lui Worth. Worth nu va dori un divorț. Era sigură de asta.

Dar la urma urmei nu se așteptase nici o clipă nici că va fi infidel.

Încă nu-l confruntase pe Worth cu faptul că știa despre aventura lui. Știa că în momentul când o va face, pământul de sub căsătoria lor se va sfărâma în bucăți. Deja se deschisese o prăpastie între ei, dar viețile lor paralele erau unite încă de un pod, o uniune necesară care le sprijinea familia. Prima dată ca să sărbătorească ziua Nonei cu atenția meritată și acum, trei săptămâni mai târziu, să onoreze nunta lui Oliver și Owen.

Nunta lui Oliver era ultimul mare eveniment pentru familie. Apoi vara va sosi cu adevărat. Casa Nonei va rămâne plină cu copiii, nepoții și strănepoții ei până în toamnă. Worth și ceilalți Băieți Bancheri vor veni și vor pleca, împărțindu-și viețile între Boston și Nantucket, dar Helen va rămâne pe insulă ca întotdeauna, ajutându-le pe Grace și Glorious să cumpere provizii, să facă mâncare și curățenie, dar și să înoate, să meargă la plimbare cu iahtul, să joace tenis, să meargă la concerte și la piese de teatru. Erau întotdeauna niște săptămâni luxoase și trândave. Anul acesta Helen voia să o cunoască mai bine pe Suzette; tânăra femeie părea să aibă din ce în ce mai multă încredere în ea, cu fiecare zi ce trecea. Se gândea că Suzette se simțea confortabil și cu Charlotte și Nona, cel puțin spera asta. Suzette avea să nască în septembrie.

Iar Teddy? Teddy lucra! Administra magazinul de antichități Gray Lady. Lui Helen nu-i păsa de unde provenea Suzette, în ceea ce-l privea pe Teddy făcea miracole. Teddy nu mai bea, nu mai lua droguri, nu mai

făcea farse stupide, nu mai lua amenzi pentru viteză şi nu se furişa în grădină să fumeze marijuana. Muncea şi mergea în fiecare zi la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, şi era evident îndrăgostit de Suzette şi fericit că va avea în curând un copil. Asta era o pace fragilă pentru Teddy, o stare neobişnuită şi delicată. Helen nu voia s-o deterioreze nici măcar cu o răsuflare de neînţelegere, şi cu siguranţă nu prin explozia dogoritoare a furiei ei împotriva lui Worth.

Helen se răsuci pe partea stângă şi-şi lovi perna de câteva ori. Patul acesta era într-adevăr denivelat. Aerul de vară avea din ce în ce mai multă umiditate, şi în starea ei iritată avu senzaţia că simte cum i se încreţeşte părul. Se forţă să respire adânc, să se calmeze. Dintr-odată auzi un zgomot, şi apoi simţi că cineva se aşează pe pat. Îşi înălţă capul de pe pernă şi-şi văzu soţul stând acolo în pijamaua lui de bumbac.

– Worth?

– Mi-e melancolie, zise Worth şi, ridicând cearşaful, se urcă în pat cu ea, aşezat într-o parte astfel că Helen era întoarsă cu faţa către spinarea lui.

„Mi-e melancolie" era o expresie în familia lor. Când Oliver era foarte mic, le spusese asta o dată în ziua de după Crăciun, şi de atunci foloseau expresia aceasta oricând nu era nimic cu adevărat rău, dar ceva părea să lipsească, un lucru esenţial, dar invizibil.

Cât de ciudat, aproape şocant, era să-l aibă pe Worth cald şi solid culcat în patul acesta îngust cu ea. Umerii lui se ridicau înalţi, fundul lui atingea pântecele ei, şi când se aranjă să stea mai bine lângă corpul lui masiv în pat lângă ea, trăgându-se mai aproape de perete, Worth trase cu o mână de pernă, până când o parte era şi sub capul lui. Helen nu avea nicăieri unde să-şi pună braţul decât peste trunchiul lui, şi când îşi duse braţul peste el, Worth o prinse de mână şi o ţinu aşa. Worth dădea multă căldură şi greutatea sa făcea patul să se lase în jos în direcţia lui, aşa că Helen se rostogolise către el.

– Mi-am adus aminte de Oliver când era micuţ, zise Worth încet. Îţi aduci aminte când şi-a petrecut o după-masă întreagă legând baloanele alea de coşul

de picnic, crezând c-o să reușească să plutească în văzduh cu el.

Helen zâmbi amintindu-și.

- Uitasem.

Worth se mișcă puțin, cuibărindu-se și mai aproape de ea.

- Îți amintești vara aceea când a construit case din cărți de joc? Ce răbdare avea! Casele alea erau enorme, și nu a trișat să folosească lipici, a echilibrat pur și simplu cu grijă carte după carte.

- Era arhitect chiar și atunci, zise Helen.

- Îți amintești de piesele de teatru pe care le făceau copiii? chicoti Worth. *Vampirii de vodevil.*

- *Sherlock Holmes și marțianul dispărut*, zise Helen. L-au acoperit pe Teddy cu fard verde de pleoape și au lipit pe el niște negi oribili din plastilină verde.

Se scuturară și acum, amintindu-și. Worth încuviință, mișcându-și capul pe pernă.

- Avem niște copii minunați, Helen, nu crezi?

- Da, zise Helen, mișcată.

- Și ce e sigur e că au personalități deosebite. Nu sunt cum am crezut eu că vor fi. Mi-a luat o vreme să mă obișnuiesc cu ideea asta, zise Worth pe un ton trist. Îmi amintesc cât de mult am vrut să fiu exact așa ca tata. Să merg la lucru la bancă, să cunosc valoarea banilor și starea lumii așa ca el. L-am admirat pe tata mai mult decât pe orice om de pe lumea asta.

Helen mângâie mâna soțului ei.

- Și copiii tăi te admiră.

- Nu în același fel. Nu încerc să fiu plângăcios acum. Spun doar un fapt. Mă tot gândesc la copilăria mea, și nu văd o diferență chiar așa de mare, și totuși ei nu au nici una din valorile pe care le-am avut eu la vârsta lor. Securitatea, continuitatea, familia și comunitatea - astea nu înseamnă nimic pentru ei.

În timp ce Worth vorbea, cu vocea scăzută, pe un ton confidențial, Helen îi simțea respirația și zumzetul cuvintelor în piept, și fu transportată în toate nopțile pe care le petrecuseră culcați împreună așa, discutând despre o problemă sau alta. Fuseseră atât de multe

probleme, mai ales cu Teddy şi cu escapadele lui. Încă de când avea paisprezece ani, fusese prins bând prea mult, sau fusese adus acasă beat, sau îl găsiseră furând ceva de la Oliver şi Charlotte, şi apoi Helen şi Worth parcă fuseseră prinşi într-un vârtej, se zbăteau să-şi salveze fiul, să-şi ţină capul deasupra apei şi să ajungă în siguranţă la mal. Patul lor devenise un fel de plută de salvare pentru ei, un loc unde se puteau retrage în siguranţă; se târau împreună în pat şi stăteau culcaţi unul lângă celălalt, calmându-se, căldura corpului celuilalt oferindu-i fiecăruia alinare în noaptea plină de griji.

– Simt că am o responsabilitate faţă de tatăl meu, zise Worth, mişcându-se astfel că piciorul gol i se lipi de al lui Helen. Şi faţă de bunicul meu. Şi faţă de Nona. Să păstrez banca puternică. Să menţin locul familiei Wheelwright în lume. Ştiu că soţul şi ginerii lui Grace pot face asta, şi fac asta de fapt, dar eu sunt cel mai mare, eu sunt bărbatul, şi deşi asta se presupune că nu mai contează în ziua de azi, tot contează. Tata s-a bazat pe mine să duc mai departe aceste tradiţii, la bancă şi acasă. Şi simt că-l dezamăgesc.

– Nu-l dezamăgeşti, zise Helen, dar murmurul vocii lui o făcea somnoroasă.

Ca o mare adâncă şi seducătoare, somnul o trăgea în jos, delicios, şi Helen voia să i se predea. Din adâncurile minţii îi fulgeră un gând. Ar fi putut spune: „Şi tatăl tău a avut o amantă numită Dulceaţa?" Dar nu putea să-şi găsească destulă energie să vorbească. Amanta va fi tot acolo şi mâine, şi următoarea zi, şi durerea – anxietatea că îi se va schimba viaţa – nu va dispărea nici ea. Dar în clipa aceea se simţea atât de confortabil, culcată acolo aşa, lipită de spatele soţului ei. Era o situaţie familiară şi calmantă; nu simţise o stare de satisfacţie fizică atât de mare de foarte multă vreme. Simpla atingere a corpului lui de al ei. Nu în sex, ci în căsătorie, în prietenie, tovărăşie şi încredere. „Prietenul meu cel mai bun şi drag, de atâta timp", se gândi ea şi, cu mâna încă în mâna soţului ei, Helen adormi.

Oliver şi Owen se căsătoriră după-amiaza târziu. Preotul care le oficie căsătoria, venit cu avionul din California, era complet chel, cu urechi ascuţite şi o atitudine gravă, neclintită; semăna cu domnul Spock. Ceremonia avu loc pe plajă, şi vremea îi binecuvântă cu cer albastru, soare strălucitor şi o briză blândă. Părinţii lui Owen veniseră şi ei cu avionul, pentru această ocazie. Ei stăteau lângă Owen, şi Helen şi Worth lângă Oliver în timp ce aceştia rostiră jurămintele. Mai devreme în acea zi Charlotte decorase cu flori un lemn adus de valuri, un fel de mic altar, şi Grace se agita dintr-o parte în alta, făcând fotografii ale ceremoniei.

După aceea se duseră în şir printre tufişurile de trandafiri sălbatici şi peste peluză, trecură prin casă până ajunseră în grădina îngrădită, unde o masă lungă fusese pregătită cu un tort cu etaje dramatic de înalt la loc de onoare. Kellogg şi Grace turnară şampania şi o împărţiră invitaţilor, pentru că Oliver şi Owen voiau să păstreze o atmosferă informală, iar mătuşa şi unchiul lui Oliver erau bucuroşi să poată returna câteva din multele îndatoriri pe care Worth şi Helen le îndepliniseră la diversele căsătorii ale celor trei fiice ale lor. Erau cam cincizeci de oameni cu totul. Majoritatea invitaţilor erau prieteni ai mirilor, bărbaţi frumoşi cu profesii bune care se vor reuni seara mai târziu la casa pe care Oliver şi Owen o închiriaseră pentru petrecerea adevărată. Şi familiile erau invitate la petrecerea de noapte, dar Oliver avusese grijă să nu aducă grupul care va bea şi dansa până aproape dimineaţa acasă la Nona, unde ar deranja odihna atât a bunicii lui, cât şi a copiilor mici ai verişoarei sale.

Helen se mişca prin mulţime, plăcându-i senzaţia curgătoare a rochiei lungi de mătase turcoaz pe picioare, sorbind şampanie, vorbind cu invitaţii. Phyllis Lowry, soţia directorului de bancă Lew Lowry şi una dintre cele mai vechi prietene ale lui Helen, stătea pe o bancă, şi Helen se duse la ea.

– Ştii, îi spuse ea încet, cred că încep să fiu un pic pilită.

Phyllis râse. Era o femeie înaltă, al cărei păr negru era acum alb ca zăpada.

– E din cauza uşurării, îi zise ea lui Helen. Ceremonia s-a terminat, toate detaliile sunt aranjate, şi acum te poţi relaxa. Se apropie mai tare de ea şi-i şopti: Nu te uita acum, dar... Whit şi Charlotte.

Helen îşi lăsă privirea să plutească peste mulţime şi într-adevăr o văzu pe fiica ei vorbind cu Whit, zâmbindu-i lui Whit. Cei doi se cunoşteau încă din copilărie. Când avusese cam treisprezece ani, Charlotte făcuse o pasiune dureros de intensă pentru Whit, dar, după câte ştia Helen, nu fuseseră niciodată împreună.

Helen îşi mută privirea.

– N-o să-mi fac speranţe, îi zise ea lui Phyllis. Nu cu copiii *mei*.

– Whit îi spune probabil despre prietena lui, Laura Riding. A început acum o revistă nouă, *Eat Local*.

– Oh, am văzut-o. Hârtie mată şi multe fotografii excelente?

– Exact. E o publicaţie naţională, cu articole locale inserate pentru fiecare stat. Whit i-a spus Laurei să scrie ceva despre Grădina Beach Grass.

– Ce grozav! Charlotte va fi încântată. Helen îşi trecu braţul pe după al lui Phyllis. Whit e un băiat minunat. L-a recomandat pe Teddy pentru magazinul de antichităţi. Teddy a lucrat cu adevărat acolo, ştii, în fiecare zi.

– Ei, foarte bine. O să fie tată. Phyllis o îmbrăţişă pe Helen. Şi tu o să fii bunică.

– Era şi timpul!

Helen râse continuând să se uite peste tot în grădină. Atât de mulţi bărbaţi frumoşi. Oare de ce erau toţi bărbaţii homosexuali atât de frumoşi? se întrebă ea. O văzu pe Nona aşezată în fotoliul ei lângă casă, la umbră, regală în costumul ei de mătase stacojie. Suzette era aşezată lângă ea, părând adorabilă într-o rochie albastră de maternitate pe care i-o dăduse Mellie. Părul ei multicolor crescuse puţin, astfel că acum, în loc să se ridice în ţepi în jurul capului, făcea mici cârlionţi, ca nişte pene micuţe pe scalp. Din când în când Nona se apleca mai aproape de Suzette şi zicea ceva, şi Suzette zâmbea şi încuviinţa din cap. Făceau progrese, se gândi Helen,

şi mai sorbi o dată din şampanie, permiţându-şi să fie pentru moment fericită. Aproape triumfătoare.

Şi atunci îi căzu privirea pe cel de-a doilea fiu al ei, Teddy, şi inima i se strânse în piept. Pentru că ceremonia fusese ţinută pe plajă, îmbrăcămintea nu era formală. Teddy purta pantaloni albi curaţi şi o cămaşă de-a lui viu colorată în stil hawaiian. Avea acum părul blond suficient de lung să şi-l lege la ceafă într-o codiţă caraghioasă. Vorbea cu unul din prietenii lui Oliver din California şi ţinea un pahar de şampanie în mână.

Helen se corectă grăbită în minte. Poate că nu era şampanie. Poate că era apă – nu, nu putea fi apă, avea culoarea greşită, era galbenul pal auriu al şampaniei. Putea fi oare suc de grepfrut? În timp ce ea se uita, Teddy îşi duse paharul la buze şi bău. Goli paharul dintr-o sorbitură, îi spuse ceva bărbatului cu care vorbea şi se duse la masa cu băuturi, unde îşi aşeză paharul gol şi luă un altul, un pahar în care Helen tocmai îl văzuse pe barman turnând şampanie.

Poate că şampania nu conta cu adevărat ca alcool, se gândi rapid Helen. Cine se îmbăta cu adevărat din şampanie? Poate că Teddy se simţea obligat să bea la nunta lui Oliver – dar nu, asta nu mergea, pentru că Teddy băuse apă la ziua de naştere a Nonei.

– Mă scuzi puţin, Phyllis.

Helen îşi aşeză paharul ei pe cărarea de cărămizi şi se ridică. Se îndreptă spre fiul ei mai tânăr, dar oamenii o opriră în drum ca s-o felicite şi să-l laude pe Oliver cel superb, iar când ajunse în locul unde fusese Teddy mai înainte, acesta nu mai era. Se întoarse, măturând cu privirea toată mulţimea.

Teddy era cu fratele lui şi cu unul dintre prietenii californieni ai lui Oliver – în clipa aceea Helen nu-şi mai putea aminti numele lui. În timp ce Helen se uita, Teddy îl lovi vârtos cu palma pe umăr pe fratele lui. Oliver era cu câţiva centimetri buni mai înalt decât fratele lui mai mic, şi deşi amândoi tinerii erau zvelţi, postura lui Oliver era dreaptă şi părea musculos. Lângă el, Teddy părea mult prea slab.

– Felicitări, fratele meu cel mare! Adresându-se prietenului din California – Brad, se gândi Helen, îl cheamă Brad – care stătea lângă Oliver, Teddy anunță pe un ton jovial: Știi, de fiecare dată când îl văd pe Oliver, trebuie să-l felicit pentru ceva. Absolvirea liceului, absolvirea colegiului, primirea diplomei de arhitect, câștigarea premiului aceluia din San Francisco – Oliver e băiatul de aur, nu-i așa, Oliver? Ești adevăratul băiat de aur.

Oliver își înclină capul și-i spuse ceva încet lui Teddy. Ca răspuns, Teddy își duse paharul la buze și-l goli.

– Dar e o petrecere! declară el. O celebrare. O altă celebrare! Pentru *tine*, Oliver, Oliver cel frumos, atât de frumos, Oliver cel talentat, și bineînțeles că ți-ai găsit un partener dintr-o familie foarte, foarte acceptată social. Tu ești pur și simplu băiatul de aur, Oliver! Ținându-și mâna pe umărul lui Oliver, Teddy îl scutură cu putere în ritm cu fiecare cuvânt rostit. Băiat de aur, băiat de aur, asta ești, un băiat de aur! Se clătină agresiv către Brad. Nu-i așa? Am dreptate? Tu nu crezi că Oliver e un băiat de aur?

Helen fu copleșită de o tristețe profundă și epuizantă și prin frunte îi trecu durerea de cap ca fierul roșu. Mai fusese în situația aceasta și înainte, de multe ori, cu Teddy beat după o petrecere pe plajă în liceu sau colegiu, sau beat acasă în Boston când apărea într-una din vizitele lui neanunțate. Așa că știa că n-avea rost să încerce să-l îndepărteze de petrecere. Teddy nu i-ar face nici un rău – Teddy nu era rău la beție –, dar chiar și așa de slab pe cât era, Teddy tot era mai puternic ca Helen și dacă se împletica sau se împiedica lângă ea, putea s-o dărâme la pământ. O răsturnase așa înainte, accidental. Îl văzu pe Worth îndreptându-se către Oliver și Teddy, cu un zâmbet crispat pe față.

– Oh, nu! izbucni Teddy în hohote de râs răsunătoare. Uite că vine tata! O să primesc doar fursecuri cu lapte în camera mea din nou! Fursecuri cu lapte pentru mine, pentru că nu sunt băiat cuminte. Șampanie și urări de bine pentru tine, Ollie, bătrâne, pentru că tu ești băiatul de aur.

Deja Teddy vorbea suficient de tare să atragă atenţia tuturor, şi Helen era conştientă că toată lumea făcuse o pauză în conversaţie şi se întorsese să se uite la el. Helen se uită să vadă reacţia Nonei. Aşezată pe şezlong, Nona semăna cu un fel de gândac imens cu trunchiul mare şi braţele şi picioarele subţiri ca nişte beţe, şi era la fel de sprintenă ca un gândac răsturnat pe spate, incapabilă să se ridice fără ajutorul cuiva, sau cel puţin cu bastonul de lângă ea. Nona se uita la Teddy. Suzette semăna şi ea cu un gândac, de culoare diferită însă, încercând stângace să se ridice din scaunul de răchită. Reuşi să se ridice şi se îndreptă greoi şi cu chipul mohorât către Teddy.

– Teddy.

Worth reuşi cumva să intre între cei doi fii ai lui. Îşi încleştă o mână pe umărul fiului său mai tânăr, dar în loc să-l tragă pe Teddy de acolo, aşa cum crezuse Helen că va face, zise în schimb:

– Grace? Unde ţi-e camera? Vreau să-mi faci o poză cu mine şi fiii mei. Cu amândoi fiii mei.

„Oh, mulţumesc, Worth", se gândi Helen, recunoscătoare că Worth încerca să-i scoată pe toţi fără scandal dintr-o situaţie neplăcută. Grace practic alergă printre invitaţi, ţinându-şi camera digitală sus deasupra capului, dând entuziasmată instrucţiuni.

– Staţi mai apropiaţi, Teddy, Oliver. Aşa. Acum Worth. Zâmbiţi, toată lumea. Haideţi, un zâmbet mare.

Dar Teddy nu zâmbea. Jubilaţia lui de beţie se transformase în depresie. Helen mai văzuse tranziţia aceasta şi înainte. Spera că vor reuşi să-l manevreze în casă şi să-l îndepărteze de petrecere înainte să înceapă una din peroraţiile lui autocompătimitoare.

– Grozav! exclamă Grace. Am câteva poze minunate.

– Mersi, îi zise Worth surorii lui.

Nu-şi luase mâna de pe umărul lui Teddy şi acum îl conduse de lângă Oliver şi către casă. Suzette se apropie de Teddy şi-i spuse ceva ce Helen nu putu să audă.

– Ei, hai acum, îi răspunse tunător Teddy. Am început deja, cel puţin lasă-mă să termin, lasă-mă să am cel puţin un eveniment la care să mă îmbăt bine. Dacă tot

o să-mi vină rău mâine de remuşcare, cel puţin lasă-mă s-o fac ca lumea.

Kellogg apăru de cealaltă parte a lui Teddy. Schimbă o privire cu Worth şi cei doi bărbaţi îl apucară strâns pe Teddy de braţe şi pe jumătate îl cărară prin grădină şi în casă. Suzette îi urmă. Helen îi urmă pe ceilalţi. Îl auzi pe Oliver spunând invitaţilor:

– Asta pare un moment foarte bun să mutăm petrecerea la Surfside. Toată lumea ştie adresa, nu?

Auzi şi Teddy.

– Şi eu vreau să merg la petrecere! Se smuci de lângă tatăl şi unchiul lui. Hei, nu e cinstit. Şi eu vreau să merg la petrecere, zise el ca un copil.

Worth şi Kellogg îl escortară pe Teddy pe una dintre canapelele din faţa şemineului.

– Hai, Teddy, stai aici un minut. Poţi să mergi la petrecere, nu e nici o grabă. Oricum o să treacă un pic până când ceilalţi o să deblocheze aleea de maşinile lor, zise Worth pe un ton calm, prietenos.

Glorious, care mai văzuse crizele de beţie ale lui Teddy şi înainte, apăru din bucătărie cu o ceaşcă de cafea.

– Mulţumesc, Glorious, zise Worth. Teddy, stai jos. Bea asta.

– Oh, uite cum eşti. Aşa un puritan. De ce faci aşa mare caz? N-am nevoie de nici o cafea, îl sărbătoresc pe băiatul de aur; şi voi ar trebui să-l sărbătoriţi. Adică voi îl sărbătoriţi deja – sau o făceaţi cel puţin – înainte să vin eu să stric totul. Teddy se aşează brusc pe canapea, aproape prăbuşindu-se. I-am stricat petrecerea lui Oliver? Doamne, ce penibil. Sunt un cretin iremediabil.

De afară se auzeau zgomotele făcute de invitaţii care plecau. Uşi de maşini trântite. Voci strigând. Cineva râse. La capătul celălalt al salonului, Grace o ajuta pe Nona să intre înăuntru din grădină. Suzette se aşeză stângaci pe canapea lângă Teddy şi îl luă de mână.

– Teddy, e în regulă. E bine. Totul e bine. N-ai stricat nimic. Acum bea-ţi cafeaua.

Teddy o apucă strâns de mână pe Suzette. Se uită în sus la tatăl său.

– Nu-i așa că-i minunată? Suzette e minunată. N-aș fi aici dacă n-ar fi Suzette. N-aș fi nicăieri dacă n-ar fi Suzette. Și tu n-ai vrut s-o lași la tâmpenia aia infectă de Consiliu de Familie!

– O să discutăm mâine, fiule, îi zise Worth.

– Oh, da, hai să nu discutăm acum despre răceala ta față de mine, nu acum când Băiatul de Aur e în lumina reflectoarelor.

– Știi ceva? zise Worth nervos. Ai dreptate. E într-adevăr ziua nunții lui Oliver.

Teddy se uită înfuriat la tatăl lui.

– Da? Și atunci când o să sărbătorești căsătoria mea cu Suzette? Când o să dai o petrecere pentru *noi*?

– Când o să-mi arăți un certificat de căsătorie, replică Worth.

Helen simți că o ucide durerea de cap, dar observă din colțul ochiului că Glorious se dusese la Nona și-și pusese o mână în jurul ei s-o sprijine. Lăsă grupul adunat în jurul lui Teddy și se duse la soacra ei.

– Nona. Ești bine?

– Sunt bine, dragă. Doar foarte obosită. A fost o zi atât de plină. E vremea să mă duc la culcare.

Vocea Nonei era doar foarte puțin mai puternică decât o șoaptă.

În spatele ei Teddy continuă să vorbească furios, cuvintele devenindu-i din ce în ce mai incoerente și bălmăjite, și Helen știa că în curând va începe o jelanie neplăcută și irascibilă pe care nici o admonestare sau alinare n-o va putea stăvili. Deja se îmbătase atât de tare. Singurul lucru de făcut la momentul acesta era să-l țină departe de alcool și în același timp să-l împiedice să facă ceva ce potențial i-ar face rău. Helen simți că i se strânge inima pentru fiul ei. Și o durea capul, de parcă era foarte istovită, ca și cum ar fi fost nedormită de săptămâni la rând.

Charlotte intră cu pas grăbit din grădină, cu rochia de mătase de un galben palid de șofran fluturându-i în jurul gleznelor. Umiditatea serii îi făcuse părul lung să i se ridice puțin în jurul capului ca un halo. Se aplecă peste fratele ei și-l trase de mână.

– Hai, Teddy, hai să mergem să ne plimbăm.

Teddy se trase înapoi.

– Nu, nu, tu vrei să mergi la petrecerea lui Oliver.

– Nu. Vreau să merg la plimbare cu tine. Pe plajă. E o noapte așa de frumoasă. Hai să ne aruncăm pantofii și să ne plimbăm cu picioarele goale pe nisip.

– Suzette...

– Suzette trebuie să se odihnească. Noi doi trebuie să ne plimbăm.

Îl trase mai tare și, cu o ezitare, Teddy se ridică.

Suzette se împinse de canapea până se ridică în picioare și se uită la Charlotte cum îl trage pe Teddy de pe canapea. Fără nici un cuvânt, Suzette traversă încăperea mare, ieși afară pe hol și urcă scările largi.

– L-am stricat petrecerea lui Oliver, se tângui Teddy. Sunt așa un dobitoc.

– Ești un dobitoc, încuviință Charlotte. Dar nu l-ai stricat petrecerea lui Oliver. Povestește-mi despre magazinul de antichități, Teddy. Îți place să lucrezi acolo? Ai făcut vreo vânzare fabuloasă? După cum te cunosc eu pe tine, sigur ai convins destul de mulți oameni să facă niște cumpărături foarte scumpe.

Helen privi ușurată cum Charlotte îl conduse pe Teddy afară prin ușile de sticlă ce duceau la peluză și de acolo la tufișurile joase de la marginea plajei. Charlotte știa cum funcționa treaba cu Teddy. Toți știau. Acum nu trebuia decât să-l țină pe Teddy în mișcare până îi trecea beția. Va fi plictisitor, posomorât și se va repeta la nesfârșit, dar nu va mai bea alcool. Helen nu credea că apucase să se îmbete atât de vârtos încât să vomite așa cum făcea în colegiu. Era frumos din partea lui Charlotte să aibă grijă de fratele ei.

Helen se duse la Worth și la Kellogg.

– Charlotte salvează ziua.

Worth era întunecat la față ca cerul în furtună.

– Charlotte n-ar trebui să aibă nevoie să salveze ziua. L-am avertizat pe Teddy că n-o să-i tolerez o asemenea purtare. De mâine îl vreau afară din casă.

capitolul 17

Nona ura să-l audă pe fiul ei certându-se cu soţia lui din cauza nepotului ei. Nu voia să fie în cameră. Voia să fie în *pat*, avea nevoie de odihnă, dar în clipa aceea nu avea energia şi suflul suficiente să urce scările. Îi făcu semn lui Grace s-o ajute să se aşeze pe un scaun.

– Doar pentru un moment, îi zise ea fiicei ei. Trebuie doar să-mi capăt suflarea.

– Sigur că da, Nona, îi zise Grace, cu un zâmbet mieros.

„Oh, nu mai fi atât de îngâmfată!" voia Nona să-i spună. Era atât de urât cât de mult se bucura Grace de neplăcerea fratelui ei.

– Îmi aduci te rog un pahar cu apă?

– Sigur, Nona, mă duc chiar acum, gânguri Grace.

– Mă duc şi eu să te-ajut!

Kellogg o observă pe soţia lui ieşind din încăpere şi se grăbi după ea, dornic să scape de pe câmpul de bătălie din salon, unde Worth şi Helen vorbeau încet şi încordat.

– Worth, te rog, pledă Helen. Teddy n-a fost chiar aşa de groaznic de data asta. A fost doar puţin beat.

– Helen, ascultă. Am mai trecut prin asta deja, de mai multe ori decât vreau să-mi amintesc. Ştii şi tu la fel de bine ca mine că nu există doar puţin beat la Teddy. Chestia care contează e că e *beat*. Şi am fost amândoi de acord că nu o să-l mai ajutăm.

– Dar situaţia e diferită acum, argumentă Helen. Teddy e însurat. Soţia lui o să aibă un copil, nepotul nostru! Teddy e angajat şi se duce la serviciu în fiecare zi, şi face treabă bună, la o slujbă care-i place. Serios, Worth, s-a schimbat. Ar trebui să-i mai dăm o şansă.

– Cum poţi să spui că s-a schimbat? clătină furios din cap Worth. Pentru că s-a însurat? Crezi că e însurat cu adevărat? Vorbim despre Teddy aici.

Grace se întoarse cu un pahar de cristal cu apă şi gheaţă.

– Poftim, mamă, şopti ea dramatic.

– Mulţumesc, dragă. Nona sorbi lung din apă. Acum vreau să merg în camera mea. Vrei să mă ajuţi împreună cu Kellogg să urc scările?

Grace păru alarmată.

– Nona! Te simţi bine?

– Draga mea, sunt doar epuizată, asta-i tot. Vreau să mă dezbrac şi să mă bag în pat.

Într-o clipită, Kellogg cel de încredere apăru lângă soţia lui; se aplecă, o prinse pe Nona de braţ ca s-o ajute să se ridice de pe scaun. Asta era totdeauna o acţiune stângace, şi uneori Nonei i se părea foarte caraghios şi izbucnea în râs, dar în clipa aceea era prea obosită pentru aşa ceva. Doctorii o instruiseră pe Glorious şi pe toţi adulţii care o ajutau pe Nona să nu încerce niciodată să o ajute să se ridice trăgând-o de mâini, căci asta ar putea pur şi simplu să-i disloce braţele din umeri. Persoana care o ajuta trebuia să-şi pună mâinile pe sub ea, dar în cazul Nonei, masa gelatinoasă a pieptului ei enorm şi bătrân făcea să fie dificil să se ajungă până sub ea. Aşa că Kellogg îşi puse mâinile ferm la braţul Nonei, şi ea îşi puse mâinile pe umerii lui, şi Kellogg o ridică astfel în picioare. Îi trebui câteva momente să-şi recapete răsuflarea.

– Mai dă-i o şansă, zise Helen din nou din cealaltă parte a salonului.

– Câte şanse i-am dat deja, Helen? întrebă Worth. Şi *de fiecare dată* ne-a înşelat aşteptările.

– Worth, pentru numele lui Dumnezeu, nu e o chestiune de aşteptări înşelate. Nu e vorba despre noi. E vorba despre Teddy. Asta e o slăbiciune a lui Teddy. Nu va dispărea. O să fie o problemă a lui – a noastră – pentru restul vieţii. Dar Teddy încearcă tot ce poate să înfrunte provocarea asta şi noi suntem familia lui. Trebuie să fim alături de el.

– Helen, nu e aşa de simplu, şi o ştii şi tu foarte bine. Teddy nu e doar un alcoolic, e manipulator, provoacă probleme şi e un puşti răsfăţat. De ce nu poţi să vezi ceea ce e chiar în faţa ochilor tăi? Teddy s-a îmbătat în ziua nunţii lui Oliver. De ce astăzi?

Nona nu mai voia să asculte.

– Kellogg, sunt gata, îi zise ea ginerelui ei.

Kellogg își duse un braț la spatele Nonei, sprijinind-o de sub brațe, și foarte încet ieșiră din salon, traversară holul și urcară scările. Sunetele certei îi urmară, și Grace îi urmă și ea, cu o expresie pioasă. „Vai, ce mamă critică sunt", se gândi Nona. „Uite cum mă ajută Grace, și e atât de mândră să mă ajute; de ce nu pot s-o admir pentru asta?"

În timp ce Kellogg o aranja pe Nona în șezut pe pat, apăru Glorious.

– Am umplut mașina de spălat vase și am pornit-o, le zise ea. Dar tot mai trebuie aduse multe lucruri din grădină.

– O să le aducem noi, Glorious, anunță Grace pe tonul ei capabil. Tu ajut-o pe Nona. Ești bine acum, Nona?

– Sunt bine, mulțumesc. Și ție, Kellogg, mulțumesc mult pentru brațele tale puternice.

Kellogg roși de plăcere.

– A fost plăcerea mea.

– Hai, Kellogg, zise Grace. Hai să curățăm grădina.

Emoțiile puternice, efortul și frumusețea zilei își puseseră amprenta pe Nona, care își permise acum să se relaxeze așa cum n-o făcea decât cu Glorious, într-un fel cum nu putuse niciodată cu copiii ei, pentru că simțea nevoia să păstreze cel puțin într-o mică măsură distanța și demnitatea cu ei. Cu Glorious, care era atât de minunat de mare, ale cărei mâini erau atât de moi și blânde, a cărei personalitate nu o înfrunta pe a ei în felul în care o făceau copiii ei, Nona putea renunța la toate eforturile de a fi competentă, lucidă și în control. Se tolăni. Era ca un copil când Glorious îngenunche să-i ridice prima dată un picior și apoi pe celălalt, ca să-i scoată pantofii eleganți. Glorious îi masă scurt și prietenește fiecare picior, și Nona scoase un oftat adânc de plăcere. Se rezemă de perne și de stâlpul de lemn de la capătul patului când Glorious îi descheie cămașa de mătase și-i desfăcu mica minune tehnologică ce ținea sânii Nonei. Ca o fetiță mică, Nona își ridică brațele și o lăsă pe Glorious să-i tragă peste cap cămașa de noapte.

Apoi Glorious desfăcu pantalonii de mătase ai Nonei şi-i trase de pe corpul ei bătrân şi epuizat.

Glorious trase cuverturile, înfoie pernele şi o ajută pe Nona să se culce. Era atât de obosită că Glorious trebui să-i ridice picioarele, unul după celălalt, ca să le aşeze pe saltea. Apoi Glorious îi aranjă cuverturile, netezindu-le frumos în felul ordonat şi fără încreţituri care-i plăcea Nonei.

Nona se relaxă pe perne.

– Oh, Glorious. Exact ce aveam nevoie. Mulţumesc.

– Ai vrea să mănânci ceva, doamnă Nona?

– Nu, mulţumesc. Nu vreau decât să dorm.

– O să vin atunci să te mai văd o dată mai târziu.

Nona simţi mişcarea uşoară a aerului când Glorious se duse de la pat la uşă. Dar nu mai putea rămâne trează. Adormi.

***

1945

1 mai 1945

Draga mea,

Îţi scriu la lumina lumânării şi nu sunt verde de invidie, atâta că n-am destulă hârtie, aşa că am împrumutat hârtiile astea de la gazda mea germană de noaptea asta. Familia tocmai se pregătea de cină când ne-am mutat noi aici. Trebuie să spun că acei cartofi copţi în cratiţă lăsaţi în bucătărie arătau foarte apetisant. Familia ne-a lăsat nouă mâncarea şi au plecat de aici în graba lor nemţească obişnuită, ca de fiecare dată când trupele americane le spun că le vor folosi casa pentru găzduirea trupelor. Aşa că am un acoperiş deasupra capului. Nu ştiu cât vom rămâne aici. Dar acum că războiul e aproape pe terminate pot să-ţi dau o descriere foarte pe scurt a activităţilor noastre de când am plecat din State.

Am plecat din New York în 26 iulie la bordul lui U.S.S. William G. Mitchell şi am debarcat

la Liverpool în 6 august. Ne-am dus cu trenul până în sudul Țării Galilor. După ce-am stat câteva zile în câmp deschis, ne-am dus la Carmarthem să stăm într-o tabără de tancuri lângă Pembroke. Din septembrie până în noiembrie am călătorit pe mare pe vreme rea și pe drumuri complicate auzind mereu bubuit de bombe, până am ajuns în sfârșit pe front pe flancul de nord din Ardeni cu Divizia 30 Infanterie. Apoi am luptat împreună cu Divizia 82 Aviație, împingându-i pe nemți înapoi pe faimoasa lor Linie Siegfried. N-o să uit niciodată pe ce vreme aspră și cum am luptat la sfârșitul lui decembrie, în ianuarie și februarie. În timpul acestei perioade am obținut Steaua de Bronz.

Acum suntem în nord și ne apropiem de Marea Baltică, să luăm legătura cu rușii și, din nou, cu Diviziile 8 și 82. Colaborăm cu armatele a 9-a a Statelor Unite și a 2-a a Marii Britanii. Informația asta nu este încă pentru toți prietenii tăi sau pentru ziare; dar părinții noștri pot să afle.

Data la care cred eu că va înceta războiul e 7 mai, și mă rog să se termine toată blestemăția înainte să ajungă la tine scrisoarea asta. Luptele sunt sporadice și dezorganizate acum; nu mai e decât o chestiune de timp să-i contactăm pe nemți ca să ni se predea, și apoi ocupăm teritoriul.

Presupun că toată America a fost pe jar recent la marea veste, falsă și neoficială. Nu înțeleg de ce oamenii n-au putut aștepta o declarație oficială de la generalul Eisenhower sau președintele Truman. Acum americanii vor trebui să găsească o nouă rezervă de băutură ca să celebreze oficial. După ce s-a auzit aici, cam toată băutura pentru sărbătorire a fost deja consumată.

Scumpa mea, termin acum. Asta nu e scrisoare romantică, dar îți spune de ce nu ți-am scris de așa de mult timp. Te iubesc.

Herb

Anne nu primi scrisoarea decât la începutul lunii lunie. Plânse de ușurare când o citi, deși pe atunci

războiul din Europa era terminat. Herb era în viață, asta era tot ce conta; asta era tot ce conta. În curând își vor începe viețile cu adevărat.

Compania de transporturi Stangarone era mai ocupată ca niciodată, având în vedere că armata de ocupație se stabilea în Europa având de-a face cu mii de prizonieri de război și chiar mai multe mii de persoane dezrădăcinate, familii care-și pierduseră locuințele, comunitățile, viețile lor adevărate, și care acum erau dependente de ajutorul oferit de America. Trebuiau să transporte peste Atlantic mâncarea și proviziile pentru soldați și acum mai trebuiau în plus să transporte și necesitățile pentru supraviețuire ale tuturor celorlalți.

În iulie, Anne Gwendolyn Forsythe insistă din nou ca să-și ia o vacanță de două săptămâni, și încă o dată Anne se alătură socrilor ei în casa lor de vacanță mare cât o balenă în Nantucket, dar de data asta se simțea neliniștită și rebelă. Se săturase să fie mereu cu socrii ei extrem de critici, neafectuoși, plictisitori și mohorâți, cu rutina lor rigidă. Găsi o anume ușurare jucând tenis sau navigând la clubul de iahting, dar chiar și aceste activități nu-i ofereau o plăcere reală. Avea senzația că mergea pe loc, pierzând vremea, așteptând să vină Herb acasă.

Într-o dimineață, în timp ce stătea în grădină sorbind a treia ceașcă de cafea și ascultând-o pe soacra ei citind lista cu meniuri pentru săptămâna aceea, cumpărăturile ce trebuiau făcute, seratele, prânzurile și grupurile de bridge la care va participa, Anne se uită la dreptunghiul lung de spațiu închis de gardurile vii înalte și se gândi că-și va pierde mințile.

– Doamnă Wheelwright? zise Anne, pentru că așa insista soacra ei să i se adreseze.

– Mmm.

Charity Wheelwright nu-și ridică privirea de la carnetul ei.

– Aș vrea să mă ocup puțin de grădină. V-ați supăra dacă...

– Avem un grădinar care are grijă de garduri. Oricum n-ai putea s-o faci cum trebuie, Anne; e o adevărată artă să le tai în așa fel încât să fie perfect drepte.

– Oh, bineînțeles; nu la asta m-am referit. Vreau să spun, aș vrea să... umplu câteva ghivece cu flori și să le așez în grădină, pe ici, pe colo.

Charity Wheelwright se uită la ea cu o privire pe care Anne nu reuși s-o descifreze.

– N-ai decât, zise ea.

Asta era o încurajare suficientă pentru Anne. Ceru mașina împrumut, își găsi poșeta și în curând era în mașină în drum spre Bartlett's Farm, de cealaltă parte a insulei. Era târziu în sezon pentru plantat, îi spuseră ei, dar aveau câteva plante rămase, care creșteau în ghivecele lor de ceramică. Anne înnebuni văzând atâtea culori: galben viu, albastru de vis, roșu exploziv, alb vesel. Își scoase carnetul de cecuri și încărcă portbagajul mașinii cu margarete, mușcate, albăstrele, petunii, gălbenele, tufănele și îndeosebi floarea-soarelui, mândria Midwestului. Cumpără niște căldări de lemn și cele mai mari ghivece de teracotă pe care le găsi și mai mulți saci de pământ pentru flori.

În timp ce conducea spre casă se trezi nu numai cântând, ci absolut urlând toate baladele vesele și optimiste pe care le cântase în copilărie la întâlnirile de cercetașe sau din căruțe pline cu fân, trase de cai, în drum spre focurile mari de petrecere în toamnă. *You Are My Sunshine* și *Daisy, Daisy, Give Me Your Answer, Do*, și fără nici un alt motiv în afară de faptul că era amuzant de cântat, imnul de luptă al republicii. Opri mașina pe aleea de pietriș și-și descărcă toate cumpărăturile aproape de vestibul, pentru că știa că Charity Wheelwright nu ar vrea ca toată mizeria provocată de umplerea ghivecelor să aibă loc în grădina ei îngrădită.

Începuse destul de târziu în zi. Deja aproape se întunecă, așa că trebui să se mulțumească doar să ude din belșug toate plantele, ceea ce-i luă destul de mult timp. Soacra ei n-avea o stropitoare, așa că Anne găsi o găleată veche de metal, o umplu la robinetul de afară și o cără la flori. Pe când termină să le ude pe toate se întunecase

deja, şi dintr-odată îşi dădu seama că ratase masa de seară cu socrii ei. În bucătărie, se spălă pe mâini şi-şi pregăti o farfurie cu şuncă rece şi salată de cartofi, pe care le savură cu un pahar de vin. Apoi, obosită în mod plăcut, îşi perie părul şi se duse în salon să li se alăture domnului şi doamnei Wheelwright lângă radioul mare. Ascultară toţi *Fibber McGee and Molly*, Jack Benny şi, în sfârşit, ultimele ştiri ale zilei.

Efortul fizic al zilei o obosise şi în seara aceea adormi uşor, visând petale însorite şi frunze de smarald. A doua zi se trezi plină de exuberanţă şi de planuri. Îşi luă pe ea o pereche de pantaloni largi, o cămaşă de tabără, îşi legă o eşarfă în jurul părului, coborî grăbită scările şi ieşi din casă, fără să se mai obosească să mănânce ceva de micul dejun sau măcar să bea o cafea. Toate plantele o aşteptau, grupate laolaltă lângă uşa vestibulului, câteva deja înflorite, altele, ca de pildă floarea-soarelui, crescând încă, cu tulpinile verzi şi frunzele vibrând în lumina soarelui.

Stătu multă vreme să se gândească la cum să le grupeze. Toate cele de o culoare grupate împreună? Poate un amestec de culori va fi mai vesel. Nu se ocupase niciodată de grădină până atunci; nu o interesase niciodată. Mama ei era omul de încredere al tatălui ei la antrepozite şi-şi limitase grădinăritul la plătitul unui grădinar care le tundea peluza de mari dimensiuni. Uneori tatăl lui Anne îi trimitea flori soţiei lui, şi parfumul bogat al trandafirilor plutea prin casă, iar când aveau invitaţi la cină aceştia aduceau deseori buchete, iar când aveau petreceri mai formale, mama lui Anne comanda nişte aranjamente complicate pentru masă, dar Anne nu se gândise niciodată la plantele acelea mai mult decât la vazele în care se găseau.

Acum însă, în lumina soarelui, îşi dădu seama cât de satisfăcător era să lucreze cu florile. Solul se sfărâma moale şi cald între palmele ei şi fiecare plantă părea atât de deosebită, flori, tulpini şi unghiurile delicate ale rădăcinilor albe. Umplu ghivecele mari de teracotă cu pământ, apoi plantă cu grijă florile, presând solul, asigurându-se că plantele stăteau fericite singure, fără

să se răstoarne într-o parte. Le udă, apoi se aplecă să care primul ghiveci în grădină. Fu şocată să vadă cât de greu era. Putea să-l ridice, dar numai folosindu-se de toată puterea, şi era extrem de greu de cărat.

Perseveră însă. Trecu prin deschiderea înaltă cu arcadă făcută în gardul viu şi se opri pentru un moment pe cărarea de dale de ardezie, privind interiorul grădinii îngrădite. Serios, se gândi, oare se putea să fii mai plictisitoare decât soacra ei? Parcă stătea într-o cameră fără tavan şi cu trei pereţi verzi înalţi, al patrulea perete fiind zidul casei, cu ferestrele sale mari. Lângă casă, pe terasa de şist, erau câteva scaune de grădină, dar acesta era singurul semn de prezenţă omenească. Charity Wheelwright decretase ca trei dreptunghiuri lungi de gard viu, unul în interiorul celuilalt, cel din afară înalt de doi metri şi jumătate, cele din interior de doar un metru şi douăzeci de centimetri, iar în centrul tuturor, un ceas solar de marmură, să fie grădina. Soacra lui Anne reuşise cumva să facă natura plictisitoare.

„Ei bine", se gândi Anne, „eu voi înviora lucrurile!" Toată dimineaţa cără ghivecele şi căldările de lemn pline cu pământ şi plante în grădina de garduri vii, aranjându-le ici şi acolo, oriunde văzu un colţ ce avea nevoie disperată de înviorare. În timp ce lucra fredona pentru ea, simţindu-se foarte harnică şi productivă. Se terminase războiul. În curând, Herb se va întoarce acasă. Ea va rămâne gravidă! Se va plimba pe aici pe cărarea de dale, ţinându-şi copilaşul de mână şi va spune: „Vezi ce frumoase flori" şi „Nu, nu-i voie să le-atingi".

Când se întoarse la Boston, găsi Compania de Transporturi Stangarone la fel de haotică şi aglomerată ca întotdeauna. Gwendolyn Forsythe abia îi spuse bună ziua şi-i dădu un teanc de hârtii de verificat, înregistrat şi îndosariat. După orele de serviciu, se ducea împreună cu celelalte fete de la birou la un pahar sau la cină şi uneori la un film; Abbott şi Costello le făcea să râdă, iar *The Lost Weekend*, cu Ray Milland în rolul principal de alcoolic care se lăsase pradă unei beţii de patru zile, le făcu să plângă; Bing Crosby le făcea fericite şi John

Wayne le făcea să se simtă în siguranţă. Zilele zburară una după alta, şi totuşi Anne nu-şi găsea astâmpăr şi, după cum îşi dădu seama într-o dimineaţă, era şi neliniştită. Nu-şi putea da seama exact de ce era atât de îngrijorată. Războiul se terminase. Dar se simţea copleşită de spaimă.

La sfârşitul lunii august, Anne îşi luă un weekend prelungit şi se duse la Nantucket. Era ziua de naştere a lui Charity Wheelwright, şi Anne ştia că era aşteptată la sărbătorirea ocaziei. Cumpără un set scump de parfum Chanel şi pudră de talc, le împachetă frumos şi puse pachetul în geanta ce şi-o luă cu ea pentru weekend. Oceanul era calm ca un geam de sticlă când feribotul o duse de la Woods Hole la Nantucket, şi soarele strălucea puternic. Nu era o soartă chiar atât de groaznică, se admonestă singură, să fie obligată să-şi petreacă sfârşitul de săptămână pe o insulă minunată. Îşi reaminti că Charity Wheelwright nu e Satana. Oricât de arogantă şi critică era, îl crescuse pe Herb, şi Herb era un om minunat.

Norman Wheelwright o aştepta pe Anne la feribot. Nu o îmbrăţişă, nu era genul acela de om. Îi zâmbi însă şi-i întinse mâna.

– Bine ai venit, Anne.

Îi ridică geanta şi o cără la maşină.

În timp ce se duceau spre casă, îi ceru lui Anne câteva detalii despre munca ei la Stangarone.

– E destul de interesant, zise el, că Herb e în Germania, primind proviziile, şi tu eşti în Boston şi ajuţi să le trimiţi acolo.

Era unul dintre cele mai amabile lucruri pe care unul din părinţii lui Herb i le spusese vreodată lui Anne. O făcea să se simtă legată de Herb şi acceptată de familia lui.

– Da, e adevărat. Dar aş vrea să fim în acelaşi loc. Mi-e dor de Herb. Vreau să vină acasă.

– Ei, ar trebui să fim recunoscători că n-a fost trimis în Pacific. Şi face un lucru important, Anne. O muncă necesară. Trebuie să menţină ordinea în Germania.

Luptele s-au terminat, dar lumea nu va mai fi niciodată cum a fost înainte.

Anne încuviinţă, simţindu-se nu mustrată, dar cu siguranţă mai obiectivă şi mai raţională. Era egoistă, tânjind aşa după Herb, dorindu-l înapoi *chiar acum*. Dar viaţa ei şi cu siguranţă căsnicia ei păreau să fie în aşteptare; făcea paşi pe loc şi singurul rezultat era că zilele vieţii ei i se scurgeau printre degete.

Norman Wheelwright intră pe aleea lungă şi albă şi inima lui Anne se înălţă. Ce ciudat, se gândi ea, pentru că soacra ei nu avea absolut nimic care să-i aducă un cântec în suflet. Florile! îşi dădu ea brusc seama. De-abia aştepta să vadă toate florile acelea frumoase, vesele şi proaspete. În special îşi dorea să vadă florile-soarelui, ca nişte portdrapele cu steaguri galbene strălucitoare. În momentul în care se opri maşina, Anne sări afară şi o luă la goană peste pietriş, şi prin intrarea în gardul viu.

Ajunse în grădină, lângă casă, la umbra zidurilor de gard viu. Uite ghivecele şi căldările...

Mâna îi zbură la piept. Containerele erau exact aşa cum le lăsase, dar plantele din ele erau subţiri, neformate, pipernicite. Trecu grăbită pe la fiecare ghiveci, aplecându-se peste ele, atingând frunzele subţiri şi nesănătoase, căutând semne de petale şi negăsind nici unul. Îşi vârî degetele în fiecare container. Solul avea umezeală. Dar florile păreau bolnave, ceva părea să le lipsească, păreau pe moarte. Ochii i se umplură de lacrimi. Ce făcuse greşit?

– Ar fi trebuit să pui plante de umbră, zise o voce.

Anne tresări. Se răsuci şi o văzu pe Charity Wheelwright stând acolo, imaculată într-o rochie albastră palidă, cu perlele ei şi părul netezit ordonat într-un coc la spate. Avea un zâmbet pe buze, unul mic, şi expresia îi era triumfătoare.

– Plante de umbră? repetă Anne.

– Am crezut că ştiai. Păreai atât de dornică de grădinărit. M-am gândit că ştii că multe plante nu înfloresc în umbra constantă a unei grădini îngrădite.

– Nu, recunoscu Anne cu tristeţe. N-am ştiut asta.

Se simți ca o proastă. Mai rău încă, se simțea vinovată – toate plantele acelea minunate, destinate să se zbată să găsească o rază de soare, fără s-o găsească însă, îmbolnăvindu-se, ofilindu-se și murind.

– Păcat, zise Charity Wheelwright. Atâta muncă pentru nimic.

Vara

capitolul 18

Charlotte era întinsă la pupa micului iaht al lui Coop, cu faţa înălţată spre cer, privind lumina scăzând şi stelele apărând sclipitoare una câte una, de parcă cineva se plimba prin ceruri, aprinzându-le ca pe nişte lumânări. În aerul cald al serii, apele portului se întindeau în jurul lor ca o plapumă lucioasă indigo, iar bărcile de pescuit şi ambarcaţiunile cu pânze se apropiau în viteză de ţărm, lăsând în urmă dâre argintii pe apă.

Trecuseră două săptămâni de la nunta lui Oliver şi în acest timp familia trăise în pace. Tatăl lor se înduplecase şi-i dăduse încă o şansă lui Teddy. Acesta rămăsese treaz şi raţional, făcând duş şi bărbierindu-se în fiecare dimineaţă, apoi mergând fluierând cu maşina la serviciu şi întorcându-se imediat după lucru acasă să înoate, să facă o plimbare cu iahtul sau s-o însoţească pe Suzette la o plimbare legănată şi greoaie după cină. Când tatăl lor şi Băieţii Bancheri veneau pe insulă la sfârşit de săptămână, Teddy rămânea respectuos şi politicos, deşi duminica, în ziua lui liberă, dispărea cu Suzette, ducând-o cu maşina să-i arate insula, ţinându-se la distanţă de radarul tatălui său. Şi mama lor părea să-l evite pe Worth, deşi poate numai i se părea ei aşa. Helen era atât de ocupată cu lucrul la comitetele ei.

– Pari relaxată, zise Coop.

Dirija degajat micul iaht înapoi la debarcader. Nu purta decât un costum de baie şi nişte pantofi vechi de vară ce clămpănau pe unde tălpile se uzaseră prea tare. Soarele de vară îi decolorase şuviţe argintii în părul blond, şi Charlotte zâmbi, gândindu-se cât de mult ar trebui să plătească o femeie la un salon de coafură să aibă efectul acela atât de perfect. Era foarte bronzat. Şi ochii lui verzi sclipeau ca nişte pietre preţioase.

– Sunt relaxată, încuviinţă Charlotte.

Era într-un vechi costum de baie negru, dintr-o bucată, şi-şi prinsese părul într-o coadă la spate ca să nu-i stea în faţă sau să-i fluture în vânt. Era a treia oară când ieşea pe mare cu Coop şi ştia deja că, asemenea majorităţii bărbaţilor, acesta prefera să aibă controlul complet asupra navigaţiei vasului. Unora le plăcea dacă se mută de una singură de cealaltă parte ca să balanseze vasul dacă se înclina prea tare, sau să ajusteze centrul de greutate. Dar aflase repede că atunci când Coop voia ca Charlotte să se mute din loc, îi spunea el. Aşa era şi tatăl el. Îl numise în glumă „căpitanul Bligh"[1].

Apropiindu-se pe mare de casa lui Coop, începu să se vadă şi casa Nonei, cu coloanele ei ionice ridicole şi uşa din faţă nefolosită. Luminile erau aprinse în salon, în câteva camere de la etaj şi în camera lui Teddy şi Suzette din mansardă. De aici, plutind încet pe apele sigure şi din ce în ce mai puţin adânci ale micului port, casa Nonei părea binecuvântată. Radioasă.

Coop urmări privirea lui Charlotte.

– Câte din rudele tale sunt acolo acum?

Charlotte râse.

– Adevărul? Nici măcar nu ştiu. Băieţii Bancheri vin şi pleacă tot timpul, şi tot aşa şi Mee.

– Doamne, aş vrea ca femeia asta să crească o dată mare şi să-şi folosească numele adevărat. Nu suport să-i spun Mee. Mă face să mă gândesc la un şoricel de desene animate. Sau la un copilaş. Nu mai e drăgălaş, e doar jenant.

Charlotte chicoti.

– Ei bine, Coop, dacă o chemi la o întâlnire cu tine, sunt sigură că o să-şi schimbe numele în ce vrei tu.

Coop îşi întoarse privirea la Charlotte şi zăbovi asupra ei.

– Nu cu Mee vreau eu să fiu.

Charlotte simţi că roşeşte şi fu recunoscătoare pentru întunericul serii care o învăluia. Presupunea că aceasta

[1] Viceamiralul William Bligh a fost căpitanul *HMS Bounty* în timpul celebrei revolte a matrozilor; rebelii l-au abandonat într-o barcă împreună cu oameni săi credincioşi şi a ajuns cu bine în Timor, dând dovadă de o pricepere remarcabilă în arta navigaţiei. (n.red.)

putea fi considerată a treia lor întâlnire. Cel puțin era a treia oară când își petrecea seara navigând pe iahtul lui, și acum, ca și înainte, simțea o plăcere languroasă – deși fără îndoială că ginul tonic cu gheață pe care Coop îl adusese într-un răcitor pentru plimbarea lor îi adâncea starea de spirit atât de relaxată.

Își întinse brațele larg.

– Uită-te la noaptea asta. Nu ți se pare că e cea mai perfectă noapte din lume? O briză ușoară. Aerul cald. Apa calmă.

Coop coborî vela principală și trase derivorul central Se duse apoi cu pași grijuliu de-a lungul punții până la pro ră. Se întinse înainte, apucă geamandura și înfășură frânghia în jurul ei. Veni iar lângă ea la pupă cu pași mari și siguri.

– Putem sta și aici. Dar e mai confortabil înăuntru.

Charlotte știa exact ce voia să spună cu asta, și voia să meargă înăuntru cu el. Voia să se lipească de el, voia să-i simtă gura pe a ei. Inima îi bătu rapid în piept.

– Coop, spune-mi de Miranda.

Coop se tensionă. Se uită în larg și trase adânc aer în piept. Încă nu vorbise cu Charlotte despre Miranda. Primele două dăți când merseseră la plimbare pe mare se comportaseră amândoi ca niște vechi prieteni care se înțeleg foarte bine, dar în seara asta era ceva diferit în aer.

– Nu e nimic de spus despre Miranda, îi zise Coop. Am fost împreună o vreme și acum nu mai suntem împreună. Și nici n-o să mai fim împreună vreodată.

– De ce nu?

Coop ridică din umeri.

– N-a fost niciodată ceva serios. Miranda e o femeie frumoasă, fascinantă, dar nu avem mai nimic în comun. Eu vreau să locuiesc cu totul în Nantucket, și ea nu. Așa că m-am despărțit de ea.

Charlotte se încruntă auzind cuvintele lui care nu se potriveau cu amintirea pe care o avea ea despre conversația auzită. Aproape îi zise: „M-am gândit că Miranda s-a despărțit de tine. V-am auzit într-o zi cum vă certați, și Miranda era furioasă pentru că te-ai culcat cu altcineva

pe timpul iernii". „Oh, nu fi așa o mironosiță pedantă", își porunci Charlotte singură. La urma urmei, ea nu auzise decât o singură parte a ceea ce fusese evident o neînțelegere de lungă durată și foarte complicată.

– Haide, îi zise Coop, întinzându-și mâna. Hai să mergem la țărm.

Charlotte îl prinse de mână. Coop o ajută să se ridice și apoi să-și mențină echilibrul când sări peste marginea ambarcațiunii în apa răcoroasă înaltă până la brâu. Coop luă răcitorul, sări în apă și împreună merseră prin ea până pe țărm. Merseră pe plaja nisipoasă, printre tufișurile scunde sălbatice, peste peluză și până în curtea lui. Coop așeză răcitorul pe o masă scundă și se întoarse spre Charlotte.

– Vrei să vii înăuntru în seara asta?

Stătea foarte aproape de ea, cu mâinile lăsate în jos. Nu o atingea, dar atracția dintre ei era intensă. Ultimele două dăți când o luase cu el, Charlotte se dusese direct acasă după aceea, dar în seara asta voia să intre în casă cu el.

– Coop. Îi tremura vocea. Nu sunt... N-am mai fost cu un bărbat de foarte mult timp. *Luni de zile.* OK, de trei ani. Sunt cam de modă veche, presupun. Nu-ți cer o promisiune sau mai știu eu ce, dar vreau să știi...

Coop își ridică mâna și o atinse cu blândețe pe obraz.

– O să fie cât de încet vrei tu, Charlotte.

– Nu, eu voiam să spun...

Cum vorbeau oamenii despre așa ceva? Era atât de jenant! Se mișcă puțin de lângă el, rezemându-se de spătarul unui șezlong, simțindu-se puțin mai stăpână pe ea cu șezlongul între ea și magnetismul extraordinar al lui Coop.

– Am auzit că ai fost... că te-ai văzut cu... și cu altcineva. În iarna asta.

„O târfă", de fapt, voia să spună. „Miranda i-a spus târfă și asta mă cam sperie." Dar nu voia ca el să-și dea seama că îi auzise certându-se.

Coop zâmbi.

– Ei bine, Charlotte, într-adevăr m-am *văzut* cu altă femeie în iarna asta. Le-am văzut pe mai multe, de fapt. Dar nu mă mai văd cu ea. Nu mai sunt cu nimeni altcineva. Şi sunt capabil să fiu monogam, dacă asta mă întrebi. Pentru femeia potrivită, aş putea fi monogam. Şi dacă eşti îngrijorată de boli venerice, am un certificat medical acasă. De obicei, îmi fac testele o dată la şase luni. Vrei să-l vezi?

– Oh, Doamne. Charlotte încercă să râdă, dar îi tremura vocea. Suntem aici în noaptea asta frumoasă cu luna şi stelele şi eu te întreb de boli venerice. Îmi pare rău, Coop. E aşa de lipsit de romantism.

– Hai înăuntru, Charlotte, zise Coop. Cred că pot să te readuc într-o stare de spirit romantică destul de repede.

Charlotte se ridică brusc, cu un mic ţipăt înăbuşit, cu inima bubuind de parcă era în pericol. Se uită în jur şi-şi dădu seama că era într-o cameră străină şi apoi auzi sforăitul profund al lui Coop şi se lăsă să cadă la loc pe perne, zâmbind. Se uită la ceasul de pe noptieră: 4.29. „Bravo ţie", îi spuse ea creierului ei. Era bucuroasă că se obişnuise atât de mult să se trezească la ora aceea că reuşea acum să se scoale şi fără un ceas deşteptător, dar nu era prea mulţumită că se trezise atât de speriată. Trecuseră trei ani de când nu mai dormise nicăieri altundeva decât în patul ei din casa părinţilor ei în Boston sau micul ei refugiu privat din mansarda Nonei, dar ăsta nu era un motiv să se piardă cu firea.

Cu siguranţă adormise uşor.

Ea şi Coop făcuseră dragoste, şi Coop fusese blând cu ea şi nu se grăbise, aşa cum îi promisese. După aceea, îi făcuse clătite cu şuncă, se duseseră din nou în dormitor şi mai făcuseră o dată dragoste, şi undeva pe la miezul nopţii adormiseră. Coop încă dormea, culcat pe burtă, cu mâinile şi picioarele întinse pe toată salteaua, cu perna trasă peste cap. Poate că şi ea sforăia, se gândi zâmbind Charlotte, şi atunci acesta nu era un obicei, ci o metodă de a amuţi sunetele.

Lumina dimineții începea să ilumineze camera. Trebuia să se scoale, să se îmbrace, să meargă la grădina ei. Se vedea deja că va fi o zi fierbinte, și nu voia să lucreze în arșița orbitoare a amiezii. Se uită pe podea, căutându-și costumul de baie. Rex și Regina, labradorii lui bătrâni și grași, stăteau culcați pe o parte, fornăind și suspinând, profund adormiți. Peste tot prin cameră erau haine aruncate în grămezi diferite, și-și aminti cât de plină de nisip i se păruse în seara de dinainte podeaua, și cearșafurile de asemenea. Coop îi spusese că-i venea o femeie o dată pe săptămână la curățenie, și tot ea îi spăla rufele și-i schimba așternuturile. Cearșafurile pline de nisip nu-l deranjau. Nu-l deranjau multe lucruri pe Coop, se gândi Charlotte. În bucătărie avea toate suprafețele încărcate de stive de vase, oale și cratițe ce trebuiau spălate, și livingul era presărat cu CD-uri, DVD-uri, jocuri video, reviste și ziare.

Mișcându-se în liniște, Charlotte se strecură afară din pat, își apucă rapid costumul de baie și, cu o privire peste umăr, ieși din cameră. Coop continuă să sforăie. Își trase pe ea costumul de baie în bucătărie și se uită în jur după hârtie și un pix. Până la urmă se mulțumi cu o pungă de hârtie maro pentru cumpărături și un marker gros.

Îi scrise: *M-am simțit minunat*. Se gândi să adauge *Voi fi în grădină*, dar Coop știa asta. O va găsi cu ușurință dacă voia. Puse mesajul pe masă, așeză solnița deasupra ca să nu-l zboare curentul și deschise ușa glisantă de sticlă ce ducea în curte, ieșind astfel în aerul dimineții.

Pentru o clipă rămase pur și simplu să savureze atmosfera. Își simțea corpul folositor și mulțumit, ca un cal de curse ce fusese ținut prea mult timp în staul și apoi în sfârșit i se dăduse drumul să alerge liber. Nu era obosită, deși nu dormise decât foarte puțin.

O mică pădurice de conifere și tufărișuri despărțea terenul lui Coop de al Nonei, oferindu-le amănduror intimitate. Charlotte se duse pe plajă, traversă plaja Nonei și urcă la casă. Ușa de la vestibul nu era încuiată. Nimeni nu încuia niciodată ușile pe insulă, nu era nevoie. Cât mai în liniște posibil urcă grăbită în mansardă,

făcu un duș, își spălă părul cu șampon și se îmbrăcă. Coborî în bucătărie, își turnă un pahar cu suc de portocale și-l bău încet, savurând gustul dulce acrișor. Apoi ieși în grădină să facă buchete.

Totul în jurul ei sclipea de prospețimea dimineții. Cu fiecare zi ce trecea, înțelegea că exilul ei autoimpus se transformase într-un fel de binecuvântare. Își iubea grădina, iubea munca pe care o făcea în ea. Cât despre romantism – *dragoste* – ceea ce se întâmpla cu Coop era doar pentru amuzament, nimic serios. Credea că-și putea permite această plăcere.

Pe la ora opt simți că moare de foame. Taraba cu produse de fermă era întotdeauna solicitată în iulie, așa că-l lăsă pe Jorge să se ocupe de ea și alergă înapoi în casă să mănânce rapid ceva. Jorge era foarte harnic, dar engleza lui era dificil de înțeles și deseori răspundea la orice propoziție printr-un zâmbet, o mică înclinare a capului și un „Da" peltic. Se hotărî să umple un termos cu suc de portocale și să ia și câteva din fursecurile cu ovăz pe care le făcuse Glorious.

Nu se obosi să-și desfacă șireturile bocancilor. Se grăbea, pământul era uscat în ziua aceea, așa că nu avea cum să aducă noroi înăuntru. Singura persoană din bucătărie era Suzette, care stătea pur și simplu la masă, cu picioarele ridicate pe un scaun.

– Bună dimineața! o salută voioasă Charlotte.

– 'Neața, murmură Suzette, riscând o privire scurtă către ea.

– L-am văzut pe Teddy plecând cu mașina la lucru, zise Charlotte, deschizând frigiderul. Și cred că mama, mătușa Grace și Mandy se duc cu cei mici la clubul de iahting să înoate și să navigheze. Mergi și tu cu ele?

Suzette ridică din umeri.

– Poate.

– Suzette, zise Charlotte impulsiv. Te plictisești?

Suzette nu răspunse. Păru doar speriată și ca prinsă în capcană.

– Oh, Doamne, asta n-a fost o întrebare de admitere! Nu te critic. Sunt doar sincer curioasă. Nu pari să citești,

şi pun pariu că nu te duci să înoţi, şi-mi dau seama că n-ai învăţat să joci tenis. Se aşează pe un scaun în faţa lui Suzette. Spune-mi. Ai avut vreodată o slujbă?

Suzette îşi ridică bărbia sfidătoare.

– Bineînţeles. Am fost chelneriţă o vreme. Şi am lucrat la cafeneaua Donny din Tucson. Este ca Starbucks, dar mai bună.

Charlotte se uită cu ochii îngustaţi la Suzette pentru că tocmai îi venise o idee.

– Deci ştii să dai restul. Poţi să lucrezi cu banii. Zâmbi. Suzette, vrei să încerci să lucrezi pentru mine? Poţi să stai să vinzi la taraba mea cu produse de grădină.

Suzette se luminâ la faţă.

– O să mă plăteşti?

– Absolut. Zece dolari pe oră. Şi o să-ţi duc şi un scaun acolo ca să nu stai în picioare. Charlotte sări în picioare. Hai să mergem.

Ziua merse mult mai bine cu cineva la taraba cu produse. Charlotte îşi făcu livrările la cele trei restaurante pe care le aproviziona şi tot îi rămase timp să plivească şi să mai planteze nişte salată. La şase, prietenii lui Jorge apărură în maşina lor hodorogită, un Chevy străvechi, Jorge se duse acasă şi Charlotte veni la tarabă ca să închidă pe ziua aceea.

– Cum a mers? o întrebă pe Suzette.

– Să mor eu, nu mi-a venit să cred cât de mult cheltuie oamenii pe o salată. Şi florile! Sunt nebuni oamenii ăştia?

Charlotte râse. N-o văzuse niciodată pe Suzette atât de animată.

– Nu-s nebuni, Suzette, doar foarte bogaţi şi insistă să aibă tot ce-i mai bun. Ştii, dacă aş încerca să vând vaza aceea cu ochiul-boului şi margarete pentru şapte dolari, nimeni n-ar cumpăra-o. Dar dacă adaug nişte flori sălbatice şi iarbă de plajă, e un aranjament autentic de Nantucket, şi la şaptezeci de dolari se reped la el imediat.

– Asta e pur şi simplu o nebunie.

– Nu, Suzette, aşa este lumea. Şi oricum, legumele merită. Ferma mea e organică, şi asta înseamnă

că oamenii nu mănâncă pesticide şi fungicide împreună cu produsele.

În timp ce vorbea, luă banii din coş, îşi trecu rapid degetul printre ei, şi-i puse în centura de bani de la brâu. O văzu pe Suzette privind-o.

– Pun pariu c-ai vrea să te plătesc acum.

Suzette se uită doar cu o expresie expectativă.

– Şapte ore, nu? Charlotte scoase şaptezeci de dolari şi îi dădu.

– Mulţumesc, zise Suzette, uitându-se fix la bani cu o expresie asemănătoare cu veneraţia.

– Vrei să lucrezi şi mâine? o întrebă Charlotte.

– Se poate!

Suzette se uită la Charlotte cu o expresie atât de plină de speranţă că dintr-odată toată posomoreala ce-i definise trăsăturile până atunci dispăruse şi părea frumoasă, veselă şi tânără.

– Suzette, poţi lucra cât de mult vrei, îi zise Charlotte. Asta e sezonul cel mai aglomerat şi va fi o nebunie aici până în noiembrie. Mi-ai fost de foarte mare folos azi, dar aş prefera să te folosesc regulat şi să te pun pe statul de plată, să te plătesc ca ajutor agricol cu jumătate de normă, aşa cum îl plătesc şi pe Jorge. Asta înseamnă că va trebui să plăteşti impozit din ce câştigi, dar din moment ce ai început aşa de târziu în an şi Teddy n-a lucrat prea mult, venitul vostru anual o să fie atât de mic că probabil n-o să datoraţi nimic la Fisc. Îi zâmbi. Bineînţeles dacă nu cumva Teddy a adunat grămezi de bani pe când eraţi în Tucson.

– Aş vrea să lucrez regulat, zise cu Suzette cu ardoare. Era aproape animată. Gesticulă către tarabă. Asta nici n-a fost muncă de-adevăratelea. Adică, mare parte din timp am stat pur şi simplu aici; eşti sigură că vrei să mă plăteşti pentru asta? Vreau să spun, primesc cazare şi mâncare gratuită de la bunica ta.

– Grădina Beach Grass este independentă de asta. Şi dacă te temi că nu lucrezi îndeajuns, nu te îngrijora. O să-ţi găsesc mai multe de făcut. De exemplu, închid taraba în jur de şase – oamenii vin mai repede în zi ca să-şi cumpere produse pentru cina de seară. Dacă plouă

toată ziua sau mi-au rămas foarte multe de făcut, îmi petrec câteva ore pe seară în magazie, punând plante în ghivece şi aranjând buchetele de flori pentru a doua zi dimineaţa.

Suzette zâmbi.

– Mi-ar plăcea să fac asta.

– Atunci o s-o facem.

Charlotte aproape îşi trecu braţul pe după al tinerei femei, dar se răzgândi – nu voia s-o sperie şi nici nu voia să fie prea prietenoasă. Era posibil ca Suzette să se dovedească prea înceată, sau să nu facă treabă bună, sau să nu fie de încredere. Dacă nu se dovedea a fi bună pentru Grădina Beach Grass, Charlotte tot voia să poată stabili o relaţie cu ea ca membră a familiei – mama unui nepoţel sau a unei nepoţele.

Suzette îşi netezi banii în mâini.

– O să pot să cumpăr nişte lucruri pentru copil, zise ea.

– Oh, Suzette! Charlotte simţi că i se strânge inima. Sunt sigură că mama vrea din tot sufletul să te ducă la cumpărături pentru lucruşoarele bebeluşului.

– Poate. Dar totuşi. Va fi frumos să pot să cumpăr ceva pentru copilul meu de la *mine*.

– Te înţeleg perfect, zise Charlotte. Hai să mergem la cină şi apoi poate lucrăm puţin în magazie.

Coop o sunase pe Charlotte în dimineaţa aceea, când se trezise. Avea vocea caldă şi leneşă şi recunoscu că era încă în pat. Plănuise să meargă la insula mai mică numită Tuckernuck pentru câteva zile cu un vechi prieten, un vechi prieten *bărbat*, se grăbi să sublinieze. Sugeră să aibă o întâlnire adevărată sâmbătă seara, voia s-o ducă la cină şi poate la o piesă locală de teatru.

De-a lungul următoarelor câteva zile, Charlotte lucră în grădină, şi Suzette se dovedi un ajutor silitor şi iute. Îi trecu prin minte că Suzette poate încerca să-şi dovedească meritele într-un fel, faţă de Charlotte şi faţă de întreaga familie, şi era foarte mulţumită de ideea că-i oferise o metodă de a impresiona familia.

Totuşi, trebuia să aibă grijă. Nu voia s-o pună la lucru prea din greu pe Suzette, care avea o sarcină atât de avansată. Într-o după-amiază devreme îi arătă cum să folosească o sapă specială ca să taie buruienile la nivelul solului, cu grijă, fără să deranjeze plantele.

– Eşti sigură că vrei să lucrezi afară pe căldura asta? o întrebă.

– Căldura asta? Căldura asta nu este nimic, îi zise Suzette, lăudându-se puţin. Eu am crescut în Arizona. Acolo ajunge la peste patruzeci de grade vara. Asta e ca o zi de primăvară pentru mine.

A treia seară, după ce terminară cina, Charlotte şi Suzette se duseră în magazie să pregătească vazele de flori pentru vânzarea de a doua zi dimineaţa. Lucrară una lângă alta, prietenește, în liniște, în afară de sugestiile ocazionale ale lui Charlotte şi întrebările lui Suzette. Suzette învăţa repede şi avea un talent pentru aranjarea florilor în combinaţii neobişnuite. Se concentra intens asupra muncii ei, şi Charlotte observă cu amuzament cum tânăra îşi muşca buza de sus cu dinţii de jos în timp ce se concentra.

Se deschise uşa de la magazie şi intră Teddy.

– Salut, doamnelor.

Îşi schimbase blazerul uşor Brooks Brothers pe care-l purta la lucru la magazinul de antichităţi şi purta acum doar slipul şi un tricou.

– Deci, îi zise el lui Charlotte. Văd că mi-ai transformat soţia într-o mică muncitoare de fabrică.

Charlotte pufni în râs.

– Fabrică? De unde?

Arătă cu mâinile în jur. Magazia era plină de flori, culese proaspăt în acea seară, aşteptând în găleţi cu apă să fie aranjate. Aerul era dulce, cald şi umed.

– Termină, Teddy, zise Suzette, aruncându-i o privire. Ţi-am spus cât de mult îmi place munca asta. Nu fi o pacoste.

Teddy îşi puse palmele pe masa de lucru şi se ridică pe ea, legănându-şi picioarele ca un copil.

– Da, Char. Suzette mi-a zis cât de mult câştigi pentru bucheţelele tale. E jaf la drumul mare!

Charlotte nici măcar nu se uită la el.

– Exact, şi tu ştii asta pentru că mereu cumperi o mulţime de aranjamente florale de-aici.

– N-am nevoie să cumpăr flori, replică Teddy. Umpli tu casa Nonei cu ale tale.

– Şi asta e o problemă pentru tine?

Teddy dădu înapoi.

– Bineînţeles că nu. Sunt grozave. Dar eu îmi economisesc bani ca să găsesc un loc unde să trăim noi doi – mă rog, în curând noi trei.

– Vreţi să staţi pe insulă? întrebă Charlotte punând trei hortensii în nuanţe superbe de albastru-deschis şi azuriu într-un urcior alb ca laptele.

– Nu, mersi, zise Teddy. Prefer căldura din sud-vest, nu răceala din nord-est.

– Mie-mi place aici, anunţă Suzette.

Şi Teddy, şi Charlotte se holbară surprinşi la ea.

– M-am gândit c-o să urăşti locul ăsta, zise Teddy.

Suzette pufni.

– De asta m-ai adus aici?

– Te-am adus aici ca să-mi cunoşti familia. Pe toată ceata de îngâmfaţi perfecţi.

– Nu cred că Charlotte e chiar aşa de perfectă! replică Suzette. Se uită apoi la Charlotte roşie la faţă. Scuze. Am vrut să spun asta ca un compliment.

– L-am luat ca pe-un compliment, îi spuse Charlotte.

Suzette continuă să aranjeze ierburi verzi sălbatice de pe smârcurile necultivate ale Nonei într-o vază cu margarete şi brumărele.

– Mereu îţi spun, Teddy, tu treci prin lume cu aşteptări mult prea mari. De aceea eşti mereu dezamăgit. Plus că totdeauna te gândeşti că felul în care *este* orice persoană e îndreptat anume împotriva ta.

Charlotte se forţă să nu se holbeze. Suzette vorbea, în propoziţii întregi! Şi avea dreptate. Îl înţelegea la perfecţie pe Teddy. Teddy păru ca un copil când îi spuse lui Charlotte.

– În timp ce Suzette n-are *nici o aşteptare.*

– Exact! Încuviinţă Suzette. Sunt nimeni de nicăieri. Şi sunt recunoscătoare pentru fiecare zi în care nu sunt beată şi nu trăiesc cu un beţiv.

În timpul momentului lung de tăcere care urmă, Charlotte se uită de la Teddy la Suzette şi înapoi, şocată de intensitatea privirii dintre ei şi de curentul de dragoste ce curgea între ei. Erau evident sortiţi unul pentru celălalt, şi erau clar legaţi unul de celălalt, poate prin secrete şi nevoi secrete, prin umilinţe şi greşeli, dar şi prin afecţiune şi un fel de acceptare pe care Charlotte credea că n-o mai văzuse decât la Nona. Părinţii ei erau prea... nu critici, ci plini de speranţă. Erau atât de mândri de copiii lor, de copiii lor frumoşi, geniali, capabili şi superiori, şi cu acea mândrie venea şi credinţa că aceşti copii puteau câştiga meciul de tenis sau cursa de ambarcaţiuni cu vele, că puteau intra în cele mai bune şcoli şi colegii, că se puteau căsători cu cei mai buni oameni şi trăi vieţi exemplare.

Teddy îi spuse soţiei sale:

– Tremuri.

– Păi da, sunt nervoasă, îi zise Suzette.

Charlotte interveni:

– Probabil că eşti şi obosită. Ştiu că eu, una, sunt. Mai bine du-te să-ţi pui picioarele sus, Suzette. Termin eu alci.

– Bine. Mulţumesc.

Suzette se spălă pe mâini şi când şi le ştergea îi spuse lui Charlotte:

– Nu te îngrijora că m-am certat cu Teddy. Ne certăm totdeauna.

Apoi Teddy îşi puse braţul în jurul umerilor soţiei lui şi o conduse afară pe uşă, în aerul nopţii de vară.

capitolul 19

Într-o joi după-amiază în mijlocul lui august, Helen stătea pe un scaun pliant la masa lungă din subsolul bisericii, încercând să nu caşte în aerul înăbuşitor. Comitetul pentru târgul anual al bisericii, care urma

să se țină în ultima lună din august, era adunat pentru întâlnirea finală. Discutaseră și hotărâseră aproape tot ce aveau de discutat și hotărât, dar Bridget Houghton, președinta comitetului, continua să ciripească, înfoiată și importantă ca un măcăleandru grăsun care rearanjează toate crenguțele într-un cuib deja perfect aranjat. Helen se uită de cealaltă parte a mesei la prietena ei Phyllis Lowry. Phyllis își dădu ochii peste cap către ea și Helen zâmbi. Deja de multă vreme cedase în fața puterii excentrice create de o duzină de persoane binevoitoare transformate de prezența unei mese și a unui set de procese-verbale într-o creatură numită un Comitet, cu toate părțile componente dezmembrate și dezordonate, ca un miriapod purtând pantofi diferiți pe fiecare picior.

Familia Wheelwright dădea sume substanțiale pentru opere de caritate în fiecare an, dar Helen credea în sloganul „Gândește global, acționează local". Nu putea schimba ea lumea. Putea însă schimba câteva momente, câteva condiții, în câteva vieți individuale. În Boston, două seri pe săptămână, preda engleza ca limbă secundară câtorva elevi la biblioteca locală și făcea parte din comitetul bibliotecii care organiza evenimente de strângere de fonduri pentru a plăti, printre altele, electricitatea și spațiul pentru aceste cursuri. Aici pe insulă, fusese copreședinte la vânzarea de cărți din iulie, care anul acesta fusese un succes. Era, de asemenea, la conducerea comitetului pentru tapiserii la târgul bisericii. În fiecare an, șaisprezece femei brodau fiecare un model pătrat creat de un artist local și apoi le coseau laolaltă să formeze o tapiserie de perete de o frumusețe reală și originală. Helen organiza femeile care făceau tapiseria, se ocupa de femeile care vindeau bilete la tombola al cărei premiu era tapisera și, de asemenea, de tombola din ziua târgului bisericii. Poate că banii erau folosiți la repararea toaletelor de la subsol, sau la cumpărarea unor cărți noi de imnuri, sau pentru cumpărarea de pomi de Crăciun și curcani pentru săraci. Orice ar fi fost, era ceva. Dacă putea oferi un moment de har în viața cuiva, ea era mulțumită.

Şi bineînţeles o ajuta şi să nu se mai gândească la Worth şi la Dulceaţa.

În cele din urmă, întâlnirea se termină. Încăperea se goli treptat, şi Helen i se alătură lui Phyllis, ieşind împreună afară la soare. Era după-amiaza târziu, şi aerul era cald, umed, luminos şi tăcut. Helen îşi dădu seama că de-abia aştepta să se întoarcă acasă la Nona, să-şi arunce pantofii din picioare şi poate să înoate puţin înainte de cină.

De mai mult de o lună deja, casa Wheelwright funcţionase ca un orologiu de încredere. Băieţii Bancheri veneau şi plecau, petrecându-şi sfârşiturile de săptămână pe insulă, navigând, jucând tenis, luând cina cu prieteni. Sănătatea Nonei se îmbunătăţise, probabil pentru că-şi petrecea majoritatea zilelor în grădină, cu o carte în poală, prefăcându-se că citeşte, dar de fapt aţipind frecvent. Teddy nu mai bău şi începu să povestească la cină familiei diverse detalii despre ziua lui de lucru. Descoperea că-i plăceau antichităţile şi că avea exact tipul de personalitate necesară pentru a fermeca un client nehotărât să-l facă să cumpere ceva. Deja primise o mărire de salariu şi promisiunea unui bonus la sfârşitul anului, dacă rămânea.

Suzette se înviorase şi ea. Charlotte o învăţa despre zarzavaturile şi florile din grădină, şi în fiecare seară acum, când se aşezau la cină, Charlotte le arăta noile aranjamente florale făcute de Suzette. Părea într-adevăr să aibă un fler artistic. Cu părul ei în ţepi vopsiţi diferit crescând şi arătând tot mai mult de un castaniu-deschis mătăsos, cu pielea strălucind de la lucrul în soare, Suzette părea într-adevăr frumoasă. Şi era fericită. Era minunat cum schimba fericirea un chip.

Pierdută în gânduri, Helen nu auzi ce zicea Phyllis.

– Scuze, ce-ai spus?

– Te-am întrebat dacă Charlotte se întâlneşte şi acum cu Bill Cooper, zise Phyllis.

– Oh, Doamne, clătină tristă Helen din cap, mergând pe trotuar la umbra arţarilor înalţi. Da. Cred că au o relaţie serioasă. Îşi petrece mult din timpul liber

cu el, şi l-a adus la cină de câteva ori. E atrăgător, trebuie să recunosc. Whit se vede încă şi acum cu Fiona?

– Da. Of, ce păcat, râse Phyllis. Îţi aminteşti când erau copiii adolescenţi? Spuneam că dacă devin adulţi şi n-ajung la închisoare sau morţi, vom fi fericite. Se opri lângă maşina ei veche. Aici e maşina mea. Mă grăbesc. Trebuie să ajung la băcănie.

Helen şi Phyllis se sărutară de rămas-bun. Helen merse în continuare pe strada cu sens unic până ajunse la decapotabila de epocă a socrului ei. Teddy se ducea la lucru cu vechiul jeep al Nonei, ceea ce-i lăsase decapotabila Chrysler lui Helen. Nu o deranja acest lucru. Această frumoasă moştenire de familie avea scaune moi şi adânci, era luxoasă şi impunătoare, deşi nu foarte rapidă. Merse spre casă, savurând călătoria, gândindu-se într-o doară ce va fi la cină în seara aceea. Spera că Grace şi trupa ei îşi dădea seama că legumele şi zarzavaturile oferite de Charlotte pentru cină nu erau doar delicioase şi nutritive, ci îi scutea de multe drumuri la alte ferme de pe insulă după produse proaspete. Dar speranţa ca Grace şi familia ei să aibă vreodată ceva pozitiv de spus despre grădina lui Charlotte era o pierdere de timp. Şi acum îi făcea să se simtă inconfortabil, să-şi imagineze că Nona o favoriza pe Charlotte. Familiile, se gândi Helen cu o picătură de dispreţ. Probabil fuseseră inventate de un comitet.

În timp ce conducea pe drumul în curbe, se simţea iarăşi aproape tânără. Era distractiv să conducă decapotabila clasică a socrului ei, cu soarele bătându-i pe umeri. Îşi legase o eşarfă în jurul părului şi o briză uşoară i-o flutura în jurul feţei, făcând-o să se simtă puţin ca Audrey Hepburn într-unul din filmele acelea alb-negru atât de vesele. Bine, nu era ea tânără şi frumoasă, viaţa ei nu era o comedie romantică, dar tot era foarte norocoasă. Copiii ei erau fericiţi şi în siguranţă.

Nu se hotărâse ce să facă în privinţa lui Worth. Nu-l vedea prea des. Era plecat la lucru în timpul săptămânii, şi când venea cu ceilalţi Băieţi Bancheri vineri după-amiază, sau uneori joi seara, voia să iasă la plimbare pe mare sau să joace golf cu Lew Lowry, Kellogg

și prietenii lor. Aproape în fiecare seară era o petrecere undeva, o serată cu dans sau cu cocktailuri acasă la un prieten de familie, sau un eveniment aranjat de una din multele instituții importante de pe insulă: biblioteca, spitalul, grupul de conservare, muzeul de științe. Din noaptea de dinaintea nunții lui Oliver, Worth nu mai venise în patul lui Helen și nici ea nu se dusese într-al lui. Dar dormea bine. Își dădea seama că acum treizeci de ani, sau chiar și numai douăzeci, s-ar fi năpustit asupra lui într-o gelozie turbată în clipa când îl auzise vorbind astfel cu o altă femeie, l-ar fi zgâriat cu unghiile pe față, ar fi aruncat cu vaze și-ar fi spart ferestre, s-ar fi dus și s-ar fi culcat cu toți bărbații pe care-i cunoștea. Nu știa de ce nu făcuse nici unul din aceste lucruri acum. Nu era pur și simplu faptul că nu mai avea atâta energie. Nu era nici că nu-i păsa; când se gândea la soțul ei cu o altă femeie, se simțea atât de rănită că nu putea respira. Așa că făcea tot posibilul să nu se gândească la asta, dar simțea cum furia se aduna în ea ca o furtună.

Ajunsese la aleea lungă de pietriș ce ducea de la drumul principal la casa Nonei. Când întoarse, încetini, și o salută cu o fluturare de mână pe Suzette, care era la tarabă, pălăvrăgind cu o clientă în timp ce-i umplea punga de hârtie maro cu salată și roșii. Suzette era enorm de gravidă acum, cu burta atât de mare că Helen se întreba dacă nu cumva tânăra se înșelase asupra datei. Părea gata să intre în travaliu în orice clipă.

Erau foarte bine pregătiți, se gândi Helen. Erau o mulțime de obiecte necesare pentru bebeluși în casă – un leagăn, o masă de înfășat, un scaun înalt, și așa mai departe, dar Mellie își declarase dreptul asupra lor în termeni foarte clari.

– Astea sunt pentru bebelușii Wheelwright, și cel puțin bebelușul meu știm sigur că e Wheelwright! spusese aproape șuierat de nervi Mellie când Helen adusese vorba despre mobilier.

Mellie urma să nască într-un spital în Boston și nu va folosi acele obiecte săptămâni întregi, asta dacă va veni de fapt pe insulă, dar Helen nu se certă cu ea. Ea, Suzette, Teddy și Charlotte se duseseră la Marine Home

Furniture şi se răsfăţaseră cu o adevărată orgie de cumpărături: un pătuţ, păturici, prosoape de bebeluş, scutece de unică folosinţă, şi multe animăluţe de pluş complet inutile. Teddy le cărase pe toate până la mansardă, căci deşi Helen protestase că Suzette nu va avea chef să urce atâtea scări după ce va naşte şi că ar trebui să se mute cu un etaj mai jos, Teddy şi Suzette însăşi insistaseră că preferă să stea acolo sus. În felul acesta, spusese Suzette, plânsul copilului nu va trezi pe toată lumea din casă - numai pe Charlotte, care spusese că oricum ea doarme ca un buştean.

Helen manevră cu grijă decapotabila pe locul ei la capătul aleii - de partea cea mai îndepărtată, unde nici un alt vehicul nu putea s-o zgârie -, îşi luă poşeta şi servieta plină cu hârtiile comitetului şi trecu pe sub arcada din gardul viu intrând în grădină.

Pe terasa umbrită era adunată o petrecere - erau atâţia membri în familia Wheelwright, că şi numai o parte a lor semăna deja cu o petrecere - Worth, Kellogg şi Grace, Mandy şi Claus, Nona, învelită într-un pled în balansoarul ei de răchită şi uitându-se la familia ei cu afecţiune şi plăcere. Christian stătea în genunchi pe o dală de ardezie lângă gardul viu, mişcând un camion de jucărie prin faţa lui şi făcând zgomote mârâitoare de motor. Zoe cea mică în scăunelul ei se uita la toată lumea cu ochi sclipitori.

- Aţi venit deja! zise Helen.

Se duse automat la Worth şi-l sărută pe obraz. Întotdeauna făcea asta când sosea Worth; o făcuse în cei treizeci şi unu de ani ai căsătoriei lor şi toată lumea se aştepta la asta. O sărută şi pe Nona pe obraz.

Worth era încă în hainele de serviciu, deşi îşi dăduse jos sacoul şi-şi suflecase mânecile, ca şi Kellogg şi Claus.

- Fierbi în oraş. Aerul condiţionat nu poate face faţă. Era ca într-o seră. Nu poţi gândi acolo.

- Ei, las-o, Worth, îi zise Kellogg cumnatului său. Ai vrut doar să ajungi la timp să faci o tură cu iahtul.

Worth zâmbi.

-Adevărat. Ziceau că o să fie furtună în weekendul ăsta, așa că am vrut să navighez puțin cât mai pot. Vrea cineva să vină cu mine?

-Eu vreau, zise Kellogg.

-Și eu, spuse Claus.

-Eu trebuie să le dau mâncare la copii și să le fac baie, zise Mandy.

-Eu mă duc să văd dacă Glorious are nevoie de ajutor la pregătirea cinei, răspunse Helen. Să zicem pe la nouă?

Bărbații se duseră să se schimbe în costume de baie, apoi se îndreptară spre țărm, intrară în apă și înotară până la micul iaht, se urcară în el și ridicară velele. Helen se duse pe veranda ei, își schimbă hainele oficiale cu un tricou, un sarong și șlapi, și coborî în bucătărie să discute cu Glorious.

-Am destui cartofi și salată, îi zise Glorious. Dar n-am pui decât pentru patru sau cinci persoane. Aș putea să dezgheț unul...

-Dau o fugă până în oraș să cumpăr niște pește proaspăt, îi zise Helen. N-am mai mâncat pește de-o vreme.

-Oh, Helen, zise Glorious. Doar nu vrei să faci tot drumul acela iar până în oraș, când de-abia ai sosit.

Helen zâmbi.

-Eu folosesc decapotabila, știai? Jeepul vechi e la Teddy. Vrei să vii cu mine?

Glorious începu să clatine din cap și apoi zâmbi.

-Știi, cred că vin. Va fi frumos să simt puțin briza.

Helen adora să-și petreacă timpul cu Glorious. Tânăra jamaicană părea să creadă că totul legat de familia Wheelwright era amuzant, și era tandră și răbdătoare cu Nona. Glorious era logodită cu un jamaican care lucra ca tâmplar pe insulă. Nu erau grăbiți să se căsătorească, dar la urma urmei Glorious nu părea niciodată să fie grăbită la nimic.

Conducând decapotabila veche și frumoasă în oraș, Helen porni radioul, care în mod uluitor funcționa încă, și o ascultară pe Ella Fitzgerald cântând jazz, ceea ce era perfect pentru seara aceea de vară. Se duseră

la Sayle şi discutară dacă să cumpere cod, calcan sau limbă-de-mare, aleseră codul şi se duseră cu el împachetat frumos în hârtie albă. Drumul înapoi era îngust şi plin de curbe. Vara traficul se mişca încet ca melasa, şi asta o irita uneori pe Helen, dar în seara aceea, cu muzica liniştitoare, aerul dulce şi tovărăşia plăcută şi calmă a lui Glorious, se relaxă şi savură călătoria.

Aproape ajunseseră acasă când observară că maşina din faţa lor făcea curbe bruşte la dreapta şi la stânga în mijlocul drumului, şi cu un şoc electrizant de spaimă Helen îşi dădu seama că era jeepul vechi al Nonei. Bineînţeles că pe insulă erau o mulţime de jeepuri vechi de un verde vânătoresc, dar acesta avea un şir de abţibilduri „Trustees of Reservation" pe bara din spate. Helen era sigură că Teddy era la volan.

– Oh, nu, murmură Helen. E Teddy. Şi cred că este beat.

În timp ce zicea asta, o altă maşină veni dintr-o curbă din direcţia opusă şi deşi jeepul îşi corectă rapid direcţia şi era pe partea corectă de drum, şoferul maşinii îl claxonă prelung, umplând aerul blând al nopţii cu urletul său strident, apoi îşi scoase capul pe geam şi strigă:

– Ce naiba faci?

– Oh, Doamne sfinte, oh, Doamne, se rugă Helen cu voce tare.

– Aproape am ajuns acasă, îi spuse Glorious pe un ton liniştitor.

Îşi întinse mâna şi o mângâie uşor pe Helen, care avea degetele albe de încleştare pe volan.

Luară ultima curbă şi le apăru în faţă aleea albă de pietriş a Nonei. Îl văzură pe Teddy luând curba, dar mergea prea repede şi întoarse prea mult spre stânga. Cu un scrâşnet de roţi Teddy apăsă brutal pe frâne şi jeepul se năpusti de cealaltă parte a drumului, izbi cu bara de protecţie taraba veche a grădinii lui Charlotte, sfărâmând-o în bucăţi, şi continuă să înainteze incontrolabil până se ciocni de un trunchi de copac. Bubuitul impactului fu asurzitor.

Helen intră cu decapotabila pe alee, opri motorul şi sări afară din maşină. Jeepul se oprise cu botul zdrobit

de copac. Capota era încreţită ca un acordeon şi din radiator ieşeau aburi, ridicându-se în spirală în aer.

Helen alergă până lângă uşa şoferului.

- Teddy?

Teddy deschise uşa şi ieşi împleticindu-se afară cu un zâmbet mare pe faţă. Îşi ridică amândouă braţele în sus ca un atlet care tocmai realizase un record uluitor, de parcă se aştepta la aplauze.

- Ta-da!

Helen se apropie de el să-l stabilizeze.

- Teddy, eşti bine?

- N-am nimic, mamă, fii calmă.

Nu avea nici măcar o zgârietură sau un cucui pe cap.

- Să fiu *calmă!* Văzându-şi copilul complet nevătămat simţi un val şocant de uşurare, şi apoi imediat voi să-l zgâlţâie. Teddy, eşti *beat!* Tocmai ai distrus jeepul! Chiar şi în starea ei frenetică, îşi dădu seama unde anume avusese loc accidentul. Teddy, uită-te unde eşti!

Teddy se clătină pe picioare, îşi întinse mâinile în faţă şi zâmbi buimăcit.

- Sunt aici, nu sunt rănit, nimeni n-a fost rănit. Nu fi aşa de dramatică.

- Oh, Teddy, zise Helen şi începu să plângă. Uită-te, pentru numele lui Dumnezeu! Ai sfărâmat taraba lui Charlotte. Slavă Domnului că au închis pe ziua de azi. Dacă veneai cu un sfert de oră mai înainte, ai fi putut să-ţi loveşti soţia!

Cuvintele ei părură să-l trezească puţin pe Teddy. Şi apoi încăpăţânarea lui familiară îi apăru pe chip.

- Dar au închis taraba! argumentă el.

Helen simţi un braţ în jurul umerilor.

- E în regulă, Helen, zise Glorious.

Helen respiră adânc, încercând să-şi alunge spaima şi furia.

- Teddy, noi o să mergem cu maşina la casă. Tu poţi să mergi pe jos, dacă vrei. Poate c-o să te trezească un pic. Şi în timp ce vii, poţi să te gândeşti la ce-o să-i spui tatălui tău.

Când ajunseră la casă, Glorious se duse în bucătărie cu pachetul de peşte proaspăt. Nona era în birou,

moţăind în faţa televizorului. Helen văzu micul iaht întorcându-se la debarcader. Charlotte şi Suzette erau în salon, vorbind cu Grace despre ziua lor în grădină. Când urcă scările, o auzi pe Mandy cântându-i un cântec de leagăn lui Christian, şi Helen se rezemă de perete pentru un moment, amintindu-şi vremea când îşi învelea cu dragoste copiii în pat, ştiind că erau în siguranţă.

Se duse pe veranda de dormit, închise uşa şi se prăbuşi pe pat, ţinându-şi capul în mâini. O durea din nou capul. Trecuse multă vreme de când nu mai suferise de o durere de cap, dar aceasta era intensă. Nu avea nevoie de un psihiatru să-i spună că era neliniştită, nu numai pentru Teddy şi băutura lui, cât şi pentru reacţia soţului ei. Citise cărţi şi participase la întâlniri, discutase cu alţi părinţi despre dragostea aspră, dar tot nu ştia ce să facă. Cum putea oare cineva şti vreodată care era lucrul corect de făcut? Bea Teddy pentru că tatăl lui era atât de critic? Sau era tatăl său atât de critic pentru că Teddy bea? Sau era ceva puţin deviat în compoziţia lui chimică? Tot restul familiei putea face faţă foarte bine alcoolului. Nu existau răspunsuri uşoare, şi în clipa aceea îngrijorarea ei cea mai mare era pentru soţia lui Teddy şi copilul ei nenăscut.

Când va fi cel mai bun moment să-i spună lui Worth despre noua escapadă a lui Teddy, înainte de cină? După cină? Să-l lase întâi pe Worth să bea un pahar bun de ceva alcoolic şi relaxant? Fusese în situaţia asta de mai multe ori decât îşi amintea de-a lungul ultimilor ani, şi ştia că l-ar lăsa pe Teddy să-şi înfrunte tatăl singur, dacă nu s-ar fi temut atât de mult de cum o va afecta asta pe soţia lui.

Se duse în baie, se spălă cu apă pe faţă, îşi netezi părul răvăşit, coborî la parter şi se duse în bucătărie, unde Teddy stătea la masă, bând o ceaşcă de cafea, în timp ce Glorious tăia legume.

– Hai să mergem în birou, îi zise ea lui Teddy.

Teddy se foi în scaun.

– Nona e acolo.

Cafeaua părea să-l fi trezit.

– Ei bine, bunica ta trebuie să afle că i-ai distrus jeepul, îi spuse Helen. Ai prefera să mergi în living cu mătușa Grace și unchiul Kellogg? Fără să aștepte un răspuns, Helen spuse: Glorious, dacă vine Suzette jos, îi spui te rog să vină în birou? Și dă-ne cam o jumătate de oră înainte de cină.

– Sigur, răspunse calmă Glorious.

Chiar în clipa aceea, din vestibul intrară în bucătărie Worth și Kellogg. Părul lui Worth era răvășit de vânt, și bronzul de pe nas și obraji se înroșise și mai mult de la noua ieșire în soare, dându-i un luciu sănătos. Părea relaxat și fericit.

– Worth, vii te rog în birou pentru un minut? zise Helen. Trebuie să discutăm ceva.

Își păstră tonul vocii cât mai plăcut posibil, dar chiar și ea putea auzi tensiunea din ce în ce mai accentuată. Worth se încruntă nedumerit.

– Sigur.

În birou era întuneric, doar televizorul dădea lumină și zumzetul știrilor de seară. Nona dormea. Helen se duse la celălalt capăt al camerei, unde un puzzle complicat fusese început pe masa mare de acolo cu câteva zile înainte, când ploua.

– Teddy are să-ți spună ceva, zise Helen.

Worth păru îngrijorat.

– De ce cred că n-o să-mi placă asta?

Teddy își ridică bărbia sfidător și afișă o expresie arogantă, dar Helen văzu că avea pumnii încleștați.

– Tată, am lovit jeepul.

– Pentru că erai beat?

– Da, am fost beat. Puțin. Dar stai să-ți spun ce anume sărbătoream! Am vândut o pictură în ulei din secolul nouăsprezece pentru zece mii de dolari! George încearcă de ani de zile să se descotorosească de vechitura aia, și eu i-am convins pe cumpărători că e o capodoperă. Pe când am terminat să-i amețesc, erau așa de încântați de ce și-au cumpărat că au insistat să cumpere câteva sticle de șampanie și să vină înapoi cu ele la magazin. Le-am băut în magazin din niște pahare de cristal de Waterford pe care le-am dat ca un mic cadou în plus.

Ce era să spun, scuze, dar nu pot să beau cu voi? Şi George era acolo, şi după ce-au plecat clienţii aproape c-a dansat cu mine de bucurie, aşa de mulţumit a fost. Şi nu m-am îmbătat de să mă împleticesc prin nu ştiu ce alee mizerabilă bând o sticlă de poşircă ieftină.

– Ceea ce contează aici, Teddy, e c-ai fost beat.

Worth îşi trecu mâinile prin păr. Părea sobru. Părea foarte trist.

– Trebuie să-i spui şi restul, îi zise Helen fiului ei.

– Restul? zise Worth, întunecându-se la faţă.

Teddy îşi vârî mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor lui şi se uită la podea. Semăna cu un băieţel dând cu piciorul în pietre în timp ce murmură:

– Am stricat jeepul când am intrat într-un copac. S-a îndoit puţin capota, nu e stricat de tot, o să plătesc eu pentru reparaţii.

– Te-ai rănit?

– Nu, vocea lui Teddy tremură puţin. Dar mama s-a speriat foarte tare pentru că era copacul de la capătul aleii noastre, exact acolo unde e de obicei taraba cu produsele din grădină. Am cam sfărâmat masa aia veche a lui Charlotte.

– Da, păi, asta mă sperie şi pe mine, zise Worth, şi acum era nervos. Făcu câţiva paşi înainte, se întoarse, veni înapoi. Teddy, am mai trecut prin toate astea, de prea multe ori deja. Când te-ai îmbătat la nunta fratelui tău, am vrut să te arunc afară din casă. Nu e că nu te iubesc. Ştii că te iubesc: nu asta e problema. Problema e că eşti alcoolic, şi atâta timp cât eu şi mama ta îţi permitem să stai sub acoperişul nostru, suntem complici la băutura ta. Ţi-am dat o a doua şansă, ţi-am dat o a treia, o a patra, sau a cincea şansă, nu poţi să zici că nu, şi de fiecare dată ne-ai dezamăgit. Şi acum ai mărit miza. Doamne sfinte, dacă o loveai pe Charlotte...

– Dar n-am lovit-o, tată! strigă Teddy.

– Ai condus beat, zise Worth, cu vocea îngheţată de furie. Teddy, ai condus beat. Ai fi putut să omori pe cineva. Asta nu putem accepta. Asta nu putem ierta. Am acceptat să fii beat, dar nu putem accepta să *conduci* beat. Nu mai ai voie să conduci vreodată un vehicul

ce aparține acestei case. Și vreau să pleci de aici. Vreau ca nu și acea... și *Suzette* să ieșiți din casă. Vreau să plecați. Vreau să plecați de pe insula asta.

– Worth.

Helen își întinse o mână către el să intervină. Worth își întoarse brusc capul spre ea.

– Tu m-ai convins să nu fac așa data trecută, Helen, și uite ce s-a întâmplat. Teddy nu s-a făcut mai bine. S-a făcut mai rău.

– Worth, Suzette o să aibă un copil. Este gravidă, e vulnerabilă, nu e în starea potrivită să călătorească. Și Teddy are o slujbă. Au trecut șase săptămâni de când a băut. *Trebuie* să-i dai încă o șansă. Nu poți să-l arunci afară, nu acum.

Worth se uită furios la Helen, scrâșnind din dinți, respirând ca un taur confruntat cu un steag roșu.

– Helen. Ai de gând să-l protejezi pe băiatul ăsta totdeauna? Trebuie să privești lucrurile în față. Teddy e un bețiv, și nu s-a schimbat, și nu se va schimba, nu e capabil să se schimbe. Femeia pe care a adus-o cu el poate că e, poate că nu e soția lui legală, iar copilul acela de care ești atât de încântată poate că nici nu e al lui Teddy. Noi doi am petrecut ani de zile iertându-l pe Teddy și dându-i tot mai multe șanse, și de absolut fiecare dată ne-a dezamăgit. Am vorbit amândoi cu consilieri. Am mers la întâlniri. Știi ce sfat ne-au dat. Teddy trebuie să-și asume responsabilitatea.

Se rezemă de capătul mesei lungi: imperios, un director de corporație dând ordine. Văzând lacrimile lui Helen, se înmuie.

– Uite, o să-i dau lui Teddy niște bani. Poate să meargă undeva și să o ia de la capăt. Dar din casa asta pleacă în seara asta și o ia pe femeia aceea cu el. Își încrucișă brațele la piept, de neclintit. De data asta nu mă mai răzgândesc.

Helen nu plănuise să spună următoarele cuvinte. Chiar și ea fu surprinsă de sine însăși când le rosti. Era surprinsă și de cât de calmă părea.

– Ei bine, Worth, cred c-ar trebui să te gândești cu grijă la decizia ta. Cred c-ar trebui să fii mai înțelegător.

Fiul tău are o slăbiciune pentru alcool, e adevărat. Dar mulți oameni sunt slabi, și mulți oameni fac greșeli. Unii oameni de exemplu au o slăbiciune pentru *dulceață*. Unii oameni își permit mult prea multă *dulceață* – și *descoperă că au pierdut totul.*

Worth clipi; apoi încremeni, ca și cum furia lui era acum o emanație înghețată care-l făcuse un sloi de gheață. Teddy se holbă la Helen de parcă aceasta înnebunise.

– Starea lui Teddy se îmbunătățește, continuă Helen, cu vocea îndulcită. Suzette are o bună influență asupra lui. Se ține de slujbă, a fost de încredere și a lucrat de săptămâni deja, dar sunt de acord că ceva trebuie făcut în legătură cu acest ultim incident. Conducerea sub influența alcoolului este o problemă foarte gravă. Dar el și Suzette n-ar trebui forțați să plece din casa Nonei. Și e casa Nonei, Worth. Nu a ta.

Worth trase adânc aer în piept.

– Helen...

– Worth, îl întrerupse ea înainte ca el să apuce să rostească încă un cuvânt. Serios, Worth, gândește-te. Dacă tu, de exemplu, te îngrași foarte tare și te îmbolnăvești, poate faci diabet, ca rezultat al faptului că-ți place mult prea mult *dulceața*, nu te-ai aștepta să te iert? Nu te-ai aștepta ca toți copiii tăi – Oliver, Charlotte și Teddy – să te ierte și ei?

Pentru câteva momente, singurele sunete din cameră veniră de la televizor. Teddy se uita de la unul din părinții lui la celălalt, înainte și înapoi, nedumerit. Worth părea șocat și prins în capcană, de parcă orice ar fi spus ar fi făcut o trapă să i se deschidă sub picioare, care să-l facă să se prăbușească în abis.

Kellogg intră relaxat în cameră, proaspăt de la duș, cu un gin cu tonic și gheață în mână.

– Ce faceți toți aici?

– Conferință de familie, zise Helen.

– S-a terminat, decretă Worth. Mă duc sus să fac un duș.

Ieși din cameră cu pași mari, fără nici un alt cuvânt.

– Ce-a fost *asta*, mamă? întrebă Teddy.

Nu se întâmpla prea des ca Helen să câştige atât de categoric o ceartă cu soţul ei, aşa că era uluită şi de asemenea parcă ameţită de experienţă. Durerea de cap îi trecuse cu totul şi părea să vadă complet limpede.

-A fost despre o nouă şansă pentru tine, Teddy, îi zise ea calmă fiului ei. Acum ascultă-mă. O să te duc eu cu maşina la serviciu şi o să te aduc înapoi în fiecare seară, exact ca şi cum ai fi un copil. E umilitor şi va fi o inconvenienţă pentru mine, dar sunt la fel de oripilată ca tatăl tău că ai condus beat. O să mă duc sus acum, şi vreau să mai bei nişte cafea, şi să suni la serviciul auto, să aranjezi să repare jeepul, şi vreau să plăteşti reparaţia din propriul tău câştig. Înţelegi?

Teddy încuviinţă. Părea întru totul plin de remuşcări, dar Teddy fusese întotdeauna un actor foarte bun.

-Teddy a ciocnit jeepul? întrebă Kellogg.

-Întreabă-l pe Teddy, îi zise Helen cumnatului ei, şi ieşi grăbită din cameră.

Worth nu era în dormitorul lui, dar auzi apa la duş, aşa că aşteptă, mergând înainte şi înapoi prin cameră, simţindu-se ca un mic vulcan omenesc clocotitor, pe cale de a erupe. Când Worth se întoarse în cameră, era gol în afară de prosopul cu care se înfăşurase la brâu. Avea părul ud, părul de pe piept îi era umed şi cârlionţat, şi părea intens fizic şi masculin. Helen simţi încărcătura de atracţie sexuală pe care o simţea deseori pentru soţul ei, şi asta o înfurie şi, în mod ciudat, o făcu să se ruşineze.

-Trebuie să vorbim, zise ea, pe un ton scăzut.

-Stai să mă îmbrac întâi.

Worth îşi lăsă prosopul să cadă şi se mişcă prin cameră, neinhibat de goliciunea sa. Helen se aşeză pe pat şi se gândi de câte ori de-a lungul anilor avusese loc exact scena aceasta: ea aşteptând pe pat în timp ce Worth se învârtea în pielea goală prin cameră. Deseori se schimbau pentru o petrecere, dar uneori îl aştepta să vină să facă dragoste cu ea. Şi ea era goală, deşi încerca să nu umble goală în faţa lui. Era mult prea ruşinoasă, conştientă de celulită şi de pielea lăsată. Worth îşi luă o pereche de chiloţi curaţi şi călcaţi, o cămaşă proaspătă şi pantaloni

ușori de vară. Își închise fermoarul, și din nou gestul i se păru lui Helen sexual.

– Bine, zise el. Nu veni la pat, ci își luă servieta de pe fotoliul de lângă geam, o așeză pe podea și se așeză acolo. Ce se întâmplă?

– De cât timp ai o aventură? întrebă Helen.

Soțul ei se uită fix la ea. Helen nu-și întoarse privirea. Era încă pe valul de energie al furiei ei.

– Nu e nimic, zise el în cele din urmă.

Worth se schimbă la față, parcă prăbușindu-se în sine însuși, așa că într-o secundă sau două păru brusc mult mai bătrân.

– E ceva pentru mine, îl asigură Helen.

– Nu știu ce să-ți spun.

Worth părea zdrobit, de parcă Helen îl trădase pe el.

– Spune-mi cum o cheamă, zise Helen.

– Oh, Helen, hai acum. Ascultă, este doar... doar o aventură. O greșeală tâmpită din partea mea. Prostia unui om bătrân.

– Spune-mi cum o cheamă, repetă Helen, cu oțel în voce.

– N-o cunoști, insistă Worth. N-ai întâlnit-o niciodată. Lucrează la bancă. E funcționară. E... e pur și simplu drăguță, și amuzantă, și frumoasă.

Fiecare cuvânt din gura lui Worth deveni dintr-odată o săgeată, un topor, cioplind din zidul de furie înghețată ce o înconjura pe Helen, și cuvântul *frumoasă* tăie prin tot, astfel că stratul ei protector se sfărâmă și rămase vulnerabilă și rănită. Nu voia să plângă în fața lui Worth, dar lacrimile o presau insistent.

Simți privirea lui Worth pe fața ei, pe fața ei bătrână, ridată, cu pielea lăsată, și voia să-și arunce mâinile în sus să și-o acopere, voia să fugă din cameră, în corpul ei nu atât de frumos și prea gras. De ce începuse oare asta? De ce forțase scena asta între ei? De ce nu tăcuse, să lase aventura lui Worth să se termine, să permită frontului unit al familiei lor să existe – sau cel puțin să pară că există?

Worth oftă. Își apăsă degetele de fiecare parte a nasului, într-un semn al stării lui emoționale.

– Cindy, zise el. O cheamă Cindy.

Ce nume drăgălaș, se gândi Helen. Fu copleșită de un gând îngrozitor și spaima îi îngheță lacrimile.

– Vrei să te însori cu ea?

– Nu! Doamne, nu! Worth părea îngrozit. Helen...

O bătaie bruscă la ușă și Grace își vârî capul înăuntru.

– Hei, fraților, este gata cina. Toți murim de foame. Haideți.

– Venim imediat, îi zise Worth surorii lui.

Grace se uită la el, apoi la Helen, și ridică întrebătoare o sprânceană.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Grace, lasă-ne puțin singuri, îi spuse Worth surorii lui. Coborâm imediat.

Cu un pufnet, Grace închise ușa.

– Ascultă, zise Worth, vorbind încet. O să termin. Nu e nimic, Helen, și n-o s-o mai văd. Bine? Când Helen nu-i răspunse imediat, continuă insistent: Știi că nu putem aranja totul acum și aici. Nu putem vorbi cu tot ce se întâmplă acum în casă. Hai să mergem acum la cină, bine? Avem destule pe cap acum cu Teddy și cu jeepul.

Helen se ridică în picioare. Se simțea de parcă îmbătrânise cu o sută de ani, se simțea de parcă fusese lovită de ciumă. Cindy.

– Câți ani are? întrebă ea.

– Oh, Helen, termină! Se ridică și Worth și făcu doi trei pași nervos prin cameră. Cu spatele întors către Helen, recunoscu: Treizeci și nouă. Când Helen nu răspunse, se întoarse să se uite la ea, și apoi veni către ea, de parcă voia s-o ia în brațe. Helen, te iubesc. Știi asta.

Helen tresări și se trase înapoi, întorcându-și capul într-o parte, arătând foarte limpede că nu voia ca Worth s-o atingă. Worth își întinse implorator mâinile către ea.

– Helen, te rog. Hai să vorbim despre asta mai târziu, bine?

– Bine, zise Helen. Du-te acum jos, Worth. Mie nu mi-e foame. Poți să le spui că nu mă simt bine. Se uită la soțul ei. Asta e simplul adevăr, la urma urmei.

capitolul 20

Helen se schimbă, se gândi Nona.

Nona simţise o tăcere adâncă şi activă în Helen vara aceea, un fel de aşteptare. Helen era o femeie atrăgătoare, şi avea un spirit artistic ce nu era unul din darurile moştenirii genetice Wheelwright. Worth era destul de chipeş, şi putea fi şarmant, dar cu trecerea anilor, ca în majoritatea căsniciilor, Worth îşi direcţionase energia şi farmecul către lumea de dinafară, lăsându-şi soţia să se mulţumească doar cu ce mai rămăsese. Iar Worth devenea dictatorial. Atât Worth, cât şi Grace fuseseră întotdeauna foarte autoritari; poate era exemplul mamei lor, se gândi Nona, căci ea nu fusese niciodată o persoană excesiv de ascultătoare.

Kellogg avea temperamentul unei vaci – nu al unui taur, al unei vaci, un animal mulţumit mergând agale în câmpul plin de iarbă verde proaspătă, iar biciuirile comenzilor soţiei lui îl atingeau, dar nu-i usturau niciodată pielea groasă. Nona era foarte ataşată de Kellogg. Şi bănuia că, orice s-ar fi întâmplat în faţa altora între fiica ei şi soţul ei, în privat între ei exista o tandreţe reală şi chiar un fel de pasiune. La Worth şi Helen, nu era aşa de sigură.

Uite-l acum pe Kellogg, aplecându-se în faţa ei, luând-o de mână.

– Nona? E gata cina. Mergem în sufragerie?

Nonei i se părea că o costa din ce în ce mai mult efort fizic să treacă pur şi simplu din locul unde exista, învăluită în gândurile sale, afară în interacţiunile considerate normale de ceilalţi. Trase adânc aer în piept.

– Kellogg. Mulţumesc. Dar mă întreb dacă n-ar putea Glorious să-mi aducă o tavă cu ceva.

Voia să-i spună adevărul, că era pur şi simplu prea obosită să facă tot drumul din fotoliul ei până în sufragerie, prea istovită să stea la masă zâmbind către familia ei şi sperând să nu-şi verse ceva mâncare pe haine. Dar dacă recunoştea asta, Kellogg i-ar spune lui Grace, care s-ar repezi înăuntru, alarmată, şi ar încerca să-i insufle energie Nonei, pentru binele ei. Aşa că Nona explică:

– Vreau să văd un film la televizor.

Kellogg se întoarse să se uite la televizor, şi spre imensa uşurare a Nonei tocmai începea un episod vechi din *Verdict: Crimă*.

– Bineînţeles, Nona.

Kellogg plecă. Nu după mult timp sosi Glorious cu o tavă, şi aranjă o măsuţă pliantă lângă Nona.

– Mâncăm peşte în seara asta, o informă ea.

– Ce frumos, zise Nona.

– Şi ţi-am adus şi asta.

Lângă farfuria plină cu peşte şi legume sănătoase era un mic pahar de scotch.

– Mulţumesc, Glorious, zâmbi Nona.

Glorious ieşi din cameră. Nona se ridică suficient să soarbă puţin scotch, care-i trecu prin trup ca o rază lichidă de soare, încălzindu-i oasele bătrâne, relaxând-o. Se rezemă de spătarul fotoliului. Din restul casei se auzeau râsetele şi ţipetele copiilor şi ale nepoţilor ei. La televizorul din faţa ei, Angela Lansbury intră într-un salon de cosmetică să discute cu Ruth Roman. Ruth Roman. În ziua de azi, nimeni nu mai ştia cine fusese. Oare mai trăia actriţa asta? Trecutul se revărsă în jurul Nonei ca o mare minunată.

***

1945–1946

Noiembrie 1945

Dragă Anne,

Sunt aşezat la un birou în cazarma noastră temporară din Bremerhaven, Germania. N-ai idee ce lux e să bat la maşină scrisoarea asta fără să mă întreb dacă mi se va prăbuşi tavanul în cap. Avem chiar şi curent electric.

Lucrurile merg mai bine, şi totuşi, toată lumea vrea să meargă acasă cât mai repede posibil, şi cine poate să ne învinovăţească? Marea majoritate a trupelor

noastre au fost trimise din nou în Pacific sau lăsate la vatră.

Dar avem nevoie de o prezență americană bună și solidă aici în Europa, și armatei de ocupație i-au fost încredințate multe sarcini importante. Trebuie să protejăm potențialele ținte contra sabotajelor și să fim pregătiți pentru orice posibilă rezistență militară rebelă germană. Trebuie să păzim toate depozitele și magaziile aflate în custodia guvernului militar, ceea ce include opere de artă, efectiv tone de documente și rezervoare imense cu mercur. Oamenii noștri trebuie să aranjeze zone de cazare pentru soldați, să stabilească linii de comunicație și să întemeieze puncte de verificare la poduri, porturi, gări și alte facilități.

În plus mai este și sarcina gargantuescă de a redisloca trupele. Sunt sigură că știi despre Gradarea Serviciului Ajustat: optzeci și cinci de puncte și poți să mergi acasă! După cum poți să-ți imaginezi, toate astea necesită o grămadă de hârțogărie și provoacă nesfârșit de multe bombăneli. Eu am șaptezeci și cinci de puncte, dar chiar acum mă bucur să fiu aici, să fac tot ce pot.

Starea de spirit este foarte coborâtă pentru cei ce rămân în urmă, așteptând și tot așteptând luni de zile. Armata a făcut toate eforturile, multe din ele ridicole, pentru a rezolva problema stării de spirit a soldaților, stabilind programe de instrucție, educație și recreație pe tot teatrul. Bineînțeles asta înseamnă și mai multă hârțogărie și încă mai multe posturi de gardă care să verifice pe toți cei ce trec!

Vreau și eu să merg acasă la fel de mult ca oricine altcineva, și știu că aș putea vorbi cu cineva și să trag niște sfori, dar am avut noroc și simt o responsabilitate să continui așa încă puțin, ca să fac tot ce pot să ajut.

Cât timp așteptăm să plecăm de aici, avem PD – persoane dezrădăcinate – și prizonieri de război ce sunt transportați din Rusia și Polonia. Dacă ai vedea sutele de mii de persoane dezrădăcinate și prizonierii de război, cu tot ce au rămas pe lumea asta într-un căruț

mas de un cal ce moare de foame, în zdrențe, dormind pe pământ, recunoscători pentru cea mai mică bucată de pâine, ai înțelege cât de folositoare este Armata de Ocupație. Din punctul meu de vedere, munca aceasta e mai importantă decât lupta în bătălii. Nu toată lumea e însă de aceeași părere, și îi pot înțelege și pe oamenii care se chinuie să se întoarcă acasă la familiile și la viețile lor.

Eu sunt cazat confortabil aici în Bremerhaven, trăind cu o familie germană în casa lor frumoasă. Viața mea nu e probabil chiar așa de diferită de a ta. Mă trezesc în fiecare zi, îmi iau uniforma pe mine, mă duc la birou, unde încerc să organizez sosirea și distribuirea multitudinii de alimente și alte necesități ce trebuie trimise peste tot în Europa. Bremerhaven, apropo, este în nord-vestul Germaniei, unde râul Wesser se varsă în Marea de Nord. Poți să-l găsești pe hartă.

Mi-e dor de tine și te asigur că sunt în siguranță și că mănânc bine. Mă voi întoarce acasă în curând.

Cu dragoste, Herb

Anne își petrecuse Crăciunul cu socrii ei, dar nici o voie bună de sărbători n-o putea face să uite cruzimea bizară și intenționată din august a soacrei ei, când lăsase toate plantele acelea să moară, și satisfacția ei îngâmfată văzând supărarea lui Anne. Se simțea prinsă în capcană de socrii ei și-i era îngrozitor de dor de Herb. Avea nevoie să fie cu el, nu cu părinții lui, așa că în 2 ianuarie 1946, Anne se duse în biroul lui Gwendolyn Forsythe de la compania Stangarone Freight.

Anne se aplecă peste biroul lui Gwen și anunță fără nici o introducere.

– Vreau să merg în Germania *acum*.

– Știu asta. Gwen nici măcar nu-și ridică privirea de pe teancul de hârtii pe care le sorta. Și tu știi foarte bine că am încercat să-ți găsim un mijloc decent de transport.

– Nu mă interesează cât de decent e vaporul. Vreau să merg cât de curând posibil.

Acum Gwen se uită la Anne. Își vârî creionul după ureche și oftă.

– Îți înțeleg frustrarea, Anne, dar nu cred că ai idee ce haos e acolo.

– Nu poți să mă convingi să nu fac asta, Gwen, m-am hotărât. Sunt o femeie măritată care și-a petrecut mult prea puțin timp cu soțul ei și mult prea mult timp cu părinții lui. Și-n plus de asta Herbert face o muncă importantă...

– Și tu faci o muncă importantă aici, îi reamintl Gwen.

– Știu, și pot să continui s-o fac și să fiu tot atât de mult de ajutor, poate chiar mai mult, în Bremerhaven.

Gwen se răsuci cu scaunul de la birou și se uită afară pe geam, la docuri, unde o mulțime de docheri încărcau proviziile ce trebuiau transportate peste ocean. Își scoase creionul de după ureche și se scărpină cu el pe cap.

– Ești atât de tânără, zise ea și-i zâmbi lui Anne. Ai energia pentru așa ceva și e adevărat că ne-ai fi de folos acolo. Ne-ai învățat sistemul și putem avea încredere în tine. Foarte bine. Avem un cargobot ce pleacă spre Bremerhaven peste două zile, cu un transport de provizii. Dacă vrei, poți să mergi cu el. Nu o să ai o cabină de lux; o să ai noroc dacă găsești un pat amărât într-un dormitor comun.

– Îl vreau! zise Anne.

Traversarea fu grea, vânturile puternice și reci ca gheața șuierau pe punțile deschise și izbeau parcă tone de valuri tari ca piatra de punțile inferioare ale cargobotului. Anne își petrecu două zile zăcând în pat, cu un rău de mare înfiorător, dar ultimele trei zile fură mai calme. În cele din urmă văzu în sfârșit pământul, ca o umbră întunecată și lungă în depărtare, dar le trebui încă o zi de călătorie pe Marea Nordului până se apropiară de gura largă a râului Weser. În timp ce se apropiau de uscat, Anne văzu niște submarine cenușii sinistre și câteva distrugătoare militare amenințătoare călărind valurile oceanului, ca niște dulăi de pază la intrarea în portul lung, încordați în lesă, cu spume la gură din dorința

de a ataca. Știa că războiul se terminase, dar tot simți un fior de teamă. Ca o mușcătură visceralã, căpătă o înțelegere mai realistă a experienței lui Herb.

Cargobotul hurui când încetini ca să o ia în sus pe râul Weser către Bremerhaven și apoi sosiră în port. În multe feluri, peisajul i se păru familiar, cu debarcadere extinzându-se mult în apă și toate felurile posibile de vase andocate acolo: tancuri petroliere, nave-bază, portavioane, distrugătoare, crucișătoare, traulere de heringi și bărci cu motor de toate mărimile și felurile. Clădiri de vamă și antrepozite erau înșirate la malul apei, aceeași cărămidă roșie ca în portul Boston, dar spre deosebire de clădirile din Boston, majoritatea acestora erau doar ruine bombardate. Zidurile de cărămidă se înălțau singure din mormanele de dărâmături, depozite de piatră stăteau căscate spre cer, fără acoperiș. Arăta ca și cum un gigantic copil nervos își azvârlise cuburile de construit peste oraș într-o criză de nervi. Apoi văzu numele STANGARONE cu litere mari aurii deasupra intrării uneia din clădirile cele mai înalte și în mare parte intactă.

Cargobotul se opri cu o zguduitură și mai multe nave-bază și șalupe își porniră motoarele și se apropiară de el, semănând cu niște rățuște în comparație cu vaporul mamut, să ia pasagerii de la bord înainte ca nava să își înceapă operațiunea dificilă de a andoca și de a se pregăti de descărcare.

Într-un fel, lui Anne nu-i venea să creadă că era cu adevărat aici. Totul se întâmplase atât de repede. Se tot gândise dacă să-i scrie sau nu lui Herb ca să-l anunțe că vine, dar o scrisoare nu ar fi ajuns la timp. Știa din experiență că nimic nu mergea niciodată după cum era planificat când era vorba de transporturi peste ocean și nu voia să-i facă speranțe trimițându-i o telegramă și apoi să nu ajungă decât peste încă o săptămână sau încă o lună. Apoi, gândindu-se la asta și lăsându-și imaginația să zboare liberă, își dădu seama cât de minunat ar fi, cât de uluitor, dacă ar sosi în secret, s-ar duce în biroul lui într-o după-amiază și l-ar surprinde. Herb ar fi atât

de uluit. Ar fi o istorie pe care să le-o povestească și copiilor lor.

Se alătură rândului ce aștepta să coboare scările la barca de jos. Prima oprire, antrepozitul Stangarone. Se va prezenta, va întreba cum să ajungă la locuința lui Herb de pe Goethestrasse și le va spune că va veni la lucru de mâine. Își luă o mică valiză cu ea. Va aranja ca cineva de la Stangarone să-i transporte geamantanul mare.

În timpul intrării lungi în port, observase o scădere a zgomotului turbinelor duduitoare ce împingeau nava, dar acum, în timp ce era ajutată să pășească pe chei, sunete noi îi asaltară urechile. Limbi diferite șuierau pe lângă ea ca niște rachete de semnalizare, vioaie, zgomotoase, derutante. Bărbați în uniformă treceau pe lângă ea, strigând ordine, oameni în zdrențe trăgeau căruțuri încărcate cu lăzi de-a lungul docului de lemn până la strada pietruită, pescari cu căciuli de lână și impermeabile lucioase cântăreau pe chei coșuri gigantice de nuiele împletite umplute cu vârf cu pești alunecoși. La cheiul alăturat un vas era în reparații, și boncănitul metalic răsuna asurzitor.

Anne se gândise totdeauna că era destul de cosmopolitană, cunoscătoare a lumii, căci la urma urmei Bostonul și docurile sale nu erau chiar o scenă pastorală, dar strecurându-se prin mulțime, limbile diferite și nu oamenii sau clădirile o făcură să înțeleagă că era departe de casă. Cineva strigă către ea, sau cel puțin i se păru că strigă către ea, dar când se răsuci nu văzu decât oameni întorși cu spatele, uniforme și eșarfe. Merse tot înainte până ajunse la o clădire de cărămidă de care se rezemă încercând să-și recapete suflarea și să se decidă ce să facă mai departe. Își strânse mai tare poșeta în mâini.

Nu va fi ușor să cheme un taxi. Erau vehicule ce treceau hurducându-se pe străzile laterale, dar erau biciclete, camioane sau căruțe trase de cai. O bătrână într-un palton bărbătesc și un batic în jurul capului trecu chinuit pe lângă Anne, împingând un cărucior de nou-născuți încărcat cu pungi cu cartofi. O motoretă scoase un pocnet brusc ca o împușcătură. Un copil

foarte slab trecu pe lângă ea cu mers târşâit, împingând cu toate puterile o roabă încărcată cu peşte şi scoici. Vântul de ianuarie biciuia apa, umplând aerul cu ceaţa geroasă ce aproape îi îngheţa pe faţă. Deasupra se adunau nori, şi-şi dădu seama că soarele, ascuns de zidurile ruinate ale oraşului, se pregătea să apună pe apele portului din ce în ce mai întunecate. Îşi fixase ceasul cu o oră înainte în fiecare zi din călătoria până aici, dar corpul ei nu era încă gata pentru seară; gândul că o va prinde întunericul aici o înspăimântă şi o forţă să plece de lângă zid. Zări din nou literele groase aurii ale companiei Stangarone şi îşi făcu drum cu greu prin mulţimea ce se împingea spre birouri.

Gwen avusese dreptate, fusese naivă şi impetuoasă să vină aici aşa, dar o făcuse deja şi nu mai era cale de întoarcere. Şi era atât de aproape, atât de aproape de a-l vedea din nou pe Herb! Să-l ţină în braţe! Gândul la expresia de pe chipul lui când o va vedea îi dădu energie şi curaj să se repeadă înainte, şi în cele din urmă ajunse la edificiul solid de cărămidă al companiei de transport.

Ştia că nu avea sens să încerce să intre prin partea dinspre port. Auzea voci ridicate de bărbaţi şi scrâşnet de frânghii de la macaralele ce aduceau containerele masive pe ţărm. Trecu pe lângă o grămadă înaltă de cărămizi şi ajunse pe străduţa îngustă pietruită până în partea din faţă a clădirii. Aici devastarea era şi mai evidentă. Ceea ce fusese pe vremuri o piaţă încercuită de birouri şi antrepozite era acum un peisaj de ziduri ruinate şi ferestre fără geamuri, goale şi deschise către cer. O parte a clădirii Stangarone fusese distrusă şi era lăsată pradă vremii. Grămezi de cărămizi se înălţau ca nişte dune rezemate de partea care mai rămăsese. Aproape toată faţada expusă fusese acoperită cu scânduri bătute în cuie, şi uşa era aproape ascunsă de dărâmături.

Anne o deschise şi intră. Spaţiul era extrem de rece şi întunecos, dar reuşi să vadă scările ce duceau la etaj. Se grăbi să urce şi ajunse la un birou intact, bătu la uşă şi aşteptă. Auzi voci şi intră, găsind un birou de lemn, fişete de lemn, teancuri de inventare colorate de încărcături, un telefon negru, o femeie care părea americană

şi – oh, cerule! – un soldat american ce stătea de pază lângă o uşă interioară.

– Bună ziua! zise ea bucuroasă. Mă bucur aşa de rare că e cineva aici. Sunt Anne Wheelwright. Lucrez la Stangarone în Boston. Tocmai am coborât de pe cargobot şi am venit să lucrez aici.

– Ei bine, Anne Wheelwright, mă bucur să te cunosc! Femeia se ridică, se întinse peste birou şi dădu mâna cu Anne. Eu sunt Georgia. Şi sunt frântă de oboseală! Hai mai bine cu mine. Eu mă duc acasă. O să-ţi găsim şi ţie un loc undeva să stai o vreme.

– Oh, zise Anne, agitată. Mulţumesc, Georgia. Dar în primul rând, aş vrea foarte mult să-mi văd soţul. E în armată şi locuieşte la adresa asta.

Scoase o bucată de hârtie din poşetă şi, ştiind că va rosti cu siguranţă execrabil pronunţarea germană, i-o dădu Georgiei s-o citească.

– Oh, Goethestrasse, ştiu unde e asta. E destul de departe. O să fie cam mult să mergi pe jos. Se uită la Anne mai atentă. Uite. O să luăm nişte biciclete, dar neapărat mâine-dimineaţă s-o aduci pe a ta înapoi.

Georgia luă un palton vechi de blană de pe cuier, îl îmbrăcă şi îşi trânti pe cap o pălărie roşie de lână de forma unei găleţi răsturnate. Îl plesni uşor pe soldat pe umăr.

– Ne vedem mâine, Pete.

Anne îşi urmă ghida care cobora gălăgioasă scările de lemn. Georgia deschise brusc o uşă de lemn, dând la iveală o încăpere în care erau depozitate haine, cutii şi câteva biciclete. Scoase una şi i-o dădu lui Anne.

– Să vii după mine. E greu să mergi pe aici şi drumul pietruit o să facă să simţi că-ţi zboară dinţii din gură, dar este mult mai rapid decât să mergem pe jos. Să nu vorbeşti cu nimeni altcineva, şi dacă încearcă cineva să-ţi ia bicicleta, nu ezita să ţipi. Văzând expresia lui Anne, adăugă: O să fii bine. E un balamuc aici, dar în câteva zile o să fii şi tu pur şi simplu încă o nebună internată ca noi toţi ceilalţi. Mă gândesc că în seara asta o să stai cu soţul tău, aşa că o să te poată el ajuta să vii înapoi aici mâine. La ora opt, bine?

Fără să aştepte un răspuns, Georgia trânti uşa şi îşi scoase şi bicicleta ei.

Afară era rece, bătea vântul şi era complet întuneric. Anne îşi fixă privirea pe pălăria Georgiei, care pedala prin mulţime. Oamenii nu mai păreau persoane individuale, ci pur şi simplu forme greoaie ce apăreau şi se despărţeau pe drumul îngust pietruit. Clădiri bombardate se înălţau în jur ca nişte turnuri de coşmar şi aerul era plin de ţipete, blesteme şi, ocazional, bocete. Mirosea a praf de cărămidă şi a kerosen. Era mult mai bizar decât îşi putuse ea imagina. Era aici în costumul ei frumos trandafiriu în care se măritase, cu pantofii ei cu toc cei mai frumoşi, pe acea bicicletă veche şi şubredă, cu ciorapii de nailon deşirându-se, în timp ce se chinuia să-şi croiască drum printr-un labirint de străduţe înguste şi întunecoase. Acum înţelegea de ce Gwen Forsythe se uitase aşa de ciudat la ea şi de ce spusese „Eşti tânără". Aveai nevoie de energia tinereţii ca să rămâi sănătos la cap în lumea aceasta atât de întunecată.

Georgia mergea schimbând mereu direcţia, făcea o curbă bruscă la dreapta aici şi apoi o lua brusc la stânga puţin mai încolo, trecea pe lângă case unde ferestrele licăreau cu lumina lumânărilor şi magazine cu numele pictate frumos, dar fără geamuri, pe lângă străzi întregi de dărâmături adunate în munţi ireali, ocolea grămezi reci şi masive de piatră. Faţada unei biserici se înălţa, puternică şi eternă, cu turla ridicându-se până la ceruri, dar când Anne trecu pe lângă ea văzu că în spatele faţadei erau numai dărâmături. Cu cât se îndepărtau de port, cu atât mai mult Anne auzea vorbindu-se nemţeşte, până când în cele din urmă nu mai auzi decât vorbirea germană aspră şi guturală.

– Bine, zise Georgia punând brusc frâna şi arătând o străduţă lungă pavată cu cărămizi. Asta e Goethestrasse. Cred că numărul pe care-l cauţi tu e puţin mai în jos într-acolo. Îţi urez o reuniune frumoasă, puştoaico, şi ne vedem mâine.

– Mulţumesc, Georgia, spuse Anne, dar Georgia pedala deja în direcţia opusă.

Nu lumina nici un felinar pe stradă, dar din unele case pe lângă care trecea licărea puţină lumină, destulă să vadă pe unde să meargă. Se duse pe jos pe lângă bicicletă, pentru că strada era plină de gropi, şi voia să poată citi numerele care mai rămăseseră pe clădiri.

Şi apoi ajunse: numărul 91 pe Goethestrasse. O casă frumoasă de cărămidă, cu toţi pereţii intacţi. Câteva ferestre erau acoperite cu scânduri, dar în comparaţie cu ce văzuse, asta era o citadelă. Paltonul şi costumul de pe ea erau puţin boţite cum stătuse pe bicicletă, aşa că şi le netezi pentru o clipă. Îi bătea inima nebuneşte, parţial de la efortul de pe bicicletă, dar mai ales de la emoţia de a şti că avea să-l vadă în curând pe iubitul ei Herb.

Bătu la uşă. Auzi voci. Aşteptă.

Se deschise uşa. Un înger stătea în prag. Sau pentru o clipă cel puţin aşa i se păru lui Anne. Ce era sigur era că nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă, decât poate la cinema. Femeia era înaltă şi zveltă, cu ochi albaştri luminoşi şi păr blond argintiu. Era evident nemţoaică şi era foarte gravidă.

- Da?

- Bună seara! zise Anne, zâmbind încântată. Vorbeşti englezeşte?

- Da.

- Oh, slavă Domnului! Mă numesc Anne Wheelwright. Sunt soţia lui Herbert Wheelwright. Tocmai am sosit din Statele Unite. Am adresa asta. E aici?

Lumina slabă din spatele casei ilumina chipul femeii. Şi asta fu destul – un moment în lumina aceea slabă, tresărirea şocată a corpului femeii, felul cum îi zburară mâinile să-şi acopere gura. Anne ştiu.

capitolul 21

Când auziră voci ridicate în birou, Charlotte şi Suzette schimbară priviri îngrijorate. Charlotte o ajută apoi pe Suzette să se ridice de pe canapeaua din salon, şi veniră împreună în bucătărie. Biroul dădea în bucătărie şi auziră astfel cearta fără să fie prinse trăgând cu urechea.

Suzette se prăbuşi într-un scaun în timp ce asculta, iar Charlotte mergea înainte şi înapoi prin bucătărie. Glorious se retrăsese diplomatic în camera ei, cum făcea deseori când izbucnea un conflict în familie. Charlotte o văzu pe Suzette înnegurându-se la faţă când îşi dădură seama care era cauza certii. Teddy era beat din nou. A doua oară în mai puţin de o lună.

Unchiul Kellogg intră în bucătărie, cu un pahar în mână, îi făcu un semn din cap lui Charlotte şi continuă să meargă până intră în birou. În curând Charlotte o auzi pe mama ei strigând – despre *dulceaţă*? N-avea nici un sens ce zicea mama ei. Apoi tatăl lui Charlotte ieşi furtunos din cameră trecând prin bucătărie fără să pară să le observe pe Charlotte şi pe Suzette, şi apoi veni mama ei ca o săgeată, cu faţa violent îmbujorată. Charlotte n-o văzuse încă niciodată pe mama ei atât de furioasă. Unchiul Kellogg ieşi apoi din birou, aruncând un zâmbet jenat către Charlotte, şi ieşi pe hol şi apoi în sus pe scări, fără îndoială să-şi informeze soţia de ultima infracţiune a lui Teddy.

În cele din urmă ieşi şi Teddy din birou. Când intră în bucătărie şi le văzu pe Charlotte şi pe Suzette, le zâmbi băieţeşte, îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor, se rezemă de frigider şi le zise cu inocenţă:

– Văleu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Teddy, nu e amuzant şi nu eşti deloc drăgălaş! se răsti Charlotte.

Spre surpriza ei, Suzette interveni:

– E familia asta.

Charlotte se holbă la Suzette.

– Poftim?

– E familia asta. Teddy a rămas treaz când a fost cu mine în Arizona. Cum am venit aici, cum s-a îmbătat.

Charlotte începu să răspundă, şi apoi îşi muşcă limba. Era conştientă că mătuşa Grace, Mee şi unchiul Kellogg coboraseră scările şi acum stăteau în hol, ascultând, şi să fie a naibii dacă le va mai oferi pe tavă încă o ceartă a familiei lor.

– Mă duc să văd în ce stare e taraba, zise Charlotte.

– Pot să-ţi spun eu în ce stare e, anunţă vesel Teddy. E sfărâmată în bucăţi.

Charlotte nu îndrăzni să se uite la el.

– Atunci ar fi bine s-o mut de acolo. Nu vreau să-mi vină clienţii să găsească resturi sfărâmate unde a fost taraba grădinii.

Trecu ca o vijelie prin vestibul, afară pe uşă şi apoi pe alee. Era un drum lung pe jos, dar avea nevoie să-l străbată pentru a se calma. Lucrurile merseseră atât de bine, adorase vara aceasta, se simţise mulţumită de sine însăşi, chiar puţin virtuoasă, să o implice pe Suzette în grădină, să-i dea de lucru ca s-o facă să se simtă folositoare, parte a familiei şi să-i ofere şi bani, ca să poată să-şi cumpere orice lucruşoare voia. Şi fusese distractiv, să-l aibă pe Teddy înapoi. Era atât de vesel şi de amuzant. În timpul cinei, deşi mătuşa Grace, unchiul Kellogg şi M-ele aveau exuberanţa unei congregaţii de puritani, Teddy înviora camera cu anecdotele lui despre cum îşi petrecuse ziua la magazinul de antichităţi. Făcea nişte imitaţii fabuloase, şi când se pornea cu adevărat era un comic absolut genial. Chiar şi M-ele râdeau. Iar mama lui Charlotte fusese atât de fericită că Teddy venise înapoi şi că avea un nepot pe drum. De ce trebuise Teddy să strice totul? Oare avea Suzette dreptate? Faptul că fusese cu familia lui era ceea ce-l făcuse să bea din nou?

Ajunse la capătul aleii. Acolo, exact în locul unde-şi instala mereu taraba cu produse de grădină era jeepul vechi al Nonei, cu capota ridicată, cu masca motorului zdrobind masa de lemn de trunchiul copacului. Se vedea că masa era frântă în două, iar suprafaţa lemnului era marcată de crăpături şi aşchii. Furia se aprinse în ea. I se părea cumva că era atât de *personal*. Era clar că era o priveliste urâtă, de distrugere, şi-şi muşcă încheieturile degetelor în timp ce ocoli jeepul, verificând în ce condiţie era. Roţile lăsaseră două dâre noroioase pe iarba verde şi răcoroasă.

Se urcă în jeep. Teddy lăsase cheile în contact. Porni motorul şi auzi bateria icnind, dar nimic altceva. Rămase acolo pentru un moment, simţindu-se complet învinsă. Cuvintele rostite de Suzette îi răsunau în ecouri

în minte. „E familia asta." Poate că Suzette avea dreptate. Poate că era ceva dereglat la familia lor – dar nu, asta nu era adevărat. Oliver era pur şi simplu minunat. Bineînţeles, Oliver nu stătea niciodată la casa Nonei în „sânul familiei" pentru mai mult de câteva zile o dată. Deci – dacă Oliver evadase, şi în felul acesta evitase toate păcatele cauzate de prezenţa în familia asta? Charlotte îşi aminti marea ei greşeală; simţi că roşeşte până în vârful unghiilor. Făcuse un lucru atât de rău, atât de greşit. Şi nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi lucrat la bancă, ceea ce era pur şi simplu o altă modalitate de a fi exact în inima familiei. Dar trebuia să recunoască, cel puţin faţă de sine însăşi, că avea o trăsătură rebelă, şi tot aşa avea şi Teddy. Charlotte îşi iubea familia, şi-o iubea cu adevărat, dar toată viaţa simţise un impuls să se răzvrătească, însă numai dacă ar fi putut s-o facă fără să rănească pe nimeni.

Îi sună mobilul şi tresări. Uitase că-l avea în buzunar. Răspunse şi auzi vocea lui Coop.

– Hei. Unde eşti? În vocea lui leneşă se simţea amuzamentul.

– Oh, Coop. Doamne, cât e ora? Sunt la capătul aleii noastre. În fundal se auzea o voce de femeie. Dar tu unde eşti?

– La voi în salon. Beau un pahar cu Mee. Am venit aici pe jos de pe plajă. Ne-am hotărât c-ar fi distractiv să ne ducem la teatru cu decapotabila veche Chrysler a familiei voastre. Când ea nu-i răspunse imediat, adăugă: Îţi aminteşti?

– Oh, Coop! Charlotte se lovi pe frunte. Nu am uitat de fapt, atâta doar că Teddy a avut un accident...

– Am auzit deja despre asta.

– Ei bine, mi-a zdrobit taraba şi trebuie s-o iau de aici şi să găsesc o masă nouă. Sunt sigură că avem una pe undeva prin casă, poate în mansardă.

– Ascultă, las-o baltă pentru moment. Ar trebui să plecăm chiar acum. Urăsc să întârzii la teatru. Este nepoliticos.

– Oh, Coop. Charlotte se învârtea în jurul jeepului lovit în timp ce vorbea. Coop, nu pot să merg.

Trebuie să curăţ mizeria asta de-aici înainte de mâine-dimineaţă.

– Dar hei, hai acum, am cumpărat bilete! Şi mai este şi o petrecere de caritate după aceea. Doar nu vrei să ratezi asta. Nu se întâmplă decât o dată pe an.

– Ştiu, ştiu, şi o să fie grozav, dar Coop...

– Ascultă, Teddy a făcut mizeria aia, lasă-l pe el să curete.

Charlotte pufni.

– Da, sigur, pentru că Teddy e aşa de responsabil.

– Ei, hai acum, Char, o îndemnă Coop, cu vocea mătăsoasă. Ia-ţi o seară liberă. Totul se va face mai devreme sau mai târziu, şi cine o să sufere cu adevărat dacă nişte oameni o să trebuiască să aştepte până la nouă în loc de opt ca să-şi cumpere salată? Râse. Trebuie să pui lucrurile în perspectivă.

Charlotte ezită. Voia să-i spună că toţi clienţii ei erau mofturoşi şi superficiali. Dacă ceea ce se aşteptau să găsească nu era acolo când ei făcuseră efortul să străbată cu maşina o asemenea distanţă, la ţară, s-ar supăra şi pur şi simplu s-ar duce în altă parte. Avea nevoie să-şi clădească o reputaţie de persoană de încredere. Nu voia să vadă cineva o grămadă de lemne şi metal acolo unde trebuia să fie masa ei frumoasă, cu produsele ei naturale, ce simbolizau seninătate şi sănătate.

– Coop...

În fundal auzi o femeie vorbind. Poate mama ei, oferindu-se să o ajute să găsească o masă nouă?

– Ascultă, zise Coop, cu vocea încă relaxată şi veselă. Mee tocmai a zis că vine ea la teatru cu mine. În felul ăsta nu irosesc biletele şi tu poţi să rămâi aici şi să faci tot ce trebuie să faci.

Charlotte se trezi uitându-se la telefonul ei mobil, de parcă o transportase brusc într-un univers alternativ.

Dintr-odată auzi vocea lui Mee la telefon.

– Nu te superi, nu-i aşa, Charlotte? Coop mă poate duce la petrecere şi poate o să întâlnesc nişte burlaci simpatici şi disponibili!

Charlotte înţelese mesajul tacit. *Nu încerc să-ţi fur bărbatul.*

– Nu, Mee, nu mă supăr. Distracție plăcută.

Vocea lui Coop reveni la mobil.

– Mult noroc cu taraba.

Închise.

– Am telefonat la atelierul auto! zise Teddy, venind cu pas vioi pe alee, făcându-i semn cu mâna. Sunt deja pe drum încoace.

Charlotte se holbă la el. Ea era epuizată, îi era foame și sete, era buimăcită și furioasă, își simțea hainele de pe ea mototolite și murdare, îi era prea cald și se simțea abandonată, iar Teddy, uite-l pe Teddy, venind vesel și frumos, cu un zâmbet relaxat și inocent. În clipa aceea, pur și simplu îl urî.

– Teddy, zise ea și era pe punctul de a plânge. Teddy, *ai condus mașina beat.*

– Poate că n-am fost chiar așa de beat, continuă Teddy să zâmbească, rezemându-se de jeep. Poate a fost o chestie freudiană, ca majoritatea lucrurilor din familia noastră. Un fel de semiintenționat. Poate urăsc faptul că mi-ai furat-o pe Suzette și c-ai făcut-o parte din lumea ta.

– Am *furat-o* pe Suzette? Charlotte își aruncă mâinile în sus de exasperare. Nu, Teddy, nu cred aberația asta *deloc*. Ai fost la mult prea mulți psihiatri și ai învățat cum să le răsucești teoriile ca să-ți acoperi cu ele greșelile. Ai fost beat. Pur și simplu beat. Recunoaște.

Teddy ridică din umeri, și zâmbetul îi păli.

– Recunosc. Dar trebuie să spun că este ceva în familia asta care ar face și pe un sfânt să bea.

Chiar atunci auziră zăngănitul familiar al bătrânei decapotabile Chrysler care se apropia pe alee. Avea acoperișul coborât, Coop era la volan, Mee pe scaunul pasagerului, cu o eșarfă în jurul părului și un zâmbet gigantic pe față.

Mee se aplecă peste ușă și-i aruncă lui Charlotte un sărut:

– Nu ți se pare că arătăm ca niște vedete ultrafaimoase?

Charlotte râse și-i trimise și ea un sărut în aer. Era minunat să-și vadă verișoara atât de exuberantă și de animată.

– Eu credeam că tu eşti împreună cu Coop, zise Teddy.

– Sunt, zise Charlotte uitându-se urât la fratele ei. Eu trebuia să merg la teatru cu el în seara asta, şi în loc de asta eu trebuie să stau aici să curăţ după mizeria pe care ai făcut-o tu.

– De ce nu e Coop aici să te ajute?

– De ce să fie? Are bilete. Este o gală după aceea. Mă bucur că merge Mee cu el.

– Da, clar, pufni Teddy.

Înainte să apuce Charlotte să replice, apăru cu mare zgomot maşina de tractare de la atelierul auto. Doi bărbaţi vânjoşi săriră din ea, studiară ravagiul, declarară că nu este chiar aşa de rău, agăţară bara de protecţie a jeepului cu un cârlig de un lanţ, şi porniră cu mare huruit, jeepul hurducându-se după ei. Teddy o ajută pe Charlotte să adune bucăţile rupte din masă de lângă copac. Le duseră înapoi la magazie, punându-le lângă stiva de lemne de iarnă. Cercetară casa Nonei şi găsiră o masă veche pentru jocul de cărţi, ce putea fi folosită până se găsea ceva mai bun. Charlotte prefera o formă lungă dreptunghiulară în loc de una pătrată, dar aceasta va fi suficientă pe moment. Teddy o ajută să o care până la marginea drumului, unde o rezemară de copac, pregătită pentru a doua zi dimineaţa.

În timp ce lucrau, Teddy se mai trezi, şi dispoziţia lui veselă şi aiurită se schimbă vizibil. Charlotte simţi cum starea de spirit întunecată îl impregna ca o pată.

– Hei, Teddy, zise ea, în timp ce veneau înapoi în casă.

Cerul se întuneca. Păsările ciripeau de noapte bună. Chiar şi briza se potolise.

– Nu e o tragedie, că am pierdut masa aia, ştii. Şi dacă vrei să ştii, sunt sigură că n-ai fi dat în ea dacă era cineva la ea, Suzette sau eu.

Teddy încuviinţă.

– Mersi, surioară. Nu ştiu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău. Vreau să zic, am fost într-adevăr invidios pe cât de apropiată ai devenit faţă de Suzette.

– Atunci ar fi trebuit să vorbeşti cu mine despre asta. Te-aş fi asigurat că n-ai de ce să te îngrijorezi. Vreau

să spun, îmi place de ea, și vorbim despre grădină și chestii femeiești și despre bebeluși, dar Teddy, Teddy – tu ești *bărbatul ei*. Fata asta te adoră. Noi, restul, încercăm doar s-o facem să se simtă ca acasă.

– Nu vreau să se simtă ca acasă, nu aici. Urăsc cum suntem aici, ca o turmă de lemingi, care se târăsc unii peste alții. Oftă adânc. Bine, o iubesc pe Nona, serios. Și te iubesc și pe tine, Char.

– Știu asta.

– Mă rog, îi iubesc pe toți, de fapt, dar mă simt așa de claustrofobic în familia asta. Toată lumea mă presează să fiu ceva ce nu sunt. Sunt așa de ocupat încercând să evadez că nu pot să-mi dau seama unde vreau să merg.

– Dar ai găsit-o pe Suzette, îi reaminti Charlotte. Ți-ai găsit persoana *ta*. Nu fi așa de aspru cu tine. Majoritatea oamenilor nu știu ce fel de muncă vor să facă. Majoritatea oamenilor nici nu au măcar de ales.

– Știu, știu. Sunt norocos. Sunt bogat. Sunt educat... vocea îi căpătă tonul de smiorcăială.

– Termină, Teddy. Ești bărbat însurat și în curând vei fi tată. Ai un loc unde să stai cât timp va naște soția ta, și nu peste mult timp te vei putea muta înapoi în Tucson, sau oriunde vrei. Doamne, ai putea să pleci chiar acum, dacă vrei. Nu te oprește nimeni.

Ajunseră la capătul aleii. Suzette era rezemată de vaza mare de beton cu fucsii ce se revărsau până jos.

– Criză existențială? întrebă ea.

Charlotte rămase cu gura căscată. Suzette o surprindea încontinuu. Nu părea a fi o persoană care să fi citit vreodată Sartre. Înainte să apuce să răspundă, Suzette se întinse și-l trase pe Teddy către ea.

– Hai să mergem să-ți dăm ceva de mâncare. Apoi la culcare. Trebuie să te scoli devreme mâine ca să mergi la lucru.

Charlotte îi urmă înăuntru. Se prăbuși pe banca din vestibul, își desfăcu șireturile bocancilor și apoi se rezemă pur și simplu de perete. Era obosită. Și-n plus de asta, îi era melancolie. Îi invidia lui Teddy păcatul lui anume. Îl invidia pentru că toată lumea știa ce era, și furia sau indignarea lor era, dacă nu altceva, o reacție

curată şi adevărată. Crima ei era încă un secret. Nu-şi putea imagina cum ar fi să spună cuiva din familie, şi nici nu avea vreun motiv să le spună; n-ar face decât să provoace durere şi neîncredere, dând naştere unei prăpăstii în mijlocul familiei. Şi pe lângă asta, se terminase deja. Era lucru făcut. Nu mai putea să-l schimbe. Nu putea decât să meargă înainte. Şi ceea ce făcuse, de fapt, nu fusese chiar atât de îngrozitor. Nu era un diavol. Îşi dorea să aibă şi ea pe cineva care să-i spună, cum îi spusese ea acum lui Teddy: „Nu fi aşa de critică faţă de tine".

Mai târziu, la cină, se delectă cu o cutie de îngheţată şi apoi făcu un duş lung şi fierbinte. Adormi în clipa în care îşi puse capul pe pernă. Dar se trezi de mai multe ori în timpul nopţii, întrebându-se dacă auzise vechea decapotabilă venind hurducându-se pe alee, însă auzind doar şuierul mătăsos al brizei de insulă.

A doua zi dimineaţa smulgea buruieni în grădină când îşi ridică privirea şi văzu o siluetă familiară în picioare în faţa ei. Nu Coop, Whit. Whit în pantaloni albi de pânză, o cămaşă albă de bumbac cu mânecile suflecate şi o şapcă de baseball umbrindu-i faţa de soare.

Avea în mână o pungă de plastic.

– Tocmai am cumpărat nişte rucola pentru salată de la tine.

Charlotte se ridică în picioare, îşi scutură genunchii şi fundul de praf şi-şi dădu la o parte câteva fire de păr lipite de faţă.

– Bună, Whit. Mulţumesc că ai fost clientul meu.

Whit se uită în jur.

– Asta chiar e ceva. Nu-mi vine să cred că faci toate astea doar cu un singur ajutor.

– Acum am două. Suzette stă la taraba cu produse de vânzare. Charlotte îşi puse mâinile în şale şi se împinse în ele, întinzându-şi şira spinării. Dacă îmi tot creşte afacerea, o să trebuiască să mai angajez un muncitor.

– Vrei să crească?

Whit se opri la câțiva pași de ea, cu cozorocul șepcii umbrindu-i ochii.

– Bineînțeles că da, se încruntă ea.

– Păi, întrebam fiindcă n-ai mai sunat în legătură cu întâlnirea cu femeia de la *Eat Local*.

– Care femeie?

– Laura Riding. I-am dat ieri lui Mee informațiile la telefon. Laura voia să ia prânzul cu tine azi, ca să te cunoască, probabil să facă un interviu și un articol pentru revista ei.

Charlotte rămase cu gura căscată.

– Acum aud prima dată de asta.

– Probabil că Mee a uitat să-ți spună.

– Probabil! Ce idioată! Whit, aș vrea enorm să mă întâlnesc cu ea – e prea târziu acum?

Whit se uită la ceas.

– Mă întâlnesc eu cu ea pentru prânz peste treizeci de minute.

– Vin și eu cu tine. Poți să mă lași câteva minute să mă schimb? Se uită la tricoul și pantalonii scurți murdari de pe ea. Mă gândesc că așa sunt puțin cam prea autentică!

– Am mașina parcată lângă taraba ta. Mă duc după ea și te duc eu până la casă.

Charlotte alergă în sus pe trepte până în mansardă, își dădu jos de pe ea hainele de lucru, își luă o fustă vaporoasă, un tricou curat, își desfăcu părul, își puse niște cercei turcoaz și se grăbi să coboare. Văzu în treacăt câțiva membri ai familiei între timp, dar pe Mee n-o zări.

Laura Riding era tânără, pasionată, energică, și poseda cunoștințe enciclopedice despre plante, agricultură și mâncare. Se așezară în curtea din spate la Even Keel, discutând despre culturile locale și despre moștenirea gastronomică unică a insulei Nantucket, și fiecare cuvânt pe care-l rostea Charlotte – *salată mixtă*, *afine* – o aruncau pe Laura într-un monolog elaborat despre o utopie culinară în care toată lumea consuma doar

mâncare din ingrediente locale, toate bolile dispăreau şi firmele mărunte locale înfloreau. Vorbea cu o intensitate fermecătoare, cauzată probabil de subiect, dar şi, după cum îşi dădu seama Charlotte destul de repede, de faptul că-i plăcea enorm de mult de Whit. Îl atingea pe braţ, pe mână, efectiv flutura din pleoape către el, şi când vorbea Whit era absolut captivată.

Charlotte era atât de absorbită privind-o pe Laura flirtând cu Whit, că aproape ratã cuvintele lui Whit.

– ... de asta deschidem o filială a băncii în Nantucket.

– Stai puţin! Charlotte uită orice urmă de etichetă şi flutură din mâini ca să-l întrerupă. Eu chiar n-am ştiut asta!

Whit îşi aţinti privirea calmă şi extrem de albastră către ea.

– Nu? Sunt surprins. Tatăl şi unchiul tău şi soţii verişoarelor tale au făcut aproape toată munca la proiectul acesta.

– Dar... asta înseamnă că cineva va trebui să trăiască pe insulă tot anul? Ca să supravegheze lucrurile?

– Da, zâmbi Whit. Eu sunt acela.

Charlotte rămase cu gura căscată.

– N-am ştiut că vrei să locuieşti aici pe tot parcursul anului.

Hotărâtă să nu fie ignorată, Laura se aplecă în faţă şi scoase un şuvoi de exclamaţii admirative.

– Oh, ce *minunat* va fi să trăieşti aici pe timpul iernii! E *atât* de atmosferic! Şi gândeşte-te la mâncare! Peşte proaspăt! Scoici! Midii culese chiar de lângă debarcader! Şi am văzut oraşul de Crăciun, cu toţi copăceii iluminaţi, e aşa de dulce. Eu aş muri de bucurie să trăiesc pe insulă!

Cumva pe la sfârşitul prânzului Laura reuşi să-şi întoarcă iar atenţia asupra lui Charlotte şi aranjă să vină vineri cu fotograful ei la Grădina Beach Grass.

După aceea, Whit o conduse pe Charlotte cu maşina, şi ea se trezi cântărindu-l din priviri, de parcă nu-l mai văzuse niciodată, de parcă nu-l cunoştea din întreaga ei viaţă. Era frumos şi arăta puternic, relaxat, dar

încrezător în sine. Era atrăgător. Oh, Doamne. Era foarte, foarte atrăgător.

– Deci, a fost o întâlnire reuşită, nu? întrebă Whit. O publicitate bună pentru afacerea ta?

– A fost grozav. Mulţumesc. Charlotte se uită la el. Acelei tinere îi place foarte mult de tine, Whit.

Whit ridică din umeri.

– E o fată de treabă.

Răspunsul lui o exasperă pe Charlotte. Se răsti brusc la el:

– Ei, hai acum, Whit! Nu fi totdeauna aşa de... aşa de *nobil*.

Whit se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Oh, nu ştiu.

Charlotte se foi inconfortabil în scaun, mirată de forţa propriei ei iritări atât de iraţionale.

– Ai prefera să fiu un nemernic?

Whit zâmbea încă şi dintr-odată îşi mişcă sprâncenele şi spuse cu o voce onctuoasă.

– Da, Laura asta nu-şi poate lua mâinile de pe mine, de-abia aşteaptă să sară în pat cu mine.

Charlotte râse.

– Îţi sunt recunoscătoare, Whit, pentru că ai aranjat întâlnirea asta şi c-ai venit să mă aduci la prânz.

– A fost plăcerea mea, îi zise el cu glas cald, afectuos.

Dintr-odată Charlotte spuse aproape fără să se gândească:

– Teddy s-a îmbătat aseară.

– Foarte rău. Ce s-a întâmplat?

– Zice c-a băut nişte şampanie la magazin cu nişte clienţi. Apoi a condus jeepul acasă şi s-a ciocnit de taraba grădinii. Mi-a sfărâmat masa în bucăţi şi a buşit bine capota jeepului.

– Ah! Îmi pare rău să aud asta.

– Tata e furios. Mama insistă să-l ducă ea personal pe Teddy cu maşina la lucru şi de la lucru în fiecare zi.

Whit rămase tăcut.

– Ştiu ce te gândeşti. Că-l încurajează numai. Dar, Whit, ce poate mama să facă? Ce-ar *trebui* să facă?

– Nu cred că știe nimeni ce să facă, Charlotte. Cred că mama ta face bine. E bine ca Teddy să lucreze și e bine și pentru Suzette să aibă niște rude pe aproape care s-o ajute.

– Dar?

– Nici un dar.

– Oh, Whit, dă-i drumul, nu vrei să-mi spui că familia noastră e o haită încurcată și narcisistă care probabil l-a împins pe Teddy la băutură?

– Poate, dar, Charlotte, nu cred că familia ta este chiar așa de diferită de a mea. Bătu darabana pe volan, gândindu-se. Avem un centru puternic. Întotdeauna am simțit că eu și surorile mele suntem ca un fel de planete, care se învârt în cerc în jurul soarelui, și uneori drumul ăsta prestabilit pare confortabil și corect, dar de multe ori mi se pare o rutină înfiorătoare și nu vreau decât să mă iau și să mă duc cât mai departe.

Era șocată să audă asta, să știe că Whit, Whit cel perfect, putea de fapt să fie deranjat de legăturile sale de familie. Charlotte se răsuci în scaun ca să-l vadă mai bine. Nu-l auzise niciodată pe Whit vorbind așa. Bine, de fapt niciodată nu apucase să-l cunoască pe Whit cu adevărat, își dădu ea seama, nu se uitase niciodată dincolo de fațada familiară.

– Și ce faci când vrei să te duci?

Whit îi zâmbi.

– Mă duc să fac alpinism de două sau trei ori pe an. O experiență complet egoistă și scumpă, dacă te bucuri să auzi asta. Cheltuiesc o grămadă de bani pentru nici un alt folos decât plăcerea mea proprie. Anul trecut am fost în Norvegia, Elveția și Noua Zeelandă.

– Ah. Charlotte se trezi uitându-se la coapsele lui lungi și musculoase, atât de elegante în pantalonii albi. N-am știut asta.

Se rezemă iar de spătar, și-n minte îi apăru imaginea unor tărâmuri îndepărtate, vârfuri ascuțite înălțate până la cer, aer albastru limpede ca de cristal. Atât de mult spațiu deschis.

– Cred că e grozav.

– E uluitor.

– N-am făcut niciodată alpinism.

– Ar trebui să încerci. Aproape ajunseseră la aleea ce ducea acasă la Nona. Spune-mi, tu ce faci să te distrezi, Charlotte?

Charlotte se gândi la Coop. În pat cu Coop. Știa că se înroșise.

– Oh... păi, eu practic am tot lucrat la Grădina Beach Grass de trei ani deja.

– Poate c-ar fi timpul să faci și ceva mai distractiv.

Dintr-odată se simți ca o prostuță, cu limba legată. Nu fusese niciodată așa cu Whit, dar la urma urmei nu ajunsese niciodată să-l cunoască. Se simțea atât de aproape de el acum, și dorința să-l atingă era uluitoare.

– Whit...

Sosiră la intrarea către casa Nonei. Whit opri mașina la capătul aleii. La umbra câtorva pini, Suzette stătea într-un scaun pliant, cu picioarele ridicate pe un alt scaun pliant, cu burta ca o minge de plajă. Masa de cărți, acoperită cu fața de masă în carouri, era aproape goală. Numai două aranjamente florale și o pungă de salată mai rămăsese.

Suzette le făcu un semn leneș cu mâna din scaunul ei.

– Charlotte, am avut o mulțime de clienți acum aproximativ o oră.

– Mai trebuie să culeg niște cartofi noi și niște roșii, îi strigă Charlotte. Mă duc numai să mă schimb.

– Și arpagic. Cineva a cerut arpagic.

Whit conduse până la casă și opri mașina la aleea în cerc din fața intrării.

– Suzette s-a mai trezit la viață, nu?

Cuvintele lui Whit o încântară.

– Într-adevăr, Whit, este atât de frumos să o văd înflorind așa.

Whit apăsă butonul și coborî ferestrele. Opri motorul și-și sprijini brațul pe cele două spătare ale scaunelor. Liniștea după-amiezii de vară îi învăluia. Pentru o clipă, Charlotte se simți foarte fericită să fie exact

unde era. Se simţea... pe punctul de a face ceva. Se întoarse către el.

– Whit, îţi mulţumesc atât de mult pentru tot.

Whit se întoarse şi el spre ea.

– Mergi la nuntă la Sarah Chamberlain?

– Oh, aproape am uitat cu totul de asta. Da, bineînţeles.

Îşi muşcă buza, dintr-odată absorbită de gânduri despre grădină. Putea s-o lase pe Suzette la tarabă şi pe Jorge să plivească fără supravegherea ei toată ziua de sâmbătă?

– Ne vedem acolo, atunci. Whit se aplecă şi o sărută pe obraz.

Charlotte se uită încremenită la el. Atracţia dintre ei era ca forţa gravitaţiei, ca o căldură.

– Whit...

– Hei, copii! Mee veni la maşină, purtând numai un costum de baie minuscul. Ce faceţi voi doi aici?

Se aplecă peste fereastra lui Whit, uitându-se înăuntru, postura aceasta împingându-i sânii către el ca nişte perniţe atrăgătoare.

Momentul intim dispăru. Charlotte simţi o străfulgerare de iritare.

– Whit tocmai m-a dus la prânz cu editoarea de revistă care vrea să facă un articol despre mine, zise ea, forţându-se să pară calmă. Prânzul despre care ai uitat să-mi spui.

Mee ridică din umeri, şi una din bretele îi alunecă atrăgător de pe umăr.

– Scuze. Îşi întoarse privirea asupra lui Whit. Eu mă duc să mă scald puţin. Nu vrei să vii şi tu să te răcoreşti?

– Nu, mersi, zise Whit pornind motorul. Am nişte treabă.

– Locuri în care să mergi şi oameni pe care să-i întâlneşti. Mee se îndepărtă puţin de maşină când Charlotte coborî şi închise portiera. Vrei să vii cu mine la scăldat, Char?

– Poate mai târziu, zise Charlotte. Am nişte treabă în grădină. Se uită la Whit. Ne vedem mâine la nunta lui Sarah.

– Şi eu! îi strigă Mee lui Whit. Şi *eu* o să te văd acolo, Whit!

Whit le făcu semn cu mâna celor două femei şi se îndepărtă.

Nașterea

capitolul 22

Nunta lui Sarah Chamberlain avu loc pe fâșia lungă de peluză din fața casei părinților ei în Sconset. Cerul era albastru, aerul era parfumat și totul era liniștit. O arcadă cu trandafiri fusese înălțată pentru a încadra frumos ceremonia, și scaune pliante albe erau aranjate de fiecare parte a covorului roz presărat cu petale de trandafiri. Pentru această ocazie ce se desfășura în aer liber femeile trebuiau să-și umbrească fața de la razele puternice ale soarelui, și în mulțimea adunată se vedeau mai multe pălării pastel cu borurile ornamentate cu flori, ca zeci de brioșe gigantice cu glazură colorată.

Helen plângea deseori la nunți. Astăzi, când Sarah și mirele ei, Marcus, se apropiară de altar, Sarah o ținea în brațe pe fetița lor de șase luni. Micuța Guinevere era într-o rochie de botez lungă ale cărei poale lungi atârnau peste brațele lui Sarah mai frumos decât orice buchet de mireasă, și Helen fu mișcată până la lacrimi. Sarah și Marcus erau tineri, puternici, optimiști și îndrăgostiți la nebunie. Iar Ruby Chamberlain, mama lui Sarah, avea o nepoțică. „Oh, inimă lacomă și invidioasă", se gândi Helen, mustrându-se singură în timp ce plângea. „Măcar pentru o clipă uită-ți dorul de un nepoțel și urează-le numai bine."

După ceremonie, toată lumea se duse la clubul de iahting pentru recepție. Mai devreme în acea dimineață Grace le dusese pe Charlotte și pe Helen cu mașina la aeroport, unde fiecare închiriase o mașină. Helen luase un Saab, Charlotte un jeep. Helen îi duse cu mașina pe Teddy și Suzette la clubul de iahting, iar Charlotte, pe Worth. Grace și familia ei se duseră în propriul lor SUV și în Volvo. La club, una din mesele cele mai mari avea numele lor pe carduri, și Helen le rearanjă rapid astfel încât Teddy să fie așezat între Suzette și Charlotte.

De la cearta lor în legătură cu Dulceața, Helen și Worth nu mai vorbiseră, în afară de cuvintele necesare rostite în fața surorii lui Worth și a familiei ei în legătură cu evenimentele zilei. Declarațiile lui Worth că o iubea pe Helen fuseseră făcute într-o stare de enervare și sub presiune, și, deși spusese că se va despărți de Dulceața – de *Cindy* –, Helen se simțea ca și cum Cindy era încă împreună cu el – cu ei – otrăvindu-le căsnicia. Și bineînțeles că de fapt și era. Chiar dacă n-o va mai vedea niciodată, Worth își va aminti mereu trupul ei, mirosul ei, sunetele pe care le scotea în timp ce făceau dragoste, nuanța pielii ei mătăsoase. *Treizeci și nouă de ani.* Ar fi fost oare mai puțin dureros dacă Cindy ar fi avut cincizeci și nouă? Da, recunoscu Helen în sinea ei, credea că da.

Se gândise că după ce-l va fi confruntat pe Worth se va simți mai puțin împovărată, mai puțin presată de secret, și *era* într-adevăr o mică scădere a neliniștii. Dar fusese înlocuită de o durere constantă și sfâșietoare în piept. Worth îi confirmase bănuielile. Îi dăduse un nume și o vârstă celeilalte femei. Helen nu știa ce să facă de-acum încolo. Nu știa încotro să se îndrepte.

Pe moment era bucuroasă că se afla într-o mulțime. Era firesc pentru ea să nu converseze cu soțul ei, și era o ușurare să nu fie sub privirea curioasă a lui Grace. Helen se așeză la masă lângă Suzette. Teddy se duse să aducă băuturi – apă minerală pentru el și Suzette, șampanie pentru Helen. Rezemată de spătarul scaunului, Helen studie mulțimea. Joe Abernathy vorbea cu Lew Lowry. Joe era un bărbat frumos într-un fel complet diferit de Worth. Scund, compact, masiv, semăna cu un luptător de wrestling ieșit la pensie, dar vorbea ca un vicar episcopal. O prinse pe Helen uitându-se la el și-i făcuse semn cu ochiul. Helen îi zâmbi ca răspuns.

Joe începu să-și facă drum prin mulțime, îndreptându-se spre Helen, și Helen simți că i se oprește inima pentru o clipă. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simțise asta, acest fior tulburător de atracție sexuală. De fapt, presupusese că trecuse deja de vârsta la care mai putea simți așa ceva.

Cu mulți ani înainte, când Teddy, copilul ei cel mai mic, împlinise cinci ani – suficient de mare să meargă la grădiniță – când haosul intens și fierbinte al alăptatului, leganatului, alinării și distrării bebelușilor și copilașilor trecuse până la urmă, și avea în sfârșit spațiu și timp să-și tragă răsuflarea și să acorde atenție lumii adulte din jurul ei, Helen se bucurase de tot felul de flirturi jucăușe. La petreceri, după partide de tenis la dublu, pe feribot venind la insulă, în timpul oricărei ieșiri sociale cu alte mămici și tătici, Helen simțise interesul unui bărbat și acea cutremurare inițială, acea forță iute a dorinței, și uneori se lăsase dusă de ea, ca și cum ar fi pășit într-un torent de apă și l-ar fi lăsat să o mature din picioare, s-o poarte zdruncinată, înălțată și schimbată de senzație. Dar era întotdeauna doar o joacă. Atracția pentru un alt bărbat poate că era destul de puternică încât să-și imagineze fantezii despre cum ar fi să facă dragoste cu el, sau chiar să fugă cu el, uneori în timp ce făcea dragoste cu Worth. Dar niciodată nu ajunsese nici măcar să sărute un alt bărbat. Avusese oportunități, bineînțeles, dar întotdeauna se retrăsese la timp – și mereu i se păruse că scăpase, că evadase – și simțise un val fierbinte de ușurare că nu-l trădase pe Worth, că mariajul lor era intact, că îl iubea cu adevărat, și luni de zile după acel flirt era feroce în pasiunea pentru soțul ei. Într-un fel, căsnicia lor era mai puternică datorită ocazionalelor ei rătăciri imaginare.

Acum însă Worth schimbase totul. El era infidel în realitate, făcând sex cu o altă femeie – cu Cindy. Sigur că Helen avea acum dreptul să facă același lucru. *Merita* chiar să aibă o aventură, ceva care s-o facă să se simtă tânără din nou, atrăgătoare, radiind sexualitate, și nu numai că se va simți așa, așa va și *fi*, căci știa cum dragostea putea să ilumineze viața unei femei și s-o facă să strălucească.

Joe se aplecă și-i șopti la ureche, pentru că muzica era prea tare. O invită la dans. Helen îi zâmbi și se ridică tremurând, dintr-odată emoționată. Orchestra cânta un set de balade de dragoste din anii cincizeci. *In the Still of the Night, My Prayer, Unchained Melody.*

Peste tot în jur dansau cupluri, strâns îmbrăţişate, abandonându-se atmosferei de vis. Joe o trase aproape de el. Helen îşi rezemă capul pe umărul lui şi-şi permise să savureze trupul de bărbat lipit de al ei, atât de diferit în lungime şi lăţime de al lui Worth. Coapsele lui puternice atingându-le pe ale ei. Pieptul lui lat lipit de sânii ei. O văzu pe Sarah Chamberlain în rochia ei albă şi lungă de mireasă cuibărită la pieptul noului ei soţ, amândoi adânciţi într-un extaz privat. Helen nu putea efectiv să-şi amintească o asemenea fericire. Mâna caldă a lui Joe o mângâie pe spate când o trase mai aproape de el, şi apoi şi-o mişcă şi mai jos, până îi atinse partea de sus a fundului. Joe era divorţat. Fosta lui soţie locuia pe Coasta de Vest; nu venea niciodată la Nantucket în zilele acelea.

„Aş putea face asta", se gândi Helen. „Sigur pot să fac asta."

Muzica se opri. Făcu un pas înapoi şi întâlni privirea lui Joe. Privirea lui îi provocă un val de fierbinţeală în pântec, un şuvoi de dorinţă.

– Oh, zise Helen încet.

– Când pot să te văd? zise Joe.

– Luni, răspunse ea. Worth se întoarce la Boston luni.

Acum muzica începu din nou, de data asta o melodie rapidă care-i făcu pe oameni să se răsucească şi să chiuie. Joe îşi ţinu mâna pe braţul ei când o conduse înapoi la masa ei.

– Acasă la mine, zise el. La ce oră?

– După-amiaza. O să spun că merg la cumpărături.

Chiar şi în timp ce vorbea, îşi regretă cuvintele. Era sigură că nu va apărea.

– *Mamă.* Charlotte o prinse strâns de încheietură.

Helen simţi că i se încleştează inima de vinovăţie. Oare chiar aşa de evident fusese ceea ce făcea?

– Mamă, repetă Charlotte. Ascultă. Cred ca Suzette are contracţii.

Helen se uită de cealaltă parte a mesei. Suzette era chircită în scaun, cu mâinile pe abdomen, încruntată

şi gâfâind. Teddy era îngenuncheat lângă ea, cu mâna pe spatele ei, cu o expresie alarmată pe chip.

– E prea devreme, zise Helen cu voce tare primul ei gând, încercând să înţeleagă ce vedea. Poate că sunt Braxton-Hicks. Travaliu fals, îi explică ea fiicei sale.

Uitând cu totul de Joe, Helen se grăbi să ocolească masa. Îngenunche lângă Teddy, fusta roşie răspândindu-se în jurul ei.

– Suzette? Ţi-ai cronometrat contracţiile?

– Sunt la cinci minute una de alta, îi zise Teddy.

Suzette avea faţa lucioasă de sudoare, dar când contracţia îi scăzu, trase adânc aer în piept şi şopti disperată.

– Nu vreau să pierd copilul. Helen, sunt speriată.

Helen îşi puse mâinile pe umerii lui Suzette.

– Nu te teme. O să fii bine. Copilul tău o să fie bine. Teddy e aici, eu sunt aici, şi o să te ducem chiar acum la spital. Te poţi ridica?

Suzette avea ochii larg deschişi, şi albul ochilor se vedea ca la un animal speriat.

– Cred că da.

– Teddy, prinde-o de braţul stâng.

Helen o prinse de braţul drept. Împreună cu fiul ei o ridicară pe tânăra femeie şi ieşiră încet cu ea din sala de bal. Helen era vag conştientă de privirile oamenilor aşezaţi la celelalte mese. Simţea zumzetul conversaţiilor rezonând în capătul acesta al sălii. Reuşiseră s-o ducă pe Suzette până în hol când aceasta fu apucată de o nouă contracţie, gemu şi se îndoi de spate.

– Ţine-o, Teddy, îi spuse Helen. Ia cât poţi mai mult din greutatea ei.

– Helen, şopti Suzette. Mă *doare*.

Helen îşi ţinu braţul pe spatele tinerei.

– Da, ştiu, dar e natural, totul e bine.

– Oh, nu, se cutremură Suzette, se clătină din tot corpul şi i se muiară genunchii.

Helen auzi lichidul stropind podeaua şi văzu umezeala întinzându-se sub picioarele lui Suzette.

– Ţi s-a rupt apa, Suzette. Îţi aminteşti cursurile pentru naştere, nu? Helen se uită peste capul lui Suzette

la Teddy. Acesta se făcuse alb la faţă. *Teddy.* Când fiul ei se uită la ea, îi spuse: O să fie bine. Totul e normal.

Grace năvăli către ei, cu gâtul drept, cu bărbia împinsă înainte, cu nările fluturând.

– Ce Dumnezeu faceţi? E aşa de nepoliticos, să plecaţi în mijlocul recepţiei – oh, Doamne! Grace se holbă la băltoaca de apă pătată cu sânge de la picioarele lui Suzette. Bineînţeles că a trebuit să faci asta *aici.*

Pentru un moment brutal, Helen voi să-i tragă o palmă cumnatei ei. În loc de asta însă o ignoră.

– Teddy, o s-o ducem cu maşina pe Suzette la spital. O să ne ia mai puţin timp decât să chemăm o ambulanţă şi să aşteptăm până soseşte. O să ieşim cu Suzette pe terasă. Eu aduc maşina. Tu continuă s-o sprijini.

Şi atunci, dintr-odată, Worth era acolo, magnific în fracul lui, puternic şi înalt.

– E în travaliu? o întrebă el pe Helen.

– Da. Tocmai i s-a rupt apa.

– Ooooh.

Suzette încercă să-şi înăbuşe geamătul când fu zdruncinată de o nouă contracţie. Se lăsă aproape să cadă, fiind ţinută doar de Helen şi de Teddy.

– Lasă-mă s-o ţin eu, îi zise Worth lui Helen. Eu pot să-i susţin mai mult din greutate. Tu du-te şi adu maşina.

– Oh, Doamne! exclamă exasperată Grace, către nimeni anume.

Helen se desprinse din strânsoarea puternică a lui Suzette şi Worth se strecură în locul ei, înfăşurându-şi braţul pe lângă Suzette, prinzând-o pe sub umeri. Helen se întoarse şi alergă afară din club, prin parcarea mare, până găsi Saabul închiriat. Deschise brutal portiera şi se aruncă în scaunul şoferului, lovindu-se din grabă cu genunchiul de uşă. Îi tremura aşa de tare mâna că abia reuşi să bage cheia în contact, dar în cele din urmă reuşi, apăsă pe acceleraţie prea tare şi maşina se trezi la viaţă cu un muget. Se duse până în faţa terasei, unde aşteptau Suzette, Teddy şi Worth. În timp ce o ajutau pe Suzette să intre în maşină, Helen o văzu pe Charlotte venind în fugă prin hol. Whit Lowry era imediat în urma ei.

– Oh! Charlotte se uită în mașină prin geam. Suzette, vin și eu la spital. O să ajung imediat în urma ta.

Se uită frenetic în jur.

– Te duc eu cu mașina mea, îi zise Whit lui Charlotte, și alergară apoi amândoi prin parcare.

Teddy era pe bancheta din spate, Suzette pe jumătate așezată, pe jumătate rezemată de el. Helen conduse cu mâinile tremurând pe volan.

Din scaunul pasagerului, Worth se întinse și-și puse mâna caldă peste a lui Helen.

– Respiră adânc. Concentrează-te, Helen. Spitalul este la doar câteva minute distanță. Suzette e tânără și sănătoasă. Se descurcă bine. Totul e bine.

Avea vocea scăzută și calmă, și cuvintele pe care i le spunea erau foarte asemănătoare cu ceea ce-i spusese când trebuia și ea să-i nască pe cei trei copii ai lor, mai ales prima oară. Dar de fiecare dată Helen se speriase totuși; era faptul că nimic nu era sigur. Nu-și amintise niciodată cât de feroce era durerea. Durerea părea întotdeauna atât de violentă, Helen crezuse că indica o problemă, ceva ce nu era bine la copil sau la naștere, și spaima îi intensificase agonia.

– Teddy, zise Worth, întorcându-se spre fiul lui. Trage aer în piept. Respiră regulat, și ajut-o și pe Suzette să-și controleze respirația. O să fie bine.

Teddy încuviință, dar chiar atunci Suzette țipă în agonie și corpul i se arcui în sus pe scaun.

– Tată! Tată! țipă Teddy. Ce să fac? Ce să fac?

– O să mor! urlă Suzette. Ajutați-mă, vă rog!

– Ascultă, Suzette, zise Worth cu vocea calmă, dar puternică. N-o să mori. Durerea asta e normală. Durerea asta e naturală. N-o să mori. Poate că ești în faza de tranziție. Worth aruncă o privire la Helen, care își avea mâinile încleștate pe volan cu toate puterile. Nu ți se pare că pare a fi în tranziție? Se întoarse iar către Suzette. Dacă ești tranziție, atunci o să nașți imediat. Uite, am ajuns, suntem aproape la spital. Teddy, respiră adânc. Suzette, ține-l pe Teddy de mâini. Când durerea e foarte rea, strânge-l pe Teddy de mână.

Helen intră în viteză în parcarea spitalului, punând frână în fața intrării la urgențe atât de brutal că mașina aproape derapă. Pe bancheta din spate Suzette urla în continuu, și Teddy îi striga și el.

– O să fii bine. Suntem la spital. O să fii bine.

Înainte să oprească Helen motorul, Worth sări afară din mașină, alergă înăuntru și reveni cu un scaun cu rotile. Suzette era în mijlocul unei noi contracții, așa că trebuiră să aștepte răbdători până se sfârși. Apoi Worth îl ajută pe Teddy s-o scoată cu grijă pe Suzette afară din mașină și s-o așeze în scaunul cu rotile.

– Parchez eu mașina, îi zise Worth lui Helen. Tu du-te cu ei.

Helen se simți atât de recunoscătoare că Worth înțelegea ce nevoie avea să meargă neapărat cu ei chiar în clipa aceea, încât aproape îi dădură lacrimile.

– Mulțumesc.

Intrară în spital prin ușile automate. O infirmieră îl ajută pe Teddy s-o ducă pe Suzette de-a lungul holului lung până la lift. Helen se opri la recepție să completeze formularele necesare, apoi o luă la goană spre maternitate, ținându-și fusta largă ridicată ca să poată urca scările, prea neliniștită să aibă răbdare să aștepte liftul lent. Etajul al doilea al micului spital era tăcut și întunecos – era trecut de ora zece seara – iar Helen fu condusă la sala în care era Suzette de țipetele ce se auzeau până pe coridor. Intră în încăpere, dar se opri lângă ușă.

Două asistente erau cu Suzette, care fusese cumva manevrată pe patul înalt de spital. O ajutau să se dezbrace și să-și ia pe ea un halat de spital. Când se odihnea rezemată de o pernă, o asistentă îi făcu un examen pelvian.

– Șase centimetri.

– Nu! țipă Suzette. Nu se poate! Sunt în tranziție! Mi-au spus că sunt în tranziție.

– Nu ești în faza de tranziție, insistă asistenta. N-ar trebui să împingi încă. Mai ai ceva timp de așteptat.

– Dar nu mai pot! se vaită Suzette. Nu mai pot să suport!

– Ba da, mai poți, o asigură asistenta cu amabilitate. Ești tânără. O să fii bine.

– N-ar fi trebuit să nască decât peste o lună, zise Helen.

– Oh, un bebeluș nerăbdător, zise voioasă asistenta. Ador bebelușii nerăbdători. Îi netezi părul lui Suzette. O să-ți punem acum un monitor cardiac fetal. N-o să te doară, și n-o să-l doară nici pe copil. Este o procedură standard.

– Oh, nu! urlă Suzette. Iar vine! Mama dracului!

Își arcui șira spinării de durere.

– Tată, îi zise asistenta lui Teddy, vrei să mergi de partea cealaltă a patului, te rog? Și poate ar trebui s-o ajuți să-și controleze respirația. Vorbește cu ea. Arată-i cum să respire.

Worth intră în rezervă, cu răsuflarea întretăiată.

– Cum e?

– Șase centimetri, îi spuse Helen.

Charlotte se repezi și ea înăuntru, urmată de Whit.

– Cum e?

Asistenta își ridică privirea de la monitor.

– Prea mulți oameni aici.

– Da, zise Helen. Hai să mergem pe hol.

Charlotte se trase înapoi alarmată când o auzi pe Suzette urlând.

– E bine Suzette?

– E în travaliu, îi zise Helen fiicei ei. O doare, dar răspunsul la întrebarea ta e da, e bine.

Rămaseră într-un grup îngrămădit la ușă, toți chinuindu-se să audă, dorind să ajute cu ceva, simțindu-se neajutorați. Un doctor pe care nu-l cunoșteau trecu grăbit pe lângă ei și intră în rezerva lui Suzette.

– Pare enervat, zise Worth.

– Probabil a trebuit să plece de la o petrecere, îi zise Charlotte tatălui ei. Doar e sâmbătă seara.

– Bebelușii pot fi foarte deranjanți în felul acesta, zise glumeț Helen.

Țipătul lui Suzette se ascuți, apoi scăzu. După câteva minute, Teddy ieși pe coridor. Își desfăcuse cravata, care atârna moale pe cămașă. Părul blond îi stătea ridicat în direcții ciudate, de parcă se trăsese de el.

– O să-i facă o epidurală. Au spus că vor mai trece câteva ore până se naşte copilul.

– Glumeşti! exclamă Charlotte.

Helen îşi puse mâna pe braţul lui Teddy să-l calmeze.

– Ce pot să fac să te ajut? Oh, ştiu. Mă duc acasă să-ţi aduc un schimb de haine.

Teddy purta un blazer uşor, albastru, ce aparţinuse bunicului său Herb.

– Oh, nu ştiu, mamă, zâmbi Teddy. Îmi place parcă ideea să fiu îmbrăcat la patru ace cu ocazia naşterii copilului meu.

– O să ne suni în clipa când se naşte copilul, nu-i aşa? întrebă Helen.

– Absolut, îi răspunse Teddy mamei sale, dar se uită la tatăl său când zise: Mulţumesc că ne-ai ajutat.

Worth dădu stânjenit din cap şi apoi, surprinzându-i şi pe Helen şi pe Teddy, se întinse şi-şi îmbrăţişă fiul.

– Mult noroc să aveţi.

– Mulţumesc, tată. Suzette ţipă din nou şi Teddy se întoarse. O să vă sun.

Intră apoi imediat în încăpere. Ceilalţi zăboviră puţin şi apoi Whit spuse:

– Ei bine, eu cred că mă duc. Charlotte, să-mi spui şi mie dacă ai o nepoţică sau un nepoţel, bine?

– Bineînţeles. Charlotte se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe Whit pe obraz. Mulţumesc că m-ai adus.

Whit se îndepărtă pe coridor. Helen, Worth şi Charlotte discutară cine ce maşină să conducă; jeepul închiriat de Charlotte era încă la clubul de iahting. Se hotărâră ca Helen să o ducă pe Charlotte înapoi la club şi Worth, care venise la nuntă cu fiica lui, va merge apoi acasă cu Helen. Când sosiră la clubul de iahting, Worth coborî din maşină să ţină portiera deschisă pentru Charlotte.

– Petrecerea continuă, îi zise el lui Charlotte. Du-te şi distrează-te şi tu.

Charlotte îşi netezi rochia roz de mătase.

– Serios? Nu credeţi că pare cam lipsit de sensibilitate? Simt c-ar trebui să... oh, nu ştiu, să umblu de colo-colo pe coridorul spitalului frângându-mi mâinile.

– Asta n-ar ajuta-o cu nimic pe Suzette, îi zise Helen.

Charlotte păru nesigură.

– Păi, bine atunci. Am mobilul în poşetă. Sunaţi-mă imediat ce aflaţi ceva.

Le făcu semn cu mâna părinţilor ei şi intră în club.

Helen şi Worth rămaseră singuri în maşina închiriată. Pentru o clipă Helen se simţi foarte inconfortabil; tăcerea şi întunericul serii se coborî peste ei ca un fel de cort, izolându-i de restul lumii. Nu voia să fie atât de aproape, într-un spaţiu atât de intim cu soţul ei. Ace ascuţite de nelinişte, de agitaţie, şi o încântare ciudată şi privată – Joe Abernathy! – îi străpunseră inima. O parte din ea zăbovea încă la spital, în sala aceea cu Suzette, în travaliu cu Suzette, căci ţipetele tinerei îi provocaseră o senzaţie surprinzătoare de invidie şi dorinţă. Voia să se rezeme de spătarul scaunului, să-şi închidă simţurile la lumea prezentă şi să-şi amintească cele trei naşteri ale ei. Ţipetele lui Suzette o făcuseră pe Helen să-şi amintească visceral propriile ei dureri ale facerii. Intensitatea. Pasiunea.

– Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la noaptea când s-a născut Oliver.

Vocea lui Worth o făcu pe Helen să tresară. Se scuturâ mintal şi conduse maşina afară din parcarea clubului, pe stradă.

– Îmi amintesc cât de tare m-ai strâns de mână, îi zise Worth cu vocea scăzută, gânditoare. Am avut vânătăi...

Dar Helen nu voia să aibă acest joc dulce cu el.

– Cindy are copii? Ţi-a descris şi ţie experienţele ei de la naştere?

Worth tăcu. Merseră pe străzile întunecate, pe lângă diverse magazine şi restaurante, până ajunseră la sensul giratoriu, lăsând în urmă clădirile comerciale.

– Cindy n-are copii, zise în cele din urmă Worth. Helen, sunt dispus să-ţi spun orice vrei despre ea, dar nu vreau neapărat să vorbesc despre ea. Ţi-am spus că s-a terminat între noi, şi nu mai vreau să mă gândesc la ea. Vreau să mă gândesc la tine, la noi, la familia noastră. Voi face orice e necesar ca să te conving că-mi pare rău. Vreau căsnicia asta. Am nevoie de căsnicia asta.

Helen îl asculta şi cuvintele lui îi ridicară puţin din povară.

– Spune ceva, o îndemnă Worth.

Helen aproape pufni în râs. În întreaga lor viaţă împreună, ea fusese cea care-l îndemna mereu pe Worth să vorbească, ea era cea care-şi spunea mereu cu voce tare toate gândurile cele mai intime.

– Worth, mă ajută să te aud spunând că ai nevoie de căsnicia noastră. Mă bucură. Dar ştii? Cred că sunt copleşită. Mi s-au ars toate siguranţele. Sunt aşa de agitată, încântată şi îngrijorată pentru Suzette şi bebeluş. Nu sunt sigură că pot să mă gândesc limpede la orice altceva.

Worth îi răspunse cu vocea încordată, de parcă fusese respins.

– Tu ai adus vorba de Cindy.

Helen nu răspunse. Restul drumului îl făcură în tăcere.

Acasă, Helen îşi schimbă fusta de satin şi bluza de mătase şi-şi luă nişte haine mai practice, pantaloni albi de pânză şi o bluză uşoară de bumbac albastru, ca să fie îmbrăcată şi gata să se repeadă la spital de îndată ce primea telefonul. Se întinse pe pat aşa, spunându-şi singură că nu va dormi, ci se va odihni, că *avea nevoie* să se odihnească, şi următorul lucru pe care-l văzu era soarele revărsându-se strălucitor prin ferestre. Sări din pat ca din puşcă, alarmată. Era atât de târziu! Sigur Suzette născuse deja. De ce nu-i spusese nimeni nimic?

O privire aruncată spre ceas o calmă. Nu era decât cinci şi jumătate. Încercând să meargă fără zgomot, coborî scările şi intră în bucătărie. Numai ea era trează. Nu-i venea să creadă că dormise toată noaptea. Se gândi la Suzette, care era încă în travaliu. Se gândi la Worth. Se gândi la Joe Abernathy, la corpul lui cald, masiv, muscules, lipit de al ei.

– Ei, chiar că arăţi ca pisica ce-a mâncat toată smântâna, zise Charlotte, intrând în bucătărie din vestibul. Ceva veşti?

– Încă n-a sunat telefonul. Sau cel puțin eu nu l-am auzit. Crezi c-ar trebui să sun?

– Nu știu. Probabil. Faci cafea? Și eu aș vrea niște cafea.

Charlotte își pregăti un bol de cereale cu lapte, se trânti pe un scaun și, cu grația dezinvoltă a tinerilor zvelți, își trase picioarele sub ea în stil indian. Semăna cu un copil.

– Nu cumva ai vrea să stai la tarabă dimineața asta? Suzette stătea la tarabă, și e august, și eu am atât de mult de lucru.

– Bineînțeles, îi zise Helen fiicei ei. O să mă ajute să-mi treacă mai ușor timpul.

Telefonul sună la unsprezece și treizeci. Helen se distra la tarabă, pălăvrăgind veselă cu clienții, câțiva dintre ei persoane pe care le cunoștea, când Chryslerul veni pe neașteptate pe aleea dinspre casă, cu Worth la volan. Worth zâmbea cu gura până la urechi.

– Este o fetiță. Trei kilograme. Are toate degetele și la mâini și la picioare.

Helen sări din scaun atât de brusc că aproape răstornă masa.

– Oh! Oh! Oh, Worth, o fetiță!

– Hai, urcă, îi zise Worth.

Charlotte veni în urma lui Worth în jeepul ei.

– Du-te înainte, mamă, zise ea. Eu o să închid taraba.

Îi arătă un mic indicator improvizat rapid, pe care scria:

GRĂDINA BEACH GRASS E ÎNCHISĂ ASTĂZI PENTRU A URA „BINE AI VENIT ÎN FAMILIE!" NOII FETIȚE WHEELWRIGHT!

Helen sări în decapotabilă cu Worth, bucuroasă că acoperișul era ridicat. Era întotdeauna foarte greu să ai o conversație cu vântul șuierându-ți peste cap. Drumul nu i se păruse niciodată atât de lung și cu atâtea curbe, nu trebuiseră niciodată să încetinească pentru

atâtea vehicule ce mergeau ca melcul, niciodată nu-i bătuse inima cu atâta nerăbdare. O nepoată!

În sfârşit ajunseră în parcarea spitalului. Helen ieşi din maşină înainte ca Worth să apuce să scoată cheia din contact. Cu paşii lui mari o ajunse din urmă, în ciuda paşilor ei mult mai grăbiţi, aşa că intrară deodată în spital şi urcară în goană scările.

–Aşteptaţi-mă şi pe mine! le strigă Charlotte, de la doar câţiva metri în urmă.

–Grăbeşte-te! îi strigă Helen fiicei ei.

Se simţea absolut copilăroasă de bucurie şi anticipare.

Năvăliră în secţia de maternitate şi fură îndreptaţi spre acelaşi salon în care Suzette intrase şi în seara de dinainte. Uşa era închisă.

–Linişte, îi avertiză Helen. Poate că dorm toţi.

Îl apucă pe Worth de mână şi-l strânse tare; era ca şi cum ar fi strâns bara din faţă la montagne russe sau în roata cea mai rapidă la parcul de distracţii.

Deschiseră uşa şi intrară. Suzette stătea pe jumătate culcată pe pat, părul ei multicolor atârnându-i moale şi pleoştit pe cap. Îşi ridică privirea spre ei, cu ochii albaştri strălucitori. Teddy stătea pe marginea patului, uitându-se la legătura din braţele lui Suzette.

–Salut, le zise el. Haideţi s-o vedeţi pe Dawn. I-am dat numele Dawn. S-a născut chiar în zori.

Se ridică de pe pat ca să-şi lase părinţii şi sora să se apropie de soţia şi de noua lui fiică.

Helen îşi desprinse mâna dintr-a lui Worth. Se apropie de pat şi se uită în jos, apoi îi spuse lui Suzette:

–Pot s-o ţin un pic în braţe?

–Sigur.

Suzette ridică bebeluşul. Dawn era înfăşurată în pleduri albe, pe care Helen le dădu puţin la o parte, ca să vadă mai mult din ea, braţele micuţe, gâtul zbârcit.

–Oh, ce frumoasă e!

Charlotte se înghesui lângă ea.

–Lasă-mă să văd şi eu.

Worth rămase în spatele lor, apropiindu-se însă să vadă. După un moment, spuse:

– Are părul negru. Se uită la ochii albaştri ai fiului său şi adăugă. Are ochii negri.

– Ca nişte mure, gânguri Helen. Worth, aminteşte-ţi că toţi copiii au în general ochii de un albastru-închis la naştere. Şi părul le poate cădea şi să le crească de o altă culoare.

Dar Worth se întoarse fără nici un alt cuvânt şi ieşi din încăpere.

capitolul 23

Grace fu cea care-i dădu vestea Nonei. Bineînţeles că era ea, se gândi Nona.

Nona era în scaunul de răchită în grădină, jucându-se cu mâncarea de prânz pe care i-o adusese Glorious pe o tavă. Un prânz dezgustător de sănătos, practic o salată cu nişte bucăţele de piept de pui. Şi o felie de pâine integrală, unsă cu unt. Glorious era foarte responsabilă în ceea ce privea digestia Nonei. Nona era recunoscătoare, dar ar fi preferat un sendviş dintr-un corn cu şuncă, caşcaval şi maioneză.

– Nona! Grace efectiv se împiedică de prag în graba ei din casă până în grădină. Suzette a născut!

Nona simţi că-i tresaltă inima.

– Spune-mi totul!

– Este o feriţă. N-are decât aproape trei kilograme, dar are toate părţile întregi şi normale.

– Ce minunat! exclamă Nona, bătând din palme.

– Poate că nu, zise Grace, încercând să pară solemnă, dar neputând să-şi ascundă satisfacţia din glas. Are părul *negru* şi pielea *măslinie*. Suzette şi Teddy au amândoi ochi albaştri şi părul blond – mă rog, Suzette ar *avea* părul blond, dacă şi l-ar lăsa să-i crească la culoarea naturală.

Nona lăsă informaţia să plutească între ele.

– Cum se simte Suzette?

– Oh, cred că este bine. Helen a sunat şi a zis că Suzette e obosită după naştere, dar că este bine. Păi, nici n-are de ce să nu fie, e aşa de tânără. Şi nu sunt chiar atât de sigură că bebeluşul acela a fost prematur

cu o lună, nu când are gene și unghii și toate cele. Nona, nu vreau să fii supărată, dar nu sunt sigură că e... strănepoata ta, rudă de sânge. După câte am auzit, nu seamănă deloc cu nimeni din familia noastră.

– Oh, Grace.

Nona spusese asta pe un ton mustrător față de Grace, dar era clar că aceasta îl luase drept dezamăgire.

– Știu, știu, e neplăcut. Dar se pare că Teddy nu e supărat. Poate că pur și simplu e drăguț cu Suzette. Oricum, Charlotte face niște fotografii cu camera ei digitală și o să vină în curând să le vedem și noi.

– Mamă! Mellie veni cu pas legănat în grădină. Ai promis că mă duci la cumpărături! E o colecție nouă la bijutier.

– Suzette a născut, zise Grace încântată să aibă vești importante. O fetiță. Cu părul *negru* și pielea *măslinie*.

– Oooh! se bucură Mellie. O fetiță! Cum e Suzette?

– E bine, se răsti nerăbdătoare Grace, dezamăgită de reacția fiicei ei.

– După ce mergem la bijutier, putem să cumpărăm niște lucrușoare drăgălașe roz pentru fetiță, continuă Mellie. Și niște flori! Hai, mamă, nu vreau să întârzii.

Fiica și nepoata Nonei se îndepărtară în grabă. Nona își lăsă capul să-i cadă pe spătar. Dintr-odată se simțea epuizată. Dar ar avea energia să o cheme pe Glorious, ar ruga-o s-o ajute să meargă iar în pat. Însă era prea obosită chiar și să o strige.

Poate că ațipi. Auzi mașina lui Grace pornind cu un vuiet, și apoi liniște.

I se păru că abia trecuse un moment și auzi sunetul familiar al motorului decapotabilei. Se uită în jur. Umbrele se mutaseră în grădină, deci adormise, trecuse timpul.

Auzi trântitul portierelor de mașină și scrâșnetul pietrișului pe alee. Apoi îi auzi pe Worth și pe Helen, și se certau.

Se prefăcu adormită, închizându-și ochii din nou și lăsându-și capul să-i cadă într-o parte.

Cei doi intrară prin arcada din gardul viu. Worth părea furios.

– Copila aceea nu e nepoata mea.

– Nu vorbi așa de tare. Nona doarme, zise Helen încet, dar vocea îi tremura cu o supărare cumplită.

– Helen, cum poți să nu fii de acord cu mine în privința asta? Orice cretin poate să vadă că nu este a lui Teddy.

– Nu! îl întrerupse Helen cu vocea ca o lovitură de bici. Orice cretin poate să vadă cu câtă dragoste se uită Teddy la fetița aceea!

– De ce ești așa de dornică să accepți un copil care nici măcar nu are o legătură de sânge cu tine? întrebă Worth. Charlotte o să se mărite și ea într-o zi. O să-ți dea ea nepoți. Ce naiba, poate Suzette o să facă un copil și cu Teddy!

– Nu fi dezgustător. Teddy o iubește pe Suzette. E evident că o iubește pe fetiță. Și atunci ce mai contează că nu e genetic a lui. O s-o adopte.

– Asta nu înseamnă că trebuie s-o numesc nepoata mea, zise Worth, aproape șuierând.

Nu mai vorbiră când ajunseră lângă Nona și apoi trecură pragul în salon.

Imediat după ce trecuseră de ușile-ferestre ale salonului, Helen spuse:

– Worth. Ai spus că vrei să rămânem împreună.

– *Bineînțeles că vreau!*

– Dacă asta vrei, dacă vrei asta *cu adevărat*, îți spun acum cât mai limpede posibil: Poți să ai asta, dacă încetezi să mai fii un nemernic absolut și o accepți pe fetița asta, fetița asta pe care Teddy o *iubește*, în familia noastră.

Worth îi spuse cu amărăciune în glas:

– Mă șantajezi, Helen. Chiar dacă spun orice vrei tu să spun, nu pot să schimb felul în care *simt*.

– Ba da, poți. Tu vrei ca eu să schimb felul în care simt despre anumite chestiuni, nu-i așa? Ai vrea să-mi trăiesc restul vieții ca și cum anumite gânduri, triste și închipuiri nu mi-ar împovăra inima ca niște bolovani. Ai vrea să te iubesc din nou, nu-i așa? Să te iubesc cu adevărat?

Worth mormăi.

– Cele două... *păcate*... nu sunt egale.

– Worth, zise Helen, cu vocea ca de diamant. O să divorțez de tine.

Inima Nonei se opri pentru o clipă. Își ținu respirația și se chinui să audă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Helen.

Helen rămase calmă, dar neclintită.

– Nu glumesc. O să divorțez de tine.

Se făcu tăcere. Când Worth vorbi din nou, avea vocea împăciuitoare.

– Să-ți spun altfel atunci, Helen. Tu vrei o nepoată. Eu vreau o *moștenitoare*.

– Fetița asta poate să-ți fie moștenitoare.

– Nu.

– Atunci suntem într-un impas.

Helen, și apoi Worth ieșiră furtunos din salon, pe hol și apoi în sus pe scări.

„Trebuie să le spun acum", se gândi Nona. „Sper numai să nu fie prea târziu."

***

Ianuarie 1946

– *Ilke? Wer ist es?*

Chiar și în nemțește, vocea bărbatului era familiară.

Anne rămase încremenită în pragul casei. „Poate am greșit casa, se gândi ea. Poate casa e corectă, dar femeia asta locuiește aici cu soțul ei și Herb are doar o cameră aici. Poate..."

Nemțoaica se trase înapoi în umbră, exact când Herb ieși pe hol și se apropie de ușă. Era în uniforma lui kaki, cu cravata vârâtă în cămașă între al treilea și al patrulea nasture. Avea părul mai scurt decât îl văzuse Anne vreodată, pieptănat spre stânga, în brazde blonde. Când o văzu pe Anne, se opri brusc, clătinându-se înapoi, de parcă se ciocnise de un geam. Rămăsese cu gura căscată.

– Anne? Expresia lui arătă surpriză și apoi, rapid, nu bucurie, nu încântare, ci consternare. Anne, ești chiar tu?

Anne făcu un pas înainte, întinzându-şi mâna să-l atingă.

– Sunt chiar eu, Herb. Am venit cu un cargobot Stangarone.

– Doamne sfinte!

Herb îşi ridică braţele s-o primească atunci când Anne se lipi de el, dar nu se aplecă s-o sărute pe buze.

– Doamne sfinte, Anne!

Când Herb n-o sărută, temerile ei fură confirmate. Totuşi, încercă să pară normal – ce era *normal* acum – când făcu un pas înapoi de lângă soţul ei şi cu un zâmbet vioi întrebă:

– Şi cine e frumoasa ta prietenă?

– Anne. Herb se încurcă în cuvinte pentru o clipă, dar apoi se adună. Anne, aceasta e Ilke Hartman. Armata a rechiziţionat un loc în casa ei pentru mine. Ea... ea a fost foarte bună cu mine anul acesta.

„Ei na", se gândi Anne, „frumos şi ambiguu." Se forţă să-i zâmbească lui Ilke.

– Mă bucur să te cunosc, Ilke.

„Ce naiba", se gândi ea, „parcă o aud vorbind pe mama lui Herb, simandicoasă şi politicoasă. Dar cum ar trebui să vorbesc cu o nemţoaică?"

Ilke nu răspunse zâmbetului lui Anne. Se întoarse în schimb către Herb şi-i spuse ceva în germană, cuvintele revărsându-se deodată într-un torent de explozii guturale. Herb îi răspunse şi el în germană. Ilke se întoarse atunci şi urcă încet scările la etaj.

Herb se întinse să închidă uşa de la intrare. Apoi îşi puse mâna pe braţul lui Anne.

– Hai în bucătărie, Anne. Ţi-e foame? Sete? Cum ai ajuns aici; vreau să spun, cum ai găsit casa? Cred că eşti foarte obosită.

Anne îi spuse despre Georgia şi despre cum venise cu bicicleta în timp ce Herb o trăgea după el de-a lungul coridorului întunecat.

– Ai lăsat bicicleta în stradă? întrebă Herb, părând aproape enervat.

O lăsă pe Anne unde era şi alergă afară pe uşă. Bicicleta era rezemată de zidul de cărămidă. Herb o ridică şi o cără înăuntru.

– Nimic nu e în siguranţă aici. Trebuie să-ţi aminteşti, oamenii iau tot ce găsesc, au nevoie de toate. O bicicletă în stare de funcţionare, cu toate părţile intacte este ca aurul.

– N-am ştiut, zise ea.

– Nu, bineînţeles că nu, nu te cert, îţi spun doar.

O conduse într-o cameră caldă ce mirosea a pâine coaptă şi a şuncă prăjită. Dintr-un ibric pe sobă ieşeau încet aburi şi o pisică stătea încovrigată pe unul din scaunele de bucătărie din jurul mesei lungi de lemn. Herb închise uşa de la hol şi îi făcu semn să se aşeze pe un scaun.

Anne râse.

– Herb! Herb, nu vreau să stau jos! N-am venit cinci mii de kilometri ca să stau jos să mănânc nişte *şuncă!* Vreau să te iau în braţe, Herb, Dumnezeule, vreau să te acopăr cu săruturi. Mi-a fost aşa de dor de tine, n-am mai putut trăi nici un minut fără tine!

Herb nu se lumină la faţă. Se încruntă. Făcu un pas înapoi. Îşi trecu mâinile prin păr.

– Bine, zise el, şi vocea îi era împovărată de vinovăţie. Bine, nu e... Se uită la Anne. Cum să-ţi spun asta?

– Spune pur şi simplu.

– Femeia pe care-ai întâlnit-o. Ilke. Va naşte copilul meu.

Acum Anne se aşeză, pentru că n-o mai ţineau picioarele. Informaţia zbură în ea ca o săgeată aprinsă, străpungând-o cu flacăra ei.

– Îmi pare rău, Anne. N-am vrut niciodată... trebuie să înţelegi. Războiul, iarna – a fost atât de greu. Atâta de multă moarte şi devastare, lumea era neagră pentru mine. Şi apoi să fiu aici într-un fel de civilizaţie, şi Ilke a fost atât de bună cu mine – şi trebuie să înţelegi, Anne am fost atât de istovit. Atât de împietrit. Chiar şi atunci nu ştiam sigur dacă voi ajunge să mai trăiesc încă o zi.

Anne încuviință. Își încleștase mâinile una de cealaltă, dar se chinui să-și păstreze vocea amabilă, nu acuzatoare, nu rănită.

– Deci a fost o alinare cu Ilke? O alinare, nu dragoste?

„Dacă spune da", se gândi Anne, deși simțea că arde de gelozie, „pot să supraviețuiesc".

– Da. Da, Anne, a fost doar o alinare, nu dragoste. Se înroșise la față de emoție. Nu sunt mândru de acest fapt.

– Și a rămas gravidă.

– Da.

– Nu știa că ești însurat?

– Ba da. Știe totul despre tine. I-am arătat fotografia ta.

Imaginea mintală cu Herb și femeia aceea, aplecați împreună deasupra fotografiei ei, amândoi într-un fel de conspirație, îi mări durerea din suflet. Pentru o clipă se simți prea copleșită să poată vorbi. În cele din urmă, întrebă încet:

– Ce planuri ai?

Herb o surprinse pe Anne râzând, un râs amar pe care nu-l auzise niciodată de la el.

– *Planurile* mele? Planurile mele sunt pur și simplu să supraviețuiesc acestei zile și următoarei.

– S-a terminat războiul, protestă Anne.

– Dar nu și pericolul. Ocupăm teritoriu german. Peste tot sunt bombe neexplodate. Unii germani ne urăsc, și cine-i poate învinovăți pentru asta? Acum trei zile un pantofar de șaizeci de ani l-a omorât pe americanul care era găzduit în casa lui, ca răzbunare pentru moartea în război a fiului său. Văzând alarma de pe chipul lui Anne, se grăbi să continue: Nu, nu mă tem că Ilke îmi va face rău.

– Pentru că sunteți amanți.

Herb nu răspunse.

– Când trebuie să nască?

Fiecare cuvânt era ca un ciob de sticlă în inima ei.

– În șase săptămâni.

– Și e copilul tău.

– Da. Se uită la Anne cu ochi bătrâni şi istoviţi. Părinţii ei au fost ucişi în timpul unui bombardament asupra oraşului Bremerhaven. Logodnicul ei a fost ucis în Normandia. Fratele ei a fost ucis în Ardeni. Scoase un sunet răguşit. E foarte posibil ca oamenii mei să fi fost cei care l-au ucis.

– Şi ce-o să faci după ce se va naşte copilul? întrebă Anne.

– Nu m-am gândit aşa de departe.

– Plănuieşti să divorţezi de mine? Ca să te însori cu mama copilului tău?

„Te rog", se rugă Anne. „Te rog, Doamne, ajută-mă."

– Nu, zise Herb încet. Nu, bineînţeles că nu vreau să divorţez de tine. Te iubesc, Anne. Dar copilul... nu ştiu.

Anne îşi îngropă faţa în mâini. Avea lacrimi în ochi. Avea senzaţia că durerea asta o va distruge. Se gândi disperată ce să facă acum: să fugă din casa asta în care soţul ei trăise cu o nemţoaică frumoasă? Să încerce să trăiască în oraşul ăsta cu Georgia şi să lucreze la Stangarone? La urma urmei, situaţia ei nu era prea semnificativă având în vedere cât de masive erau daunele provocate de război. Nici măcar nu ştia unde va dormi în noaptea aceea. Câte dormitoare existau de fapt în această casă micuţă, câte paturi? Herb dormea oare cu Ilke? El se va culca lângă blonda aceea frumoasă, în timp ce Anne va rămâne trează, zvârcolindu-se de gelozie, în camera vecină?

– Herb, zise ea cu glas sugrumat, pentru că trebuia neapărat s-o spună. Herb, femeia aia e *nemţoaică*. Cum ai putut să te culci cu o nemţoaică? Cum ai putut?

Herb zise cu tristeţe:

– S-a terminat războiul. Ilke nu e numai nemţoaică. În primul rând e o fiinţă omenească.

– Oh, du-te *naibii* cu pietatea ta! explodă Anne. Apucă primul lucru pe care-l văzu – o zaharniţă de sticlă de pe masă, ce se asorta cu un urcior micuţ pentru smântână – şi-o azvârli de cealaltă parte a încăperii. Se sfărâmă de perete. Cu un miorlăit, pisica ţâşni de pe scaun şi fugi afară. Cât de convenabil e pentru tine, s-o vezi

ca pe-o *ființă omenească*. Nu ești Regele Arthur, Herb, nu ești un afurisit de cavaler în armură strălucitoare, un sfânt generos, bun la inimă și cu mintea deschisă! Ești doar un bărbat oarecare ce și-a înșelat nevasta și a fost prins! Anne era din ce în ce mai cuprinsă de furie turbată. Se ridică de pe scaun și începu să umble înainte și înapoi prin mica încăpere, gesticulând violent din mâini. Crezi că n-am tânjit și eu după *alinare*? Crezi că n-am avut și eu ocazia să mă culc cu altcineva? Nu toți bărbații atractivi din America s-au dus la război, știi? Au fost destui – dar eu nu te-am vrut decât pe tine! Ultimele ei cuvinte îi destrămară furia ca o prăpastie adâncă de durere; i se tăiară picioarele sub ea și se prăbuși la pământ, plângând în hohote. Eu nu te-am vrut *decât* pe tine!

Herb se apropie de ea. Își înfășură brațele în jurul ei și o ajută să se ridice, și o strânse la piept, bătând-o ușor pe spate, murmurându-i încet:

– Anne! Oh, Anne.

– Tu de ce n-ai putut să nu mă vrei decât pe mine? plânse ea.

– A fost războiul, Anne. A fost războiul.

Îmbrățișarea lui o liniști puțin. Vocea lui lângă urechea ei, lipită de pieptul lui o asigură. Era atât de familiar. Și era dragoste; Anne îi simțea dragostea ca un balsam, potolindu-i durerea arzătoare. După o vreme, lacrimile i se opriră. Herb o rugă să se așeze. Puse mâncare în farfurii pentru amândoi – o cină ciudată cu pâine, șuncă și cartofi prăjiți în grăsimea de la șuncă. Anne nu putu să mănânce porția ei, dar în cele din urmă bău ceaiul, și când Herb văzu că efectiv nu avea deloc poftă de mâncare, își puse mâncarea ei pe farfuria lui, și o mâncă pe toată.

– Înveți să nu irosești niciodată mâncare aici, explică el.

Herb îi puse întrebări despre părinții lui, despre părinții ei, despre Gail, despre insulă, și părea să fie din ce în ce mai calm și rațional pe măsură ce vorbeau. Anne se resemă de spătarul scaunului și-l studie. Era foarte slab, aproape sfrijit. Sub ochi avea cearcăne foarte mari,

adânci şi întunecate de oboseală. Anne simţi un fior de vinovăţie pentru tirada ei egoistă. Ce ştia ea cu adevărat despre război, despre condiţiile din viaţa lui din aceste ultime luni?

Când Herb termină de mâncat, îşi împinse farfuria la o parte şi se lăsă pe spătarul scaunului. Păru relaxat pentru prima dată.

– Nu pot să cred că eşti aici cu adevărat. Se uită la ceas. Cred că eşti obosită.

Anne clătină din cap.

– Probabil. Am atâtea emoţii învârtejite în inima mea, că nici nu ştiu cum mă simt.

– Ar trebui să dormi. Şi eu ar trebui să dorm. Am atât de mult de lucru mâine. Văzând alarma de pe chipul ei, îi zise: Sunt două dormitoare la etaj. Ilke e în camera părinţilor ei. Tu poţi să stai în dormitorul din spate. Nimeni n-a dormit acolo.

„Ceea ce însemna că Herb n-a făcut dragoste cu Ilke în patul acela", înţelese Anne.

– Eu o să mă culc pe canapeaua din camera de zi de la parter, continuă Herb. Îi văzu şi acum reacţia. Nu cred că vrei să dorm cu tine în noaptea asta. Şi nu, n-am mai dormit în patul lui Ilke de multă vreme deja. E prea agitată din cauza sarcinii. Eu am dormit pe canapea. De fapt îmi place mai mult canapeaua. Îmi place să am siguranţa spătarului canapelei la spate. Mă face să mă simt mai în siguranţă.

Încă o dată Anne simţi un junghi de vinovăţie ce deschise în ea o nouă înţelegere a vieţii pe care o avusese Herb în timpul războiului. Ea voia siguranţa prezenţei lui în pat cu ea. El voia doar siguranţa unui loc în care să nu fie periculos să adoarmă. Lucrurile erau reduse atât de mult la elementar aici, la nevoile primitive. Dorinţa să-l consoleze se luptă în ea cu gelozia şi furia.

– Da, bine, zise Anne. Înţeleg.

Amândoi se ridicară. Fu surprinsă când Herb luă vasele, le duse la chiuveta şi le spălă. Anne găsi un prosop de bucătărie şi le şterse.

După un moment, Herb spuse:

– Nu știu cum o să rezolvăm asta, Anne. Mă simt responsabil, *sunt* responsabil pentru copilul pe care-l poartă Ilke. Ilke a pierdut atât de mult; prietena ei cea mai bună a murit în timpul bombardării orașului. Vreau să fiu cu ea s-o ajut până naște copilul.

– Și după aceea? întrebă Anne.

– Nu știu. Are și alți prieteni, un cuplu căsătorit care locuiește la marginea orașului. Și e bibliotecară; a lucrat la bibliotecă până acum o lună. Își trecu mâna prin păr. Nu m-am gândit, Anne. A fost pur și simplu o chestiune de supraviețuire de la o zi la alta. Vreau să spun că am de gând să o sprijin financiar, să sprijin financiar copilul. Măcar atât pot face. Mai mult de atât... Se rezemă de chiuvetă, epuizat.

Anne îi atinse brațul.

– Ești obosit. Arată-mi unde să dorm.

Îl urmă în sus pe scări, apoi pe un coridor cu covor pe jos până într-o cameră surprinzător de mare, cu mobilă frumoasă. Patul era acoperit cu o pilotă umflată cu pene, diferită de orice plapumă văzuse ea vreodată, și simți un șoc visceral la această reamintire că era într-o țară străină. Herb îi arătă singura baie din toată casa – un lux inimaginabil, îi zise el – și luă un prosop curat din dulapul de pe hol.

În timp ce umblau prin casă, Anne era cu simțurile în alertă. Oare va ieși Ilke să vorbească cu ei? Ce va zice? Ce va spune Herb? Dacă Herb va vorbi cu femeia aceea în germană Anne se gândi că va muri de gelozie, că va azvârli cu ceva în el, și nu doar cu o zaharniță mică. Dar ușa era bine închisă la camera din față, și nu se auzea nimic dinăuntru.

– Ne vedem dimineață, Anne, zise Herb. Se uită la ea pentru o clipă, apoi o sărută rapid pe frunte. O să rezolvăm asta cumva.

Coborî apoi la parter. Anne își adusese peria de dinți, pieptenul și peria de păr în poșetă. Spera că bagajele îi fuseseră transferate la Stangarone. În noaptea asta va dormi în lenjerie. Rămase îmbrăcată când se duse la baie, căci era frig în casă.

Ieşi din baie. De cealaltă parte a holului, uşa de la dormitorul mare era deschisă. Ilke stătea în prag, cu o cămaşă de noapte de flanel de culoare roz. Arăta ca un copil foarte gras şi înalt.

Anne şovăi. Ce putea să-i spună femeii ăsteia, amanta soţului ei? „Te urăsc. Aş vrea să nu exişti. Mi-ai distrus viaţa."

Ilke vorbi înainte să apuce Anne să zică orice. Avea vocea scăzută, dar impunătoare.

– Întotdeauna te-a ales pe tine, zise Ilke. Ştiu că întotdeauna te-a ales pe tine. Apoi închise uşa.

Anne aşteptă, simţind conversaţia neterminată, voind să zică sau să facă ceva – dar ce? Dacă ar fi fost Gail, s-ar fi răstit înapoi: „Poţi s-o crezi, puicuţo". Dar nu era Gail. Se duse împleticit până în dormitor, îşi aruncă rochia de pe ea, îşi dădu jos ciorapii de nailon distruşi şi se vârî sub pilotă. Adormi imediat.

În visul ei, o femeie plângea. Anne se trezi încet. Pentru o clipă, visul rămase cu ea şi nu era sigură exact unde era. În patul ei din Boston? În Nantucket? În patul îngust şi legănat de pe cargobot? Nu, era într-un pat german.

Şi o femeie plângea. Din cealaltă cameră se auzea un vaiet profund şi primitiv, aproape un muget. Anne se ridică în pat şi-şi scoase picioarele de sub pătură. Un instinct înăuntrul ei, ceva ce nici nu ştiuse că exista, o îndemna să asculte. Să *reacţioneze*.

Pe fereastră văzu că cerul era foarte albastru. Se uită la ceas. Era trecut de nouă! Îşi luă în grabă hainele pe ea şi se grăbi în baie, apoi coborî scările şi ajunse iar în bucătărie. Cineva făcuse un ibric de ceai, dar era rece deja. Herb se dusese deja la lucru.

La etaj, sunetele urgente şi sălbatice, continuau.

„Îmbărbătează-te, Anne", îşi zise singură. Urcă scările şi bătu la uşa lui Ilke.

– Intră!

Anne se uită prudentă în camera celeilalte femei. Ilke era culcată pe o parte, cu braţele înfăşurate în jurul unei perne. Îşi vârâse o parte din pernă în gură.

– Eşti bine? o întrebă Anne.

Corpul lui Ilke se arcui dintr-odată şi înţepeni. Degetele i se albiră încleştate pe pernă ca pe un colac de salvare ce ar putea s-o ţină să nu se înece în durere. Aşternuturile erau şifonate, plapuma căzuse grămadă pe podea la capătul patului. Cămaşa de noapte de flanel a lui Ilke se ridicase şi i se adunase la şolduri, lăsând să i se vadă picioarele lungi şi subţiri şi un petic de păr pubian castaniu-deschis. Anne îşi feri privirea, jenată. Apoi gemetele profunde şi lungi reîncepură, parţial înăbuşite de pernă. Anne îşi încleştă mâinile. Ce să facă? Ce *putea* să facă?

După un moment, Ilke se relaxă. Gâfâind îi spuse:

- Mi-a început travaliul.

- Dar nu e prea devreme?

- Ba da. Dar se întâmplă.

- Trebuie să chemăm un doctor.

Spre uluirea ei, Ilke râse.

- N-am nevoie de nici un doctor. Nasc numai, nu altceva.

Începu din nou să geamă. Anne se trezi frângându-şi mâinile, ca răspuns.

- Ce pot să fac?

Când îşi recăpătă suflarea, Ilke zise:

- Asta poate să ţină toată ziua.

- Doamne sfinte!

- Ai putea să-mi aduci nişte apă.

Anne luă paharul de pe noptieră şi să grăbi afară din cameră până în baie. Auzise vorbindu-se despre agonia naşterii, dar era prima dată când vedea pe cineva îndurând-o. O speria: o făcea să se întrebe dacă ea însăşi va dori vreodată să aibă copii, dacă însemna că trebuie să treacă printr-o durere atât de extremă.

Înapoi în dormitor, îngenunche lângă pat, îşi strecură mâna pe sub capul lui Ilke şi o sprijini în timp ce bea cu sete apa. Părul lui Ilke era moale ca mătasea.

- Mulţumesc, zise Ilke. E un ajutor pentru mine că eşti aici.

- Pot să sun pe cineva?

Ilke făcu o grimasă.

- Nu avem telefon.

Aşa că nu era decât Anne. Nu putea pleca s-o lase singură. Îşi trase un scaun lângă pat. Următoarele două ore, Ilke se zvârcoli, gâfâi şi mărâi, fără să se mai obosească să-şi vâre perna în gură, gemând, cu gâtul arcuit în sus, cu capul lăsat pe spate, cu mâinile încleştate în cearşaf. Părul i se umezise de transpiraţie, şi din când în când Anne se întindea şi îi ştergea fruntea cu o pânză umedă. Părea un lucru atât de prostesc şi fără sens, în faţa durerii femeii, dar când putea vorbi, Ilke îi mulţumea.

Între contracţii, Ilke se odihnea. Anne se uită în jur. Podeaua era acoperită cu un covor persan de lână gros, aşa că Anne se gândi că familia lui Ilke avusese bani înainte de război. Draperiile erau grele şi lucioase, cu un model de trandafiri cu lujeri şi cârcei de viţă. Portrete de familie înrămate erau atârnate pe pereţi şi pe comodă era o fotografie cu ceea ce fusese desigur familia lui Ilke, părinţii şi fratele ei, toţi în picioare pe ţărmul mării, zâmbind în soare. Ilke îi pierduse pe toţi.

Anne îşi înclină capul. Ea ce-ar face dacă şi-ar pierde părinţii? Îi vedea rareori, le scria doar ocazional, dar erau centrul pământului ce se rotea pentru ea, erau gravitaţia. Herb era – sau cel puţin Herb fusese – soarele ei, luna, stelele, vântul şi vremea. Dar părinţii ei erau siguranţa profundă a simţului vieţii ei, îi ofereau pământul solid pe care umbla. Să-i piardă. De nesuportat.

Gândurile îi fură întrerupte de un nou sunet făcu de Ilke, un ţipăt.

Ilke se ridică în pat, acum evident într-o stare de frenezie. Urlă către Anne în germană, tare, gutural, cu sunete ce-ţi rupeau inima.

– Ce pot să fac? întrebă ea.

– Ajută-mă! urlă Ilke. *Gott in Himmel!*

Spre surpriza lui Anne, Ilke se aruncă afară din pat. Se sprijini în braţe de el, plantându-şi picioarele depărtate pe podea. Acum *zbiera* pur şi simplu, şi nu se oprea; urletele ei erau lungi, continue, agonizante. Anne văzu că aşternuturile de pe pat erau leoarcă de sânge, mucus şi apă, şi că picioarele lui Ilke sclipeau de umezeală. Ilke îşi trase cămaşa până sus la piept,

expunându-şi pântecul umflat şi tensionat şi picioarele subţiri. Anne se simţi jenată, neajutorată şi îngrozită.

Îngenunche lângă Ilke. Trebui să urle să se facă auzită.

- Cum pot să te ajut?

- Adu pături. Adu foarfecă. Vine copilul. Trebuie să prinzi copilul.

„Să prind copilul?" Anne se holbă buimăcită.

- Foarfeca pe comodă. Acum! *Scheiste!*

Anne era surprinsă că nu băteau oamenii la uşă, că nu urcau în fugă pe scări să întrebe ce se întâmpla acolo. Urletele lui Ilke erau asurzitoare. Se adună, se ridică în picioare, găsi foarfeca şi o aduse. În momentul în care se depărtase de Ilke, faţa femeii se înroşi violent, se făcu aproape vişinie, şi scoase aerul din piept într-un geamăt lung şi continuu.

Un torent de sânge roşu aprins se revărsă pe podea între picioarele lui Ilke.

- Ajută-mă! o rugă Ilke. Ţine-mă. Sprijină-mă.

Anne îngenunche în spatele celeilalte femei. Îşi puse mâinile pe coapsele lui Ilke şi simţi tremuratul ca de cutremur al corpului ei. Ilke urla şi Anne avu dorinţa nebunească să urle şi ea, să urle de groază şi de milă, şi când picioarele lui Ilke se mişcară, de parcă deveniseră brusc curbate în afară, şi tot trupul păru să i se sfărâme, Ilke urlă:

- Vine copilul!

Şi Anne îşi mută mâinile sub vaginul umflat al lui Ilke şi simţi mătasea udă a capului copilului.

Tot ce avea de făcut era să-şi ţină mâinile acolo. Copilul, lunecos ca o focă, alunecă în mâinile lui Anne. Era roşu şi năclăit cu mucus şi sânge, şi cordonul ombilical era ca o liană roşie, ce pulsa. Îşi deschise gura şi ţipă, un sunet ascuţit şi slab în comparaţie cu urletele mamei lui. Anne răsuci cumva copilul ca să-l poată vedea şi Ilke. În clipa aceea, placenta se revărsă pe podea, pătând covorul cu roşu.

Ilke gâfâia acum, şi tremura din tot corpul. Se târî înapoi în pat şi-şi ţinu mâinile întinse.

Anne îi dădu copilul micuţ, ce se vânzolea şi scâncea cu putere.

– Ai un fiu, îi zise ea.

capitolul 24

Nona trebuia să facă asta cu cea mai mare grijă, şi nu putea să stea să plănuiască, să-şi formuleze întâi frazele în minte. Trebuia s-o facă imediat.

Se ridică pe picioare bătrâne şi tremurătoare, şi se duse încet de pe terasă până în casă.

– Glorious? Ura cât de mult îi tremura vocea.

Glorious apăru.

– M-ai strigat?

– Aş vrea să merg sus, dragă. Vrei să mă ajuţi?

Glorious veni lângă ea imediat. Sprijinindu-se de cealaltă femeie, Nona trecu prin salon şi hol şi începu să urce scările. O ajuta faptul că Glorious era acolo. Glorious îi dădea din puterea ei şi asta împiedica frica să nu cadă.

Când ajunseră la etaj, auziră sunetul unei certe din spatele uşii închise a dormitorului lui Worth.

Glorious nu menţionă nimic despre asta; se pricepea la astfel de lucruri. Dar când în sfârşit Nona se instală în fotoliul ei lângă fereastră, o întrebă:

– Vrei puţin scotch?

– Absolut, răspunse Nona.

Se rezemă de spetează, odihnindu-se. Se simţea antică şi foarte istovită, şi se temea de ceea ce avea de făcut. Dar venise timpul.

– Poftim, îi zise Glorious intrând în dormitorul ei şi aşezând paharul pe masa de lângă Nona. Şi altceva? întrebă ea.

– Da, Glorious. Aş vrea să deschizi sertarul de jos al dulapului. Da, acela. Vezi albumul vechi de fotografii cu copertă de pânză? Pune-l pe masă lângă mine, te rog.

Glorious făcu întocmai.

Nona luă o sorbitură întăritoare de scotch.

– Acum. Te rog să-i rogi pe Worth şi pe Helen să vină să mă vadă.

– Sigur.

Glorious ieşi din cameră şi se întoarse cu Worth şi cu Helen în urma ei. Amândoi erau încă îmbujoraţi la faţă de la cearta lor.

Dar Nona zâmbi.

– Bine. Worth. Şi Helen. Vreau să vorbesc cu amândoi. Este ceva ce trebuie să vă spun neapărat.

– Sigur că da, Nona.

Worth trase un scaun pentru Helen şi unul pentru el, aproape atingând genunchii Nonei, ca ea să nu trebuiască să se oboseaască vorbind prea tare, fiindcă avea vocea slăbită în dimineaţa aceea.

– Te ascultăm.

Nona îşi drese glasul.

– Acum că a venit vremea, mi se pare mai greu decât m-am aşteptat. Fu copleşită brusc de emoţie. Îşi ridică mâinile şi-şi acoperi faţa. Oh, Doamne, oh, Doamne.

Worth îşi întinse mâna şi o atinse uşor pe Nona pe genunchi.

– Mamă. Nu poate fi aşa de rău, orice-ar fi.

– Poate că nu. O să vedem. Nona îşi lăsă mâinile de pe faţă şi se chinui să se îndrepte în fotoliu. Foarte bine. Worth, pe masă acolo, albumul de fotografii cu coperte vişinii. Vrei te rog să-l deschizi pentru mine?

Worth se supuse. Albumul era vechi, paginile erau făcute din hârtie groasă neagră, cu fotografii alb-negru lipite cu clei şi bandă adezivă îngălbenită.

– Hei, ăsta e albumul din al Doilea Război Mondial al lui tata? Studie prima fotografie, cu câţiva soldaţi stând pe o străduţă pietruită. De ce nu ni l-a arătat niciodată? Îl găsi pe tatăl lui, zvelt, tânăr şi frumos. Îşi puse degetul pe chipul lui şi-şi ridică privirea spre Nona. Ăsta e tata.

– Întoarce pagina, zise Nona.

Worth întoarse încet pagina. Era o fotografie alb-negru dintr-o încăpere. Herb Wheelwright era aşezat la un birou încărcat cu hârtii, o scrumieră de crom şi două telefoane negre. Purta o cămaşă şi cravată kaki

şi o bluză de uniformă cu însemnele batalionului şi trese pe braţ, iar pe rever, însemnul de locotenent.

În spatele lui stăteau alţi doi ofiţeri de armată, unul rezemat lejer de un dulap de lemn cu dosare, celălalt părând vesel şi nepăsător, cu mâinile în buzunare, zâmbind. În spatele lui Herb stătea un bărbat mai în vârstă, slab şi chel, într-un costum, cu faţa sobră şi încordată. Între bărbaţii care stăteau în picioare erau şi două femei tinere. Una purta o rochie înflorată şi părul ei negru era aranjat în valuri ondulate. Cealaltă, o femeie blondă, purta o cămaşă albă simplă şi o fustă neagră. Părul ei lung până la umeri era aproape alb, avea ochii luminoşi şi silueta voluptuoasă.

– Ah, blonda e o frumuseţe! exclamă Worth.

– Da, încuviinţă Nona. Este. Uită-te cu atenţie la ea, Worth. Femeia aceea e mama ta.

Worth se încruntă şi-i aruncă Nonei o privire de îngrijorare blândă, binevoitoare.

– Mamă, zise el şi închise albumul. Poate că n-ar trebui să vorbim despre trecut. Poate că te supără...

– Worth, n-am avut un atac cerebral şi n-am intrat în senilitate completă peste noapte. Îţi spun adevărul. Trebuie să mă *asculţi*. Eu şi tatăl tău am discutat subiectul când s-a întâmplat şi de multe ori de atunci, şi acum e timpul să ştii şi tu.

Worth păru speriat.

– Ce vrei să ştiu?

Nona simţi un influx de adrenalină. Nu mai era atât de îngrijorată pe cât era învigorată. Poate că toată lumea se simţea aşa când îşi amintea un eveniment dramatic, care să le schimbe viaţa.

– Ştii că tatăl tău a fost ofiţer în al Doilea Război Mondial. Ştii că a rămas în Germania, în armata de ocupaţie, pentru doi ani. Ştii că am mers şi eu la el. Te-ai născut în Bremerhaven în 1945. Dar nu în august. În ianuarie.

Nona văzu că Worth aruncă o privire rapidă de neîncredere către Helen. Era bucuroasă că Helen era acolo să împărtăşească această... această *bombă*. Pertinenţa cuvântului o făcu să scoată un fel de hohot brusc

de râs sugrumat, care-l făcu pe Worth să pară şi mai îngrijorat.

– Acestea sunt faptele, Worth, continuă ea. Poate c-ar fi trebuit să-ţi spunem mai devreme. Sau poate că n-ar fi trebuit să-ţi spun niciodată. Trebuie să înţelegi cât de mult ne-am gândit la asta.

Worth zise cu voce blândă:

– Mamă. Tu şi tata v-aţi căsătorit în 1943.

– Da. Şi am fost separaţi pentru aproape doi ani de război. Tatăl tău a văzut nişte lucruri îngrozitoare – oameni luptând şi murind –, şi luni de zile a fost pe câmpul de luptă, trăind în condiţiile cele mai aspre, mâncând o mâncare îngrozitoare, dormind pe pământul rece, fără să ştie dacă va trăi sau va muri. Nu încerc să scuz ceea ce a făcut. Încerc să explic. Când s-a terminat războiul, a fost trimis la Bremerhaven ca să conducă organizarea şi distribuirea proviziilor ce soseau în portul acela şi să le trimită în întreaga ţară devastată. A fost cazat în casa lui Ilke Hartman. Femeia asta, cu părul alb-blond, ea e Ilke Hartman. Ea e mama ta.

Worth spuse, cu iritare în voce:

– Chiar ar trebui să nu mai spui aşa ceva.

– Chiar ar trebui să asculţi ce-ţi spun. Vocea Nonei era mai aspră decât voise, dar îl făcu pe Worth să tacă. Am mers cu vaporul în Bremerhaven în ianuarie, să lucrez la filiala europeană a companiei de transport Stangarone. Când am sosit, l-am găsit pe tatăl tău locuind cu Ilke, şi ea era gravidă, era gravidă cu un copil de la tatăl tău. Herb mi-a spus că fuseseră amanţi. Mi-a spus că era copilul lui. Ilke a născut în ianuarie. Am fost şi eu acolo. Worth, am fost de faţă la naşterea ta. Te-am văzut născându-te.

– Dar, Nona, interveni Helen. Dacă această Ilke Hartman a fost mama lui Worth, de ce-a fost Worth crescut în Statele Unite?

Amortizarea provocată de acumularea anilor dispăru din jurul Nonei ca o ceaţă de mare, lăsând atâtea emoţii să se întoarcă limpede la ea, atâtea imagini, sunete, răni şi spaime.

– Pentru că Ilke a fost ucisă de o UXB. Văzându-le confuzia, adăugă: O bombă neexplodată. Erau peste tot în Europa pe atunci.

Acum amintirile începeau să se închege, să o apese pe umeri şi pe piept.

– Ilke ştia un măcelar din partea cealaltă a oraşului, un om care fusese prieten cu părinţii ei. Părinţii ei, întreaga ei familie, murise în război. Ilke nu avea destul lapte şi s-a hotărât să meargă la măcelarul acela, să vadă dacă-l poate convinge să-i vândă o bucată de carne. Era luni dimineaţa. Copilul – tu, Worth avea doar două săptămâni. Dormea, şi Ilke n-a vrut să-l care cu ea, pentru că era dificil de umblat pe străzi, cu dărâmături peste tot, şi oamenii erau deseori sălbăticiţi, se împingeau în tine grăbiţi să ajungă undeva, să obţină ceva, orice. Străzile erau întotdeauna periculoase. Şi îl ştia bine pe măcelar. Părea un lucru rezonabil.

Simţi că i se blochează ceva în gât. Încercă să tuşească să-i treacă.

Helen se aplecă spre ea.

– Vrei nişte apă, Nona?

Nona îşi atinse gâtul, gâtul ei ridat, ca o guşă de curcan.

– Am aici ceva, dragă. Nona sorbi din scotch.

– Continuă, o îndemnă Worth, vorbind încet, acum.

Nona se uită la bărbatul de şaizeci de ani, frumos, cu părul argintiu, sănătos, care stătea în faţa ei.

– Eu aveam grijă de tine, Worth. Încă nu ne hotărâserăm ce să facem, eu şi tatăl tău. Mă iubea, nu încetase să mă iubească, dar războiul... singurătatea, greutăţile... l-am înţeles. Am putut să-l iert. Era războiul, vezi tu, era altă lume. Şi tu erai un bebeluş aşa de frumos, de vulnerabil, inocent, preţios. Herb mi-a spus că voia să rămână soţul meu. Că ne vom întoarce în State în cele din urmă. Dar că avea intenţia să te recunoască oficial ca fiul lui şi să vă sprijine material pe tine şi pe Ilke. I-am apreciat decizia. Ştiam că aşa e corect să facă. Timp de două săptămâni, noi, trei adulţi, am reuşit să locuim împreună în... mă rog, ai putea să spui un fel de pace.

Am înțeles toți fără să mai fie nevoie s-o spunem că tu erai centrul vieții fiecăruia dintre noi.

Worth așteptă în tăcere.

Nona își încleștă mâinile laolaltă, întorcându-și privirea spre el.

– Când auzi un bebeluș plângând, Worth, vrei să-l alini, să-l hrănești, să-i alungi supărarea. În casa aceea, era o lume atât de ciudată, intensă, incandescentă – ți-am spus că bebelușul era prematur? Tu. Tu ai fost prematur, Worth, ai avut doar șapte luni și jumătate când te-ai născut. Erai chel, n-aveai nici gene, nici sprâncene, nici unghii. Nu te-am putut cântări, dar sunt sigură că nu aveai mai mult de două kilograme și ceva. Erai micuț, Worth. Absolut minunat, dar atât de neajutorat. Ilke nu avea destul lapte pentru tine. Herb a reușit, prin contactele lui în armată, să procure lapte praf și biberoane, și toți trei te hrăneam pe rând, pentru că mereu îți era foame. Nona se aplecă înainte, și vocea îi fu dintr-odată puternică de la forța emoțiilor ei. Încearcă să-ți imaginezi, Worth. În afara casei de cărămidă era doar devastare, ruină și haos. Clădirile se prăbușeau încă, stâlpi, acoperișuri, geamuri care cedau la case, magazine, biserici și spitale. Peste tot erau bombe neexplodate. Nu puteai să te încrezi că pământul îți va rămâne nemișcat sub picioare. Copacii erau prăbușiți peste trotuare, cu rădăcinile uscate și răsucite, întinzându-se spre tine ca mâinile morților. Și erau morți peste tot. Niciodată nu știai când o să vezi o mână ieșind de sub o grămadă de dărâmături. Niciodată nu știai când o să vezi niște șobolani rozând ceva într-o movilă de lemne rupte. Erau femei care rătăceau pe străzi plângând, smulgându-și părul din cap, zgâriindu-și fața. Bărbații mergeau împleticiți pe drum. Unii din ei urlau ca lupii.

– Nona, o avertiză Worth. Te superi singură.

– Nu, te supăr pe *tine*, și asta și vreau să fac. Vreau să încerc să te fac să vezi, să vezi cu adevărat, cum era pentru mine, pentru tatăl tău și pentru mama ta. Trăiam într-o lume complet schimbată de război. Trăiam într-o lume de ruină și dărâmături. Și tu, o viață nouă,

neajutorat, dar viu, te mişcai, ne dădeai la toţi ceva pentru care să sperăm. Erai ca o floare, răsărită într-un câmp de distrugeri.

Pentru o clipă toţi rămaseră în linişte, contemplativi. Inima bătrână a Nonei se zbătea în piept ca o veveriţă prinsă într-o cuşcă. Se forţă să respire adânc. Mai sorbi o dată din scotch. Îşi adună astfel puterile, şi continuă:

– Un prieten al tatălui tău ne-a spus despre bombă. Bomba care a omorât-o pe mama ta. Tatăl tău a plâns. Şi eu am plâns. Nu apucasem s-o cunosc prea bine pe Ilke. Nu eram acolo decât de două săptămâni, la urma urmei. Dar încă de la început Ilke a înţeles ce simţeam pentru bebeluş, pentru tine. A fost aşa de generoasă cu tine. M-a lăsat să o ajut să aibă grijă de tine, m-a lăsat să te legăn şi să te ţin în braţe, şi după prima săptămână, când a devenit clar că aveai nevoie de mai multă hrană decât putea să-ţi ofere ea, mi-a permis să te hrănesc eu cu biberonul. Lacrimi ce nu puteau fi oprite se scurgeau pe faţa Nonei. Ar fi trebuit să ne urâm una pe alta. Presupun că în orice alt timp ne-am fi urât. Sau cel puţin ne-am fi antipatizat. Era aşa de frumoasă, Worth. Uită-te la fotografie. Era mult mai frumoasă ca mine. Şi râsul ei – era ca mătasea. Nu mi s-a părut că vocea ei când vorbea era prea atractivă, cu atât de multe sunete guturale şi parcă tuşite. Dar râsul ei... şi când îţi cânta cântece de leagăn, avea vocea dulce ca mierea. Era foarte tânără. Avea doar douăzeci şi unu de ani când a murit.

Helen se întinse şi luă albumul din mâna lui Worth. Studie fotografia lui Ilke Hartman.

– A fost frumoasă, într-adevăr. Dar nu mai frumoasă ca tine, Nona.

– Eşti foarte bună. Dar crede-mă, eu ştiu adevărul. Uită-te la ochii ei. Uită-te la forma ochilor ei, la sprâncenele deschise la culoare, şi cum se arcuiau în sus. Ca ale lui Worth. Uită-te la fotografie, şi apoi uită-te la faţa ta într-o oglindă, Worth.

Worth scutură din cap.

– Nu cred că pot să accept toate astea.

– Dă-ţi puţin timp, îl sfătui Nona.

– Așa că ai adoptat copilul? întrebă Helen.

– Am *pretins* copilul, zise Nona. Am stat în Bremerhaven, cu tatăl tău și cu Worth, doi ani de zile. În august am scris acasă că am avut un copil prematur. Și Worth a fost într-adevăr un bebeluș firav și bolnăvicios. De fapt, a fost mic și cu greutatea sub normă în primii cinci ani din viață. A putut foarte târziu să se târască, târziu să umble, nici măcar n-a vorbit până la trei ani. Scutură din cap, amintindu-și. Imaginează-ți surpriza noastră când dintr-odată te-ai înălțat, un băiat puternic, sănătos, activ.

– Și familia Wheelwright n-a bănuit niciodată? întrebă Helen.

Nona râse.

– Nici măcar o clipă. Au fost foarte pregătiți să creadă că am dat naștere unui copil slăbănog și bolnăvicios. Și apoi, când Worth a devenit o persoană, s-au îndrăgostit de el, exact ca toată lumea.

Nona se cufundă iar în fotoliul ei. I se potolise inima, bubuitul se redusese la bătăile calme și regulate. O făcuse. În sfârșit, îi spusese lui Worth povestea nașterii lui. Îi studie chipul, căutând un semn al reacției lui.

Worth luase iar albumul, își pusese ochelarii și analiza fotografia. Își înălță capul, își scoase ochelarii și-i împături. Spuse cu vocea calmă:

– Știu ce faci, mamă.

– Da? Nona ridică întrebătoare o sprânceană. Spune-mi, ce anume?

– Încerci să mă convingi să accept copilul lui Suzette ca și cum ar fi din sângele meu.

– Păi, da. Presupun că da. Cred că exact asta e motivul pentru care am ales să-ți spun asta acum.

Worth clătină din cap.

– Îți admir inventivitatea. Ai născocit o poveste chiar fabuloasă, și mă face să apreciez și mai mult cât de puternice îți sunt opiniile în legătură cu noul bebeluș, dar tot nu mă poți face să mă răzgândesc.

– Oh, Worth. Nona își închise ochii în fața neîncrederii lui, a încăpățânării lui virtuoase. Ce putea face?

Îi veni o idee. Worth, o să fac un test ADN. Asta o să demonstreze că nu eşti fiul meu.

Auzind asta, Worth se pleoşti, înfrânt. Îşi trecu mâinile peste faţă.

– Ilke nu a dat un copilului? întrebă Helen.

– Ba da, bineînţeles, încuviinţă Nona. Şi-a numit copilul Hans.

– Hans!

Asta îl aruncă pe Worth într-un fel de agitaţie neajutorată. Sări din scaun şi începu să umble cu paşi mari şi grăbiţi prin dormitor, scuturând din cap ca un taur ce încearcă să alunge ţepuşele toreadorilor. Îşi încleştă pumnii, având nevoie să lovească ceva, însă neavând nici o ţintă la dispoziţie. Se întoarse dintr-odată şi strigă către Nona:

– Cum ai putut să iubeşti un copil numit Hans? Cum ai putut să iubeşti un *neamţ*?

Răspunsul Nonei fu simplu:

– Cum aş fi putut să nu te iubesc pe *tine*?

Worth îşi smulse privirea dintr-a ei şi se uită la Helen.

– Ştii ce înseamnă asta, nu? Dacă Nona spune adevărul, atunci copiii noştri sunt *nemţi*.

Helen îi oferi un zâmbet blând.

– Oh, Worth, nu cred. N-am observat niciodată vreo înclinaţie pentru varză murată sau bere. Nu pot să facă jodel. Nu pot să...

– Cum poţi să glumeşti într-un asemenea moment? tună Worth. Se întoarse spre Nona şi o întrebă: De ce nu mi-ai spus până acum?

Nona îşi întinse spre el o mână rugătoare, dar Worth nu i-o prinse.

– Am discutat deseori despre asta cu tatăl tău. Dar, ca să fiu sinceră, nu chiar atât de des pe cât poate îţi închipui tu. Aveam vieţile prea pline. Semeni cu tatăl tău la înfăţişare: bărbia puternică şi pătrată, postura capului, unghiul urechilor, nasul drept patrician. Numai ochii îţi sunt ca ai mamei tale biologice, dar bineînţeles că şi eu am ochii albaştri, şi tot aşa şi Herb. Ne-am gândit că n-are ce bine să-ţi facă să-ţi spunem. La început erai

prea tânăr, apoi ai fost prea mult *tu însuți*. Dacă ar fi apărut vreodată o urgență medicală, poate că ți-am fi spus, dar Worth, gândește-te la toată viața ta, amintește-ți. Când am fi putut să-ți spunem? Când ar fi trebuit să-ți spunem? Și de ce? Ești fiul meu. Te iubesc la fel de mult cum o iubesc pe Grace. Întotdeauna te-am iubit. De fapt, știu că Grace e convinsă că ești favoritul meu. Nu e adevărat?

Worth nu răspunse. Epuizarea o apăsa pe Nona pe piept și pe umeri. Parcă acest secret îi umpluse viața și corpul ca un al doilea set de plămâni și acum fusese eliminat și rămăsese goală pe dinăuntru. Se simțea golită. Voia să-i spună: „Worth, știi că sunt așa de slăbită că nu pot nici măcar s-o car pe micuța Zoe până de cealaltă parte a camerei? În același fel nu mai pot să-ți car nici ție mândria, durerea și furia în inima mea". Dar nu spuse decât:

– Știți ce, dragii mei? Sunt dintr-odată foarte obosită.

Helen o întrebă:

– Vrei să te ajutăm să te duci în pat?

– Mulțumesc, nu. Cred că prefer să mă odihnesc în fotoliu. Dar pantofii mei... Se uită la fiul ei. Worth, mă ajuți, te rog?

Worth avea maxilarul încleștat într-un fel pe care Nona îl cunoștea prea bine. Pentru o clipă, ezită. Apoi o întrebă rece, politicos:

– Vrei să-ți dau eu jos pantofii?

– Da, te rog.

Worth se aplecă într-un genunchi să desfacă șireturile și să-i dea jos pantofii, iar Nona îi văzu creștetul capului, văzu pata de chelie ce-i apăruse în mijlocul părului argintiu și văzu, ca prin straturi de timp, cum avusese părul des și blond platinat, ușor ondulat, și odată, cu multă vreme în urmă, cum avusese capul gol, chel, delicat și atât de lipsit de apărare de nou-născut, cu moalele capului atât de vulnerabil. Fusese un copilaș bolnăvicios, plângând fără încetare într-un vaiet subțire și ascuțit, având nevoie de atenție constantă, dormind doar dacă era ținut în brațe.

O făcuseră pe rând, Herb şi Anne, legănându-l şi plimbându-l în braţe, în acele prime zile când Ilke se odihnea, revenindu-şi după naşterea prematură. Nona îşi amintea şi acum modelul cu picăţele al linoleumului din bucătărie, carpeta din hol, covorul frumos oriental din camera de zi, cu verde şi alb ca fildeşul. Fotografiile înrămate ale părinţilor şi ale surorii lui Ilke Hartman pe poliţa căminului. Draperiile grele de mătase în dungi. Fotoliul confortabil, tapiţat cu catifea şi umplut cu păr de cal, pe care stătuse de atâtea ori, în cele câteva momente în care bebeluşul îi dăduse voie să se odihnească. În afara casei era haos şi distrugere. Înăuntru era căldură, ordine şi o viaţă nouă.

Anne nu se culcase cu Herb în acele două săptămâni. El rămăsese pe canapea, şi se ducea la lucru în fiecare dimineaţă, întorcându-se în fiecare seară, cu orice provizii alimentare reuşise să facă rost din cele distribuite de armată sau de pe piaţa neagră. Anne nu se mai dusese deloc să lucreze la Stangarone. Era prea ocupată ţinând casa, făcând mâncare. Femeile din ziua de azi n-au idee cât de mult timp lua pregătirea mâncării pe vremea aceea. Şi cum totul trebuia economisit, putea să facă un singur pui să le ajungă la toţi trei timp de patru zile. Prima dată, luxul puiului prăjit. Apoi o mâncare de cartofi cu puţină cărniţă şi tăieţei. Apoi o fiertură cu oasele şi nişte găluşte de făină. În cele din urmă o supă, cu ce legume mai găsea să adauge.

Partea leului din mâncare mergea la Ilke, care alăpta copilul, sau încerca, neavând prea mare succes. Anne slăbi foarte mult în cei doi ani în Germania, dar toată lumea era slabă, şi vestea cea bună era că părinţii lui Ilke aveau o pivniţă cu vin, aşa că în fiecare seară ea şi Herb îşi permiteau un pahar sau două de vin, şi luxul acesta le calma nervii. Nu-l atinse pe Herb. El n-o atinse pe ea. Când vorbeau, era numai în legătură cu băieţelul sau despre lumea de dinafară; veştile din America, venirea altor vapoare, sosirea altor persoane dezrădăcinate.

A doua săptămână, când Ilke se ridică din pat şi se declară în stare fizică bună, îşi luă o rochie de maternitate

ce atârna pe ea, punându-i în evidenţa silueta din nou mai subţire. Săptămâna aceea Anne nu fusese geloasă, dar fusese poate în gardă. Ilke îşi spălă părul, şi claia năclăită de sudoare şi încâlcită de la felul cum se zvârcolise în timpul naşterii era acum un val lucitor de mătase aurie, încadrându-i faţa frumoasă şi palidă. Ilke nu căută să fie cu Herb. Rareori vorbea cu el, şi când vorbea, o făcea în engleză, în engleza ei şovăitoare şi uneori incorectă, iar Anne îi era recunoscătoare, pentru că ştia că Herb înţelegea puţină germană, şi Herb şi Ilke ar fi putut conversa într-o limbă pe care Anne n-o înţelegea deloc. Dar toată dragostea şi energia lui Ilke erau îndreptate numai spre copil. Se plimba cu el, îl alăpta, sau încerca, şi plângea de frustrare când avea prea puţin lapte.

Nona îşi reaminti brusc un alt gest de bunătate din partea lui Ilke. Oricând îi lăsa copilul lui Herb, îi spunea acelaşi lucru pe care-l spunea şi când dădea copilul lui Anne: „Uite, micuţule, du-te la prietenul tău". Sau: „Acum prietenul tău te leagănă, dragostea mea". Nu-i spunea niciodată lui Herb „tata". Poate că nu era cu adevărat un gest de bunătate, cât mai degrabă o chestiune de autoapărare. Poate că nu credea că Herb va recunoaşte şi va sprijini material copilul pe toată durata vieţii lui sau, poate, în adâncul sufletului, nici măcar nu spera să se întâmple aşa. Poate că spera că Herb se va întoarce în America, va uita cu totul de copil, şi ea se va mărita cu un german care va înfia copilul ca fiind al lui.

Pentru Anne, fusese o experienţă ca în lumea de dincolo de oglinda fermecată. Nimic nu părea cu adevărat real. Fiecare zi era izolată de toate celelalte, fiecare moment devotat necesităţilor prezentului, fără nici o clipă în care să plănuieşti pentru viitor.

Nona îşi amintea cu acuitate cât de mulţumită era când lua copilul din braţele lui Herb ori ale lui Ilke şi acesta se calma când ea îl legăna cu blândeţe, plimbându-se prin casă. Copilul îi răspundea lui Anne de parcă înţelegea că ea îl ţinea în siguranţă. Herb nu avea întotdeauna acelaşi succes, deşi încerca. Poate că uniforma lui era prea aspră lângă obrazul lui gingaş, poate că vocea lui de bărbat era prea dură, prea profundă, prea

sonoră, poate, ca mulți alți bărbați, Herb nu se simțea confortabil și capabil cu un bebeluș, și copilul simțea asta. Dar într-un fel, Anne se simțea aleasă de copil. Îl iubea. Pur și simplu îl iubea.

Nu se simțea atrasă sexual de Herb. Întotdeauna era ocupată, și îi era mereu foame, și se simțea folositoare și capabilă, și *vie*. Când sfârcurile lui Ilke se crăpară de la suptul insistent și nesatisfăcut al copilului, Ilke veni la Anne, nu la Herb. În zilele acelea bărbații nu erau implicați în asemenea experiențe. Anne își aminti de o prietenă care folosise un unguent cu vitaminele A și D, și Ilke avea puțin în casă și folosi din el cu zgârcenie, și îi aduse mare ușurare. Cât de mândră se simțise Anne de ea însăși! Fusese atât de mulțumită de sine că, la întoarcerea lui Herb acasă în seara aceea, îi spusese despre sfârcurile crăpate ale lui Ilke și despre sfatul ei - și Herb se făcuse roșu ca racul de jenă și ieșise din cameră, mormăind ceva neauzit. Își amintise atunci că sânii lui Ilke, sfârcurile lui Ilke, fuseseră la un moment dat obiecte ale plăcerii sexuale, nu ale hrănirii cu lapte. Oare Herb stătuse culcat alături de Ilke, mângâindu-i, sărutându-i? Bineînțeles că da. Gelozia o biciuise în clipa aceea. Se dusese în camera ei și plânsese, mușcând din pernă ca să-și ascundă hohotele de plâns. Oh, nu fusese lipsită de gelozie sau de amărăciune. Dar apoi adormise. Și apoi copilul plânsese și Ilke o rugase să-l plimbe puțin să adoarmă, și Herb dormea deja în camera lui, epuizat după ziua de lucru. Iar Anne luase copilul în brațe, se uitase în jos la chipul lui micuț, și totul dispăruse, în afară de o dragoste profundă și uluită.

Iar acum fiul ei, fiul ei de șaizeci de ani, Worth, termină să-i descalțe pantofii. Se ridică. Avea chipul împietrit și închis. Îi va trebui un timp să se vindece.

–O întrebare, zise Worth. Ai de gând să spui vestea asta și altcuiva? Sunt sigur că Grace ar fi încântată. Dar Oliver, Charlotte și Teddy? O să le spui și lor?

–N-o să spun nimănui, îl asigură Nona. Cred că este datoria mea să-ți dau ție informația asta, și Helen, soția ta și mama copiilor tăi, ar trebui să știe și ea. Dar acum

depinde de voi doi dacă să le spuneți sau nu și copiilor voștri.

Worth pufni nervos.

- Teddy o să râdă de-o să se prăpădească.

- Worth, îl mustră blând Helen.

- Teddy te iubește, își asigură Nona fiul. Te idolatrizează. Crede că nu va reuși niciodată să ajungă la standardele tale.

Worth clătină din cap.

- Ei bine, Nona, se pare că nici eu nu pot ajunge la standardele mele.

- Atunci poate c-ar trebui să-ți schimbi standardele, îi sugeră Nona.

Worth își frecă fața cu amândouă mâinile. Părea nervos și supărat, și Helen se ridică și se duse la el.

- Worth. Putem să...

Worth îi aruncă brusc mâna de pe el.

- Nu pot să mă gândesc la asta acum. Mă duc înapoi la Boston.

Helen începu să obiecteze, dar apoi încuviință.

- Da. Poate c-așa ar trebui.

capitolul 25

În timpul arșiței intense de duminică după-amiaza, Charlotte mergea de-a lungul unei brazde, săpând furioasă buruienile dintre verzele crețe, vinete și sfecle.

- Nu, e prea cald, prea cald! îi strigase Jorge, fugind spre ea. Sap eu! Sap eu!

- Nu azi, îi spusese Charlotte. Am eu nevoie să sap azi. Tu poți merge să lucrezi la fasole.

Văzând cum arăta - era evident că n-avea chef de ceartă -, Jorge se grăbise în altă parte a grădinii.

În timpul călătoriei de la spital după ce văzuseră fetița nou-născută, părinții ei nu vorbiseră, dar emanau furia din pori în așa hal că Charlotte avu impresia că efectiv vede aerul vibrând verde. Era clar că nu voiau să vorbească în fața lui Charlotte. Dar știa despre ce era cearta. Tatăl ei nu voia să accepte copilul lui Suzette

că fiind nepoţica lui. În adâncul sufletului, Charlotte era bucuroasă că mama ei îl înfrunta.

Dar când îşi lega şireturile bocancilor de lucru în vestibul, părinţii ei vorbiseră, şi Charlotte îi auzise. Mama ei efectiv ameninţase că divorţează – şi cuvintele fuseseră ca un şut puternic direct în stomacul lui Charlotte. Îi tăiară răsuflarea. Oare chiar l-ar părăsi mama ei pe tatăl ei? Nu putea să se întâmple aşa ceva. Acum era plină de o energie frenetică, dar nu ştia cum s-o folosească. Mama ei urcase furioasă scările, şi tatăl ei o urmase, şi Charlotte ştia că aceasta era o ceartă pe care trebuiau s-o aibă doar ei doi.

Ei bine, grădina avea nevoie mereu, *mereu*, de plivit, şi astăzi era recunoscătoare că are acea muncă. Charlotte luă semnul de ÎNCHIS de la tarabă, puse nişte salată şi legume ca să nu se strice, şi apoi se duse cu paşi mari şi hotărâţi în grădină, cu o sapă.

Un taxi venea încet pe aleea către casa Nonei. Charlotte se holbă la el. Nu avea nici un pasager, deci nu sosea nimeni. Oricine ar pleca ar fi dus de Grace sau de Helen cu decapotabila, aşa că era ciudat.

Continuă să lucreze, dar se opri din nou când, câteva minute mai târziu, taxiul se întoarse pe alee către drumul principal. Tatăl ei stătea pe bancheta din spate, singur.

– Tată! strigă ea, fluturând din mâini.

Dar nu păru s-o audă. Taxiul îşi continuă drumul cu el.

Charlotte se întoarse la săpat, cu o energie maniacă.

Uneori Charlotte îşi permitea să se gândească la familia ei, la alcătuirea ei genetică. De ce erau ea şi fraţii ei aşa nişte rataţi? Nu, ăsta era un cuvânt prea dur. Sau imprecis. Olivet, de exemplu, avea mare succes, atât în relaţia lui iubitoare şi de lungă durată, cât şi la lucru, dar era evident că-şi abandonase familia şi orice rol pe care l-ar putea juca în ea, alegând să trăiască cât mai departe posibil de Coasta de Est. Oare fusese atras acolo doar de oportunităţile de carieră sau pur şi simplu nu voia să aibă nimic de-a face

cu toată tevatura Wheelwright? Într-o zi, Charlotte era hotărâtă să-l întrebe.

Poate că *rebel* era un cuvânt mai bun decât *ratat*. Charlotte crescuse văzându-le pe Mellie, Mandy şi Mee urmându-şi părinţii ca nişte răţuşte fără minte, dar foarte drăgălaşe şi pufoase, ce pluteau politicos pe iazul vieţii fără să facă nici măcar un vălurel, şi apoi venea familia ei, Charlotte, Teddy şi Oliver, stropind peste tot, afundându-se unul pe celălalt cu capul sub apă, încercând să zboare, bălăcindu-se, jucându-se, repezindu-se în direcţii diferite şi dispărând uneori luni de zile. Charlotte se întrebă dacă era vreo chestie genetică moştenită de la mama lor – căci era evident că mama lor era cea venită de dinafară – care-i făcuse pe toţi trei să fie rebeli. Ştia că ea, una, n-ar fi făcut lucrul îngrozitor pe care-l făcuse dacă n-ar fi încercat atât de tare să trăiască între limitele dure şi reci ale regulilor tatălui ei, în care se simţise închisă ca într-o închisoare sau într-o capcană.

– Arăţi ca o doamnă care are nevoie de un pahar cu ceva rece.

Charlotte tresări şi ridică privirea la Coop, care stătea în faţa ei în pantaloni scurţi, tricou, şapcă de baseball şi pantofi uşori de vară.

– Salut, Coop. Îşi dădu seama că era toată asudată. *Arrăgătoare*. Cât e ora?

– E timpul să te răpesc şi să te duc de aici.

– Oh, păi, mai am încă...

– E trecut de şase. Jorge s-a dus acasă. Nu mai ai nimic de vândut la tarabă. Ai nevoie de o pauză.

– Coop...

– Bine, mă obligi să fac asta. Cu o mişcare rapidă, Coop se aplecă, o înşfăcă pe Charlotte de picioare şi o aruncă peste umăr.

– Coop! Zbătându-se, Charlotte îşi scăpă sapa din mâini. Trebuie să-mi pun uneltele în magazie.

– Stau bine aici. N-o să le ia nimeni.

Era greu de respirat cu umărul lui în abdomenul ei.

– Coop, lasă-mă jos!

– Vii cu mine de bunăvoie?

Clătinându-se sub greutatea ei, Coop se duse pe rândul lung de grădină, încercând să se țină pe cărare, dar ocazional împiedicându-se și călcând alături, zdrobind cu piciorul o plantă.

– Da! Da! Pune-mă jos! Îl lovi pe spate cu pumnii, și când îl văzu călcând pe o plantă frumoasă de roșii Brandywine, se liniști, predându-se. Te rog, Coop. Lasă-mă jos.

Coop o lăsă la pământ, cu stângăcie, pe alte roșii. Charlotte simți sucul țâșnind și tulpinile frângându-se sub greutatea ei. Coop o apucă de mâini și o trase în picioare.

– Trebuie să te relaxezi, îi zise el, trăgând-o mai aproape de el. Și știu exact cum să te fac să te relaxezi.

– Coop, protestă ea. Trebuie să fac un duș. Sunt toată...

Coop o îmbrățișă.

– Hei. Îmi plac femeile înfierbântate și transpirate.

– Termină cu chestiile astea de epoca de piatră! Charlotte bătu din picior, dar nu lovi decât pământul moale și nu scoase nici un sunet. Serios, Coop, asta nu mă întărâtă deloc!

Imediat Coop își luă mâinile de pe ea și se trase înapoi.

– Scuze. Scuze! Mă jucam doar. Ridică din umeri. Voiam doar... ascultă, dacă nu ești interesată, nu trebuie decât să zici.

Charlotte respiră adânc.

– Oh, Coop, și mie-mi pare rău. Și sunt... ăă, interesată. Arăta doar că am foarte mult de lucru.

Se simțea de parcă voia să-l lovească. Îi venea să plângă. Aproape îi spuse: „Părinții mei se ceartă. Mama se gândește să divorțeze, și copilul lui Suzette are părul negru". În loc de asta însă, îi zise, cedând:

– Cred că mi-ar prinde bine un pahar de ceva.

Coop o luă de mână și o conduse afară din grădină. Aproape o ucise gândul să-și lase plantele rănite zăcând frânte la pământ. Voia doar să fugă înapoi, să facă tot ce putea să le salveze, dar se lăsă trasă după Coop. Închise poarta și puse zăvorul. Se duseră pe alee până la drum

și la tarabă. Tot ce pusese pe masă fusese cumpărat. Charlotte goli coșulețul de bani. Coop o ajută să împăturească fața de masă, să plieze masa și să le rezeme pe amândouă de copac. Își puse camaraderește un braț în jurul umerilor în timp ce mergeau până la aleea casei lui și apoi până în casă.

– Hai să faci un mic duș, îi sugeră el. Până ieși, o să-ți pregătesc un pahar de ceva bun și rece.

– Asta sună minunat. Mersi.

Se duse în dormitorul lui, își dădu jos hainele și, trecând pe lângă diversele grămezi de haine și prosoape aruncate pe podea, se duse la baie. Își spălă părul și corpul și lăsă apa să cadă mult timp pe ea, și era așa o ușurare, așa o terapie. După aceea, se înfășură într-un prosop imens, îl legă peste sâni și ieși cu picioarele goale pe terasă unde stătea Coop cu un pahar în mână. Câinii îi erau încolăciți la picioare. Pe masă era un pahar cu gheață pentru ea și o farfurie cu biscuiți și brânză.

– Foarte frumos, Coop. Dușul a fost minunat.

– Și uită-te la priveliște. Pașnic, nu?

Coop era întins în șezlong cât era el de lung, calm și relaxat.

Charlotte se uită la priveliște. Apa albastră mătura țărmul îndepărtat, verde de la iarba de plajă și de la trandafirii sălbatici, și departe la orizont spre vest, dincolo de nisipuri, până la oraș, care de la distanța aceea părea miniatural, ca un orășel de jucărie.

Charlotte nu voia să vorbească despre familia ei.

– Și tu ce-ai făcut azi?

Coop se întinse.

– Am jucat tenis. Am mers cu iahtul. Aruncă o privire către ea și zâmbi. Știu, e o viață grea, dar cineva trebuie s-o facă. Văzându-i zâmbetul, o întrebă: L-ai văzut vreodată pe Harrison Clark jucând tenis? Vorbește încontinuu în timp ce joacă. Și e ucigător de competitiv. Coop imită accentul lui Harrison Clark. Ar fi trebuit să o prind. De ce n-am prins-o? Mi s-a stricat reverul cu totul. Am nevoie de mai mult antrenament. Asta a fost afară? Cred c-a fost afară. Bine, te las să ai punctul ăsta

dacă juri c-a fost înăuntru, dar eu tot cred că a fost afară. Cred că ai nevoie de ochelari. Cred că eu am nevoie de ochelari. La naiba, m-am lovit la deget. Mă doare glezna. De ce mă doare glezna? Sunt prea tânăr să mă doară glezna.

Îl imita atât de bine pe Harrison, că Charlotte se aşeză pe şezlong râzând. Coop îi spuse despre noul iaht de cincisprezece metri al lui Peggy Windruff, descriindu-i punţile de lemn de tec şi liniile elegante, catargul electric ce se putea telescopa, şi toată aparatura electronică de la bord, cabinele superbe. Îi povesti despre excursia lui din februarie în Bahamas cu prietenul lui Jimmy Jackson – ce paradis fusese să navigheze o lună de zile pe apă limpede, prinzând peşti să-i prăjească la grătar pentru cină, culcaţi pe punte la căderea nopţii ca să privească stelele sclipind pe cer şi luna ridicându-se atât de mare şi aproape, că li se părea că dacă ridicau velele, ar putea s-o ajungă până dimineaţa.

Vocea lui şi imaginile pe care le evoca o făcură pe Charlotte să viseze, îi reamintiră de frumuseţile lumii şi de luxul navigatului. După o vreme, Coop o întrebă dacă mai voia un pahar, Charlotte răspunse că da, şi Coop îi mai pregăti unul, dar când se reîntoarse pe terasă nu i-l dădu, ci îl ţinu să nu-l ajungă, tachinând-o, şi o momi astfel de pe şezlong până în casă şi apoi în dormitor. Prosopul îi căzu de pe corpul gol când se aşeză pe pat şi Coop puse paharul pe noptieră, şi amândoi uitară cu totul de el.

Charlotte se trezi la răsăritul soarelui. Coop era întins gol lângă ea, sforăind. Charlotte dormise toată noaptea, şi se simţea bine şi dornică să-şi înceapă ziua. Se ridică şi se îmbrăcă în linişte. Îl lăsă iar pe Coop dormind, ieşind cu picioarele goale din casă. Acasă, mai făcu un duş rapid, se îmbrăcă în haine curate şi se grăbi afară în grădina ei. Dimineaţa era caldă, aerul ceţos. Păsările cântau şi zburau rapid de la tufişuri la copaci, totul părea suculent şi luxuriant. Cântă binedispusă câteva melodii din *South Pacific* şi *Sunetul muzicii*, mergând

prin grădină, adunând salată, vinete, fasole și ceapă pentru tarabă.

Apoi ajunse la rândul unde lucrase în seara de dinainte, când Coop o ridicase să o fure. Patru sau cinci plante zdravene de roșii aveau tulpinile frânte, zăcând culcate pe pământ, unde furnici și muște se hrăneau cu roșiile zdrobite. Priveliștea o îngrozi. Se mustră că reacționa exagerat; nu erau decât niște roșii, își reaminti ea singură. Totuși, se aplecă să adune roșiile ce erau încă întregi, cu un sentiment puternic de remușcare.

Consecințe. Nu învățase oare că fiecare acțiune are consecințe, și deși există pocăință, aceasta nu poate șterge dauncle ce au fost provocate deja?

Lucră din greu, replantând plantele ce puteau fi salvate, scoțându-le afară din pământ pe cele ce nu mai aveau nici o speranță. Își cără coșurile pline cu legume lucioase la magazie să le spele și să le împacheteze pentru vânzare. Sosi Jorge, verifică programul pe care Charlotte îl menținea de obicei și se apucă de lucru. Charlotte intră în casă să-și ia micul dejun.

Glorious era la sobă, punând o oală la fiert.

– Bună dimineața, Charlotte. Fac o salată de cartofi azi. Ai cumva niște praz în plus?

– Sigur. Îți aduc imediat după micul dejun.

Charlotte se spălă pe mâini, luă o cutie de cereale și umplu un bol, apoi căută în frigider până găsi o cutie cu afine și le adăugă și pe ele.

– Cum e toată lumea?

Glorious clătină din cap.

– Nu știu despre *toată lumea*, dar sunt îngrijorată pentru Nona. E agitată.

– Serios? Asta nu e bine.

– Nu vrea să mănânce micul dejun, a spus că nu-i e foame, și pot să-mi dau seama că n-a dormit deloc.

– Oh, Glorious, oftă Charlotte. Cred că ești de părere că familia noastră e un dezastru.

– Draga mea, toate familiile sunt un dezastru. Dar gândește-te așa. Dacă Bunul Dumnezeu nu ne-ar fi făcut pe toți așa de certăreți și slabi de înger, noi n-am

mai avea nimic de făcut şi El n-ar mai avea nimic de care să rădă.

Charlotte râse amuzată. De-a lungul anilor, Glorious se hotărâse cumva să-şi menţină opiniile amuzante, şi Charlotte îi era recunoscătoare.

Christian intră zăngănind în bucătărie, încercând să umble cu un picior vârât într-un camion de plastic. Mandy venea în urma lui cu micuţa Zoe în braţe.

– Eşti curată pe mâini? Grozav. Puse bebeluşul în braţele lui Charlotte. Fă ceva cu ea, bine? E bosumflată.

Charlotte se uită la fetiţa drăgălaşă din braţele ei. Pentru o clipă, aceasta se uită şi ea la Charlotte, dar apoi se strâmbă şi începu să se vaite.

– Nu cred că-i place de mine, zise Charlotte.

– Aiurea. E supărată. Îi ies dinţii. Mi-a umplut toate hainele de salivă. Christian, nu mai izbi camionul ăla de perete. Vrei nişte afine? Am nevoie de ceva d-u-l-c-e. Glorious, avem ceva d-u-l-c-e?

– Avem nişte fursecuri cu cereale şi stafide, răspunse Glorious.

– *Fursecuri!* urlă Christian.

– Unde-i toată lumea? întrebă Charlotte.

– Mellie stă culcată în pat, lăfăindu-se ca un porc în mocirlă. Mee e jos la plajă. Mama schimbă lenjeria de pat şi adună rufe pentru spălat. Nu ştiu unde este mama ta.

– Mm... Charlotte încercă să pară nonşalantă.

Mandy păru amuzată.

– Am auzit că bebeluşul are părul negru.

Charlotte aproape spuse: „Ştii, Mandy? Când eram mică, te adoram. Voiam să fiu exact ca tine când voi creşte mare. Ei bine, sunt sigură că nu mai vreau să fiu ca tine acum!" Îşi muşcă limba. Casa asta avea deja destule vibraţii negative prin ea.

Se mulţumi să răspundă virtuos.

– Fetiţa e o frumuseţe şi lucrul cel mai important e că e întreagă, are toate degetele, şi de la mâini, şi de la picioare. Concentrându-se asupra micuţei Zoe, adăugă: Exact aşa ca tine!

Luă cu grijă un pumn micuț, îl ridică la buze și-l sărută.

Charlotte lucră din greu toată ziua în grădină, realizând nu pentru prima dată cum asta îi permitea să fie o parte a familiei ei, și în același timp să fie separată. Își petreceau tot timpul împreună, asta era problema, se gândi ea. Majoritatea timpului se înțelegeau bine și erau fericiți, dar era firesc să se certe, să se întreacă și să fie iritați. Nu erau decât oameni. Într-o zi, în curând, îl va invita pe Coop să li se alăture la cină, nu la o ocazie specială când toată lumea se comporta cât mai bine, ci la o cină obișnuită de familie, când Christian își vâra un cartof pai în nas și Zoe făcea pe ea în scutec și părinții ei se răsteau unul la celălalt, și mătușa Grace se fudulea virtuoasă și unchiul Kellogg nu spunea nici un cuvânt. Coop era singur la părinți. Cum i-ar plăcea să fie înconjurat de o asemenea hoardă și, la urma urmei, ce-i păsa lui Charlotte?

Îi păsa, își dădu seama, pentru că, deși ea și Coop erau de atât de puțin timp împreună, făcea sex cu el și-i plăcea, și nu se culcase niciodată cu un bărbat decât dacă se gândise că ar putea avea sentimente puternice pentru el, că ar putea stabili o relație de lungă durată cu el, că ar putea – spune-o, Charlotte! – să se mărite cu el. Acum însă nu știa cu adevărat dacă-l iubea pe Coop, și era foarte sigură că dacă ar rosti cuvântul *dragoste* în legătură cu el, Coop s-ar da înapoi așa de repede că ar pica pe spate.

Totuși...

Totuși, își aminti dându-și singură șut mintal, ar trebui să nu se mai îngrijoreze despre viitor și să-și amintească doar că acceptase să meargă cu Coop în oraș în seara aceea. Sosea la șapte. Își puse uneltele în magazie, închise taraba și alergă spre casă să facă duș și să se îmbrace.

Își simțea picioarele ușoare ca aerul în sandalele elegante, după ce le avusese închise în bocanci grei de lucru, și rochia fluturа în jurul ei într-un fel foarte

feminin, care-i făcea plăcere, în timp ce cobora scările și intra în salon.

Coop era deja acolo, stând pe canapea, și Mee era și ea acolo, așezată alături de el, întoarsă cu tot corpul către el, cu decolteul adânc poziționat pentru o expunere maximă. Amândoi râdeau. Când Mee o văzu pe Charlotte intrând în salon, sări în picioare, prefăcându-se că tresare, ca și cum ar fi făcut ceva greșit.

Coop se ridică și el.

– Arăți grozav, Charlotte.

Charlotte se învârti pe loc.

– Mai bine ca salopeta?

Îl luă posesiv pe Coop de braț și flutură din degete către verișoara ei.

– Pa, Mee. Ne vedem mai târziu.

– Distracție plăcută. Mee îi salută și ea cu o fluturare din mână, dar arăta atât de amărâtă și de singură stând acolo, că Charlotte fu străbătută de un fior de vinovăție.

În fața cinematografului era un mic bistro unde Coop rezervase o masă. Era plin în seara aceea, cum de altfel era mereu vara, și Charlotte își permise un moment de regret la lipsa intimității, și apoi un moment de plăcere la gândul că era văzută cu un bărbat atât de frumos. Mâncară pește proaspăt și – după părerea expertă a lui Charlotte – legume vechi de o zi, și în timp ce sorbea din vin, se simți atât de bine. Era încă vară, și în clipa aceea se simți ca de aur.

Coop îi oferi în stilul lui amuzant și puțin sardonic o descriere a zilei petrecute de el cu un fost coleg de facultate pe iaht. Charlotte râse, încântată să fie amuzată, și-i zâmbea cu mare căldură, reamintindu-i fără cuvinte, ci doar din privire, că se culcaseră împreună în seara de dinainte și că se vor culca iar împreună în seara aceea, când din colțul ochiului observă o siluetă familiară intrând în bistro: Whit Lowry. Cu el era Fiona O'Conner, și părul ei roșcat îi cădea în bucle pe spatele gol aproape până la brâu. Fiona se așeză pe bancheta din fața lui Whit, și Charlotte o văzu zâmbindu-i lui Whit exact așa cum îi zâmbea ea lui Coop.

„Mai, mai, mai", se gândi ea.

„Ei, ce-mi pasă mie?" își reaminti singură, și-și întoarse iar privirea spre Coop.

În cinematograf era aer condiționat, dar era o sală mică plină de oameni, și în timpul filmului căldura de august, ziua ei grea de lucru și cele două pahare de vin își spuseră cuvântul asupra lui Charlotte, care atipi de câteva ori pentru câteva clipe. De fiecare dată se uita cu vinovăție la Coop, dar el era absorbit de film și nu observă. După aceea se duseră la Club Car la un pahar, și deși Charlotte ar fi preferat să meargă acasă să se culce, nu spuse nimic. La urma urmei, nu era înnebunită să facă sex cu el. Era pur și simplu obosită. Dar atmosfera de bar nu mai avea pentru ea farmecul pe care-l avusese când era mai tânără. Era fum și zgomot, oamenii erau toți îngrămădiți, călcându-se pe picioare, și muzica era dată atât de tare că o dureau urechile. Patru bărbați pe care Charlotte îi cunoștea vag de la clubul de iahting li se alăturară la bar, povestind zgomotos aventura lor de a naviga un iaht până în Maine. Erau amuzanți, recunoscu Charlotte, dar nu pe atât de amuzanți pe cât erau de beți. „Pentru numele lui Dumnezeu", se admonestă singură. „Ești încă tânără. Nu mai fi așa o babă!"

La miezul nopții, îl trase pe Coop lângă ea ca s-o audă când îi urlă în ureche:

– Coop! Trebuie să merg acasă! Mă scol mâine la patru și jumătate!

Respirația lui Coop era parfumată cu gin când îi răspunse, și el strigând:

– Hei, ia-ți o vacanță. Dormi până mai târziu. N-o să-ți plece nicăieri grădina.

Se întoarse iar către amicii lui.

– Bine! Charlotte se dădu jos de pe scaunul de la bar și își puse cureaua de la mica poșetă peste umăr. O să iau un taxi.

Coop o prinse de braț când voi să treacă pe lângă el.

– Hei! Stai un pic! Nu te enerva așa! Cu o mișcare lină de om înalt, se dădu jos de pe scăunelul de bar. Trebuie să plecăm, băieți. Domnișoara are de lucru mâine.

Cei patru bărbați urlară toți deodată, toți condamnând munca și oricine strica vara făcând așa ceva, dar Charlotte continuă să meargă, și Coop o urmă. Se duseră în tăcere la mașina lui Coop. Charlotte se cufundă în scaunul infinit de moale al mașinii Lexus și lăsă liniștea nopții să-i aline nervii zgândăriți. Pentru o vreme, merseră în liniște.

– Ai adormit acolo? întrebă Coop. Avea vocea foarte încordată.

– Nu. Nu, savurez numai pacea.

– Charlotte, pot să te întreb ceva?

– Asta sună amenințător. Se foi în scaun, întorcându-se spre el cu un zâmbet. Sigur.

– Nu ți-a trecut deloc prin minte că întreci un pic măsura cu grădina asta a ta?

Charlotte numără până la zece înainte să răspundă:

– Nu. Nu cred că întrec măsura. Sunt foarte serioasă în privința grădinii, Coop. Vreau să...

– Vrei să spui că vrei s-o continui pentru tot restul vieții? întrebă el părând complet uluit.

– Mă rog, tot restul vieții e un timp foarte lung. Mă gândesc mai degrabă ceva în jur de, să zicem, zece ani. Și apoi o să văd. Dar îmi place ideea de a oferi legume organice și de a face tot ce pot să păstrez pământul verde. Poate că sună idealist, dar dacă nu încercăm toți să facem ceva...

Coop o întrerupse:

– Zece ani! Îți bați joc de mine? Charlotte, ai treizeci de ani! Dar căsătoria, dar o familie? N-o să poți să ai grijă de copii dacă stai afară săpând pământul, mai ales că ești mereu la lucru. Și când crezi c-o să ai timp să ai o viață privată?

Surprinsă de vehemența lui, Charlotte răspunse încet:

– Parcă ai fi părinții mei.

– Păi, cred că părinții tăi au dreptate. Pur și simplu nu înțeleg chestia asta cu grădina. Ești o femeie educată, bogată, inteligentă. Ai putea să faci orice. Și haide, Charlotte, fii serioasă. Ce-o să se întâmple când moare bunica ta?

-Nona e bine!

-Acum e, şi mă bucur de asta. Dar are *nouăzeci* de ani. Ce-o să se întâmple când o să moară şi proprietatea va fi împărţită între voi toţi? N-o să mai poţi să-ţi păstrezi grădina; n-o să moşteneşti tu tot pământul ăsta. Ce te faci dacă familia ta vrea să vândă?

Charlotte era şocată. Tot ce spunea era aşa de... aşa de *adevărat*. Nu-i era deloc caracteristic lui Coop să-i pese de asemenea lucruri, cel puţin după cât îl cunoştea ea, şi devenea acum limpede că nu-l cunoştea mai deloc.

Şi atunci, într-o strălucire bruscă, înţelese.

-Mee. Ai ascultat-o pe Mee.

Coop nu neagă.

-Mee e îngrijorată pentru tine. Toată familia ta este îngrijorată pentru tine. Dacă ai fi o adolescentă naivă, ar avea mai mult sens, dar...

-OK, Coop. Opreşte-te chiar acum. Charlotte tremura. Când spui *familia ta*, te rog să-ţi aminteşti că eu şi verişoarele mele am fost mereu diferite. Ne iubim, dar suntem diferite. Şi nici unul din noi nu ştie cine va moşteni ce anume, nu că asta ar fi treaba ta, oricum! Şi nimeni nu va vinde casa şi pământul!

Coop rămase cu ochii la drum.

-La ce suprafaţă aveţi, aţi putea obţine o sumă uluitoare de bani.

-Şi tu tot aşa, cu proprietatea ta, îi răspunse ea.

-Crede-mă, încerc să-mi conving părinţii să vândă. N-ar mai trebui să-mi fac griji pentru bani pentru multă vreme.

-Dar nu-ţi faci griji pentru bani nici acum! replică Charlotte. Coop, eşti tânăr, şi ai afacerea ta de software, poţi să te întreţii singur; casa aceea, privelişte aceea frumoasă, stilul tău de viaţă, pământul şi plaja ta, astea nu valorează mai mult decât banii pentru tine?

Ajunseră la locul unde aleea lui Coop dădea la drum. La câţiva metri mai încolo era aleea Wheelwright. Coop intră cu Lexusul pe aleea lui, opri motorul, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se răsuci către Charlotte. O atinse cu blândeţe pe obraz.

-Asta e prima noastră ceartă?

Sentimentele ei erau toate într-un vârtej, dar nu putea să nu observe sugestia din cuvintele lui, că aveau o relaţie, că vor avea şi alte certuri, alte discuţii.

– Coop. Ascultă. Îmi pare rău că sunt aşa de frământată de gânduri şi...

– Eu n-aş zice frământată de gânduri. Coop ştia cum să-şi dea drumul la şarm. Mai degrabă doar *frământată.*

Charlotte zâmbi.

– Ştii, am grădina asta de trei ani deja.

– Da, cred că ştiam asta. Nu sunt sigur că am fost foarte atent. O mângâie pe obraz. Şi trei ani e mult timp. Este un angajament. Înţeleg asta. Şi-mi cer scuze că m-am băgat în chestii atât de complicate atât de curând. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Îşi duse mâna la gâtul ei, mângâind-o cu vârful degetelor. De fapt, aş putea să mă bag în...

Vorbea pe un ton relaxat, cu atingeri senzuale. „Dar sunt aşa de obosită", se gândi ea.

În acelaşi timp, Coop îi spuse:

– Eşti obosită. Hai să te duc acasă cu mine, să-ţi fac un masaj, o să te simţi mult mai bine.

Şi aşa făcu.

Mărturisiri

capitolul 26

Marți dimineață, Helen se duse în jeepul abia reparat să-și ia fiul și familia lui de la spital. Nu-și putea stăpâni zâmbetul în timp ce cără gențile și cele două vaze de flori în spatele micii procesiuni ce ieșea din secția de maternitate, pe scări în jos și apoi afară. Teddy și Suzette o aranjară cu mare grijă pe Dawn în scaunul de bebeluși din mașină. Umplură bancheta din spate cu toate catrafusele noi ce păreau să fi înflorit în viața lui Teddy și Suzette peste noapte - pungi de plastic cu cadouri de la spital, genți de haine și flori de la familie și prieteni, un pachet mare de scutece și o geantă plină cu obiecte necesare pentru Dawn.

Suzette și Teddy vorbiră non-stop pe drumul spre casă, oferindu-i lui Helen o comoară de informații: Dawn era o campioană la supt, învățase cu lăcomie să se agațe de sân chiar de la început. Și dormise patru ore neîntrerupte! Și spitalul le dăduse multe cadouri pentru nou-născută, dar Suzette nu avea de gând să folosească niciodată lapte praf, așa că nu cumva ar trebui să-l ducă la biserică pentru săraci?

Helen zâmbea și zâmbea, adorând să-i audă, și se trezi dorindu-și să fi fost și Worth cu ei, împărtășind această zi cu ea.

Dar bineînțeles, momentul acesta nu i-ar aduce lui Worth bucurie.

Când intrară în alee, o văzu pe Charlotte îngenuncheată între plante, tăind flori, și opri jeepul pe alee.

- Hai să vezi!

Charlotte alergă printre rândurile de roșii, deschise poarta și se grăbi la mașină. Se uită pe geam la bebelușul ce dormea, înfășurat într-o pătură roz și legat bine în scaunul de mașină.

- Oh, ce dulce e! se extazie ea.

– Nu-mi place deloc că trebuie să fie în scaun, zise Suzette. Așa este legea, dar uite, e așa de mică încât i se bălăbănește căpșorul.

– În mai puțin de un minut o să poți s-o iei în brațe, zise Helen și conduse mai departe către casă.

Le luă aproape o oră lui Teddy și Suzette să se aranjeze cu fetița în salon. Apoi, în timp ce ele două ațipiseră, Helen îl duse pe Teddy în oraș, să se întoarcă la lucru la magazinul de antichități. Se duse apoi înapoi la casa Nonei – uneori făcea asta toată ziua; Helen glumea deseori că ar trebui să-și cumpere un chipiu de șofer – și tot șofatul acesta îi dădea mult timp de gândire. Prea multă gândire, prea multă imaginație. În cele din urmă, porni radioul și lăsă muzica să-i ușureze mintea prea încărcată.

Acasă, se opri pe alee și o chemă pe Charlotte.

– Arăți toată înfierbântată. Ai mâncat ceva de prânz?

Charlotte se întinse și-și frecă umărul ce-o durea.

– Am uitat, recunoscu ea.

– Hai în mașină, îi zise Helen. Poți să te odihnești un pic și-o să-ți fac un sendviș.

Se întoarseră acasă. Helen își urmă fiica în vestibul.

– Suzette este în salon cu Dawn. Du-te și stai jos. Îți aduc eu mâncarea.

Bucătăria era goală și în căldura umedă a după-amiezii, Helen știa că mai mulți din familie dormeau după prânz – micuța Zoe și micul Christian, Mandy și Mellie, Nona, de asemenea. Glorious era în camera ei, probabil uitându-se la o telenovelă. Helen se mișcă în liniște în timp ce pregătea sendvișurile.

Charlotte intră cu picioarele goale, turnă niște răcoritoare, le puse pe o tavă și se duse înapoi în salon. Helen o urmă cu sendvișurile. Suzette era întinsă pe o parte pe o canapea, cu micuța Dawn cuibărită în brațele ei.

– S-a trezit, îi zise lui Charlotte. Vrei s-o ții în brațe?

– Da, te rog.

Charlotte luă copilul în brațe cu mare grijă. Se așeză pe un fotoliu aproape de Suzette.

– Pot să mă uit la degețelele ei de la picioare?

– Sigur.

Charlotte ridică încet pleduțul ușor de pe corpul feței. Atinse vârful fiecărui degețel perfect și-i mângâie apoi degetele strânse de la mâini.

– Nu cred că mai e tot așa de galbenă cum era.

– A avut icter. Mulți nou-născuți au icter, zise Suzette cu o autoritate nouă. Dar îi trece.

– Charlotte, ți-am făcut un sendviș cu salată de pui, zise Helen. Și o limonadă. Și Suzette, și ție ți-am făcut același lucru. N-am știut dacă ți-e foame...

Suzette râse.

– Întotdeauna mi-e foame.

Helen aranjă mâncarea aproape, să le fie ușor s-o ia, mai adăugă o pernă la spatele lui Suzette și se așeză într-un fotoliu.

– Uite, mamă. Charlotte ține fetița s-o vadă și mama ei. S-a făcut trandafirie ca cerul în zori de zi. Nu-i așa că are numele perfect?

Helen se întinse spre fetiță, dornică s-o țină și ea.

– Dă-mi-o mie până mâncați voi.

Uitându-se în ochii fetiței fu copleșită de un sentiment de bucurie liniștită și recunoștință profundă. Un copil nou era cel mai mare mister al lumii, se gândi Helen, și cea mai mare speranță a lumii.

Worth n-o sună în seara aceea.

Nici în seara următoare.

Sau următoarea.

Helen era hotărâtă să nu-l sune ea. Pentru că nu putea să-și petreacă fiecare moment al zilei uitându-se la Dawn, se forță să iasă din casă. Jucă tenis, se plimbă cu iahtul pe mare, se duse în oraș la cină și la un pahar cu prietenii, văzu câteva piese de teatru, și dimineața devreme se duse la plimbări lungi pe plajă.

Glorious le spuse că Nona avea o ușoară răceală, că nu era cazul să se îngrijoreze, dar că era bine să fie supravegheată. Nona avea nevoie de odihnă. Helen era bucuroasă că Nona răcise, sau că se prefăcea că răcise, pentru că n-ar fi cinstit ca Helen și Nona să discute fără Worth prezent. Ar fi ca și cum s-ar coaliza împotriva lui. Helen aprecia diplomația Nonei și încercă să-și adapteze

şi comportamentul ei în acelaşi fel. Verifica o dată pe zi starea Nonei, cu o conversaţie uşoară, bazată pe chestiuni generale: jocul de tenis, planurile ei pentru ziua aceea, comitetele ei.

Dar în fiecare moment, cu adevărat, Helen aştepta telefonul lui Worth. Îl ştia destul de bine ca să prezică faptul că n-o va suna imediat. Avea nevoie de timp în care să fie singur ca să gândească, să se retragă ca un animal rănit în bârlogul lui ca să-şi lingă rănile. Avea multe pe cap, Helen trebuia să recunoască asta. Nu numai vestea enormă a Nonei, ci şi existenţa complicată a copilului lui Teddy. Şi bineînţeles, ultimatumul lui Helen.

Spera că o luase în serios. Nu fusese un vicleşug din partea ei, nu era un joc. Când îl asigurase pe Worth că-l va părăsi dacă nu o accepta pe fetiţa lui Suzette, fusese complet serioasă.

Deja îşi imaginase exact cum va fi. Se gândise pe cine şi-ar alege ca avocat pentru divorţ, unde îşi va avea noua casă - în Boston, pe Commonwealth Avenue, lângă Grădinile Publice - şi cum se va împiedica să jelească, cum îşi va lua o slujbă la una din numeroasele galerii de artă din Black Bay şi îşi va vedea nepoata cât de des posibil. Ajunse atât de departe că se hotărî chiar să cumpere o casă într-o suburbie cu copaci pentru Teddy, Suzette şi fetiţă. Teddy şi-ar găsi de lucru la un magazin de antichităţi, iar Helen ar sta cu fetiţa; oraşul ar fi mai bun pentru Teddy iarna decât insula, care putea fi foarte dificilă, cu ceaţa, frigul, izolarea şi lipsa de activităţi culturale.

Şi va călători! În loc să fie legată trei luni de zile de insulă, de ritualurile de familie, de tenis şi navigaţie, pe care le iubea pe toate, dar, totuşi... ar fi liberă să-şi petreacă măcar câteva săptămâni de vară în Franţa, Anglia sau Italia.

Şi Joe Abernathy. El da. Poate că nu va ieşi nimic din atenţiile lui, dar Helen nu voia cu adevărat decât un flirt lejer, cineva cu care să se joace. Chiar şi numai câteva întâlniri cu el i-ar fi de folos să nu mai fie etichetată „biata Helen" părăsită de soţul ei pentru o femeie mai

tânără – căci nu se mințea singură. Dacă ea și Worth ar divorța, Worth nu ar fi singur nici măcar un minut.

Gândul acesta o făcea să o doară inima. Noaptea plângea în pernă ca o adolescentă care-și pierde prima dragoste adevărată.

În a șasea seară de când plecase din Nantucket, Worth o sună.

– Poți să vorbești? o întrebă.

– Pot. Doar un moment. Stai să închid ușa.

Era pe veranda de dormit, pregătindu-se de culcare. Era trecut de unsprezece.

– Te-am sunat și mai devreme. N-ai răspuns.

Dori să-i spună că fusese la o piesă de teatru. Dar nu voia să-i dea nici măcar atât.

– Sunt aici acum.

Un oftat adânc. Apoi:

– Helen. Doamne, ce vară a mai fost și asta!

– Da.

– Mi-e foarte greu să fac față la tot. Teddy acceptând un copil care nu-i al lui...

– Sau poate că e a lui, îl întrerupse Helen.

– Și Nona – povestea asta incredibilă pe care mi-a spus-o Nona. Că nu e mama mea! Doamne, Helen, parcă nu mai aparțin nimănui.

Helen începu să vorbească, dar tăcu totuși. Poate că aparținea de Cindy acum. Worth trebuia să-și dea seama de lucrurile astea singur.

– Helen, mi-e dor de tine. Mi-e dor de familie, de insulă. Mi-e dor de Nona. Vocea i se frânse spunând numele mamei lui.

Helen nu se putu abține, i se rupea inima de milă.

– E încă mama ta, Worth.

Worth își drese glasul.

– Nu cu adevărat.

Helen se gândi cu grijă la următoarele ei cuvinte.

– Dar dacă Charlotte nu e fertilă, Worth?

– Poftim? Ce fel de întrebare e asta? De ce Dumnezeu te gândești la așa ceva?

– Mă gândesc la tot felul de lucruri în zilele astea. Mintea îmi zboară complet liberă. Vreau să fiu deschisă la toate posibilităţile. Şi una din posibilităţi este că Charlotte poate că nu va avea copii.

– E ridicol.

– Worth, infertilitatea e o problemă gravă în zilele astea. Nu spun că Charlotte o să fie infertilă, spun doar că e o posibilitate. Sau poate că nu se va mărita niciodată. Vreau să spun, are treizeci de ani şi n-are o relaţie serioasă cu nici un bărbat, nici un potenţial logodnic nicăieri în peisaj...

– Se vede cu Bill Cooper.

Helen scoase un hohot de râs sec.

– Fii serios. Doar ştii reputaţia lui Coop. El n-are o relaţie serioasă cu nimeni. Şi dacă tot suntem la subiect, îl văd pe Whit cu Fiona O'Conner peste tot. Aşa că mă tem că visul acela al nostru despre Whit şi Charlotte va trebui să piară. Ca să mă întorc la ceea ce spuneam: ce s-ar întâmpla dacă, din orice motiv posibil, Charlotte nu are un copil? Oliver n-o să aibă, ştim asta foarte bine. O să aştepţi până când Teddy şi Suzette au un altul, un copil palid şi blond, şi o să numeşti copilul acela moştenitorul tău, ignorând-o în continuare pe Dawn? Glasul îi deveni insistent. Worth, trăieşti în trecut. Trebuie să ne gândim la viitor. Nu te poţi separa de această umbră gigantică numită Familie şi să te gândeşti numai la tine? Eu am făcut-o, doar de curând, şi trebuie să-ţi spun că e minunat.

– Mersi, murmură Worth.

– Ascultă-mă. Ascultă-mă cu adevărat. Nu te mai gândi doar la superimportanta *moştenire Wheelwright*. Gândeşte-te la tine. Ai şaizeci de ani. Cât timp crezi că o să mai trăieşti? Cât timp crezi că o să mai poţi să te distrezi, să încerci lucruri noi, să călătoreşti, să acorzi atenţie la ceva nou? Lumea se schimbă, Worth. S-a schimbat deja. Banca nu mai e doar o bancă de cartier, şi poziţia ta acolo nu este esenţială.

– Ei, na!

– Nu e. Ştii că nu e. Şi orice au făcut tatăl şi bunicul tău când conduceau ei banca, nu este un lucru pe care

să-l poți face acum. Nici nu sunt sigură că vrei să o faci. Tu ești? Sigur? Oprește-te pentru o clipă, Worth. Gândește-te la ce-ți spun. Vrei să-ți petreci restul vieții punând costum, mergând la serviciu și lucrând cu numere, ca să te întorci acasă târziu?

– Nu sunt gata să mă pensionez și să-mi petrec zilele jucând golf.

– Nu. Știu asta. Dar asta nu e singura opțiune.

– Schimbi subiectul acum.

– Subiectul este destul de general. Helen tăcu o clipă. Tu contezi și numai prin tine, Worth. Viața ta este a ta. Fericirea ta e alegerea ta. Banca, familia... Nu e nevoie ca ele să fie singurul lucru ce contează.

– Nu sunt singurul lucru ce contează! protestă Worth. Dar banca... dacă nu sunt la bancă...

Se împiedică în cuvinte, nefiind în stare să-și termine gândul.

– ... banca ar continua și fără tine, termină Helen pentru el. Kellogg face o treabă foarte bună. Și Claus, și Dougie.

După o lungă tăcere, Worth zise:

– M-aș simți ca și cum ar fi câștigat Grace.

Helen era surprinsă că era dispus să recunoască măcar atât.

– Da, bineînțeles că te-ai simți așa. Dar *tu* ți-ai câștiga libertatea, Worth. Tu ți-ai câștiga propria ta viață.

– De ce n-am vorbit niciodată așa până acum?

– Poate pentru că n-am mai gândit niciodată așa până acum.

Helen simțea că tremură puțin; era parcă speriată și, în același timp, încântată. Ca să se calmeze, se gândi la chipul micuței Dawn, fragilă, frumoasă și atât de vulnerabilă.

– Ne-am îndepărtat cumva de la subiect, zise Worth. Ascultă, sunt obosit. Banca, și toate astea; nu mai pot vorbi acum. Te sun mâine.

Helen îi răspunse rece:

– Bine.

– Helen, nu vreau să te gândești că sunt cu Cindy. Am terminat-o cu ea. Trebuie să-ți amintești asta.

Helen se gândi la reacția lui Cindy când Worth îi spusese că se terminase, cum se lipise probabil de Worth, plângând, sărutându-l cu pasiune pe gură. Helen puse telefonul în furcă înainte ca lacrimile ce-i apăruseră brusc în ochi să i se audă în voce.

După cum îi promisese, Worth o sună a doua zi seara.

- Vreau să vorbesc despre Teddy.

Helen era în capot, ghemuită pe patul de pe veranda de dormit. O briză dulce mișca ușor perdelele, trecând peste pielea ei ca apa curgătoare.

- Bine.

- Sunt îngrijorat pentru Teddy, zise Worth.

- Cred că vom fi îngrijorați pentru Teddy toată viața. Are o problemă cu băutura. Din tot ce-am citit și-am auzit, asta înseamnă că va avea întotdeauna o problemă cu băutura. Noi doi nu putem să schimbăm asta. Nu putem să reparăm asta. Suzette pare să aibă o influență stabilizatoare asupra lui.

- Cred că Suzette l-a văzut ca pe un tichet de masă și s-a agățat de el, zise Worth cu vocea încordată.

Helen deschise gura să-l contrazică, dar apoi își dădu puțin timp să se gândească la cuvintele lui.

- Poate că Teddy *are nevoie* să se agațe cineva de el. Poate că Suzette și copilul ăsta îl vor ancora.

- Teddy s-a îmbătat de două ori în vara asta, rosti cu asprime Worth.

- Și tu de câte ori te-ai culcat cu Cindy în vara asta? replică imediat Helen.

- La naiba, Helen. În nici un caz cele două lucruri nu se pot compara!

- Ai dreptate, răspunse încet Helen. Teddy nu a frânt inima nimănui când s-a îmbătat.

După un moment, Worth zise încet:

- Mi se frânge *mie* inima să-mi văd fiul beat.

- De ce? Pentru că-ți rănește simțul de mândrie de familie? Pentru că te rușinează în fața lui Grace și a lui Kellogg? Pentru că arată că e slab?

– Poate. Poate toate astea. Dar și pentru că mă face să cred că undeva în adâncul inimii, Teddy este chinuit de durere. Și nu vreau ca fiul meu să fie chinuit de durere.

Helen simți lacrimi în ochi. Își strânse capotul pe lângă ea, trăgând o parte sub picioarele goale.

– Dar, Worth, zise ea, venindu-i o idee. A doua oară când Teddy s-a îmbătat în vara asta a fost când a făcut o vânzare imensă la magazinul de antichități și clienții au cumpărat niște șampanie ca să sărbătorească. Poate că Teddy simte nu știu ce durere, dar, hei, toți avem o durere sau alta. Nu e pur și simplu parte din condiția omenească? Alcoolismul lui Teddy e și rezultatul compoziției chimice a corpului lui. Pur și simplu, nu poate să bea. Înțelegi ce vreau să spun? E o *problemă*, dar nu e o *tragedie*.

Worth tăcu pentru câteva momente. Apoi întrebă, cu vocea calmă:

– De ce ești așa de hotărâtă să pretinzi copilul lui Suzette ca nepoata ta?

– Pentru că Teddy pretinde copilul ca al lui. Pentru că Teddy e mai fericit și mai stabil – nu e treaz fiecare minut, dar e mai stabil – când e cu Suzette. Pentru că i-am văzut pe Suzette și Teddy împreună; le face bine să fie împreună. Pentru că am văzut chipul lui Teddy când a ținut-o în brațe pe fetiță. Pentru că viitorul contează mai mult decât trecutul. Pentru că vreau să aleg fericirea. Pentru că vreau să-mi deschid lumea.

– Îți asumi un mare risc. Ai putea fi dezamăgită în foarte multe feluri.

– Serios? Vai de mine, nu mi-a trecut niciodată prin minte că oamenii pe care-i iubești te pot dezamăgi.

– Helen, Teddy totdeauna m-a dezamăgit. Știi asta.

– Și Teddy știe asta.

– Cred că Teddy s-a născut urându-mă.

– Oh, Worth, nu.

– Eu și Teddy am avut mereu o relație dificilă, știi bine. Dacă eu spun stânga, Teddy se întoarce la dreapta. Dacă spun sus, Teddy zice jos.

– Am mai vorbit despre asta, Worth. Teddy a trebuit să-şi formeze propria identitate ca al treilea copil cu doi fraţi mai mari perfecţi.

– Da, da, ştiu. El e rebelul din familia noastră. Dar trebuie să recunoşti, îşi desfăşoară rebeliunea mai mult asupra mea decât a ta, a lui Charlotte şi a lui Oliver împreună. Când Helen nu răspunse imediat, Worth o întrebă: Eşti încă acolo?

– Mă gândesc. E adevărat, zise Helen, după un moment. Teddy întotdeauna s-a zbătut împotriva ta. Dar întotdeauna ai făcut să fie foarte clar că nu se ridică la înălţimea aşteptărilor tale.

– Dar aşa a şi fost! Helen, ştii că e la fel de inteligent ca toţi ceilalţi, dar nu s-a străduit deloc la şcoală. A avut nişte note groaznice. Şi a continuat mereu să facă tot felul de tâmpenii care l-au făcut să fie dat afară din echipele de sport şi suspendat de la şcoală. Şi el mereu a crezut că era *amuzant*.

– Adevărat, recunoscu Helen. Dar hai să ne gândim la prezent. Hai să ne gândim la Teddy şi la Suzette şi la copilul lor. Este o chestie serioasă, Worth. Nici chiar Teddy nu ar pretinde un copil care nu-i al lui doar ca să te irite pe tine.

– Eu nu sunt aşa de sigur, murmură Worth.

– Teddy o iubeşte pe Suzette. O iubeşte pe fetiţă. A lucrat sârguincios şi s-a descurcat bine la magazinul de antichităţi. Oh, Worth, gândeşte-te la asta. Gândeşte-te cât de mult ai încercat toată viaţa să te ridici la înălţimea aşteptărilor tatălui tău. Ai încercat aşa de tare să fii tatăl tău că niciodată n-ai încercat să afli cum să fii tu însuţi. Trebuie să te accepţi pe tine însuţi, cu toate defectele, şi apoi trebuie să-i accepţi pe Teddy şi pe oamenii pe care-i iubeşte el ca pe ai tăi. Cred că asta vrea Teddy de la tine.

Următoarele cuvinte ale lui Worth o surprinseră:

– Şi tu mă vei accepta, cu toate defectele mele?

După o pauză, Helen zise încet:

– Nu ştiu, Worth. Va trebui să mă gândesc la asta.

*

Helen avu grijă să fie ocupată toată ziua, ajutând-o pe Charlotte la taraba grădinii, legănând-o pe micuța Dawn pentru ca Suzette să apuce să doarmă puțin, mergând la cumpărături după diverse necesități ale casei ca săpun și hârtie igienică, reaprovizionând cămara și dulapurile cu alimente.

În minte avea o conversație cu soacra ei, doar ea și Nona. „Cum ai putut să continui să-l iubești pe Herb după ce-ai aflat de aventura lui cu Ilke?" voia Helen să întrebe. Putea înțelege cum îl iubise pe copil. Un copil nou-născut e neajutorat, nevinovat, ușor de iubit. Întrebarea era cum putuse Nona – Anne – să continue după ce aflase că soțul ei se culcase cu o altă femeie? Mai putuse vreodată să aibă încredere în Herb?

Fusese în vreme de război. Bineînțeles că asta era o diferență enormă. Și Helen se gândi cu un zâmbet amar că, probabil ajutase într-o oarecare măsură și faptul că amanta lui Herb murise. Helen nu-i dorea moartea lui Cindy, dar ar fi drăguț din partea ei dacă s-ar muta în altă țară.

Când Worth o sună în seara aceea, îi spuse:

– Simt că lumea întreagă s-a destrămat. Nu mai știu cine sunt. Nu mai știu de unde provin. Și nu știu cine e copilul...

– Numele ei e Dawn, îi reaminti Helen.

– ... cine e Dawn. Mă întreb cum pot să accept copilul ăs... pe Dawn, ca pe nepoata mea.

– Poate te va ajuta să-ți amintești că Nona te-a acceptat pe tine.

Worth tuși, sau se înecă, sau poate fusese un hohot de plâns.

– Cum a putut să facă asta? Cum a putut să mă iubească?

– Așa, pur și simplu. Întotdeauna te-a iubit. Worth, gândește-te puțin. Ai simțit vreodată că nu te iubește? Știi că n-ai simțit niciodată așa ceva. Mai degrabă te-ai gândit mereu că te-a iubit mai mult decât pe Grace.

– Știu. Știu. Părea rănit, pierdut și nefericit. După o tăcere îndelungată, continuă: Vreau să accept copilul ăsta. Dar nu pot s-o fac fără tine.

Asta era ceea ce voia ea să audă. Voia să-l creadă. Voia să aibă încredere în el.

– Cum pot să știu că n-o să mai ai și o altă aventură?

– Pentru că n-o să am, îi răspunse Worth pe un ton insistent. Îți promit.

Helen se simți ca și cum ar fi mers cu grijă printr-un labirint întunecat cu spini și trandafiri și, în timp ce-și spunea gândurile cu voce tare, ajungeau proaspete la ea, realizându-le din nou.

– Deci amândoi avem de ales. Trebuie să alegem încrederea și nu îndoiala.

– Da, acceptă Worth. Da, cred că da.

– Trebuie să alegem dragostea și nu frica, zise Helen.

– Da, repetă Worth, cu vocea mai puternică. Pot să fac asta. Tu poți?

– *Vreau* s-o fac.

Helen fu surprinsă să simtă speranța erupând în ea ca o strălucire, îndulcindu-i tristețea și furia. Poate că până acum nu făcuse decât să ascundă de sine însăși cât de mult voia să rămână cu soțul ei.

– Da, *pot* s-o fac.

– Slavă Domnului, oftă Worth. Își drese glasul. Ascultă, Helen. Trebuie să mă ocup de niște lucruri la bancă mâine. Dar o să vin pe insulă marți, probabil după masă, de îndată ce pot. Bine?

– Bine, răspunse Helen.

– Helen, zise Worth și apoi Helen îl auzi trăgând adânc aer în piept, iar când vorbi din nou, avea vocea clară și puternică. Vin înapoi la tine, la mama mea și la nepoata mea.

– Oh, Worth, răspunse Helen, și pentru câteva clipe nu putu vorbi, căci plângea.

Dar ținu strâns în mână telefonul și în tăcere știu că Worth era cu ea, legat încă de ea, conectat din nou cu ea, prin elementele misterioase ale aerului și ale electricității și prin magia și mai misterioasă a dragostei.

capitolul 27

Charlotte se simțea ca un vulcan pe punctul de a erupe sau ca un uragan ce-și mărea viteza, și încercă să-și folosească energia sentimentelor ca să lucreze mai cu spor. Și lucra într-adevăr din greu în grădină, dar pentru prima dată munca fizică și grea, dar bună, nu-i calma vârtejul gândurilor. În fiecare noapte se răsucea și se învârtea, trezindu-se epuizată și iritată. Îi spunea lui Coop că era prea obosită sau prea ocupată ca să-l vadă și stătea până târziu în grădină, deși mulți oameni începeau deja să plece de pe insulă, căci vara se sfârșea.

Poate că era îngrijorarea pentru Nona, se gândi Charlotte, poate că asta o făcea să fie așa de agitată. Nona nu ieșise din camera ei toată săptămâna, și când Charlotte intrase pentru o clipă să o salute, își găsise bunica arătând deosebit de bătrână, ofilită și obosită.

Poate era doar arșița, cum pretindea Nona. Sfârșitul de august era umed, fierbinte, dens.

Totuși nu, se gândi Charlotte, umplând în mod automat un coș cu roșii dolofane pentru tarabă, era mai mult decât doar vremea. Nu se simțea bine cu Coop. Situația era pur și simplu prea *cețoasă* cu el. Coop era irezistibil, sexy, distractiv și simpatic. Dar Charlotte nu avea încredere în el, și nu-i plăcea de persoana ce simțea că devine când era cu el. Simțea că trebuie să acorde atenție acestor senzații.

Și era îngrijorată pentru părinții ei. Era luni. Tatăl ei fusese plecat de mai mult de o săptămână. Mama ei spusese că era în Boston, că avea o nouă criză la bancă, dar întotdeauna până atunci, în fiecare vară, își petrecuse sfârșitul de săptămână pe insulă. Tatăl ei iubea sfârșiturile de săptămână de pe insulă, când era atât de lipsit de griji, întotdeauna spunea că *avea nevoie* de ele. Charlotte își iubea tatăl atât de mult, dar își iubea și mama, și-l iubea și pe Teddy, deși voia să-l zgâlțâie ca să-l facă să vină cu picioarele pe pământ – dar simțise întotdeauna așa.

Își duse coșurile cu legume proaspete la tarabă și le aranjă. Toată salata dispăruse deja; va trebui să mai

culeagă. Dar prima dată, trebuia să mănânce ceva. Şi poate să meargă să înoate puţin să se mai răcorească.

Când intră în bucătărie, o găsi acolo pe mama ei, amestecând o salată enormă.

– Oh, ce bine, zise Helen. Poţi să stai cu noi la prânz! Uite, îi arătă cu lingura de lemn. Am făcut versiunea mea proprie de salată Cobb, cu homar în loc de pui.

– Minunat.

Charlotte îşi luă o răcoritoare şi îşi urmă mama în salon, unde Suzette stătea pe canapea cu fetiţa în braţe.

– Prânzul, anunţă Helen. O ţin eu pe Dawn până mănânci tu.

– Mulţumesc.

Suzette ridică fetiţa sus. Helen se aplecă s-o ia şi se aşeză în colţul canapelei, uitându-se la ea.

Charlotte îi puse lui Suzette farfuria cu salată în braţe. Câteva minute cele trei femei vorbiră leneş despre căldura zilei, despre cum dormea Dawn, despre grădina lui Charlotte.

Charlotte se uită estimativ la Suzette.

– Arăţi bine, Suzette. Cum te simţi?

– Sunt obosită, îi spuse Suzette, dar şi parcă euforică. Ameţită, energizată şi relaxată în acelaşi timp.

Mâncarea lui Charlotte îşi pierdu brusc tot gustul. Se uită la Helen să vadă dacă şi mama ei gândea acelaşi lucru – că descrierea lui Suzette dădea impresia de droguri.

Suzette sesiză schimbarea la Charlotte. Îşi puse mâncarea pe masă şi se răsuci pe canapea, până când ajunse cu faţa către Charlotte şi Helen.

– Uite. Cred că e timpul să vă spun ceva.

Helen clătină din cap.

– Să nu crezi că eşti obligată. Nu trebuie...

Charlotte o întrerupse pe mama ei:

– Spune-ne.

Suzette trase aer adânc în piept.

– Da. Am luat droguri. Iarbă, haşiş şi nişte cocaină. Oh, şi alcool, bineînţeles. Dar n-am mai luat droguri de ani de zile.

– Ani *de zile*? Dar eşti aşa de tânără! Câţi ani aveai când ai început? Helen părea copleşită.

Suzette îşi ridică bărbia sfidător. Vorbind cu grijă, spuse:

– Aveam doisprezece ani când am început să beau şi paisprezece când am fumat prima dată iarbă. Dar am avut o mulţime de luni şi ani în care am fost curată. În majoritatea timpului am fost curată.

– Oh, draga mea, zise Helen, cu lacrimi în ochi.

Suzette se aplecă spre Helen.

– N-am mai băut nimic de ani de zile. N-am mai luat droguri de ani de zile. *Uită-te* la Dawn. Dawn e bine. Îşi trecu mâinile prin păr, apoi începu din nou. Tata a plecat de-acasă când eram mică, şi n-am idee unde e. Mama... bea. I-a fost foarte greu să mă crească, şi am fost mult timp singură în apartament, şi n-am avut niciodată avantajele pe care le-a avut Teddy. M-aş fi putut duce la facultate, adică, am avut note destul de bune, dar în anul când am absolvit liceul a murit mama, aşa că a trebuit să lucrez. Am avut un an cu adevărat prost, anul când a murit mama, când am băut şi m-am drogat, şi n-am arătat bine deloc. Dar am intrat la Alcoolicii Anonimi şi m-am curăţat, şi am rămas curată de trei ani şi apoi l-am întâlnit pe Teddy.

– Îmi pare bine, zise încet Helen, uitându-se la fetiţa din braţele ei.

Charlotte întrebă:

– Tu şi Teddy sunteţi căsătoriţi?

Suzette îşi lăsă ochii în jos.

– Nu, zise ea încet.

– Nu? Helen părea uluită.

– Uite. Lăsaţi-mă să vă explic. Suzette îşi încleştă mâinile în poală şi se îndreptă de spate, de parcă era la un interviu pentru obţinerea unei slujbe. L-am cunoscut pe Teddy la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, aşa că l-am auzit vorbind mereu despre familia lui. Problemele lui Teddy încep chiar aici, cu familia lui.

– Oh, dar te rog, protestă Charlotte. Doar nu suntem monştri!

– N-am spus că sunteți. Spun doar că Teddy nu crede că se poate ridica la nivelul vostru. Crede că toți sunteți așa de perfecți. Oliver e genial, și Charlotte și-a făcut un asemenea cămin în mijlocul familiei, aici pe pământul Nonei, și tatăl și unchiul lui Teddy lucrează la bancă, și tot așa și soții lui Mandy și Mellie, și toți bărbații ăștia fac totul bine. Suzette aruncă o privire spre Charlotte. Teddy crede că tu-l iubești pe Oliver cel mai mult, și, Charlotte, mai crede și că tatăl vostru te iubește pe tine cel mai mult.

Helen scutură din cap.

– Asta nu-i adevărat!

– Ei bine, Teddy crede că e adevărat, *simte* el că e adevărat. Și eu m-am îndrăgostit de *Teddy*, dar n-am fost sigură că voi putea face față la tot restul. La voi toți cei din familia Wheelwright. Teddy e așa de... ce termen folosesc psihologii... acaparat?

Charlotte îi oferi:

– Înlănțuit.

– Da. Teddy e atât de înlănțuit în familia lui.

Helen le întrerupse:

– Dar asta este exact definiția unei familii! Un grup încâlcit de oameni, încurcat și strâns legat, oameni care te iubesc cel mai mult și care uneori te urăsc cel mai mult.

– Bine, sunt de acord, zise Suzette. Dar mi-a luat mult timp să scap de grupul meu încâlcit. N-am fost sigură că voiam să am de-a face cu un nou dezastru.

– Ne consideri *un dezastru*? întrebă Charlotte.

– Nu. N-am spus asta. Nu explic foarte bine. Știu doar că situația familiei mele m-a transformat într-o bețivă, și n-am fost sigură că sunt destul de puternică să am de-a face cu o familie atât de... atât de *complicată* cum a făcut-o Teddy să pară.

Charlotte vedea că Suzette se chinuia, și voia s-o ajute cumva, așa că zise, pe un ton glumeț:

– Păi, ce e sigur e că suntem o familie *complicată*. Și e clar că suntem o mulțime aici în timpul verii.

Suzette îi aruncă un zâmbet recunoscător.

– Adevărat. Deci. Înainte să venim aici, i-am spus lui Teddy că nu vreau să mă mărit cu el, că nu mă voi mărita cu el până când nu am petrecut niște timp aici, la casa de vară. Vreau să spun, casa de vară cu toate verișoarele și familia lui perfectă, unde toată lumea știe toate secretele tuturor – m-a speriat ca naiba. Dacă erați atât de... dificili... pe cât v-a făcut Teddy să păreți, bine, atunci nu sunt sigură că am vrut să fiți în preajma copilului meu. Dar pentru copil, Teddy a vrut ca toată lumea să creadă că suntem căsătoriți.

Helen aproape șopti:

– Este fetița lui Teddy?

– Da. Absolut.

Dar Charlotte era nervoasă.

– Stai puțin să înțeleg clar. Dawn e a lui Teddy, dar ai fi ținut-o departe de noi în cazul în care nu-ți plăcea de noi.

Suzette o privi drept în ochi.

– Este dreptul meu.

– Este îngrozitor, zise Helen, albă ca varul. Să mă gândesc că Teddy se simte atât de rănit de propria lui familie...

– Și ce te-ai hotărât? întrebă Charlotte, încrucișându-și brațele la piept ca o apărare. Suntem suficient de buni pentru tine?

– Charlotte, te rog. Suzette își întinse rugătoare o mână spre ea. N-am spus *suficient de buni*. E vorba de ce pot *eu*, de frica *mea*. Și de îngrijorarea mea pentru Teddy. Și Dawn e copilul lui Teddy, mărturisi Suzette, cu vocea îndulcită. Nu poate fi al nimănui altcuiva. Nu știu de ce are părul așa de întunecat. Amândoi părinții mei au avut părul negru... Dar ascultă, Teddy avea dreptate. Domnul Wheelwright e furios pentru că crede că Dawn nu e copilul lui Teddy.

Charlotte se întoarse către mama ei.

– Are dreptate. Tata a plecat de pe insulă după ce-a văzut-o pe Dawn, și nu s-a întors.

Helen vorbi încet, ținând fetița strâns.

– E adevărat că Worth a fost supărat când a văzut că Dawn are părul negru. Și a fost îngrijorat pentru toate

astea – paternitatea fetiței și dacă Suzette și Teddy sunt căsătoriți sau nu. Nu cred că e un lucru chiar atât de groaznic. Sunt, la urma urmei, niște chestiuni extrem de importante. Dar Worth are și alte probleme de rezolvat. Și nu mă refer la bancă. Niște probleme personale.

Privirea lui Charlotte trecu fulgerător asupra mamei ei.

– Ce probleme personale?

Helen clătină din cap.

– Depinde de Worth dacă să-ți spună. Toată lumea are perioade de timp când...

Charlotte o întrerupse:

– Tu și tata divorțați?

Helen zâmbi slab.

– Nu. Nu divorțăm. De fapt, tatăl tău vine înapoi mâine după-masă. Și s-a hotărât, nu, ăsta e cuvântul greșit. Sună prea rece, prea cerebral, și asta e o alegere pe care Worth o face din dragoste – a *acceptat-o* pe Dawn ca pe nepoata lui.

– Asta o să însemne mult pentru Teddy, zise Suzette.

– Și va însemna foarte mult și pentru Worth, replică Helen. Când tu și Teddy o să-i spuneți despre Dawn.

– Stai o clipă, zise Charlotte. Suzette, nu mi-ai răspuns la întrebare. Ne accepți?

– Păi, da. E evident, nu? Că îmi... place... de familia lui Teddy.

Dintr-odată timidă, vocea lui Suzette scăzu până la o șoaptă și se îmbujoră toată de emoție.

– Nona e minunată, și voi două ați fost atât de bune cu mine. Și Teddy e mai fericit aici decât a fost de foarte mult timp. Vreau să zic, știu că s-a îmbătat, dar e alcoolic. Amândoi suntem. Amândoi o să ne zbatem cu asta toată viața.

– O să te măriți cu Teddy? întrebă Helen.

Suzette încuviință.

– Da. I-am spus lui Teddy că o să mă mărit cu el oricând vrea.

– Aici! exclamă Charlotte. Să vă căsătoriți aici!

– La casa de vară, zise Suzette. Da, am putea face asta. Cred că și lui Teddy i-ar plăcea asta. Deși nu vrem

să locuim aici, adică, nu în casa de vară. O să ne găsim un loc pe insulă, şi apoi o să vedem, câte o zi pe rând.

- O să staţi pe insulă? Helen se lumină la faţă de speranţă.

- Cred că da. Suzette nu se putu abţine să nu zâmbească văzând expresia lui Helen. Lui Teddy chiar îi place slujba lui. E bun la ea. Şi are prieteni aici.

- Şi ţie îţi place de noi! o tachină Charlotte. Recunoaşte, te rog!

- Recunosc, zise Suzette cu timiditate.

Dawn începu să scâncească. Suzette îşi întinse mâinile şi Helen îi dădu cu grijă fetiţa.

- Pari obosită, îi zise ea lui Suzette. Să te lăsăm să te odihneşti.

Charlotte se ridică în picioare.

- Trebuie să mă întorc la lucru.

Se ridică şi Helen.

- Vrei să-ţi aducem ceva, Suzette?

- Nu. Cred s-o să mă cuibăresc aici, îi zise Suzette.

Charlotte duse tava în bucătărie. Helen o urmă. Umplură împreună maşina de spălat vase şi făcură curăţenie în bucătărie. Charlotte se gândi că mama ei era încă absorbită de vestea bună că Teddy era tatăl lui Dawn. Dar spre surpriza ei, Helen o întrebă:

- Ai vrea să vin să stau la tarabă puţin?

Charlotte zâmbi.

- Ar fi grozav, mamă.

În seara aceea, prietena ei Katy o sună pe Charlotte să-i spună că aproape nu se văzuseră deloc toată vara şi să o implore să iasă cu ea în oraş pentru o seară numai cu fetele.

- Exact de asta am nevoie! exclamă Charlotte.

Făcu un duş şi-şi luă rochia de vară cea mai înfoiată pe care o avea, grămezi de brăţări zornăitoare şi se duse în oraş s-o întâlnească pe Katy. Luară cina şi un pahar la Ropewalk, apoi se plimbară pe chei, uitându-se la iahturile splendide, şi zăboviră în oraş, ascultând muzicienii de stradă şi uitându-se la oamenii frumoşi. Povestiră despre diversele drame din timpul verii -

Katy spunea că e ca un „joc paralel", cum fac copiii mici. Nu rezolvară nici o problemă, dar Charlotte se întoarse acasă simțindu-se mult mai veselă în legătură cu viața ei.

Marți dimineața, Charlotte își dădu seama că mare parte din veselia ei din noaptea trecută fusese inspirată de prea multe cocktailuri daiquiri cu căpșune. Avea gura uscată și o durere persistentă de cap, ca un fel de motor. Se așeză la masa de bucătărie, bând suc de portocale și întrebându-se dacă să se ducă înapoi la culcare.

Grace se uită în încăpere, o văzu pe Charlotte și tresări, părând vinovată.

– Bună dimineața, mătușă Grace, zise Charlotte.

– Oh! Oh, bună!

Mătușa Grace se îndepărtă imediat pe hol, lăsând-o pe Charlotte curioasă. Ce se mai întâmpla și *acum*?

Se ridică de la masă, își clăti ceașca de cafea și o puse în mașina de spălat vase, și se întorcea să iasă când năvăli Christian în bucătărie, fluturând un robot în mână și urlând:

– Eu vreau Cheerios chiar acum!

Mandy venea din spate cu micuța Zoe ținută într-un ham.

– Nu striga, Christian, mai sunt oameni care dorm, zise ea, și apoi o observă pe Charlotte și tresări. Oh! Oh, bună dimineața, Charlotte!

Charlotte luă cutia cu cereale din dulap și găsi bolul lui Christian cu Winnie-the-Pooh de pe alt raft.

– Ce s-a întâmplat cu toată lumea? bombăni ea, ajutându-l pe Christian să urce în scaun. Toți vă purtați de parcă m-am făcut verde.

– Mătușica Charlotte s-a făcut verde! scandă Christian, gata să cadă de pe scaun de râs.

– Mai este cafea? Mandy se prăbuși într-un scaun și-și puse picioarele pe alt scaun. Mersi că m-ajuți, Char. Sunt frântă.

Charlotte așeză bolul în fața nepotului ei, îi găsi lingurița specială și apoi îi pregăti lui Mandy o ceașcă de cafea cum îi plăcea ei, cu mult zahăr și lapte.

– Serios, zise Charlotte, așezându-se în fața verișoarei ei și uitându-se fix la ea. Ce se întâmplă?

Mandy o legănă pe Zoe, care scânci și apoi adormi la loc. Se strâmbă, strângându-și ochii și încrețindu-și fruntea.

– Ăă. Mee e cu Coop.

– Poftim?

– Bine, Mee a fost plictisită aseară. Când tu te-ai dus în oraș cu Katy. Așa că s-a dus până la Coop. Și nu s-a întors acasă.

Charlotte se încruntă.

– Păi, nu sunt sigură... Adică, nu știi...

– Ba știu, de fapt. Mee m-a sunat azi-noapte pe mobil. Pe la unsprezece. Era în baia lui Coop, și șoptea. A zis că dacă era cineva îngrijorat că nu e acasă, să nu fie, că ea e la Coop și rămâne acolo peste noapte.

Charlotte rămase încremenită, cu gura căscată.

– Bine, îi reaminti rapid Mandy, doar nu sunteți logodiți sau mai știu eu.

Încercând în continuare să absoarbă informația, Charlotte răspunse calm.

– Nu. Nu suntem logodiți.

Mandy înclină din cap, studiind-o pe Charlotte.

– M-am gândit c-o să fii supărată.

– Ai *sperat* c-o să fiu supărată, replică Charlotte.

Mandy se ofensă imediat.

– Cum poți să spui ceva așa de groaznic?

Charlotte voi să se certe, apoi ridică din umeri. Se ridică de la masă.

– Trebuie să mă duc în grădină.

– Charlotte, așteaptă.

Mandy luă o grămăjoară de cereale ce căzuseră pe masă și le turnă în bolul lui Christian.

– Mănâncă tot înainte să primești mai mult, îi zise ea fiului ei. Se uită iar la Charlotte și continuă: Mee n-a vrut să te rănească. Vreau să spun că nu... face asta... ca să te rănească.

Charlotte oftă.

– Știu asta, Mandy. Singura motivație de care are nevoie orice femeie să... facă ce face Mee... este să se uite la Coop.

– Dar tu n-ai părut niciodată să iei relaţia voastră în serios.

– Nu m-am întâlnit cu el decât vara asta. N-am avut încă şansa să am o relaţie serioasă cu el.

Charlotte nu voia să aibă chiar acum o discuţie siropoasă între fete cu verişoara ei, deşi era limpede că Mandy îşi dorea asta din tot sufletul.

– Trebuie să mă duc la lucru.

– Charlotte... deci eşti bine?

– Sunt bine.

În vestibul, îşi legă şireturile la bocanci, se mai dădu cu un strat de loţiune de soare, şi-şi puse pălăria de soare pe cap. Ieşi din casă şi porni cu paşi hotărâţi pe alee, către magazie. Deci de asta era aşa de neliniştită, agitată, frământată. Lucrul acesta, acest *eveniment* se rostogolea către ea, şi acum se întâmplase. Se întrebă dacă era de ajuns. Îşi plătise oare datoria? Îşi merita acum libertatea? Sau trebuia să *spună* cuiva despre ceea ce făcuse, ca să fie mai real, mai complet? Şi dacă da, atunci cui să-i spună? Nu lui Mandy. M-ele nu putuseră niciodată să păstreze un secret. Nici mamei ei, care ar ierta-o mult prea uşor, şi cu siguranţă nu tatălui ei, care s-ar gândi că Charlotte e chiar mai tâmpită decât gândea acum. Avea nevoie de cineva cu legături în familie, cineva care va înţelege magnitudinea păcatului ei şi care va putea oferi o reacţie inteligentă, şi apoi probabil va putea în sfârşit să fie liberă.

„Whit", se gândi ea dintr-odată. *Whit.* Îşi scoase mobilul din buzunar.

Se întâlni cu Whit la Altar Rock. Nimeni nu venea niciodată la mlaştini în august, era pur şi simplu prea cald. Dar Whit ştia un loc secret, o dumbravă umbroasă lângă un iaz ascuns. Îşi lăsară maşinile la Altar Rock şi merseră pe jos pe un drum neasfaltat mărginit de tufăriş încâlcit, sufocat de viţă sălbatică. Charlotte fu surprinsă când Whit se lăsă brusc pe sub o creangă şi-i făcu semn să vină după el. Charlotte îl urmă printr-un tunel verde de frunze, de-a lungul unei cărări înguste bătute de căprioare, şi ajunse la marginea unui mic iaz

albastru împodobit cu nuferi. O insuliță acoperită de o multitudine de flori sălbatice se înălța în centrul iazului. Era răcoare la umbră și liniștit, cu excepția ocazionalului fâșâit de frunze.

– Whit, ce frumos e!

– Știu. Și e privat. Orice ai să-mi spui, nimeni n-o să ne audă aici.

Între timp, întinse o pătură veche pe pământ. Charlotte îl ajută s-o netezească. Se așeză apoi cu picioarele încrucișate sub ea pe pătură și-și scoase termosul din geantă.

– Ceai cu gheață?

Turnă câte o cană de plastic pentru fiecare. Acum că venise momentul, își regreta impulsul. Și totuși știa că nu va putea să-și continue viața nici măcar un minut în plus fără să se descotorosească de secretul care o sugruma.

– Bine. Uite cum e.

Se foi pe pătură, întorcându-se să nu stea cu fața direct către Whit. Îi va fi mai ușor să-i spună dacă nu-i vedea reacția.

– Acum aproximativ patru ani am făcut ceva destul de rău. Nu i-am spus nimănui. M-am gândit că poate o să pot... oh, să-mi aranjez cumva singură un program de ispășire, și că mă voi simți mai bine într-un fel, dar nu s-a întâmplat așa. Își drese glasul. Bine, uite, zise din nou. Apoi îi spuse repede, abia răsuflând: Whit. Am avut o aventură cu Phillip. Când Mee era încă măritată cu el.

Whit nu răspunse. Charlotte se uită la el, dar Whit se uita țintă în depărtare.

– Nu de aceea a divorțat Mee, adăugă ea. Ea nici n-a știut vreodată. N-a avut nimic de-a face cu Mee. Aproape că n-a avut nimic de-a face cu Phillip. Am fost așa de nefericită și de tulburată la bancă. Făceam mereu greșeli. Lucram în departamentul lui atunci – împrumuturi comerciale – și făceam mereu greșeli stupide, și Phillip a fost așa de drăguț cu mine. Nu m-a făcut să mă simt ca o idioată. M-a *ajutat*. Charlotte adăugă, mai încet: Nu i-a zis tatei cum greșeam mereu.

Whit luă o crenguță și o rupse în bucăți egale, gânditor. După un moment, îi spuse:

– Știi că Phillip a avut legături cu o mulțime de femei la bancă, nu?

Charlotte își trase genunchii la piept și-și încleștă brațele în jurul lor, lăsându-și fața în brațe. Zise apoi cu vocea înăbușită:

– Am auzit asta despre el. Și nu spun că relația cu mine a fost așa de fabuloasă pentru el că l-a făcut s-o părăsească pe Mee. Vreau să spun, a fost acum patru ani, și n-a durat foarte mult, și eu am rupt legătura. Dar am făcut sex cu un bărbat căsătorit cu verișoara mea, și asta este pur și simplu scârbos.

– Da, încuviință Whit încet. Este.

Charlotte suspină.

– Am încercat să... oh, știu că sună prostește, dar e singurul fel în care pot s-o spun, am încercat să trăiesc *virtuos* de-atunci. N-am făcut sex ani de zile, și am lucrat în grădină și mi-am petrecut timpul liber cu Nona - nu că n-o ador pe Nona, căci o ador, dar n-am avut aproape nici un fel de viață socială. M-am gândit - am *știut* - că va veni o zi când mă voi trezi într-o dimineață și-mi voi da seama că mi-am plătit datoria. Voi fi liberă să trec peste asta și să merg mai departe cu viața mea. Și dimineața asta... ei bine, azi-dimineață, Mandy mi-a zis că Mee și-a petrecut noaptea cu Coop. Este încă și acum cu el.

– Serios? Lângă ea, Whit zâmbi cu gura până la urechi. Se întoarse să se uite la ea. Și cum te simți tu în legătură cu asta?

– Mă bucur. Charlotte își înălță capul și-și trecu dosul palmelor peste obrajii uzi. Nu pot să neg că am fost întotdeauna destul de atrasă de Coop. Dar în timpul verii am ajuns să-l cunosc mai bine și suntem atât de diferiți că n-ar fi mers niciodată bine între noi. Și știu cât de rău s-a simțit Mee de la divorț, s-a simțit neatractivă și neiubită și toate astea, și acum se poate simți superioară și îngâmfată și uluitor de irezistibilă pentru că l-a *furat* pe Coop de la mine. Charlotte se uită la Whit. Ceea ce vreau eu să știu, ce *am nevoie* să știu,

e dacă ar trebui să-i spun sau nu lui Mee că m-am culcat cu soțul ei. Adică, nu vreau s-o fac să se simtă vinovată pentru Coop.

Whit îi studie expresia.

- Ai un sistem foarte complicat de debite, solduri și bilanțuri în cap.

Charlotte dădu din cap că da.

- Mie mi se pare, zise Whit încet, că faptul că Mee ți l-a *furat* pe Coop n-o face să se simtă tot așa de vinovată pe cât te-ai simțit tu că te-ai culcat cu soțul ei. Și-n plus, Mee e un pic - asta e doar o observație, nu o critică -, Mee nu e așa de complicată ca tine. Nu cred că se va simți vinovată pentru Coop. Așa că nu văd ce folos ar fi să-i spui despre tine și Phillip.

- Oh, slavă Domnului, oftă Charlotte. Cred că ai dreptate. Oh, n-ai idee cât de bine mă simt acum - cât de liberă!

- Sunt flatat că ai venit la mine cu asta, Charlotte.

- Într-un fel faci parcă parte din familie, îi spuse ea.

Cu un zâmbet în voce, Whit îi răspunse:

- Nu sunt sigur dacă ăsta este un lucru bun sau ceva rău.

Charlotte își alese cu grijă următoarele cuvinte.

- Îmi *iubesc* familia. Mi-am dat seama că nu pot fi ca Oliver, să mă mut pur și simplu în altă parte a lumii și să-mi trăiesc viața separat. Indiferent de situație, viața mea va fi influențată de familia mea. O vreme am luptat împotriva acestui lucru și știu că unii ar spune că sunt prea... cum e cuvântul acela la modă în zilele astea? *Înlănțuită*. Dar îmi iubesc mult familia. Îmi iubesc mama și tatăl, și o ador pe Nona, și vreau să-l ajut pe Teddy, și sunt din ce în ce mai atașată de Suzette, și sunt irațional de nebună după copilul lor, și nu sunt sigură că-i iubesc pe unchiul Kellogg și pe mătușa Grace, dar îmi iubesc mult verișoarele și mă bucur că sunt așa de temperamentale în legătură cu fetița lui Suzette și cu faptul că folosesc pământul Nonei, pentru că le face să pară simpli oameni, slabi și supuși greșelii, și asta mă face să mă simt mai bine în legătură

cu mine însămi. Charlotte plângea din nou. Oh, Whit. Sunt așa o *proastă*.

– Da, dar una foarte atractivă, îi zise Whit.

Își puse un braț pe după umerii ei, și o trase lângă el într-o îmbrățișare frățească.

Charlotte se lipi de el, recunoscătoare pentru puterea lui, pentru că era bărbat, pentru că era calm, și plânse o vreme în adăpostul brațelor lui.

După o vreme, Charlotte zise fără prea mare tragere de inimă.

– Trebuie să mă întorc la grădină.

– Bine, zise Whit, dar nu-și luă brațele din jurul ei.

– Whit?

– Mm?

– Vrei să mergem la cină împreună diseară?

– La naiba. Nu pot. Am planuri. Și dacă-mi dai voie să adaug cât mai repede, planuri de *familie*.

– Oh, oh, bine...

Charlotte se desprinse de el și se ridică în picioare. Începu să strângă termosul și cănile. Se ridică și Whit.

– Ce zici de mâine-seară?

Charlotte se uită la el, perfect conștientă că avea fața udă de lacrimi și că probabil părul îi stătea complet răvășit. În ciuda acestui lucru, simțea că Whit o dorea. Era la fel de clar ca lumina soarelui.

– Cină? Mâine-seară? Sună minunat.

Se duseră împreună pe sub acoperișul scund de frunze și crengi afară din dumbrava izolată și înapoi pe drumul de țară până la Altar Rock, unde-și găsiră mașinile. În jurul lor, pruni și trandafiri sălbatici sclipeau printre tufișurile scunde în arșița amiezii, și un șoim se învârtea sus pe cerul de un albastru intens și imaculat. Charlotte se simți de parcă poseda dintr-odată o fericire rară, limpede și pură – era un dar delicat, aproape lichid, conținut în inima ei ca un elixir într-un vas sacru. Voia să stea nemișcată; voia pur și simplu să existe, să continue să se simtă așa. Curățată. Și nouă.

capitolul 28

Helen opri bătrâna decapotabilă Chrysler în parcarea aeroportului şi rămase o clipă să-şi verifice imaginea în oglindă. Când o sunase Worth în acea dimineaţă să-i spună că va sosi la cinci şi jumătate, Helen se simţise dintr-odată copleşită, o adolescentă îndrăgostită cuprinsă de un atac de panică. Îşi încercă mai multe rânduri de haine, şi toate i se părură nepotrivite – cămaşa cu decolteul adânc era prea sugestivă, pantalonii kaki erau prea pedanţi, şi rochia ei favorită de vară părea prea de gală. Până la urmă se hotărî asupra rochiei de vară, se machie cu atenţie, şi apoi şi-l şterse grăbită.

Avea noroc că ajunsese la aeroport la timp.

În timp ce se îndrepta spre terminal, inima începu să-i bubuie şi să-i tresalte în piept. Iar când îl văzu pe Worth venind dinspre banda de bagaje, cu geanta în mână, aproape chicoti de agitaţie. Oare chiar uitase cât de frumos era, cât de atrăgător?

Worth cercetă din priviri mulţimea şi, când o văzu pe Helen, zâmbi.

Helen îl aşteptă să-şi facă drum spre ea.

– Bună, zise el simplu, şi se aplecă s-o sărute pe buze.

Nu era decât un sărut rapid, uşor şi de familie – lui Worth nu-i plăceau scenele de afecţiune în public –, dar Helen aproape leşină de emoţie, ca o şcolăriţă.

„Oh, Doamne", se gândi ea, „corpul pur şi simplu face ce are el chef, nu?"

Worth o luă de mână când ieşiră din terminal şi se îndreptară spre jeep.

– A fost o călătorie plăcută? îl întrebă ea.

– Uşoară, îi zise el. Ah, aerul de pe insulă e mult mai bun decât în oraş. Mă bucur să fiu aici.

– Şi eu mă bucur că eşti aici, zise ea, şi apoi îşi muşcă buzele, indiferent de cât de oficială era.

Când ajunseră la jeep, Worth exită.

– Am o idee.

– Da?

– Hai să stăm la hotel. Hai să stăm la un hotel, să mâncăm la restaurant, şi să nu ne întoarcem la casa Nonei până mâine.

Helen spuse primul lucru ce-i trecu prin minte.

– Dar e august! Este sezonul de vârf! Va fi aşa de scump.

– Va fi aşa de *privat*, replică Worth. Vreau să-mi petrec ceva timp cu tine, numai noi doi.

Helen roşi.

– Va trebui să le dăm un telefon sau se vor îngrijora. Ce să le spunem?

– Sun eu. O să le spun că ne petrecem noaptea în oraş şi că voi ajunge mâine. Asta e tot ce e necesar să ştie.

– N-am periuţa de dinţi, zise timidă Helen.

– O să-ţi cumpăr una nouă, replică Worth, ţinând deschisă uşa maşinii. Hai. Să mergem.

Drumul de la aeroport până în centrul oraşului nu era decât de câţiva kilometri. Worth alese un mic hotel aflat la mijlocul distanţei între plaja Jetties şi oraş. Era mai mare decât un motel şi avea o parcare. Aveau camere libere şi primiră una, iar înainte ca Helen să se obişnuiască prea bine cu ideea, mergeau de-a lungul coridorului mochetat. Era şi aer condiţionat, răcorind atmosfera, şi liniştea era ca un adăpost. Worth deschise uşa, o pofti pe Helen înăuntru şi închise uşa după el. Camera era confortabilă, curată, anonimă. Erau izolaţi de tot restul lumii.

Un gând gelos îi apăru lui Helen în minte: „Acesta era genul de locuri unde Worth o lua şi pe Cindy?"

„Termină!" Şi comandă singură în minte. „Dragoste sau frică, îţi aminteşti?"

– Hai să ne culcăm, zise Worth, întinzându-şi mâna către ea.

Helen şovăi. Dintr-odată, se simţi intimidată. Îşi puse mâna într-a lui.

Worth o conduse la patul dublu. Traseră împreună cuverturile. Worth se duse la ferestre şi trase draperiile, lăsând doar o dâră de lumină în cameră, şi Helen se simţi şi mai timidă. Nu voia să fie evaluată şi găsită urâtă în comparaţie cu o femeie mai tânără. Şi totuşi, acesta

era un moment atât de nou între ei, nu voia să-l strice cu gelozia ei.

Worth se dezbrăcă rapid şi se vârî gol în pat. Se dezbrăcă şi ea şi intră în pat, trăgându-şi cuverturile până la gât.

Worth se întoarse pe o parte şi se uită la ea.

- Vii des aici? o întrebă el.

Helen râse, recunoscătoare pentru efortul lui de a glumi. Îşi întinse mâna şi-i atinse pieptul. Worth era atât de cald.

Worth o trase spre el. La început Helen se simţi stânjenită, nesigură pe ea, şi prea preocupată de gândurile ei, dar soţul ei o curtă cu mâinile şi gura, până când Helen se cufundă în momentul prezent, şi apoi fură împreună, în căldură şi tandreţe, familiar, dar pasionat şi doar puţin ciudat, doar puţin nou. În patima momentului, Helen plânse, şi soţul ei îi sărută lacrimile.

După aceea, adormiră.

Când se treziră, era seară.

- Ţi-e foame? o întrebă Worth.

- Mor de foame. Helen se întinse în patul care, după nopţile petrecute pe canapeaua de pe verandă, i se părea acum foarte confortabil. N-ar trebui să mergem în oraş?

- Crezi că au room-service? întrebă Worth.

Helen zâmbi.

- Pun pariu că Red Sox au un meci de noapte.

- Ai dreptate, recunoscu Worth.

Se ridică din pat şi se duse gol prin cameră până la masa pe care era mapa de piele.

- Ah, au room-service. Se uită la Helen.

- Excelent, zise ea.

Worth sună la recepţie şi făcu o comandă, şi apoi, la cererea lui Helen, sună şi la numărul Nonei.

- Ah, Glorious, tu eşti. „Minunat." Ascultă, eu şi Helen ne petrecem noaptea în oraş. Voiam doar să vă anunţăm să nu se întrebe nimeni unde suntem. Worth zâmbi ascultând vocile ridicându-se în jurul lui Glorious. Nu, mersi, Glorious, nu e nevoie să vorbim cu Grace.

Suntem bine, şi o să sosim acasă mâine, pe la prânz. Îi spui te rog Nonei? Mulţumesc.

– Biata Grace, zise Helen cu satisfacţie. Cred că este înnebunită de curiozitate.

– O să-i facă bine, zise Worth.

– Păi, nu suntem decât un cuplu căsătorit de mult care profită de room-service şi se uită la televizor, zise Helen.

Worth îi zâmbi din partea cealaltă a camerei.

– Doi oameni, împreună, zise el.

Miercuri dimineaţa, Helen şi Worth ieşiră în oraş, mâncară un mic dejun lung şi satisfăcător la Fog Island, apoi se plimbară pe străzile pietruite, ca nişte turişti. Worth cumpără *The New York Times* şi Helen cumpără o periuţă de dinţi. Era distractiv să fie în oraş dimineaţa cu toţi ceilalţi oameni – familii, câini, perechi de îndrăgostiţi, tineri şi bătrâni – plimbându-se pur şi simplu, bucurându-se de zi.

Dar când sosi vremea să elibereze camera de hotel, realitatea coborî asupra lor. Era timpul să se reîntoarcă la casa de vară.

Worth conduse bătrâna Chrysler, şi Helen stătu pe scaunul pasagerului. Cum mergeau de-a lungul drumului în curbe, Helen îşi studie soţul.

– Ce părere ai despre vestea Nonei?

– O mai procesez. Şi e încă dificil. Deocamdată, nu cred că sunt gata să le spun copiilor.

– Crezi că e nevoie să ştie şi ei? întrebă Helen.

– Da. Da, cred că da. La un moment dat. Şi Grace ar trebui să ştie. Dar Nona nu s-a grăbit absolut deloc să-mi spună nici mie. Nu vreau să mă grăbesc. Am avut destulă dramă în vara asta.

– Da, murmură Helen. Asta chiar e adevărat.

Worth se întinse şi o luă pe Helen de mână.

– Vreau să vorbesc cu Teddy şi Suzette. Vreau să le spun că-mi pare rău că m-am purtat ca un măgar. Vreau să ştie că sunt gata să le iubesc fetiţa...

– E uşor s-o iubeşti, zise Helen.

-... şi poate că o să putem să avem pur şi simplu o viaţă normală de familie pentru o vreme.

Helen râse.

- Dacă există aşa ceva: viaţă normală de familie!

Copacii de pe marginea drumului aveau coroanele grele de frunze, coborând deasupra drumului, şi împreună cu tufişurile abundente şi bogate transformaseră drumul într-un tunel verde. Pe marginea drumului erau flori de ochiul-boului, margarete sălbatice şi soc, iluminând verdele cu pete galbene, roz şi albe. Sosiră pe aleea către casa Nonei, şi urcând spre casă Worth încetini dintr-odată.

- Ce e zgomotul ăsta infernal? întrebă el.

Helen ascultă, încruntându-se. Un şuierat strident, prelung şi tulburător făcea să vibreze tot aerul.

- Nu ştiu, Worth. Nu pot să-mi imaginez.

Worth acceleră şi Chryslerul urcă în viteză aleea. Cu cât se apropiau de casă, cu atât mai tare şi mai intens era zgomotul.

Opriră în mijlocul aleii. Două camioane enorme cu remorci blocau drumul. Unul avea ataşat un tocător de materie vegetală. Un bărbat cu căşti mari negre punea crengi în maşina care urla strident în timp ce le toca, scuipând aşchii în remorcă. În spatele lui, doi oameni cu fierăstraie electrice tăiau crengi de pe gardul viu. Deja o latură a grădinii de garduri vii fusese îndepărtat. Cioturi goale ieşeau din pământ. Soarele inunda plăcile de ardezie, încălzind pământul ce stătuse în umbră generaţii întregi.

Worth şi Helen săriră din maşină şi alergară pe alee, pe lângă camioane, până în casă.

Nona era în salon, aşezată pe şezlongul ei, uitându-se prin uşile de sticlă închise la bărbaţii care munceau. Arăta minunat. Avea obrajii roz şi ochii sclipitori de încântare. Purta o pereche de căşti albe cu blăniţă la urechi. Când îi văzu pe Helen şi pe Worth, le strigă:

- E singurul fel în care pot tolera zgomotul. E aşa de fascinant, cum să nu mă uit?

- Nona! strigă Worth. Ce se întâmplă?

– Exact ceea ce vezi, dragul meu. Am aranjat să se dărâme gardurile astea. Toată viața am vrut să fac chestia asta. N-am idee de ce am așteptat atât de mult timp. O să fie îngrozitor de zgomotos aici pentru câteva zile. După ce taie toate crengile, trebuie să sape afară și să scoată rădăcinile cu cioturile. Și apoi, dragii mei, apoi vom planta o grădină adevărată, plină de dalii, albăstrele și trandafiri.

Ridică o pereche de căști vechi cu blăniță pentru Helen.

– Vrei și tu?

Helen le luă și le puse pe urechi. Era cald și blănița pe cap nu era cea mai bună idee, dar căștile reduceau în mod considerabil zgomotul.

Nona urlă.

– Ce părere ai?

– Cred că e fabulos! urlă Helen ca răspuns. Uite cât de mult soare!

– Mă gândesc câț de multe flori putem planta acum, zise Nona. Vreau să vorbesc cu Charlotte. Ea o să știe ce fel de flori cresc bine la soare.

Worth urlă:

– Unde e Grace?

– Oh, Grace a făcut o criză de isterie. Se teme că m-am tăcănit. Poate reușești tu s-o calmezi.

Helen schimbă o privire cu soțul ei.

– Nu sunt sigură că Worth mai poate face față la încă alte responsabilități de familie în zilele astea.

– Nu-i nimic, zise Nona. Tu poți. Oh, uite. Arată. Copăcelul acela e gata.

Totul se zguduia de zgomotul fierăstrăului electric și un mic copăcel de gard viu, eliberat de crengile de jos, fu tăiat. Se răsturnă încet într-o parte, lăsând soarele să ilumineze încă o porțiune pătrată din pământul Nonei.

În plină floare

capitolul 29

Charlotte se strecură în magazie, unde zgomotul fierăstraielor era uşor diminuat, şi începu să formeze numărul lui Whit pe mobil.

Ezită. Oare făcea bine? Nu cumva se agăţa acum de orice pretext numai ca să-l vadă din nou? Nu putea să aştepte? N-ar trebui să aştepte?

Nu dormise bine în noaptea aceea – dar fusese o insomnie fericită, plină de senzaţii, dorinţă şi un fel de speranţă înspăimântată. În dimineaţa aceea se simţise bine trezindu-se devreme şi ieşind în grădină, să culeagă şi să spele legumele şi să le aranjeze la tarabă.

Apoi sosiseră oamenii cu fierăstraiele, camioanele şi tocătoarea de lemne, şi concentraţia ei fu distrusă.

Alergase la casă să vadă ce se întâmpla. Nona stătea imediat în spatele uşilor de sticlă, uitându-se la muncitori cum lucrau şi arătând absolut extatică. Grace se agita prin jur, frângându-şi mâinile afectată, în timp ce Mandy mergea după Christian, care era fascinat de muncitori şi de uneltele lor. Ca să scape de zgomot, Suzette îşi duse fetiţa pe plajă, unde Glorious aranjă câteva scaune, şi după o vreme Mellie cea gravidă i se alătură, cu micuţa Zoe a lui Mandy în braţe. Grace îl duse pe Teddy cu maşina la lucru şi se întoarse acasă să-l sune pe Kellogg în Boston, implorându-l să vină acasă s-o ajute, căci se temea că Nona îşi pierduse minţile.

Charlotte se întoarse la grădina ei, dar acum, în lumina orbitoare a soarelui, gândurile îi zburau prin cap ca nişte licurici strălucitori. Nona dărâma gardurile! Era uluitor.

De fapt, era *monumental.*

Formă ultima cifră. Telefonul sună.

– Alo? zise Whit.

– Îmi cer scuze că te deranjez, zise ea, dar ai putea să mă ajuți să supraviețuiesc încă unui eveniment de familie?

Whit veni imediat. Parcă pe marginea aleii și o găsi pe Charlotte în fața magaziei.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

– Hai să vezi.

Charlotte îl luă de mână și îl conduse în sus pe alee.

Nu se auzea decât huruitul și țiuitul mașinăriilor, și aerul era plin de praf de la fierăstraiele ce tăiau tufișurile și de la tocătoarea de crengi.

Whit urlă ceva către ea, dar Charlotte clătină din cap și-și arătă urechile.

– Hai după mine! urlă ea. Camera mea e în spatele casei, așa că o să ne auzim vorbind.

Îl duse prin salon, unde stăteau Nona și Glorious, cu căști pe urechi, uitându-se cum cădea gardul. Toți se salutară cu fluturări de mâini. Charlotte îl conduse pe Whit pe scări, două etaje până în mansardă. Îl trase în camera ei și închise ușa. Era, probabil, cu douăzeci de grade mai cald aici în mica încăpere cu tavan triunghiular decât la parter, dar o briză proaspătă venea dinspre ocean.

Nu era decât un scaun în cameră și era acoperit cu haine. Charlotte îi făcu semn lui Whit să se așeze pe pat, în timp ce ea se plimba înainte și înapoi prin mijlocul camerei.

– Whit, ce părere ai?

– Nona pare să se distreze de minune, zise Whit.

– Da. Într-adevăr, ai dreptate. Whit. Oh, ce mă bucur că ești aici. Nona chiar pare fericită, nu-i așa? Adică, nu e nevoie să mă îngrijorez pentru ea, nu? Dar, Whit, faptul că dărâmă gardurile e așa de important! Gardurile alea vii au fost acolo de cel puțin două generații! N-ar fi trebuit Nona să discute decizia asta cu noi întâi? Sau, cel puțin, să fi făcut un fel de ceremonie de familie, poate cu șampanie? În schimb e așa de brusc și parcă perfect de obișnuit. Dar e straniu!

Whit se gândi puțin.

– Păi, mi se pare că Nona e la vârsta când nu mai are un control chiar așa de mare. Îi cedează corpul și familia ei continuă să se schimbe. Asta însă e un lucru pe care-l poate controla. Probabil că-i place să înfăptuiască un eveniment nemaipomenit de important.

– Ai dreptate. Știu că ai dreptate. Dar tot mă simt neliniștită. Tulburată.

– Din cauza gardului? întrebă Whit.

Charlotte se întoarse de la fereastră. Pentru o clipă își împinse la o parte toate temerile și îngrijorările și-și permise să se uite pur și simplu la el. Întotdeauna știuse că Whit era un bărbat frumos. Și asta o iritase, iar acum trebuia să recunoască faptul că ceea ce denumise ea iritare era de fapt o atracție fizică intensă care o speria de moarte. Dar era de asemenea în mod straniu calmată de prezența lui. Îi plăcea că acum, în mijlocul haosului din casa ei, Whit se concentrase asupra personalului, a imediatului, a fizicului.

– Nu sunt sigură, recunoscu ea. Poate că nu e gardul. Poate că e viața mea.

Whit nu zise nimic, dar se uită la ea într-un fel ce făcu să i se înmoaie genunchii.

– Poate că ești tu, zise ea încet.

– Asta ar fi un lucru bun.

Charlotte se așeză pe pat, lângă Whit, dar fără să-l atingă. Uitându-se în jos, la mâinile ei, îi spuse:

– N-am vrut să fiu atrasă de tine, Whit, și cred că mi-am dat seama că n-am vrut pentru că ar fi fost ceea ce voia tata să fac.

– Nu sunt surprins.

– Dar acum mă gândesc. Păi, nu e un lucru chiar atât de rău. Să-l fac pe tata fericit.

– Ar *fi* un lucru rău dacă te-ai mărita cu mine doar ca să-l faci fericit pe tatăl tău, zise Whit.

Charlotte clipi și se uită la el.

– Cum am ajuns la subiectul căsătoriei?

– Când a fost alt subiect? întrebă Whit.

– Păi, zise Charlotte, și-și strânse neliniștită mâinile în jurul ei. Păi, Whit. Vreau să spun, nici măcar nu știm dacă suntem compatibili.

– Ba da, știm, o asigură Whit. Suntem compatibili. Gândește-te la ziua de ieri. Cum am vorbit. Cum am fost împreună.

Charlotte se simțea de parcă îi înghețaseră buzele. Și vârfurile degetelor.

– Dar poate că nu suntem compatibili... sexual? Abia reuși să rostească ultimul cuvânt.

– Atunci va trebui să verificăm acest lucru, nu crezi? rosti Whit încet.

– Da? zise ea aproape fără suflare.

Whit îi luă fața în mâini și o întoarse spre el. Își lipi gura de a ei, tandru, cu buzele deschise, și Charlotte îi simți căldura și respirația. Își puse amândouă mâinile pe pieptul lui. Pe sub cămașă, inima lui Whit bubuia, și asta îi dădu și ei curaj. Asta însemna la fel de mult pentru el ca pentru ea. Nu se prefăcea, încercând să-i facă plăcere tatălui lui, unind cele două familii. În clipa aceea, Whit o dorea, și totul la el o asigura că dorința lui era reală și urgentă.

Se întinseră pe pat, lipindu-se unul de celălalt. Charlotte îi atinse umerii, spatele, și-și coborî mâinile până pe sub pantalonii lui scurți. Whit trase brusc aer în piept.

– Poate c-ar trebui să așteptăm, zise el.

– Poate că nu, răspunse Charlotte, încercând să pară dezinvoltă, dar de fapt sunând disperată în timp ce-și desfăcea fermoarul la pantalonii ei scurți și răsucindu-se apoi să-i dea jos de pe ea.

Whit își vârî câte un deget în pantalonii lui și-i trase jos cu tot cu chiloți. Se urcă apoi deasupra lui Charlotte, ținându-și greutatea pe coate, cu picioarele lipite de ale ei, cu penisul pe pântecul și coapsele ei.

– N-am nici un prezervativ, șopti el.

Charlotte zâmbi.

– Nici o problemă, îi spuse ea. Mama mea vrea o mulțime de nepoțel.

Whit îi zâmbi și el.

– Și a mea.

capitolul 30

Nona se trezi cu o tresărire. Visase că era într-un balon cu aer cald, plutind deasupra insulei, uitându-se în jos la familia ei, la casă și la marea albastră și liniștită.

Dar ceva se schimbase. Se uită în jur și văzu terasa, presărată cu frunze. Lumina se revărsa pe plăcile de ardezie ale terasei din fața casei, iluminând salonul ca niciodată înainte. Era după-amiaza târziu.

Unul din muncitori, un bărbat înalt cu pielea arsă de soare, veni la ușa de sticlă, o deschise și se aplecă înăuntru. Întregul corp îi era acoperit de frunzulițe de la gardul viu.

– Doamnă Wheelwright? zise el. N-am putut termina totul azi. O să venim mâine-dimineață, pe la șapte. Și atunci o să terminăm.

– Minunat, Carl, zise Nona și-și ridică mâna într-un salut. Mulțumesc.

Își scoase căștile de pe cap, strâmbându-se când i se agățară în păr.

Helen intră în salon.

– Nona, te-ai trezit.

– Bună, dragă. Unde sunt ceilalți?

– Stai să mă gândesc. Grace și ai ei s-au dus la clubul de iahting la cină.

– N-am știut că plănuiau asta, zise Nona, împingându-se și chinuindu-se să se ridice în picioare. Mă ajuți, te rog, să merg la baie?

Helen veni imediat lângă șezlong și Nona se rezemă de ea mergând apoi încet, cu pași târșâiți.

– Nu cred că plănuiau să iasă în oraș, dar Grace a simțit nevoia unei schimbări de peisaj.

– Grace o să se împace cu ideea când o să vadă toate gardurile dărâmate și când o să plantăm flori noi, zise Nona. Unde e Charlotte?

– Charlotte și Whit sunt la plajă. Charlotte și Whit și-au aranjat să ia cina acolo, la picnic.

Nona se opri și se uită la Helen.

– Charlotte și Whit, ai zis?

Helen zâmbi.

- Charlotte şi Whit.

- Hai să nu ne facem speranţe, o sfătui Nona.

- Aşteaptă numai să-i vezi împreună, răspunse cu satisfacţie Helen.

Nona intră în baie, folosi toaleta şi se spălă pe mâini. Uitându-se în oglindă văzu că-i ieşise părul din coc şi îi zbura deasupra capului în firicele subţiri. Încercă să-l netezească la loc, apoi se strâmbă în oglindă - ce bătrână caraghioasă era, nu-i venea să creadă că era atât de bătrână! - şi ieşi apoi în hol unde o aştepta Helen.

- Glorious a plecat? o întrebă ea pe Helen.

- Da. Are o întâlnire în seara asta.

- Şi ceilalţi?

- Suzette e pe plajă şi Dawn doarme într-un coşuleţ de răchită, ca un bebeluş dintr-un basm.

- Şi Worth?

- Şi el este pe plajă. El a dus-o pe Dawn până acolo, de fapt.

Nona se uită la Helen.

- Serios?

Helen zâmbi.

- Serios.

- Teddy unde e?

- Vine cu un prieten cu maşina. O să sosească imediat. Ştie că suntem toţi pe plajă.

- Păi atunci, hai să mergem.

Nona renunţă la o parte din mândrie şi se lăsă să se rezeme din greu de nora ei în timp ce treceau prin casă, afară pe uşile de sticlă şi apoi pe peluză.

Arşiţa se mai potolise, şi aerul era limpede şi dulce. Peluza îngrijită era moale sub picioarele Nonei, şi în copacii care împrejmuiau terenul se auzeau păsări ciripind.

- Aproape am uitat cât de frumos e aici, zise Nona.

Helen îşi ţinu braţul ferm în jurul taliei Nonei şi o ţinea şi de mână. Ajunseră la fâşia de nisip pe care vântul o transformase în dune scunde. Între dune creştea iarba de plajă înaltă şi subţire, şi peste tot era

o abundență luxuriantă de trandafiri sălbatici. Parfumul era încântător.

- Oprește-te un moment, îi zise Nona lui Helen. Lasă-mă să respir puțin.

Helen așteptă, uitându-se peste apă, în depărtare, până când Nona zise:

- Draga mea, cred că ar trebui să mă așez.

Nu mai erau decât câțiva pași și ajunseră pe plajă.

Charlotte și Whit erau la marginea apei, ghemuiți pe nisip, șoptindu-și ceva și râzând încet comparând scoici. Suzette era așezată într-un scaun modern de pânză ce avea brațe cu suport pentru un pahar și o mică platformă pe care să-și odihnească picioarele.

Worth stătea pe un șezlong de plajă, ținând-o în brațe pe Dawn, înfășurată în câteva pături subțiri.

- Ah, arată ca o petrecere, zise Nona, cufundându-se recunoscătoare într-un șezlong.

- Este o petrecere, zise Suzette. Uite câtă mâncare a făcut Glorious.

Nona acceptă un pahar de vin și o farfurie cu brânză, sărățele și legume tăiate de la Helen, care își turnă un pahar de vin și se așeză cu picioarele încrucișate sub ea lângă scaunul lui Worth. Nona sorbi din vin și se simți remarcabil de mulțumită de viață.

- Uită-te la apă, zise Helen. E nemișcată ca sticla.

Se uitară toți către port. Câteva nave mici cu pânze pluteau leneș în depărtare și un caiac tăia o dâră albă pe suprafața apei.

- Liniștea asta e minunată, zise Helen.

- Da, încuviință Suzette. Ce mult zgomot au făcut fierăstraiele alea. Dar Dawn a dormit foarte bine și așa.

- Așa dorm bebelușii, zise Helen, aplecându-se să se uite la nepoata ei. Ce frumoasă e.

- Are capul ascuțit, zise Nona.

- Nona! exclamă șocată Helen. Cum poți să spui așa ceva?

- Are capul ascuțit și e frumoasă, zise Nona.

- Salutare la toată lumea!

Nona se întoarse să se uite. Teddy cobora cu pași mari pe peluză către plajă, desfăcându-și cravata din mers.

– Oh, ce bine, un pahar pe plajă. E un paradis.

Teddy se ghemui în fața Nonei și-și puse o mână pe fiecare braț al scaunului.

– Nona, cred că e o idee genială să dărâmi gardul viu. O să arate grozav.

– Mă bucur că gândești așa.

Se întinse și-l mângâie pe Teddy pe obraz. Cât de mult îl iubea pe bărbatul acesta, al doilea nepot al ei.

Teddy se ridică și se duse la masa cu băuturi. Nona se forță să nu se uite, dar nu se putu abține; aruncă o privire furișă și din colțul ochiului îl văzu pe Teddy turnându-și un pahar de apă minerală.

– Hei, tată, hai la o plimbare, zise Teddy. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Worth ridică o sprânceană, apoi zise:

– Bine.

Îi dădu cu grijă copilul lui Suzette. Se aplecă apoi și-și scoase jos pantofii ușori de vară.

Teddy își dădu și el jos pantofii. Împreună cu tatăl lui se îndepărtară de-a lungul plajei în pantă. Helen își duse genunchii la piept și-și încleștă brațele în jurul lor.

– Aproape este gata vara, zise Suzette, uitându-se în depărtare, peste apă.

– Și vine toamna, zise Nona.

– Sunt unele zile când parcă viața tocmai începe, complet nouă, observă Helen.

– Păi, așa și e, zise Nona. În fiecare zi.

mulțumiri

Pentru această carte despre familie, vreau să mulțumesc în primul rând familiei mele, care m-a înconjurat mereu cu dragostea, sprijinul și ciocolata de care are nevoie orice scriitor. Îi mulțumesc mamei mele, Jane Patton, pentru că mi-a dat carnetul de notițe al tatei din al Doilea Război Mondial și pentru că mi-a spus atâtea povești de familie. Îi mulțumesc surorii mele Martha Foshee pentru că m-a păstrat sănătoasă la minte, sau cel puțin m-a făcut să rîd dacă n-am fost. Le mulțumesc unchiului meu, comandant Lee Bert Findly, și soției sale, Marjorie, pentru tot ce-au făcut pentru mine de-a lungul anilor, de la faptul că m-a condus la altar, până la glumele prin e-mail pe care mi le trimite acum.

Josh Thayer și David Gillum, lui Sam Wilde și Neil St. John Forbes, lui Ellias și Adeline, vă mulțumesc nespus de mult pentru bucuria pe care mi-ați oferit-o. Ador felul cum schimbați lumea și sunt atât de mândră de voi. Vreau să vorbesc cu voi.

Îți mulțumesc, Charley Walters. Ești soțul meu, prietenul meu cel mai bun, țărmul meu de încredere și paradisul meu cu ochi albaștri.

Mulțumiri, îmbrățișări și pupici pentru Pam Pindell, Deborah Beale, Mimi Beman, Jill Hunter Burrill, Laura Simon, Jean Mallinson și Charlotte Kastner. Strălucirea voastră îmi luminează mereu viața.

Îi mulțumesc lui Jean Gordon pentru tot ajutorul său aici, în Nantucket.

Mulțumiri Junessei Viloria pentru ajutorul ei continuu și prompt, lui Janet Baker pentru redactarea cu ochi de șoim, și lui Kim Hovey, Cindy Murray, Sarina Evan și Diana Franco pentru sprijinul lor creator. Multă recunoștință pentru Libby McGuire și Gina Centrello

pentru munca lor importantă pentru a permite realizarea acestei cărți.

Îți mulțumesc, îți *mulțumesc*, Meg Ruley, pentru că ești o agentă atât de bună și pentru că ai râsul cel mai plăcut din lume.

Și editoarei mele, Linda Marrow, pentru mintea ta intuitivă și generoasă, la fel de fabuloasă ca frumusețea ta. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru această carte.

ADULȚI

FICȚIUNE

Premium

Amprenta omului, Sebastian Faulks	39,90
Cântarea Asasinului, M.G. Vassanji	29,90
Clopotele, Richard Harvell	39,90
Cum să pictezi un mort, Sarah Hall	29,90
Curs special de fizica dezastrelor, Marisha Pessl	29,90
Fata cu picioare de sticlă, Ali Shaw	29,90
Femeia albă pe bicicletă verde, Monique Roffey	29,90
Nu-ai să mori, Kathrin Schmidt	29,90
Nuanțe de cenușiu, Jasper Fforde	29,90
O femeie la doctor, Ray Kluum	29,90
O zi, David Nicholls, ed. a III-a	34,90
Oameni delfin, Torsten Krol	29,90
Olive Kitteridge, Elizabeth Strout	29,90
Palma, Christos Tsiolkas	39,90
Prea multă fericire, Alice Munro	29,90
Regina Sudului, Arturo Perez - Reverte	39,90
Să tai în piatră vie, Abraham Verghese	44,90
Se numea Sarah, ed. a II-a, Tatiana de Rosnay	39,90
Ținutul pustiit, Samantha Harvey	29,90
Tony și Susan, Austin Wright	29,90
Vieți secrete, ed. a II-a, Tatiana de Rosnay	29,90
Violoncelistul din Sarajevo, Steven Galloway	29,90
Wolf Hall, Hilary Mantel	29,90
Aici ne despărțim, Jonathan Tropper	29,90
Lumea ce va să vină, Dara Horn	29,90
Perfecțiune. Însemnări despre trădare și renaștere, ed. a II-a, Julie Metz	29,90
Când Dumnezeu era iepure, Sarah Winman	29,90
O săptămână în decembrie, Sebastian Faulks	39,90
Vieți de tinichea, Paul Harding	29,90

Thriller

Ancheta, Lee Child	19,90
Angelologia, Danielle Trussoni	39,90